DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

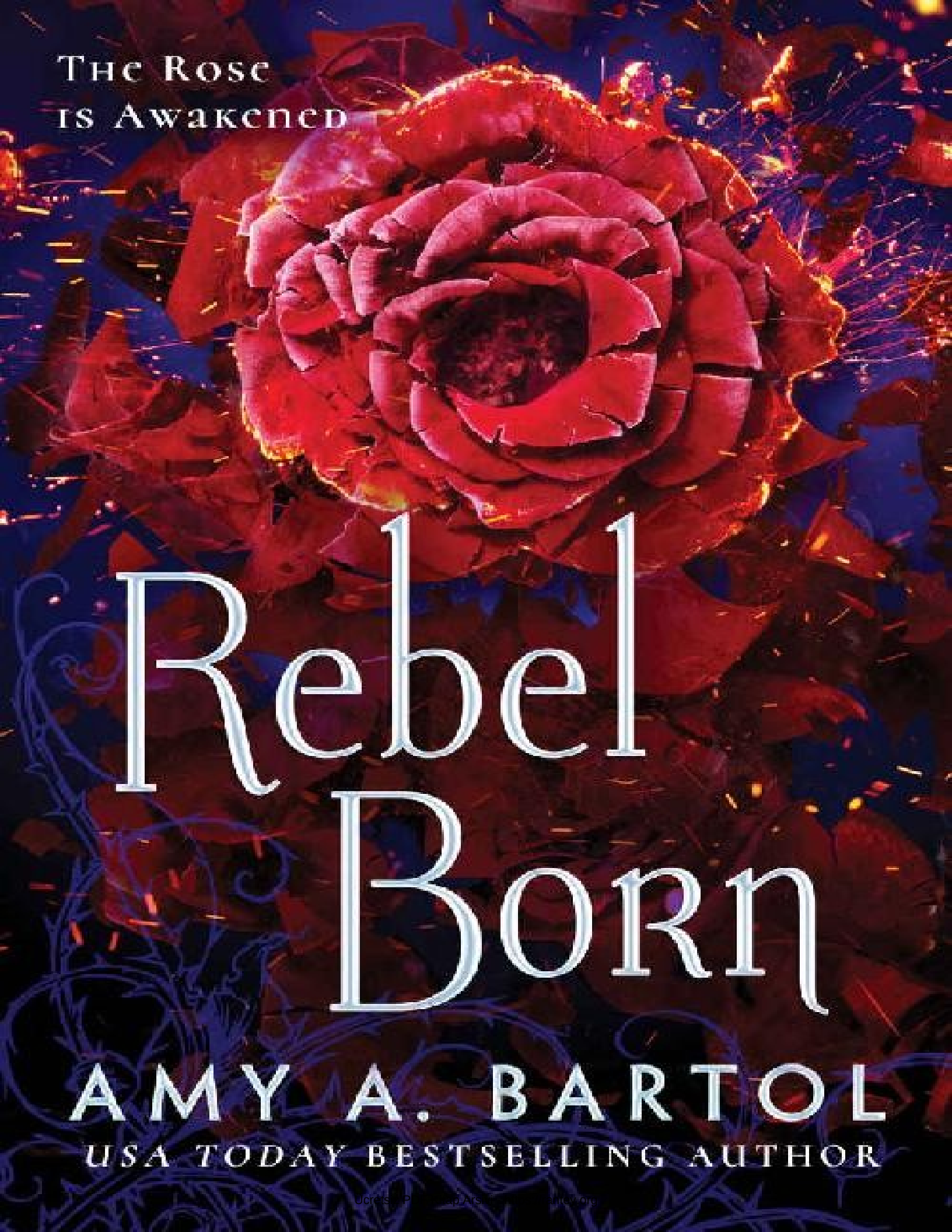
The Rose
is Awakened
Rebel
Born
AMY A. BARTOL
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rebel Born

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amy A. Bartol tarafından yazılan kitaplar

The Secondborn Serisi

İkinci
Doğan Hain
Doğan Asi
Doğan

The Kriket Serisi

Farklı Yıldızların
Altında Yıldızlar Denizi
Yıldızları Karart

The Premonition Serisi

Kaçınılmaz
Sezgi Borçlu
Kışkırtıcı
Haksızlık

"Bölünmüş" (kısa öykü)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rebel Born

AMYA. BART□'L

ÆTN RTH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2019 Amy A.
Bartol'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

47North, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve 47North, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503936935 (ciltsiz)
ISBN-10: 1503936937 (ciltsiz) Kapak

tasarımı Shasti O'Leary Soudant

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tommy, Max ve Jack için, hayatımın aşkları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Önsöz Gilad Kılıç
Bölüm 1 Çağımızın Zehri Bölüm 2 Her Şey Yanarken Bölüm 3 Değiştirilmiş
Bölüm 4 Sınırlama Bölüm 5
Kelleler Uçacak Bölüm 6
Gözler İçin Eski Sevgililer
Bölüm 7 Genetik Kodla Konuşmak
Bölüm 8 Anka Kuşundan Aleve
Bölüm 9 Haydut Dalga
Bölüm 10 İçsel Hafıza
Bölüm 11 Cassius Geliyor
Bölüm 12 Krallıkların Kıbrı Bölüm 13
Süperpozisyon
Bölüm 14 Kiraz Bombası ve Winterstrom
Bölüm 15 Kaçak Motel
Bölüm 16 Dolanıklık Bölüm
17 Çıpa Bölüm 18
Introspectrum
Bölüm 19 Zincirlerimi Kırmak Bölüm
20 Kendi Hayatım
Epilog Hayal Sözlüğü
Teşekkür Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz
Gilad Kılıç

İkinci Doğan Denemeleri'nin açılış törenini izlemeyeceğim.

Herkesin bu konuda çenesini kapatması gerekiyor, özellikle de süslü kıyafetleri ve ünlü dedikodularıyla Elmas Kaderli spikerlerin. Duş kabininden dolabıma doğru ilerlerken duvarları kaplayan üç boyutlu görsel ekranlara bakıyorum. Bu holografik monitörleri sadece bu trajik olay için kurmuşlar, böylece biz ikinci doğanlar hayatlarımızın onlar için ne kadar önemsiz olduğunu gözden kaçırmayacağız. İçimden kusmak geliyor. Tiz sesli ve ışıltılı kirpikli meslektaşının yanında duran balon kafalı haber sunucusunun görüntülerine baktığımda kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. İkisi de Kılıç'ın ikinci doğan askeri olarak bir gün bile dayanamazdı. Bir dakika bile.

Saçlarımdan su damlıyor. Çelik bir bankın üzerine yığılıyorum. Bugün ikmal zinciri araçları bozulduktan sonra metal cephane kutularını sürüklemekten kaslarım ağrıyor. Tırnaklarımın altında hâlâ titanyum talaşı var. Kibirli konuşmalardan rahatsız olarak ıslak havlumu yakındaki gerçek boyutlu holografik projeksiyonlardan birine fırlatıyorum ve tam isabet ettirerek ışığın her şeyi çarpıp ikiye bölmesini sağlıyorum. Muhabirler artık parçalanmış bedenlere benziyor. Yine de görüntülerin cırtlak sesleri Roselle St. Sismode hakkında, ilk doğan kardeşi Gabriel'in ölümünden sonra varisliğe yükselişi hakkında konuşmaya devam ediyor.

"Ahh, Gilad!" Hazel birkaç ünite aşağıdaki dolabından homurdanıyor. Dolabı büyük bir gürültüyle kapattı. "Ben de onu izliyordum!"

"Gümüş Halo'da bir avuç ikinci doğan rakipten başka bir şey göremiyorum," diye mırıldandım. "Birkaç gün içinde ölmüş olacaklar ve eğer şanslıysak, biz hâlâ hayatta olacağız."

Hazel benim heyecansızlığımı görmezden geliyor. "Gösteriyi başlatmak üzereler-Roselle St. Sismode ve Stars'tan ilk doğan bir ahmak arenadaki bir platformda düello yapacaklar. Kız onu ezip geçecek. Elinde yeni Salloway Dual-Blade X17 var!"

"Bir gün Kılıç olacak," diye hırlıyorum. "Onunla güvenli oynayacaklarını sanırsın."

"Ama Roselle zaten *bir* Kılıç! O bizden biriydi. Belalı." Hazel esniyor ve bana dalgalanan kaslarını gösteriyor. Görsel ekranın projeksiyon portuna doğru ilerliyor ve havlumu kapıp götürüyor. Hologram yeniden bir bütün haline geliyor. "Kimsenin korumasına ihtiyacı yok."

"Annesiyle hiç tanışmadın."

Görüntüler Fate of Virtues'ın üzerindeki gökyüzü arenasındaki kalabalığa doğru kayıyor. Birkaç dakika boyunca yardım edemiyorum ama agresif bir şekilde Hawthorne'u tarıyorum. Üssümüzden ayrıldığından beri ondan haber almadım. O ikinci doğduğunda en iyi arkadaştık. Benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulacağını düşünmüştüm.

-Bana iyi olduğunu söyle, nasıl olduğumu sor. Yanılmışım. Ondan hiçbir şey duymadım. Kardeşi Flint öldüğü an beni terk etti. Artık ilk doğan o. Hain. Muhtemelen bu gece The Trials'dadır, eskiden nefret etmesine rağmen. Bir zamanlar Roselle'in olduğu her yerde olurdu. Bir ara onun için aklını kaçırdı, ona aşık olduğunu sandı ama sonra onu da terk etti. O gittikten sonra onu etrafta gördüm. Benim gibi o da çok üzüldü. Şimdi o da ilk çocuk. Hawthorne'u affedecek mi merak ediyorum. Affetmeyeceğim. Durumlarımız tersine dönseydi onunla bağlantımı asla koparmazdım. Umarım hala Roselle'e aşıktır ve onun, spikerlerin nişanlı olduğunu söylediği Salloway sürüngeniyle evlenmesini izlemek zorunda kalır, çünkü karma. Kapak olsun, Hawthorne.

Karnım ağrıyor. Aceleyle uyumak için giyiniyorum. Sadece yatağa gitmek ve bir daha bu insanları düşünmek zorunda kalmamak istiyorum. Dolabımı kapattım ve turuncu üniformalı soyunma odası görevlilerinin önünden geçtim. Koridorlarda ilerliyor, dolapları açıyor ve zırhları çıkarıp havada asılı duran toplama kaplarına atıyorlar. Bir görevliyi kolundan tutup ürkütüyorum. "Hey," diye homurdanıyorum genç Taş Kaderli ikinci doğana, "zırhımızı nereye götürüyorsun?"

"Yeni talepler alıyorsunuz-Burton Silah İmalatı onları güncelliyor."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Bu geceki son hava barakalarımız. Ağacımızı öğleden sonra bitirmiş olmamız gerekiyordu ama geride kaldık."

"Yeni eşyaları ne zaman alacağız?" "Sabah ilk iş."

Gülümsedim ve kolunu bıraktım. Zırhım ölü kemirgenler gibi kokmaya başlamıştı. En azından yeni bir astar kullanabilirim. Soyunma odasından çıkıyorum. Kapsülüme giden podyum neredeyse bomboştu. Herkes ya kapsüllerinde Açılış Törenlerini izliyor ya da hava gemisinin dinlenme odasında birlikte izliyor. Ben artık dinlenme odasına gitmiyorum. Bana çok fazla Edgerton ve Hammon'ı hatırlatıyor.

Kalbime bir sızı saplanıyor. Acıyı bastırmak için dişlerimi sıkıyor ve biraz nefes alıyorum. Arkadaşlarıma ne olduğunu bilmiyorum. Hamm ve Edge bir gün buradaydı, ertesi gün gittiler. Hiçbir açıklama yok. Veda yok. Hiçbir şey yoktu. O ürkütücü ucube, Ajan Crow, bununla bir ilgim olabileceğini düşündü. Beni Census'un Ağaç Üssü'nün altındaki deliğine götürdü ve sorguladı. Beni öldüreceğini sanmıştım ama nereye gittikleri ya da neden gittikleri hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmiş olmalı. Sanırım beni canlı tuttu, böylece benimle iletişime geçip geçmeyeceklerini görmek için beni izleyebilecekti. Şimdiye kadar aramadılar. Onlara her ne olduysa, umarım o çelik dişli, psikopat Nüfus Sayımı ajanı onları asla bulamaz, çünkü bulursa muhtemelen ölmüş olmayı dileyeceklerdir.

Bitkin bir halde merdivenden kapsülüme tırmanıyorum, içeri giriyorum ve kapağı kapatıp matımın üzerine uzanıyorum. Küçük alan sıcacık bir koza gibi ve elimde olsa sonsuza kadar içinde kalmak isterdim. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Artık insanlardan nefret ediyorum. Aslında onlardan nefret etmiyorum. Sadece hiçbiriyle arkadaş olmak istemiyorum. Kişisel bir şey değil; sadece hepsi ölüyor ya da gidiyor. Buna değmez-arkadaşlık. Elimi yaralı yüzümde gezdiriyorum.

Tavanıma gömülü görsel ekranı açmaya bir süre direniyorum ama sonra Hamm ve Edge'i düşünüyorum. Ya bir şekilde Açılış Törenlerinde ortaya çıkarlarsa? Ne olduğunu anlamadan ekranı açıyorum ve gözlerim parlak ışığa alışırken gözlerimi kırpıştırıyorum. Sahne tam bir kaos. İnsanlar her yöne koşuyor, çığlık atıyor. Gümüş Halo'da bir tür saldırı olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. İnsanlar birbirlerini katlediyor. İnce yatağımın üzerinde doğrulup battaniyemi bir kenara atıyorum, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama ne?

Burnum kırışıyor. Keskin bir koku burun deliklerimi yakıyor. Burnumu ve ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum. Tıslayan beyaz buhar bulutları havayı dolduruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapsülümün delikleri. Gözlerim sulanıyor ama elimin tersiyle sildiğimde tenimde gözyaşı değil, kan izleri buluyorum. Hava gemisinden öksürük ve inleme sesleri yükseliyor. Battaniyeme sarılıp havalandırma deliklerini kapatmaya çalışıyorum. Körü körüne kapsülün kapağını açmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. İki ayağımla da defalarca tekmelesem de işe yaramıyor. Başım dönüyor. Ciğerlerim eriyormuş gibi hissediyorum. Şişen göz kapaklarımın arasındaki yarıktan, son nefesime kadar kapsülümün tavanında dünyanın sonunun gelişine tanık oluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1
Çağımızın Zehri

Bileklerim çelik kelepçelerle bağlı.

Hawthorne beni acımasızca ileri itiyor. Ajan Crow'un arkasından tökezleyerek mavi pankartların arasından geçiyorum ve Silver Halo süitinin arka tarafındaki Kılıç balkonundan çıkıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ama kalbimi burkan ihanetin acısı değil. Hawthorne'un başına gelenlerin geri döndürülemez olmasından korkuyorum. Gözünden gümüş bir ışık süzülüyor. En son birlikte olduğumuzda bir anlığına görmüş olabilirim ama emin olamıyorum. Şu anda olanları anlamakta zorlanıyorum.

Kolezyum'un koridorlarında dehşet çığlıkları yankılanıyor. Etrafım en az bir düzine Sıfır tarafından sarıldı. Hızlı ve vahşi olan bu bir zamanların sıradan insanları, Secondborn Duruşmaları'ndan kaçan seyircilerin üzerine atlıyor. Canavarların parmak uçlarından sustalı bıçak gibi keskin pençeler uzanıyor. Kurbanlarının etleri parçalanıyor. Kan, kaygan ve kanlı, baktığım her yerde kırmızı lekeler halinde çiçek açıyor. Bileklerimdeki kelepçeleri çekiştiriyorum. Hawthorne elini ensemde kenetliyor ve ben irkilinceye kadar sıkıyor. Direnirsem saniyeler içinde boynumu kırabileceğine dair bir uyarı. Mücadele etmeyi bırakıyorum ve beni esir alanlara ayak uydurmak için tökezliyorum.

Ardından gelen katliamın karmaşası içinde Sıfırları inceliyorum. Bu yırtıcıların ellerinin arkasında, sıfır şeklindeki monikerler ışığı kara delikler gibi emiyor. Sol gözlerinden gümüş ışınlar uzanıyor. Uhrevi bir sürü gibi, karmaşık bir koreografi içinde, yorulmadan ve yanlış adım atmadan hareket ediyorlar. Tek bir makine gibi, hareket eden her şeyi, onlardan biri ya da Census'un bir parçası olmayan her şeyi hassasiyetle katlediyorlar. *Ben hariç her şeyi.* Ürperiyorum. İletişim kuruyor olmalılar, ama sadece kendilerinin anladığı bir dilde.

Diğer yağmacı Zero'lardan hiçbiri etrafımı saran ekibe yaklaşmıyor. Bunun yerine canavarlar nabzı atan her şeyi katletmekle meşgul. Etkilenmemiş ilk doğanlar ve ikinci doğan yarışmacılar yüzen kolezyumdan kaçmaya çalışıyor ve hemen takip ediliyorlar.

Bir asker olarak eğitimim ve tecrübem beni hasta olmaktan koruyor. *Ben kimseye yardım edemem!*

Başka bir itiş beni ilerlemeye zorluyor. Aşağıdaki eğitim alanına giden bir gondol istasyonunu geçiyoruz. Kan ve katliam platformları kirletiyor. Bazı ilk doğanlar Zero'lar tarafından yakalanmaktansa ölüme atlıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Neden ilk doğanları öldürüyorsunuz?" Ajan Crow'a homurdanıyorum.

"Neden olmasın?" diye umursamaz bir ses tonuyla cevap veriyor, yürürken yüzümdeki saç tutamlarını taramak için uzanıyor. Dokunuşundan geri çekiliyorum. "Yeni toplumumuzda başarılı olamayacaklar Roselle. Biz onlara iyilik yapıyoruz." Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve esnek dudaklarıyla tam bir tezat oluşturan çelik dişleri ortaya çıkıyor. Şakağına yapıştırılmış siyah disk ürkütücü bir mavi ışıkla yanıp sönüyor. Gümüş gözlü cyborgları bu şekilde yönlendiriyor olmalı. Ona itaatleri mutlak gibi görünüyor. Tek kelime etmesine gerek yok. Bir şekilde sadece *düşünüyor* ve onlar da cevap veriyor.

O ahlaksız.

Şakaklarının yanındaki ve boğazındaki mürekkepli dövmeler aldatıcıdır. Yüzlerce sözde öldürme sayısı gözle görülür bir şekilde derisine kazınmış olsa da, bunlar neden olduğu ölümlerin yalnızca bir kısmını temsil ediyor. Bu gece katline sebep olduğu tüm insanları doğru bir şekilde temsil edebilmesi için derisinin tepeden tırnağa kaplanması gerekir.

Ajan Crow bizi, rampası aşağıya inmiş, sıradan bir tıbbi malzeme zeplininin beklediği bir hazırlık alanına yönlendiriyor. Nüfus Sayımı ajanı geminin ön tarafına girerken, ben arkamdaki katiller tarafından açık rampadan yukarı itiliyorum. Kuyruğun içinde zeplinin ne kargosu ne de koltukları olduğunu görüyorum. Hawthorne denen canavar beni metal zemine fırlattı. Doğrulup kendimi duvara doğru itiyorum, sırtımı duvara yaslıyorum ve dizlerimi göğsüme çekip ön kollarımı duvara dayıyorum.

Bu Zero'ların Black-O modundayken ne kadar zeki olduklarından emin değilim ya da Sword balkonundayken Ajan Crow buna ne diyorsa artık. Beni kelepçeleyen kadın kollarımı önümde bağlamak gibi bir hata yaptı. Eğer bir kılıca ulaşabilirsem, onu kesmekte sorun yaşamam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onları çıkar. Ama hiç kılıç yok. Kargo ambarında hiçbir silah yok. Sadece ben ve Zero'lar varız.

Hava gemisinin kapısı kapanıyor ve bizi içeri hapsediyor. Boğazım sıkılıyor. Loş ışıklar yanıyor ama hala karanlık. Sıfırların gözleri gece gökyüzündeki küçük aylar gibi parlıyor. Ağızlarında, giysilerinde ve parmaklarında kan benekleri var. Çelik pençeler parmak uçlarına doğru geri çekilmiş gibi görünüyor ama orada olduklarını biliyorum.

Gemi gümbürdüyor ve yukarı doğru yalpalıyor. Zero'lar hareket etmiyor. Konuşmuyorlar. Dümdüz ileriye bakıyorlar. Zar zor yaşıyor gibiler. Hawthorne benim karşımda ve birkaç ceset ötede oturuyor. O diğerleri gibi katliama bulaşmamıştı. Gümüş Halo'daki çatışmada olduğunu sanmıyorum, bu da Ajan Crow'un Hawthorne'u başka bir şekilde kullanmak istediği anlamına geliyor. Büyük ihtimalle bana karşı.

Bileklerim dizlerimin üzerinde titriyor. Ya da belki dizlerim titriyordur. Ya da belki ikisi birden. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ama titreme durmuyor. Panik beni ele geçiriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Başım dönüyor. Ter, beyaz boks kıyafetimin arkasını ıslatıyor. Nemli saç tutamları yanağıma yapışıyor.

Panik atağın pençesinde birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum. Sonunda sakinleştiğinde ve nefesim kesik kesik çıkmadığında, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve tüm yaratıklar aynı anda bana bakıyor. Onlar hayalet; gerçek insanlar gitmiş ve geriye bu iblisler kalmış. Sanki saf adrenalin dolu bir kadehi devirmiş gibiyim. Midem korkuyla çalkalanıyor. Kendimi duvara yaslayıp ayağa kalkıyorum. Dikkatle, hortlak Hawthorne'un karşısına geçene kadar Sıfırların arasında yürüyorum.

Önünde diz çöküyorum. Bana bakıyor ama sanki beni gerçekten görmüyormuş gibi. "Hawthorne." Normal bir ses tonu deniyorum ama nefes nefese bir fısıltı gibi çıkıyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Swords'daydı, hava gemileri gökten düştüğünde. Hatırladın mı?" Sesim titriyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bana yardım etmeye çalışmıştın ve ben de burnuna vurmuştum?"

Gözünü bile kırpmıyor.

Oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Census'ta Crow'un tutsağıyken beni kurtardın. Çok cesurdun. Ailemden kimse bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Sadece sen yardım ettin." Ellerine dokunuyorum, bana sarılmasını o kadar çok istiyorum ki.

Birden odaklandı. Saldırıyor, elini boğazıma doluyor ve sıkıyor. Yüzüm yanıyor. Nefes borum ezilmiş gibi hissediyorum. Ellerimi ona doğru kaldırıyorum, avuç içlerim dışarıda, teslimiyet içinde. O da bırakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öksürüyorum, kekeliyorum ve yutkunarak nefes alıyorum, nihayet sesimi geri aldığımda soluk soluğa kalıyorum. "Tamam, o zaman dokunmak yok." Kolumla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum. Parmak uçlarım harap olmuş boynumda geziniyor. "Orada bir yerde olduğunu biliyorum Hawthorne. Sen ve ben yarım yazılmış bir şiiriz. Her neredeysen -zihninde seni hangi bodrum katına hapsetmişlerse- seni bulacağım. Seni orada yalnız bırakmayacağım."

Sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi, Hawthorne'a birlikte paylaştığımız her şeyi hatırlatıyorum. İkinci çocukluğumuzdaki her anı. Her öpücüğü. Her okşamayı. Boğazım ağrıyor ama yine de konuşuyorum.

Hawthorne önüne bakıyor. Tepki vermiyor. Beni duyduğuna ya da anladığına dair hiçbir belirti yok. Saatler geçmesine rağmen hiçbir tanıma belirtisi yok. Bunun acısı çok fazla. Çok gerçek. Beni gömmekle tehdit ediyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve sessizce hıçkırarak teslim oluyorum.

Kargo gemisi alçalmaya başlar. İniş pürüzsüz oldu. Kolumun tersiyle yüzümü silerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kuyruk açılıyor. Nemli hava içeri doluyor. Gökyüzü hala karanlık, ama Swords'taki ikinci doğuş askeri üslerde olduğu gibi uzun lambalar tepemizde beliriyor ve her şeye bembeyaz ışık saçıyor.

Hawthorne diğer zihin kontrollü canavarlarla birlikte duruyor. Kolumu tutuyor ve beni kabaca ambardan dışarı çekiyor. Ajan Crow hoverpad'de bekliyor. Başının yanındaki siyah işaret mavi renkte yanıp sönüyor. Etrafımızdaki palmiye ağaçları tuzlu bir esintiyle sallanıyor. Ilık hava saçlarımın gevşek tellerini savuruyor.

"Yolculuğunuz keyifli miydi?" Ajan Crow soruyor. Berbat çelik dişlerini göstererek gülümsüyor.

Normalde, beni yenmediğini hatırlaması için ona söyleyecek iğneleyici bir şey bulmaya çalışırım. Bu sefer öyle değil. Bu kez beni mahvetti, içime uzandı ve kalbimi parçaladı ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

"Neredeyiz biz?" Sesim çakıllı.

"Arılık dediğimiz küçük bir yer," diye yanıtlıyor. "Fate of Seas yakınlarında küçük bir ada, Ağaçları olan ilk askeri Üslerden biri. Çoğu insanın bildiği kadarıyla hizmet dışı bırakıldı. Census dışında pek fazla insan varlığını bilmiyor."

Uzaktan okyanusu seçebiliyorum. Etrafımızda eskimiş bir askeri üssün kalıntıları uzanıyor. Sadece holografik tarih dosyalarında gördüğüm eski hava gemileri açıkta paslanıyor. Her şey en azından birkaç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüz yaşında. Tek ışık Üssün ağaçlarından ve altyapısından geliyor. Anlayabildiğim kadarıyla Üssün ötesinde sudan başka bir şey yok. Arkamızda, engebeli, ağaçlarla kaplı, kayalık tepeler ufku kaplıyor. Başka medeniyet belirtisi yok.

Yaşayabilir hava gemileri Ağaçların dallarından sarkıyor, ancak bunlar güncel modeller değil. Kokpite girmeden bir tanesini uçurup uçuramayacağımı bilemem. Arkamda cyborglar eşit aralıklarla iki sıra oluşturuyor. Verimli. Akılsız. Psikopat bir nüfus sayımı ajanı tarafından kontrol ve idare ediliyorlar.

Ajan Karga önümde bir ağacın gövdesine doğru ilerliyor. Takip etmem için dürtüklendim. Ağacın içinde beni tanıdık bir loşluk karşılıyor ama koku bir asker olarak yaşadığım askeri Ağaçlarla aynı değil. Havada enerji titreşiyor ve şaklıyor. Aşırı yüklü, yakıcı bir koku var, parmaklarımı yalasam muhtemelen tenimde tadına bakabilirim. Bu haliyle, onu göğsümde hissediyorum. Kokudan ve korkudan tüylerim diken diken oluyor.

Askerler için küçük, gelişen bir şehre eşdeğer olan askeri hava kışlaları için bir yerleştirme istasyonu olan bu yapı, delilerin ihtiyaçlarına uyacak şekilde yeniden diriltildi. Yüzbinlerce yetişkin boyutunda bidonun - sıvı dolu silindirik tankların - bulunduğu bir depoya giriyoruz. Şeffaf kapsüllerin üst ve alt kısımlarından mavi neon ışığı parlıyor. Her birinin içinde cenin pozisyonunda kıvrılmış, yüzen bir insan var. Bazıları modern *Homo sapiens*'e benziyor. Diğerleri benzemiyor. Bazıları farklı türlerin karışımı. Diğerleri ise insan ve makinenin birleşimi. Üstümüzde, görebildiğim kadarıyla, gerçek bir ağacın enine kesiti gibi eşmerkezli halkalar halinde düzenlenmiş kutu seviyeleri var.

Ajan Crow çılgınlığın sınırında sallanıyor. Küstah gülümsemesi inançsızlığımı yarıp geçiyor. "Kaderler Cumhuriyeti hakkında bir tarih dersi ister misin Roselle?" diye soruyor. "Sana Kılıçlar'da öğretilen, dokuz Kader'in sınıflar arasında mükemmel bir simetri yaratmak için ortak iyilik için bir araya gelmesiyle ilgili olan değil. Bu çoğunlukla propaganda. Ben *gerçek* bir tarih dersinden bahsediyorum."

"Aydınlat beni," diye yanıtlıyorum.

Ellerini arkasında kenetliyor ve parlayan tanklardan oluşan bir halkanın içinde birlikte yürüyoruz. "Teknoloji ve tıp alanındaki engelsiz ilerleme uygarlığımızı her zaman ileriye götürmüştür. Ancak bazı ilerlemelerin hoş olmayan yan etkileri de oldu. Yıllar önce, ortalama yaşam süresi çok kısa bir süre içinde katlanarak arttı. Nüfusumuz patlıyordu. Tüm doğal kaynaklarımızı tüketmenin eşiğindeydik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gezegene feci bir yıkım getiriyordu. Yok olup gidiyorduk. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Aynı zamanda, Erdemli Greyon Wenn adında güçlü bir hükümdar iktidara geldi. Onu hiç duydunuz mu?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. Pusuda bekleyen fareler gibi, parlayan konteynerlerin arasında ilerliyoruz. "Greyon acımasız bir savaş lordu ve parlak bir stratejistti. Taktiklerinde acımasızdı, teslim olduklarında rakiplerini katletti ve dünyaya hükmeden ilk yüce hükümdar olana kadar diğer tüm hükümetleri sistematik olarak devirmeye başladı. Tek bir birleştirici hükümet kurdu ve onu acımasız bir saldırganlıkla yönetti."

Yanımdaki silindirde ani bir hareket spazmı patlıyor. Sendeleyerek uzaklaşıyorum. Eller şeffaf yüzeye bastırıyor. Keskin dişleri olan açık bir ağız camı yokluyor. Yaratığın kafasından siyah, camsı küreler çıkıyor. Solungaçlar boynunu kaplıyor. Perdeli parmaklar sıvının içinden bize doğru pençe atıyor. Hawthorne beni tanktan uzaklaştırıp Ajan Crow'a doğru itiyor.

Ajan Crow kıs kıs güler ve yürümeye devam eder. "Beni şaşırtıyorsun Roselle. Gerçek kökenlerimizi biliyorsun. Akıl hocan Dune sana iyi öğretmiş. Karşılaştığım çoğu insan kadar cahil değilsin."

"Dune her zaman 'Geçmişini bil ki gelecekte bundan kaçınabilesin' derdi."

Kıkırdıyor. "Sana Erdemli Greyon Wenn hakkında başka ne öğretti?"

"Grisholm Wenn-Bowie'nin doğrudan Greyon'un soyundan geldiği söylenirdi," diye cevap veriyorum uyuşukça.

"Evet, onun soyunu en yüce hükümdara kadar takip edebilirsin ... ama aynı şey senin için de söylenebilir, Roselle. Aziz Sismode soyu doğrudan Greyon'dan gelir. Bazıları Wenn'lerin ve Bowie'lerin isme sahip olduğunu söylüyor ama kana sahip olan senin ailen."

"Artık hepsi öldü," diyorum. "Sen ve yardakçıların onları yok ettiniz."

"Sen ve annen hariç hepsi. Ancak Wenn ve Bowie soyları asaletlerini ve zekalarını yıllar önce kaybetti. Biz sadece soyağacı hatasını düzelttik. Onları ait oldukları yere, tarihteki bir dipnota gönderdik. Ama Greyon'a geri dönersek... Dünya şaşırtıcı derecede aşırı nüfusluydu ve barış zamanında daha da artıyordu. Greyon Wenn üreme konusunda kısıtlamalar getirilmesine karar verdi. Hükümeti, çocuk sahibi olmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğum kartları, bir çifte çocuk sahibi olmaları için izin vermenin ilkel bir yoluydu. Doğum kartlarına sahip olmalarına izin verilenler sadece ilk doğanlar değildi. Bu tamamen genetiğe dayanıyordu. İstenmeyen özellikler silindikten sonra, bu bir ayrıcalık meselesi haline geldi. Kartlar giderek daha yüksek fiyatlarla dağıtıldı. Aileler yok oldu. Miras kalan servet, aile adının hayatta kalmasını sağlamanın bir yolu haline geldi. Mali kaynaklar bir havuzda toplanıyor ve aile soyunu devam ettirmek için ilk doğan varislere veriliyordu. Sadece seçkinler çocuk sahibi olabiliyordu.

"Hükümet ikinci doğan çocuklar için kart çıkarmaya başladı, ancak ikinci doğan yetişkinliğe ulaştığında çocuğun hükümete verilmesi şartıyla. Ve işte! Fates Cumhuriyeti kuruldu. Elbette her zaman kuralları çiğneyenler olacaktır ve yasaların uygulanması esastır - böylece Nüfus Sayımı doğdu."

İlk tanıştığımızda kendi kemeriyle yaptığım gibi onu boğarak öldürmeyi düşünüyorum. Muhtemelen başarabilirim. Hawthorne çok yakınımda duruyor. Kollarımı kırması çok uzun sürmez. Daha fazla tankın yanından geçerken diğer öldürme senaryolarını düşünüyorum. Bunların içindeki varlıklar, üzerlerine makine parçaları aşılanmış olmasına rağmen daha insani görünüyorlar. Bir kadının yüzünün ince kemikli hatları parlak bir metal kaplamayla kaplanmış. Sol gözbebeğinin yerini çıkıntılı bir lens almış. Biz geçerken hareket etmiyor.

Ajan Crow devam ediyor. "Zamanla nüfus terazisi tersine döndü ve biz de diğer tarafa kaydık. Düşük doğum oranımız bizi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Doğum oranını düşürmek hiçbir zaman aşırı nüfusa kalıcı bir çözüm olmamalıydı ve daha uzun yaşamamıza rağmen nüfus azalıyordu. Bu yüzden yine bir şeyler yapılması gerekiyordu."

Bizi bir nüfus sayımı sığınağına götürdü. Güvenlik kapılarının yanındaki mavi bir ışığın altında takma adını tarıyor ve kapılar açılıyor. Asansörlere doğru kısa bir koridorda yürüyüp bir vagona giriyoruz. En son bir Census asansörüne bindiğimde, asansör göl suyuyla dolmuştu ve neredeyse ölüyordum. Şimdi de boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kapılar kapanıyor ve aşağı iniyoruz.

Ve hala tarih dersine devam ediyor. "Karmaşık sorunumuza bir çözüm bulma görevi bilim insanlarına verildi. Toplumdan uzakta, bu ada vahasında krallar ve kraliçeler gibi yaşadılar ve sevgiyle zerobornlar olarak adlandırdığımız nesiller yarattılar. Tam burada, bu askeri üste bir hasat tesisi inşa edildi."

Alay ediyorum. "Neden yasaları yürürlükten kaldırıp herkesin doğal yollarla dünyayı yeniden doldurmasına izin vermiyorsunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hoş olmayan bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Bah! Seni asla bir ahmak olarak görmedim!" Burnunun ucuyla bana bakıyor ve alay ediyor. "Her toprak çiftçisinin istediği kadar çocuk yapmasına izin verirsin, değil mi? Kanunsuzların cezasız kalmasına izin verirdin, değil mi?"

"Benim yöntemim nüfus sayımını geçersiz kılacaktır." "Senin yöntemin asla gerçekleşmeyecek."

Asansörün kapıları açıldı. Önümde son teknoloji ürünü bir laboratuvar uzanıyor. Ürkütücü derecede loş, zeminden geliyormuş gibi görünen alçak mavi bir pusla aydınlanıyor. Devasa rahimlere benzeyen kuluçka kapsülleri, düzgünce sıralanmış sıra ve sütunlar halinde hortumlardan sarkıyor. Donup kaldım, ağzım açık kaldı. Ajan Crow arabadan iniyor, dönüyor ve bana bakıyor, elleri hâlâ arkasında kenetli.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor. Eldivenli ve siyah laboratuvar önlüklü teknisyenler rahimlerle ilgileniyor. "Yeni nesil zerobornlar. Yakaladığımız üçüncü doğanları infaz etmeden önce onlardan aldığımız ve ürettiğimiz zigotları kullanıyoruz. Eskiden klonlama yoluyla genetik mühendislik yapardık ama artık çeşitlilik sayesinde çok daha iyi sonuçlar alıyoruz. Çeşitlilik döllerimizi gizlemenin anahtarı oldu. Klonlar iyi uyum sağlamıyor ama klonlar gizli tesislerimizi işletmede faydalı oluyor."

Hawthorne beni arkamdan itiyor ve asansörden sendeleyerek çıkıyorum. Ajan Crow dönüp yürümeye devam ediyor, şişmiş, damarlı, sentetik etten yapılmış, içi sıvı dolu mesanelerin ve yüzen ceninlerin yanından geçiyor.

"İlk zeroborn nesli yaratıldıktan sonra," diyor, "operasyon kendi kendini sürdürür hale geldi. Zerobornlar embriyo merkezlerinde, bakıcı olarak, nüfus yerleştirme uzmanları olarak çalışmak üzere zerobornlar üretiyor - döllerimizin beyinlerini sahte anılarla kimyasal olarak haritalandırıyor, böylece bireyler fark edilmeden, seçtiğimiz herhangi bir Kaderde nüfusa yerleştirilebiliyor." Teknisyenler birbirlerine benziyor, bazıları çillerine kadar. Sıfır şeklinde takma adları var.

"Zerobornları nasıl bu kadar uzun süre sır olarak sakladınız?" diye sordum.

"Nüfusa eklenen zerobornlar, atandıkları Kaderi temsil eden yeni takma adlar alırlar. Örneğin, Kılıç askerleri olmaları için ayrılan zerobornları ele alalım. Onları burada, yeraltı tesislerimizde yaratıyoruz. Diğer zerobornlar onlarla ilgilenir. Bebekken bu tesisten ayrılırlar. Zeroborn askerler diğer gizli askeri tesislerde yetiştiriliyor, burada eğitiliyor ve Kılıçlar'da hiç var olmamış bir hayat ve aileye dair sahte anılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

veriliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyduklarıma inanamıyorum. "Birine nasıl sahte anılar verirsin?"

"Gerçekliği ve algıyı manipüle etmek kolaydır. Gözleriniz dünyayı algılamak için en iyi yol değildir. Korkunç derecede yetersiz filtrelerdir. Görülecek şeylerin çoğunu algılayamayız. Algı, beyin için bir tahmin oyunudur. Bunu bir kez anladığınızda, duyularınızla algıladığınız her şeyin, özellikle de görsel algınızın değiştirilebileceğini ve manipüle edilebileceğini bilirsiniz. Kornea implantlarımızı ele alalım - gümüş parıltısı görme keskinliğindeki bir değişiklikten kaynaklanır. Siyah-O'lar sizin ve benim gördüğümüzü görmüyorlar. Dünyanın genelinin üstünde sanal bir gerçeklikle besleniyorlar. Kornea implantları, kimyasallar ve elektriksel uyarılardaki değişikliklerle birleştiğinde, yüksek bilişsel muhakemelerini geçersiz kılıyor ve yerine bizim kontrol ettiğimiz yapay zekayı yerleştiriyor. Uygun gördüğümüz herhangi bir hafızayı yerleştirebiliriz."

Şakağındaki siyah diske bakıyorum. "Onları nasıl kontrol ediyorsun?"

Etli bir rahmin yanında duraklıyor. Yarı saydam çuvalın içinde, doğal olmayan ortamından habersiz bir fetüs yüzüyor. "Sanal Algı Manipülasyon Cihazı ya da VPMD, bir oyuncak olarak başladı" diye açıklıyor. "Beyinlerimizi gelişmiş optiklerle kandıran bir eğlence biçimiydi. Eğlence amaçlı görsel aldatma. Sonunda Census, zerobornların beyinlerine cihazlar yerleştirerek kendi sanal dünyalarımızı yarattı. İmplantlar bir kez yerleştirildikten sonra kendi benzersiz sinirsel yollarını yaratırlar. Biyokimyasal olarak görsel ve işitsel algıyı manipüle ediyor ve korneaya yerleştirdiğimiz implantlarla onlara 'gerçek' olarak algıladıkları görüntüleri gösteriyoruz. Karmaşık programlarımız ve protokollerimiz var. Black-Os'ları bir görevi yerine getirmeleri için gönderdiğimizde, uymaları gereken 'yasalar' var, ancak program aynı zamanda yapay zekayı da içeriyor. Kolektifin hedefe nasıl ulaşacağı neredeyse tamamen onlara bağlı. Sadece belirli kurallara uymak zorundalar."

"'Roselle'i öldürme' gibi kurallar. Sen diğer herkesi katlederken onu Kılıç balkonuna getir' gibi kurallar mı?"

Crow'un dudaklarında eğlence dans ediyor. "Onlara senin kokunu verdik.

Bunu biliyor muydun? Seni kokladılar, tıpkı maginotlar gibi."

"Yani koku alma donanımları mı var?"

"Ve çok daha fazlası."

"Şakağınızdaki o cihazı Black- Os'larla iletişim kurmak için kullanıyorsunuz," diyorum. Bu bir soru değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu bilgi turun bir parçası değil Roselle," diye uyarıyor. "Biz zaten kendi nüfusumuzu, kendi seçkin kuvvetlerimizi yarattık. İktidarda büyük bir değişimin zamanı geldi. Artık Kaderler Cumhuriyeti'nin aptallıklarına tabi olmayacağız. Artık yasaları nüfus sayımı yapacak. Elbette anneniz bir istisna."

"İş her zaman güce dayanıyor, değil mi?"

"Her şey güçle ilgili Roselle. Fates Cumhuriyeti ve Şafak Kapıları arasındaki savaş güç transferini hızlandırdı. Nüfus sayımı, azalan nüfusumuzu Kılıç kılığına girmiş zeroborn yedekleriyle gizliyor, ancak annenizin üretim taleplerini karşılamakta zorlanıyoruz. Eğer işler bu hızla devam ederse, ikinci doğan Kılıçların nesli bir nesil içinde tükenecek. Şafak Kapıları bize şehitlerini atmaya devam ediyor ve bebeklikten itibaren yeni organik askerleri yeterince hızlı yetiştiremiyoruz. Mevcut varlıkları dönüştürmenin bir yolunu bulmak zorundaydık."

"Varlıklar mı?" Tükürdüm. "*İnsanlardan* bahsediyorsun!" "Daha yarısını bile bilmiyorsun Roselle."

"Eğer üreme yasağı kaldırılırsa," diye çıkışıyorum, "Nüfus sayımı gücünü kaybeder. Yani bunun yerine Hawthorne gibi insanları kaçırıp size itaat etmelerini sağlamak için VPMD'ler mi yerleştiriyorsunuz?"

"Buna *dönüştürme* deniyor Roselle. Konağı kontrol etmemizi sağlayan aygıtlar yerleştiriyoruz. Bırakın Şafak Kapıları bize istedikleri kadar ceset atsın. Başka kimse kalmayana kadar onları öldürmeye ve gelişmiş takviyeler üretmeye devam edeceğiz."

"Annem biliyor mu?" Öfkemi zar zor kontrol edebiliyorum. "Birbirimize ihtiyacımız vardı, Census ve Kılıç."

"Bu ne kadar sürecek?" Ona soruyorum. Sırıtıyor ama cevap vermiyor. "Hawthorne ne zamandır senin din değiştirmiş halin?"

"Uzun sürmez. Birkaç hafta. Siz ikinizin Sword sosyal kulübünde yaptığınız o küçük gösteriden sonra onu evinde yakaladık - Gül Tanrıçası Katliamı. Olayla ilgili ifadesini Halo Sarayı'nda Erdem'e verene kadar beklemek zorunda kaldık ama sabrımızın karşılığını aldık. Dönüştürülmemiş zerobornlarımızla başa çıkma şeklinizden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bizim gelişmiş yapay zeka versiyonlarımıza kıyasla ne kadar zayıf olduklarını gösterdi."

"Dönüştürülmemiş mi?" Ben soruyorum.

"Sword sosyal kulübünde dövüştüğün suikastçıların hiçbirinde beyin geliştirmeleri yoktu. Bu çok riskliydi. Eğer implantlar ve diğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliştirmeler biz onları ortaya çıkarmaya hazır olmadan önce bulunsaydı, her şey mahvolabilirdi."

"Diğer geliştirmeler?" Black-Os'un parmak uçlarından fırlayan çelik pençeleri düşünüyorum.

"Ölümcül geliştirmeler, Roselle. Bazılarının altıncı his olarak adlandırdığı diğer algılara ulaşmanın en ileri aşamasındayız. VPMD'nin yarattığı yeni sinirsel yollar bize bazı kışkırtıcı fırsatlar sundu. Araştırmalarımızda bize yardımcı olmaları için Yıldız Kaderli mühendisleri görevlendirdik - yalnızca en parlak olanları." Bu Yıldız Kaderi teknisyenlerini etrafta hiç görmedim.

"Onları siz mi görevlendirdiniz, yoksa kaçırdınız mı?" diye sordum.

"'Kaçırmak' çok çirkin bir kelime Roselle. Onların çoğu
ikinci doğanlar. Onlara el koyduk."

Odadan çıkıyoruz ve bembeyaz bir koridora giriyoruz. Işık gözlerimi acıtıyor. Pencerelerden bir çocuk odası görünüyor. Isı kontrollü kozalarda kundaklanmış bebekler, iç içe geçmiş kutularda nazikçe sallanıyor. Üstlerinde, gerçek bir insanın bebekle ilgilendiği izlenimini veren, konuşan ve gülümseyen yüzlerin holografik görüntüleri geziniyor. Bunların arasına başka görüntüler, ne olduğunu anlayamadığım ışık parlamaları serpiştirilmiş.

"Henüz kornea ya da diğer implantlarını almamışlar," diyor Ajan Crow. "Holografik görüntüler anne ve babaları ya da kardeşleri simüle ediyor; hepsi de Sayım'a itaat ediyor."

Binlerce ve binlerce koza beşiği çocuk odasını dolduruyor. Bana bir morgu hatırlatıyor. "Halo Sarayı'ndaki cenaze levazımatçısı Cranston Atom," diye tahmin ediyorum, "bir şekilde kulüpteki suikastçılarla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu anladı."

"Zekiydi. İlk başta suikastçıların takma adları olmadığına inandırıldı. Kayıp rumuzlar için protokol, Sayım'ın soruşturma yapmasını gerektirir. Suikastçıların cesetlerini başka bir kurum soruşturmadan önce bu şekilde ele geçirmeyi planlamıştık. Ama Cranston işinde çok iyiydi. Daha sonra, Halo Sarayı morgunda, cenaze levazımatçısı zeroborn takma adlarının bir zamanlar suikastçılarda da bulunduğunu fark etti. Hepsinin Tanrılar ve Tanrıçalar Balosu'ndaki Ölüm Tanrıları'ndan kesilip çıkarıldıklarını ve deri yenilenmesi geçirdiklerini anladı ama zeroborn takma adı cesetlerin etinde benzersiz izler bırakmıştı. İşaretler normal Fates Cumhuriyeti lakaplarından farklıydı. Cranston benimle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla ilk görüşmemde bana keşfinden bahsetti, bu da onu öldürmem gerektiği anlamına geliyordu."

"Bundan nasıl kurtuldun?"

"Biz Census'uz. Kimse bizi sorgulayamaz."

Koridorun sonuna ulaştık. Önümüzde başka bir asansör açılıyor. Ajan Crow içeri girdi. Takip etmekten başka seçeneğim yok. Hawthorne arkamdan giriyor, kapılar kapanıyor ve arabanın yükseldiğini hissetmek beni rahatlatıyor.

Hawthorne'un kum rengi saçları gözlerinin üzerinde uzanıyor. Fırçalayıp uzaklaştırmak istiyorum ama ona dokunursam canımı yakar. Önüne bakıyor, duygusuz. Kalbim kederle ağrıyor.

"Nasıl oldu da Hawthorne haftalar önce din değiştirdi?" diye sordum. "Onu daha dün *Yukarı Halo*'nun savaş odasında gördüm."

Ajan Crow güler. "Hawthorne'un aktif olarak yönlendirilmediği zamanlarda bir Black-O olduğuna dair hiçbir fikri yok. VPMD'si açık olmadığı sürece bizden biri olduğunu asla anlayamazsınız. Gözlerinde implantlar var, doğru, ama parlamayacaklar. Onu yakından incelemeniz gerekir. O mükemmel bir casus çünkü casusluk yaptığının farkında değil."

"İğrençsin," diye homurdanıyorum.

"Ve sen de iyi bir Black-O olacaksın, Roselle." Omurgamdan aşağı soğuk bir titreme kayıyor.

Ağacın gövdesine dönüyoruz. Tesisin ortasındaki bir öz oduna kadar bana eşlik ettiler. Ajan Crow onunla birlikte öz oduna girmemi işaret ediyor. Direği kavrıyorum ve yükselen bir yıldızın üzerine çıkıyorum. O da benimkinin yanındaki basamakta. Birlikte tüpün içine kaldırılıyoruz.

"Beşinci katta size göstermek istediğim bir şey var" diyor.

İçinde insanların -onun deneylerinin- bulunduğu neon silindirlerden oluşan depoların yanından geçiyoruz. Beşinci katta, öz ağaçtan iniyor ve normal bir Ağaçta yeni Geçişlerin kabulü için kullanılan alana birlikte yürüyoruz. İçeride, ikinci doğan Atom ve Yıldız Kaderli teknisyenler çalışmakla meşguller. Zihin kontrollü gibi görünmüyorlar. Üzerlerinden gümüş bir ışık parlamıyor.

Ajan Crow en yakındaki siyah laboratuvar önlüklü Yıldız Kaderli adamın dikkatini çekiyor. Uzun boylu, yakışıklı adam holografik ekranda yaptığı işi bırakıp sandalyesinden kalkıyor ve bize doğru yürüyor. Koyu renk saçları alnına dökülüyor. Gözleri takma adına odaklanmış durumda ama dikkatsizliği Ajan Crow'u rahatsız etmişe benzemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Roselle St. Sismode'u Black-O dönüşümü için hazırlamanı istiyorum," diyor Ajan Crow.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Kaçmak için döndüm ama Hawthorne ve diğer birkaç Black-O askeri tarafından yakalandım ve zapt edildim. Mücadele ediyorum ama gülünç derecede güçlüler.

Teknisyen hiç istifini bozmadı, benim çıkışımı görmezden geldi. "Sadece bir talebe ihtiyacım var ve onu şimdi bir muayene odasına geri götürebilirim. Size uygun dosyaları gönderiyorum." Parmakları yıldız şeklindeki lakabının ışığını kaydırıyor.

Ajan Crow talebi göndermek için kendi takma adını kullanıyor. Hâlâ Kader Cumhuriyeti iletişim sistemini kullanıyorlar. Reykin gibi meraklı Yıldız Kaderi ilk doğanlarının erişimini engellemenin yolları olmalı, ama benim i y i l i ğ i m için umarım yoktur.

Teknisyen kalçasındaki kılıftan bir sakinleştirici silah çıkardı. Karnına bir tekme atıp tekrar kurtulmaya çalışıyorum ama hemen en yakındaki Black-O tarafından yakalanıyorum. Ben kendimi tüketip çırpınmayı bırakana kadar kulağıma hırlıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Hayal kırıklığı içinde nefes nefese kalıyorum.

Ajan Crow eğilip yanağıma dokunuyor ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Senin dönüşümünü başkalarınınkinden daha çok bekliyorum Roselle. Onları koparmaya çalışmak yerine kollarıma düştüğünde nasıl olacak?"

Yüzüne tükürdüm. Kaşlarını çatıyor ve siyah deri ceketinin cebinden bir bez çıkarıyor. Metodik bir şekilde tükürüğümü sildi. "Silahı bana ver."

Teknisyen sakinleştirici tabancayı Ajan Crow'un avucuna yerleştiriyor. Doğrudan kalbimin üzerine yerleştiriyor. İğne derime saplanırken bile gözlerim ona meydan okuyor. İğnenin göğüs kemiğime çarpmasıyla sarsılıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor. Kulaklarım çınlıyor. Her şey sessizleşiyor. Rüya gibi, uzak bir his yerleşiyor.

"Bırakın onu," diye emrediyor Ajan Crow. Uzaktan geliyor.

Serbest bırakıldım. Dizlerim zayıflıyor ve neredeyse yere yığılıyorum ama teknisyen uzanıp beni yakalıyor, kendine çekiyor. Limon otu gibi kokuyor.

"Opa," diye inliyor. "Bu çok fazla olmalı. Sen çok küçük bir şeysin." Derin sesi çok tanıdık geliyor.

"Sakın aldanmayın," diye uyarıyor Ajan Crow. "O bir katil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh, kim olduğunu biliyorum," diye yanıtlar teknisyen. "Roselle St. Sismode'u herkes tanır."

"Annesi dönüşümünün bir an önce başlamasını bekliyor," diye homurdanıyor Ajan Crow, "o yüzden retoriği bırakın. Onu dönüşüm için hazırlayın ve tanka alın. Hazır olduğu anda bana haber verin. Black-Os'ları onu korumaları için bırakıyorum. Onu gözünüzün önünden ayırmayın, yoksa pişman olursunuz."

Ajan Crow gidiyor ve teknisyen hiçbir şey söylemiyor. Başım omzunda sallanıyor. Beni kollarına alıyor ve Hawthorne ile diğer birkaç Black-Os'un yakın takibinde beni bir muayene odasına götürüyor.

Teknisyen beni parlak beyaz bir spot ışığının altında bir muayene masasına yatırıyor. Yanında, daha önce gözlemlediklerim gibi tuzlu sıvıyla dolu uzun bir tank var. Sakinleştiriciye yenik düşmemeye çalışarak bilincim gidip geliyor. Teknisyen kelepçelerimi çıkarıyor. Kıyafetlerimi çekiştirerek çıkardığını ve beni ıslak bir giysinin içine soktuğunu hissediyorum. Koluma serum takıyor. Elektrikli bir püskürtücü kullanarak açıkta kalan derimi bir şeyle kaplıyor.

Sonra elimi tutup kaldırıyor.

Başparmağı avucumu ovuyor.

Duraklıyor ve elimi daha yukarı kaldırıp yakından inceliyor. Başparmağını küçük yıldızın üzerinde tekrar gezdiriyor.

"Bu-" Masanın üzerine eğildi, başı yukarıdaki beyaz ışığın çoğunu kapatıyordu. Geriye bir hale kalıyor ve benimkilere bakan akuamarin gözleriyle yüzünü çevreliyor. "Bu yıldızı nasıl aldın?"

Yüzünün keskin hatlarını, kara kaşlarının birbirine geçişini tanıyorum. Elini omzuma koyup beni sarsarken nabzım hızlanıyor.

"Yıldız *benim* aile armama özgüdür," diyor. Onu gözlerimin önünde tutuyor. "Yedi nokta -yedi-üç prizma, üç uzun nokta bir *W* oluşturuyor. Ve kardeşimin baş harfleri kabartma olarak işlenmiş. Bu *nedir*?"

Dudaklarım aptalca bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ransom . . . Winterstrom." Elini sıkıyorum. "Reykin seni arıyor. . ."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2
Her Şey Yanarken

Kafamın içinde bir *patlama* hissi duyuyorum, dünya açılıyor.

Yavaşça göz kırpıyorum. Başım ağrıyor. Dışarıdayım. Hava soğuk. Gece. Titrek ışık. Zihnim halsiz ve ağır, duyusal ipuçları üzerinde tökezliyor, etrafımı anlamaya çalışıyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. Közün keskin kokusunu içime çekiyor ve dilimde tadıyorum. Odun tıslıyor ve çatırdıyor. Kalın siyah duman gri taş duvarların üzerinde devasa bir örümcek gibi geziniyor. Gece gökyüzündeki yıldızları siliyor.

Birinin evi yanıyor.

Eski bir ev - eğer yapı malzemesi bir gösterge ise - ama büyüdüğüm yer olan Kılıç Sarayı'ndan çok daha modern. Tanıdık geliyor ama nedenini çıkaramıyorum.

Düşün, Roselle.

Zihnim karmaşa içinde debeleniyor ve başım acıyla zonkluyor. Yapının güzel mimari hatları parçalanıyor. Camlar kırılıyor ve cehennemin yoğun sıcağında eriyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Ev hızla eski halinin is siyahı bir gölgesine dönüşüyor.

Yanmamalı diye düşünüyorum, zihnim yarışıyor. Yıkıma bakakalıyorum. *Bunun gibi güzel bir malikane, kasıtlı olarak ateşe verilmediği sürece, yangın hasarına karşı korumaya sahip olmalıdır.*

Alevler dans ediyor. Gece durgun. Yukarıda hava gemisi yok. *Garip*. Titrediğimi fark ediyorum ve ellerimi giydiğim mürekkep siyahı üniformanın kollarında gezdiriyorum. Malzeme lüks ve esnek. Parmaklarım uzun saçlarıma dokunuyor. Yumuşak kahverengi dalları omuzlarımın ve kollarımın üzerinden kayıyor. Saçlarımı neredeyse hiç bu şekilde salmam. Genellikle at kuyruğu ya da topuz yaparım. Sinirlerim karıncalanıyor. Korku üzerime çöküyor. Buraya nasıl geldiğimi, buranın neresi olduğunu ya da neden böyle giyindiğimi hatırlamıyorum.

Sol elimi ağrıyan alnıma doğru kaldırıyorum ama elim yarı yolda kalıyor. İrkilerek elimin üzerindeki taç şeklindeki lakabı inceliyorum. Yanan binanın alevleri tarafından çizilmiş bir kara delik gibi dönüyor. Kimlik işlemcim ışığı içine çekiyor gibi görünüyor. Karmakarışık zihnim onu anlamlandırmaya çalışıyor. Holografik amblemi inceliyor, gümüş kılıç lakabımın nasıl ve ne zaman değiştirildiğini merak ediyorum.

Hayır, bu doğru değil - benim lakabım ilk doğanın altın kılıcıydı, ikinci doğanın gümüş kılıcı değil. Gabriel öldü. Ağabeyimi kaybettiğim için göğsüm kabarıyor ve ağrıyor. Ama kısa süre sonra üzüntüm paniğe dönüştü. *Artık ilk doğan benim, değil mi? Altın kılıçlı bir lakabım olmalı, değil mi?* Dünyaya Kılıçların Kaderi'nin varisi olduğumu, Kılıç unvanının sıradaki mirasçısı olduğumu söyleyen bir unvan.

Bu tür bir lakabı daha önce de görmüştüm. Katliam sırasında. Black-O. O şeklinde olması gerekiyordu ama diadem şeklindeki doğum lekem onu bozmuş. Boğazımda yükselen yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. Hatırladığım son şey, steril bir ameliyathanede üzerimdeki kör edici beyaz laboratuvar ışıkları. Ransom Winterstrom tepemde belirmiş, avucumdaki yıldız hakkında fısıldıyordu - yoksa *bunu rüyamda mı* görmüştüm?

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakıyorum. Cehennemi çevreleyen çimenlikte, diğer figürler durmuş, sanki büyülenmiş gibi korlaşan küllere bakıyorlar. Benzer üniformalara sahipler -savaştan çok kostüm- ancak göğüs, gövde ve kalçalarında hafif kaplamalar var. Siyah pantolonum dar, ikinci bir deri gibi üzerime oturuyor. Üstüm de aynı, uzun kollu.

Yıkılan evi çınlatan kalabalığa bakakalıyorum. Aklıma iki kelime geliyor: "Ölüm mangası." Erkekler, kadınlar ve bazı durumlarda mutant yaratıklar

-İnsan, makine ve hayvan karışımları o kadar hareketsizler ki, nefes alıp vermelerinden kaynaklanan küçük, beyaz sis kıvrımları hayatta olduklarının tek işareti. Benim nefes alışım da zorlaşıyor. Bir süredir Kılıç ordusundayım, dizilişler konusunda eğitim aldım ama bu farklı. Bu asker sıraları matematiksel olarak kusursuz.

Yaratıkların çeşitliliği beni hayrete düşürüyor. Çoğu insan şeklinde, ama bazılarının orman yaratıkları gibi hafif bir kürkü var. Diğerleri parıldayan krom siborglar gibi metalik kaplamalara sahipken, diğerleri fosforlu bir enerji formuyla içten aydınlatılan yarı saydam bir ete sahip. Zihin kontrol aygıtlarının ışıltısı yapay zekâya işaret ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Denemeler katliamı sırasında tanık olduğum tüyler ürpertici ve kurnaz problem çözme yeteneklerine sahip bir zeka.

Omzumun üzerinden araziyi tarıyorum. Görebildiğim kadarıyla zihinleri değiştirilmiş savaşçılardan oluşan daha kesin sıralar hareketsiz duruyor. Beyinlerine yerleştirilmiş cihazlar sol gözlerinden geceye ışık yayıyor. Bu kadar çok askerin parlaklığı ayın parlaklığıyla yarışıyor. Tam gelişmiş korku, çiğ ve kör edici, beni sarıyor.

Kasıtlı olarak, gergin avucumu sol gözümün yanına kaldırıyorum, nefesimi tutuyorum ve elimin gümüş bir ışık yansıtmamasını umuyorum. Büyük bir rahatlamayla, beynimdeki implanttan gelen hiçbir ışık elimde parlamıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

Öfkeli çığlıklar havayı deliyor. Başım kadın çığlıklarının geldiği yöne dönüyor. İki Black-Os yanan evin arkasından bir kadını sürüklüyor. Kadın onlara karşı boşuna mücadele ediyor. Zihin kontrollü askerler, yaptıkları şeyi onun durdurabildiğinden daha fazla durduramıyor. Adamlar onu bana doğru sürüklüyor. Askerlerden birinin derisini fark ettiğimde şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Pullu, balık gibi -hayır, bu doğru değil. Daha çok bir ejderhanın pullarına benziyor -zırh gibi. Ateşin değişen ışığı üzerinde parıldıyor. Söyleyebildiğim kadarıyla, geri kalanı insan. Siyah saçları, insani özellikleri var - tabii ki gözbebeklerinden birinin gümüş ışıkla aydınlanması ve kulaklarının normalden biraz daha sivri olması dışında.

Kadının çığlıkları şiddetli hırıltılara dönüşüyor. Önünde bir şey görür ve ayaklarını yere vurarak topuklarını çimenlere saplar, çimenlerde çukurlar açar. Black-Os'lar kadını kollarından tutup yukarı kaldırıyor ve devam ediyor. Kız onları tekmeliyor. Elleri yumruk haline geliyor.

Benden sadece birkaç metre ötede durdular. Diğer askerler ayrılıyor ve daha önce kaçırdığım şeyi görebiliyorum. Resmi bahçenin ortasına süslü bir taht yerleştirilmiş. Altından yapılmış, daha önce bir yerde görmüştüm. Tanıma şafağı söküyor.

Grisholm'un tahtı - Halo Sarayı'ndaki eğitim tesisinin gözlem güvertesinden! Aklım karışıyor. *Grisholm burada mı?*

Odak noktam tahtta kambur duran kişiye kayıyor. Profilinde yüksek, yontulmuş elmacık kemikleri ve keskin açılar var. Sarı saçları geriye doğru taranmış, tek bir tel bile yerinde değil. Yüzünün ve boynunun derisinde koyu, çentikli, dövmeli çizgiler -öldürme çeteleleri- var. Şakağından, üzerinde yanıp sönen mavi bir ışık bulunan küçük siyah bir disk çıkıntı yapıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grisholm değil. Ajan Crow'la tanışan hiç kimse bu Nüfus Sayımı ajanını Erdem'in varisiyle karıştıramaz. Sonra neden Grisholm olamayacağını hatırladım. Erdemlerin Kaderi'nin ilk doğan varisi öldü. Daha dün İkinci Doğan Denemeleri'nin Açılış Törenleri'nde parçalara ayrıldı. *Dündü, değil mi?* Zihnim bocalıyor, ne kadar zaman kaybettiğimi değerlendirmek için ipuçları arıyor. *Burası çok soğuk. Kış.* Parmak uçlarım soğuktan kızardı.

Kadın, Ajan Crow'un önünde kendisini esir alanların ellerini sıkar ama sadece niyetleri onu bırakmak olduğu için. Kışlık pelerinini düzeltiyor ve başındaki düz kasketi yeniden ayarlıyor. Bir kabadayılık gösterisiyle çenesini kaldırır.

"Sen, nüfus sayımı ajanı," diye öfkeyle bağırıyor kadın, "pis bir korkaksın!" Adamın kendisine hitap etmesine fırsat vermeden yüzüne tükürür.

Sanki bir sisin içindeymişim gibi, Reykin Winterstrom'un hizmetçisini tanıdım. *Mags! Bu Mags!* Dikkatim onun küçük bedeninden Reykin'in evinin yanmış kabuğuna yöneliyor. Dışarıdan fark edememiştim, sadece acı ve şiddetli bir sarsıntının etkisiyle görebilmiştim. Bir zamanların güzel dış cephesi şimdi bir cehennemden başka bir şey değil. Reykin'in beni Şafak Kapısı askerlerinden oluşan öfkeli bir kalabalıktan kurtardıktan sonra yaralarımı sardığı zarif yatak odası artık yok. Kör bir sızı göğsümü delip geçiyor.

Kötü niyetli sarışın psikopat sakin bir maske takıyor. Vücudu hâlâ kraliyet koltuğunda umursamaz bir pozda kambur durmaktadır. Yavaşça siyah üniforma pantolonunun cebinden beyaz bir mendil çıkarıyor ve açıyor. Yanağındaki balgamı sildikten sonra kumaşı katlayıp bir kenara koyuyor. Soğuk mavi gözleriyle karşısındaki kadını değerlendiriyor.

"Reykin Winterstrom nerede, Stone?" diye soruyor. Giderek büyüyen bir sırıtış, çelik gibi ön dişlerini ortaya çıkarıyor. Bu gülümsemeyi iyi bilirim. Hiçbir zaman avını köşeye sıkıştırdığı andaki kadar tatmin olmaz.

Mag'in takma adının kahverengi dağ silsilesi, Taşların Kaderi'nin ikinci doğuşunun donuk ışıltısını yayıyor. "Reykin'i asla bulamayacaksınız!" diye ilan ediyor. İkinci doğmuş bir Taş yerine aristokrat olmayan bir Yıldız'ın zengin, yumuşak aksanına sahip. Yıldız aristokrasisinin yavanlığından yoksundur. Muhtemelen bunun nedeni, bir Taş olmasına rağmen, Geçiş Gününden önce burada, Yıldızlarda büyümüş olması. Burası onun evi.

Ajan Crow gösterişli sandalyesinden kalkarak Mags'in üzerine çıkar. "Ben *herkesi* bulurum."

"Direniş sizi gömecek!" diye alay ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ajan Crow'un kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Hepsinin teker teker birbirine düşmesi çok daha muhtemel. Yine de seni bulamayacaklar. Burada işimiz bittiğinde senden geriye gömecek pek bir şey kalmayacak, belki birkaç kemik." Elini yılan gibi uzatarak Mags'in narin boğazını sarıyor ve onu yerden kaldırıyor. Gözleri şişiyor ve yumrukları adamın kollarına çarpıyor. Hızına ve gücüne hayran kaldım. Her zaman formda bir adamdı ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Pek çok insan böyle değildir. Mags'in çırpınan bedenini tutmak için zorlanmıyor bile.

Avuç içlerim yanlarımda geziniyor, bir silah arıyorum. Fusionblade'im gitmiş. Onunla savaşmak için üzerimde hiçbir şey yok. Hayal kırıklığıyla ellerimi yumruk yaptım.

Önemli değil. Onu silahsız da öldürebilirim.

Ajan Crow'a doğru bir adım atmak için yer değiştiriyorum. Olması gerekenden daha zor. Ayaklarım çimenlere bağlı kalmak istiyor. Canlanan bir heykel gibiyim. Büyük bir çabayla hareketsizliği kırıyorum ve ilerlemeyi başarıyorum. Bir sonraki adım biraz daha kolay. Momentumum beni taşıyor. Ajan Crow'a yaklaşıyorum ve koşmaya başlıyorum. Omzumu indirip, dizlerine nişan alarak ve toplayabildiğim tüm güçle psikopatın üzerine atılarak onu yönlendiriyorum. Vuruşumun etkisi onu yana doğru savuruyor. Kayalık bahçe yoluna doğru savrulurken Mags'i tutuşu kırıldı. Onun üstüne düştüm. Beklenmedik temastan dolayı hırıltılar çıkarıyor. Sol şakağına tutturulmuş mavi ışık bir dizi parıltı yayıyor, yüzünün yan tarafını aydınlatıyor, etini dalgalar halinde aqua rengine çeviriyor

-Soluk, mavi, soluk, mavi, soluk, mavi.

Bir kayaya uzanıyorum ve parmaklarımı pürüzlü yüzeyinin etrafında kıvırıyorum. Tüm gücümle kaldırıp aşağı indiriyorum. Taş Ajan Crow'un kafasına çarptı. Yontulmuş elmacık kemiğindeki sivri bir kesikten dışarıya kan sıçrıyor. İniltisi bir öfke hırıltısına dönüştü. Darbe onu bayıltmış olmalı ama hâlâ uyanık.

Dizlerim karnına saplanıyor, onu aşağıda tutuyor. Taşı daha sıkı kavrıyorum. Taşın pürüzlü yüzeyi parmaklarımı aşındırıyor. Taşı tekrar başımın üzerine kaldırıp şakağındaki yanıp sönen ışığa nişan alarak aşağı indiriyorum ama Ajan Crow'un eli dışarı fırlıyor ve endişe verici bir güçle boğazıma yapışıyor. İrkildim ve nefes alamaz hale geldim, parmaklarım zayıflamıştı, taşı düşürdüm. Ayağa kalkıp beni tek koluyla kaldırırken aptalın göğsündeki tüneğimden söküldüm.

Yüzüm maviye dönüyor olmalı. Bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözbebekleri büyüyor ve beni incitmekten ne kadar zevk aldığını anlıyorum. Saçları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alışılmadık bir şekilde karıştı. Havasızlıktan başım dönüyor ve görüşüm bozuluyor. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda boğazımdaki baskı hafifliyor. Parmaklarını açıyor ve ben onun elinden düşüyorum.

Yerde, kollarım ve bacaklarım yayılmış, öksürmekten, kekelemekten ve nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum. Reykin'in yanan evinden çıkan duman ciğerlerimi yakıyor. "Tut onu, Cherno," diye bağırıyor Ajan Crow. Bir ejderhanın sert dokulu derisine sahip hantal kollar beni yakalıyor ve ayağa sürüklüyor. Sırtım bir askerin göğsüne yaslanıyor. Elimden geldiğince mücadele ediyorum, ellerim soğuk, pürüzlü derinin üzerinde kayıyor. Alev alev yanan kükürt nefesi boynumu ısıtıyor. Arkamdaki şey beni daha sıkı sıkıyor. Ne kadar tekmelesem ya da sarsılsam da birkaç santimden fazla hareket edemiyorum. Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Ajan Crow yanağını nazikçe yokluyor. Kan siyah yakasını ıslatıyor. Bana vahşi bir hırıltıyla bakıyor. "Nasıl uyandın Roselle?" Çenesi geriliyor ve yaklaşıyor.

Sorusunun iması içime bir ürperti gönderdi. *Uyuyor muydum?* Hareket etmeyen, beyinleri değişmiş askerlerden oluşan kalabalığa baktım. *Ben de onlardan biri miydim?*

Kan, Nüfus Sayımı ajanının yanağından aşağı süzülüyor ve çenesinden damlıyor. Yarasının etrafındaki bölge tomurcuklanan bir boynuz gibi şişerek kızgın kırmızı bir yara oluşturuyor. "Nasıl uyandı?" diye kükrer, dönüp arkasına bakar ve orada bulduğu heykelsi askerler denizine seslenir. Kimse cevap vermiyor. Yüzleri ifadesiz ve cansızdır. Bir askeri üniformasının ön kısmından tutup ayak parmaklarının üzerine kaldırıyor. "Roselle'in teknisyenini hava gemimden getirin!" Askerin yakasını bıraktığında, kadın kıpırdamıyor. Ajan Crow dişlerini gıcırdatıyor. Yukarı uzanarak iki parmağıyla şakağındaki diske dokunur, bir iki milimetre manevra yaptırarak yerine oturtur. Mavi ışık tekrar yanıp sönüyor, üzerimize kar gibi yağan küllerden yansıyor. Kadın canlanıyor ve kalabalığın içinden geçerek bizden uzaklaşıyor. Ajan Crow dönüp bana bakıyor.

"Seni öldüreceğim," diye homurdanıyorum ve beni esir alanın kollarına doğru bir hamle daha yapıyorum - neredeyse hiç hareket edemiyorum.

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını kıvırıyor. "Bunu nasıl yapacaksın? Ben senden çok daha güçlüyüm, geliştirildim."

"Geliştirilmiş mi?" Saçlarımdaki isi silkeleyerek gülüyorum. "Kişiliğini geliştirecek tek şey bir lobotomi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin sivri dilin için bir çözüm bulduğumuzu umuyordum, Roselle. -Belki de tek çare onu kesip atmaktır."

"Bunu babama zaten yaptınız."

"Bu annenin fikriydi ama sonuç hoşuma gitti." "Sırada sen varsın. Söz veriyorum."

"Kendinden her zaman çok eminsin, değil mi? Senin kötü itaatsizliğini özledim, Roselle." Bana kötücül bir bakış fırlattı. "Ağzının genellikle bütün dişlerini kırma isteği uyandırdığını düşününce bunu şaşırtıcı buluyorum. Yine de" -başını yana eğiyor- "vahşi doğanı özledim. Kimse bana senin kadar direnemez, özellikle de şimdi, onlara istediğim zaman istediğim şeyi yaptırabildiğim zaman. Uyumluluk halindeyken, değişmiş bir haldeyken, seni incitmek neredeyse hiç eğlenceli değil." Kulağıma eğilip "Neredeyse" diye fısıldıyor. Nefesinin tenimdeki hissi, kokusuyla birlikte öğürmek istememe neden oluyor. Yüzümü görebilmek için uzaklaşıyor.

Midem düğümleniyor. *Ne demek istiyor? Daha birkaç dakika önce Denizlerin Kaderi'nde onunla birlikte değil miydim? Beni nasıl incitti ve ne zaman?* "Beni nasıl özlersin? Az önce bana tımarhaneni gezdirdin."

Kahkaha atması tüylerimi diken diken ediyor. "Bu bir ay önceydi, Roselle. Ama bana Siyah-O'lar için zamanın anlamsız olduğu söylendi."

"Ben senin dronun değilim!" Konuşmamın sert temposuna engel olamıyorum.

Korku beni boğuyor.

Ateşin yaydığı gölgeler yanaklarına kayarak onları çukurlaştırıyor ama dudakları mizahla kıvrılıyor. "Ahh, ama öylesin. Sen bir Black-O'sun, ama 'drone' da işe yarar. Sana söylediğim her şeyi yapıyorsun Roselle."

Beni hapseden kollara karşı direniyorum ama içten içe dehşetle geri çekiliyorum. "Bana bir şey yapmamı emret!" Karşılık veriyorum. "Sana söz veriyorum, itaat etmeyeceğim!"

Mavi ışık yılansı bir siluet halinde şakağında çakıyor. Bir şey hissetmeyi bekleyerek -yüksek voltajın yanması, beynimin düşmanca ele geçirilmesi, yılan zehrinin acımasız ısırığı- geri çekiliyorum ama saniyeler geçiyor ve farklı bir şey hissetmiyorum. Yüzü geriliyor. Alnında bir damar patlıyor; yüzü kızarıyor. Nefes nefese, parmakları beyninden gelen mesajları alan cihaza gidiyor. Yeniden ayarlamaya çalışıyor. Gözleri kısılıp daha da kararana kadar bana tekrar bakıyor.

"Cihazında bir sorun var!" diye bağırıyor. "Ben komut verdiğimde entegre olman gerekiyor." Yüzünde kurumaya başlayan kan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek boynuzlu bir at mürekkep lekesi.

"Oyuncağını mı kırdın?" Alt dudağımı sahte bir surat ifadesiyle dışarı iterek soruyorum. "Güzel şeylere sahip olamamamızın nedeni hep sensin, Kipson." Onu kızdırmak için ilk adını kullanıyorum ama kalbim hızla çarpıyor.

Beni zihin kontrollü suikastçılarından biri mi yaptı?

"Bana nasıl direniyor? Benim implantım onunkine hükmetmeli." Kendi kendine konuşuyor.

Söylediği şey beni korkutuyor. Kollarımı yeterince yukarı kaldırabilseydim, kafa derimde yara izi ya da beynimle oynadıklarına dair başka bir belirti arardım. Sıkıntım Ajan Crow'un dikkatini çekiyor. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyor. "Senin sınır tanımayan ego." Avucunu saçlarıma doğru kaldırıyor. Parmaklarını saçlarımın kalın, kahverengi kütlesinde dolaştırıyor. Elini sıkan kindar psikopat, yüzümün yukarı doğru eğilmesi için başımı geriye doğru sarsıyor. "Uyanık olman hoşuma gidiyor. Sana ne istersem yapabilirim ve sen de bunu hissedeceksin. Kimse beni durduramayacak. Sana vereceğim acıya katlanacaksın. Seni her uyandırdığımda, merhamet olmayacağını bileceksin. Asla."

Bu canavarla herhangi bir temastan kaçınma ihtiyacımla, yüzümü onunkinden geri çekiyorum ve saçlarım kafa derimden kopuyor. Omzumun üstündeki hareket dikkatini çekiyor. Dudağı öfkeyle kıvrılıyor. "Taş kaçıyor!" diye bağırıyor. "Durdurun onu!" Eli saçlarımdan çözülüyor ve üzerimden düşüyor. Şakağındaki ışık hızlı flaşlar halinde yanıp sönüyor.

Mags çimlerin üzerinden yanan eve doğru koşar. Black-O askerleri onu kovalıyor. Yaratıklardan bazıları dört ayakları üzerine düşüyor ve çimenlerin üzerinde maginotlar gibi savruluyor. Bu korkutucudur, özellikle de bazı krom süslemeler dışında çoğunlukla insan gibi göründükleri için. Genetiği değiştirilmiş askerler Mags'e yaklaşıyor. Evin taş duvarlarına ulaşır ve kırık bir pencereden atlar. Alevler onu yutar. Acı dolu çığlıkları, ısı vücudunu eritmeden önce dans ettiği müziktir. Yere yığılır ve dumanın içinde kaybolur.

Duygularımı kontrol altında tutmak için çaresizce nefesimi tutuyorum. Boğazım boğulmaktan ve gözyaşlarımı tutma çabamdan dolayı ağrıyor. Birkaç Black-Os, Mags'i cehennemin içinde takip ediyor -emir verilip verilmediğini bilmiyorum- ve onlar da Mags gibi vahşi yıkımın bir parçası oluyorlar. Mags Reykin'i ve muhtemelen Şafak Kapıları'ndaki herkesi korumak için kendini öldürdü. Hıçkırmamak için dudağımı ısırıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir hüsran çığlığı havayı yırtıyor. Ajan Crow çenemi yakaladı ve sertçe sıkarak beni ona bakmaya zorladı. "Bana onun nerede olduğunu söyle! Reykin Winterstrom nerede?"

Acı dolu gözyaşlarımı yutuyorum ve onun yerine içi boş bir kahkaha atıyorum. "Eğer sorman gerekiyorsa, bilmiyorsun demektir. Nerede olduğunu bilmiyorsan, bunun nedeni zihnimin içini göremiyor olman. Bu da demek oluyor ki ben senin Black-Os'larından biri değilim, hiçbir zaman da olmadım." Yanağıma yüzümü döndürecek kadar sert bir tokat atıyor. Dikkatim meydan okurcasına tekrar ona yöneliyor. Bu sefer hırlıyor ve bana yumruk atıyor. Derim yanıyor. Yanağımın iç kısmı dişlerime çarpıyor. Kan tadı alıyorum, yine de sırıtmayı başarıyorum. "Sorun ne? Çok fazla kötü itaatsizlik mi?" Mırıldanıyorum.

Ajan Crow, ejderha pullu Cherno tarafından hâlâ geride tutuluyor olsam da üst kollarımı tutuyor. "Bana Winterstrom'un müttefiklerinin kim olduğunu söyle," diyor. "Kime kaçar? Nereye saklanır?"

İrkilmemeye çalışarak ona bakıyorum.

Ajan Crow'un arkasında biri boğazını temizliyor ama bizden oldukça uzak duruyor. Nüfus sayımı ajanı doğruldu ve adama doğru döndü. Koyu renk saçlı yeni gelen kişi benimkine benzer bir üniforma giyiyor, ancak göğsünde üçgenin içinden geçen ince bir dikdörtgen şeklinde yanardöner bir rozet var. Gümüş kayan yıldız lakabı onun Yıldızların Kaderi'nden ikinci kez doğduğunu gösteriyor.

"Gel!" Ajan Crow emrediyor.

Bize doğru ilerlerken diğer adamın vücut dilinde isteksizlik seziyorum. Yüzünü inceliyorum ve boğazımda yükselen safraya karşı yutkunuyorum. Bir an için Reykin'in kendisi olduğunu düşünüyorum, ama sonra ateşin ışığına giriyor ve onun ilk doğan Yıldız değil, ikinci doğan kardeşi Ransom olduğunu anlıyorum.

İçimde yeni bir korku patlaması yaşanıyor. Mags'in intiharı yüzünden sızlayan kalbim şimdi daha sert çarpıyor. Acaba Ajan Crow, Ransom ve Reykin arasındaki bağlantıyı kurabilecek mi - ya da *belki zaten biliyordur?* Ajan Crow'un süper gücü gözlem. Kardeşler arasındaki benzerliği fark etmemesi mümkün değil. Bu çok açık, en azından benim için öyle.

Ransom da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. Ağzının etrafındaki çizgiler gerginleşir. Crow'un doğrulmasını izler ve adem elması derin bir yudumla sallanır. Tehditkâr Nüfus Sayımı ajanına bir saygı gösterisi olarak başını eğiyor. "Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?" Ransom sorar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Majesteleri mi?" Homurdanarak tekrarlıyorum. "Size böyle mi hitap etmelerini istiyorsunuz?" Tepkim, Ajan Crow'un dikkatini yeni gelenin yüzünden başka yöne çekmek için olduğu kadar küstahlığına da bir iğneleme.

Ajan Crow gerilir. "Gördüğünüz gibi Roselle St. Sismode kontrolümüzden çıktı. Size daha önce implantının tamamen başarısız olduğunu söylemiştim. Hâlâ tüm anılarına ya da rüyalarındaki ilgili tek bir görüntüye bile erişemiyorum!"

Beynime gerçekten bir şey yerleştirildiğini ve onu oraya Ransom Winterstrom'un koyduğunu fark ettiğimde karnımda bir düğüm oluşuyor. Reykin'in kardeşinin ellerinde hissettiğim ihanet neredeyse bedenime sızıldığını bilmenin verdiği ağır korku kadar kötü. Tek teselli, bir sebepten dolayı teknolojinin arızalanmış olması. Ajan Crow Reykin Winterstrom'u arıyor olabilir ama bunun nedeni benden bir şey öğrenmiş olması değil. Belki de ilk doğan Yıldız Grisholm'un danışma konseyinin bir parçası olduğu için Reykin'i arıyordur? Ya da Reykin Gümüş Halo'daki katliamdan kaçmayı başardığı için? Durum ne olursa olsun, henüz ona ihanet etmedim.

Ajan Crow'un sorgusunu bölerek, "Anılarımın içine giremezsin," diye böbürleniyorum.

Ağzı acımasız bir çizgi halinde açıldı. "Neyin peşinde olduğunu bilmek için zihnine girmeme gerek yok Roselle. Sen tam bir küçük Kader hainisin, değil mi? En azından Hawthorne senin hakkında böyle düşünüyor."

Bir korku spazmı sesimi keskinleştiriyor. "Hawthorne nerede? O burada mı?" Öfke gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Hawthorne. İşte ilginç bir hikaye. Onu tanıdığını sanıyorsun, değil mi? Bahse girerim Hawthorne Trugrave'in rüyasında gördüğü tek kişinin sen olduğuna inanıyorsundur. Görünüşe göre, rüyasında seni hiç görmüyor. Onun zihnini kimin doldurduğunu biliyor musun?" Cevap verememem. Cevap verirsem sesim çatlayabilir ve bana ihanet edebilir. "Rüyasında Agnes Moon'u görüyor. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Seninle tanışmadan önce onun sevgilisiydi - benden kaçmana yardım ettiği için onu öldüresiye dövmeden önce. Hawthorne onun aldığı her şekli takıntı haline getirdi." Ajan Crow kulağıma eğilip fısıldıyor: "Sana her dokunduğunda onu düşünüyordu ve bu seni istemesine engel oluyordu. Seni sevdiğinden emin misin?"

"Şaşırmadım," diye yalan söylüyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Hawthorne onu önemsiyordu. Agnes'in intikamını almak için seni öldürmesine yardım edeceğime dair ona söz verdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hawthorne asla intikam alamayacak. Benim *için* savaşırken ölecek."

"Endişelenmelisiniz. Cihazlarınız yanılmaz değil. Kontrolünüz kayıyor - benimle zaten başarısız oldu."

Ajan Crow'un bakışı ekşir. Başının yanındaki ışık titriyor. Cherno'nun beni tutuşu sıkılaşıyor. İrkiliyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Ajan Crow'un dikkati tekrar Ransom'a dönüyor. "Bana cihazının zamanla kendini düzelteceğine söz vermiştin!"

Ransom hiç çekinmiyor. "Bir implantın kişinin beynindeki nöropatileri benimsemesi için genellikle haftalar gerekir," diye cevap veriyor. "Bazı durumlarda bu bağlantıları yakalamak aylar sürebilir. Deneği laboratuvardan çok erken almakta ısrar ettiniz. Bu tür bir operasyon için henüz hazır değil. Cihazının tam olarak entegre olma şansı olmadı."

"Saçmalık! Laboratuvardan çok daha az iyileşme süresiyle birçok denek aldım ve hiçbir sorun yaşamadım!"

Ransom tereddüt etmez ya da zayıflık göstermez. "Daha önce de söylediğim gibi, her zihin benzersizdir ve her denek cihaza farklı tepki verir-"

"Daha önce hiç kimse kendi başına uyanmamıştı!" Ajan Crow öfkelendi.

Ransom'ın omuzları biraz yuvarlanır. "Haklısın. Bu alışılmadık bir durum." "Haklı olduğumu biliyorum!"

"Onu benimle birlikte laboratuvara götürüp bazı testler yapacağım."

Ajan Crow'un çatık kaşları derinleşir. "İlk eğilimim askerlerimi sana çevirmek ve seni yemelerine izin vermek Yıldız." Tehdit bir an havada asılı kalır. "Eğer diğer ajanlardan senin alanındaki en yetenekli bilim adamı ve yenilikçi olduğuna dair güvence almasaydım, şu anda ölmüş olurdun. Hal böyleyken, sana son bir şans veriyorum. Roselle'in zihnine tam erişim istiyorum. Daha azını yaparsan pişman olacak kadar yaşayamazsın."

Ransom yüzünü buruşturur ve omuzlarını kamburlaştırır. "Yakında hazır olmasını sağlayacağım."

"Yap," diyor Ajan Crow. Dönüşmüş askerlerden oluşan kalabalık kıpırdamadan alevleri izlemeye devam eder. Ajan Crow dönüp Reykin'in yıkılmış evinden uzaklaşarak, askerlerin oluşturduğu hassas sıralardan birinin içinden geçip uzakta bekleyen Verringer'a doğru yürür. Lüks zeplin, Clarity Fabian Bowie'nin sahip olduğu zepline benziyor. İkisinin aynı olması beni şaşırtmaz.

Cherno'nun acımasız tutuşu hafifliyor. Beni serbest bırakıyor ama kükürtlü nefesini ensemde hissedebileceğim kadar yakınımda kalıyor. Tüm Siyah-Os-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tüm alan aynı anda canlanıyor. *Dil* olarak ayırt edilemeyen konuşmalarının bozuk tik takları ve patlamalarının sesiyle etim ürperiyor ve aynı zamanda omurgamdaki karıncalanma bir şekilde ne iletişim kurduklarını gösteriyor. Pazarlık yapıyorlar. Altın tahta doğru bakıyorum ve neyin pazarlığını yaptıklarını *biliyorum*. O korkunç şeyi hava gemisine geri götürmek için bir yol tasarlıyorlar. Yakındaki birkaç asker ağır, yaldızlı koltuğu yerden kaldırıp başlarının üzerine kaldırıyor. Daha sonra sıradaki askerlere aktarılıyor, onlar da kaybolana kadar devam ettiriyorlar.

Yanımda, Ransom cebinden küçük bir disk çıkarıyor. Crow'un zihin kontrol aygıtına benziyor. Şakağına dokunduruyor. Disk derisine bir mıknatısın metale yapışması gibi yapışıyor. Yeşil ışıkla yanıp sönüyor.

Cherno'nun ifadesi boş, duygusuz bir maskeden kafa karışıklığına dönüşür. Kafası karışmış görünüyor. Kollarını açıp beni serbest bırakıyor ve kule gibi asker bir adım uzaklaşıyor. Duraklıyor, sonra bir meşe ağacının yosunlu kabuğuna ulaşana kadar yürüyor. Sırtı bize dönük, ağacın kabuğuna o kadar yakın duruyor ki, burnunun ona değdiğinden eminim.

Bakışlarım Ransom'ınkilerle buluşuyor. "Onları kontrol edebiliyor musun?" Kekeliyorum.

"Bir noktaya kadar," diye yanıtlıyor. "Bana nasıl direndiğini gördün. Ajan Crow'dan aldığı direktiflerin tekrar benimkilerin önüne geçmesi uzun sürmeyecektir."

"Eğer bunu yapabiliyorsan, evini yakıp kül etmelerine ve Mags'i öldürmelerine nasıl izin verebildin?" Sert bir fısıltıyla sordum.

Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Mags öldü mü?"

Gözlerim kısıldı. "Kendini ateşe attı."

Sertçe yutkunuyor. "Dediğim gibi," diye cevap veriyor, sesi boğuk, "kontrolüm sınırlı. Ajan Crow'un ne planladığını bilmiyordum ve öğrendiğimde de artık çok geçti. Sen de onları durduramadın."

"En azından denedim," diye tıslıyorum.

"Burası bir zamanlar benim evimdi." Gözleri kin dolu ama enkaza bakmıyor. "Mags'le birlikte büyüdüm. Olanları durdurmanın bir yolu olsaydı, bunu yapmaz mıydım sanıyorsun?" Yüz ifadesi bana Reykin'inkini hatırlatıyor.

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Kimin tarafındasın?"

"Taraf diye bir şey yok Roselle. Sadece hayatta kalmak ve intikam vardır."

Cherno'nun dikkatini çektik. Bizimle yüzleşmek için geri döndü. Drakonik iblis bana doğru mücadeleci bir adım atıyor ve Ransom'ın onun üzerinde kurduğu kontrolle savaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi konuşacak vaktimiz yok Roselle," diye fısıldıyor Ransom, gözleri Cherno'nun ilerleyişini takip ederken. Yıldız'ın dikkati tekrar bana dönüyor. Şakağındaki cihazdan gelen yeşil ışık titriyor. Kulaklarımdaki uğultu başımı döndürüyor. Sallanıyorum - beynim titriyor. İstemsiz sözler söylediğimi duyuyorum: "Ben dün müyüm?" Kolunu omuzlarıma dolayan Ransom beni yanına yaslıyor. Ona direnmek istiyorum ama kendimi çok uyuşuk hissediyorum.

"Sen geleceksin Roselle," diye fısıldıyor kulağıma, "ve artık uyanma vaktin geldi."

Kafamın içinde bir *patlama* hissi duyuyorum; dünya bir yıldız gibi parlıyor ve ben gökyüzünden düşüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3
Değiştirilmiş

Gözlerimi yatak odasına süzülen gün ışığıyla açıyorum.

Uzun, altın rengi ışınlar pencerelerin altındaki ahşap zeminde bıçak gibi keskinleşiyor. Üzerimi örten keten çarşaflar inanılmaz derecede yumuşak. Parmak uçlarım kumaşın üzerinde geziniyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve yan yatıp ipekliliğin tadını çıkarıyorum. Gülümseyerek bacaklarımı uzatıyorum. Bir ayağımın parmakları buruşuk kıvrımlardan kayıyor. Diğer ayağım kıllı, erkeksi bir kaval kemiğinin sıcaklığıyla buluşana kadar ters yöne kayıyor. Topuğumu düz bir şekilde bacağına bastırıyorum ve ayak parmaklarımı kaslı baldırın etrafında kıvırıyorum. Arkamdaki yastıktan hızlı bir nefes sesi geliyor. İri bir el yanımdan kayarak kalçama dayanıyor. Yumuşak, gürleyen kahkahalar titreşiyor. Bana sokuluyor, çıplak göğsü sırtıma yaslanıyor, dudakları saçlarıma değiyor. Lezzetli bir sıcaklık içime yayılıyor. Nefes alıyor. Sakallı yanağı kayıyor ve boynumun hassas derisini okşuyor. Ona duyduğum arzu sönmez bir ateşi alevlendiriyor.

Hawthorne fısıltıyla, "Ayağın donuyor," diye yakınırken, ensemin hassas derisini okşamak için saçlarımı hareket ettiriyor. Açıkta kalan ayağımı çarşafın altına doğru kaydırıyorum ve diğer ayağımla birlikte onun tüylü bacağına bastırıyorum. Beni daha sıkı kavrıyor. "Tamam! Uyandım ve senin merhametine kaldım."

Kıkırdıyorum ve onu görmek için yatağın üzerinde dönüyorum. Bir an için hazırlıksız yakalandım. Reykin! *Dünyayı değiştirmek isteyen adamın yüzüne bakıyorum ve sadece sevdiğiniz birinin güvende olduğunu anladığınızda gelen acı verici bir rahatlama hissediyorum. Şaşırtıcı bir şaşkınlık hemen ardından geliyor - umut ve yenilenen korkunun karışımı - ama neden? Yalnızlık ve sefalet içindeyim; sanki eve dönmek için can atıyorum. Zihnim sürükleniyor, yavaş işliyor.*

Uzanarak yanağındaki koyu renkli kirli sakala dokunuyorum ve dudaklarına kadar izini sürüyorum. Benden birkaç yaş büyük ama bu önemli değil. Sorumluluk ve ikinci kez doğmuş olmam, beni tanıdığım çoğu ilk doğandan daha yaşlı ve olgun hissetmeye zorluyor - o hariç. Reykin farklı. Yoğun. Sanki dünyayı onun anladığı gibi anlamıyormuşum gibi hissettiriyor. Akuamarin gözleri, yırtıcı bir eğimle yüzümü inceliyor. Kolu beni daha da yakınlaştırmak için belime dolanıyor. Çıplak bacaklarımız birbirine dolanıyor. Eli benimkini tutuyor. Her bir parmağımın arkasını öpüyor. Alnımı onunkine yaslıyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Yumuşak ses tonunda bir aciliyet notası var.

"Neye ihtiyacınız var?" Diye soruyorum ama bir ışık titremesi dikkatimi dağıtıyor. Yatak odasındaki altın rengi güneş ışınları dans ederek yer değiştiriyor. Pencereler cızırdıyor, camlar patlıyor ve eriyor. Kırık camlardaki çatlaklardan sızan yoğun duman Reykin'in yatak odasını karartıyor. Küller sürüklenip yanaklarımıza ve saçlarımıza kar taneleri gibi düşüyor. Çarşafları lekeliyor. Odayı çevreleyen zarif ahşap lambri alev alıyor. Duman beni boğuyor. Boğazım düğümleniyor.

"Ateş!" Öksürükler arasında nefes nefese kaldım. Ona sarılıyorum, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor.

Reykin yanan yatak odasıyla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Uzanıp iki eliyle yanaklarımı kavrıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ordunu yönet."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. Alevler daha da yükseliyor. Ne olduğunu hatırlıyorum

-Yangın, Yıldızların Kaderi'ndeki mülkü yanıp kül oldu. Bir hıçkırığı bastırdım. "Mags öldü, Reykin!" Panik beni ele geçirdi. Nefes alamıyorum!

Reykin bana sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Aşk olmadan hayat kayıptır."

Göz kırpıyorum. Yatak odası gitmişti. Uyandım, tek başımayım. Sadece filtrelenmiş ışığın ürkütücü kırmızı parıltısıyla aydınlanan için için yanan odanın yerini örtülü bir karanlık alıyor. Şimdi önümde kavernöz bir hava gemisi ambarı uzanıyor. Basınçlı hava ve bir tür anti-yerçekimi cihazıyla dik bir pozisyonda asılı duruyorum ve şeffaf, silindirik bir kapsülün camından bakıyorum. Koyu renk saçlarım yukarı doğru savruluyor ve ara sıra yüzümü gıdıklıyor. Öksürme isteğimi bastıramayarak öne doğru eğiliyor, sanki yanan bir odadan çıkmışım gibi hıçkırıyorum. Küçük alan sesi hapsediyor ama etrafımı saran havanın gücüyle boğuklaşıyor. Elimi cam silindirin duvarına bastırıyorum ve üzerinde parmak izlerimden oluşan bir leke bırakıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafam karıştı, başımı çevirdim. Soğuk, kaskatı boyun kaslarım ağrıyla itiraz ediyor ve beynim sanki hâlâ yanan odadaymış gibi yanıyor. İrkildim. Parmak uçlarım alnıma gidiyor ve nazikçe ovuyor. Acının sisi içinden önce sola, sonra sağa bakıyorum. İçinde bulunduğum kapsül gibi başka kapsüller de gül rengi ışıkla yanıyor. Her kapsülün içinde bir asker duruyor.

-Solunum ve basınçlı havanın neden olduğu saçların yukarı kalkması dışında bilinçsizce hareket ediyor. Metalik podyumlar, seçebildiğim kadarıyla devam eden kapsül sıraları ve katmanları boyunca uzanıyor. Konteynerler bir virajın etrafında kıvrılıyor. Hava gemisinin yüksek çelik duvarları muazzam ambarın çevresini oluşturuyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım yemek boruma yerleştirilen bir tüpün etrafında daralıyor. Dilime değen soğuk, tenekemsi tadı öğürmeme yetiyor. Parçalı hortumu kavrıyorum ve acilen çekiyorum. Serbest kaldığında sümüksü bir kalıntı salgılıyorum. Öğürme refleksimi tetikliyor ve kontrolsüzce öğürüyorum ama mukustan başka bir şey çıkmıyor. Sümük, basınçlı havayla yukarı doğru üfleniyor ve cam bölmemin tavanındaki bir havalandırma deliğinden uçup gidiyor. Hortum geri çekiliyor ve kapsülün demir omurgasındaki deliklerden geçerek arkamda kayboluyor.

Derin nefesler alırken gözlerimden yaşlar akıyor. Onları elimin tersiyle siliyorum. Avuçlarım çıplak kollarıma gidiyor ve titreyen bedenimi sakinleştirmek için onları kavrıyorum. Sol koluma damardan takılan daha küçük tüpler, giriş noktalarında acı veriyor. Kolumu düzeltiyorum, sağ elimle serumları kavrıyorum ve dişlerimi sıkarak iğneleri bileğimden çekiyorum. Yaralarım acıyor. Hortum geri çekiliyor ve tıpkı diğerinde olduğu gibi kapsülün omurgasındaki deliklerden geçerek kayboluyor. Beni havada tutan basınçlı havanın üflediği kanımdan küçük damlacıklar koluma doğru ilerliyor. Her yere sıçramasınlar diye dirseğimi büküyorum.

İnce, siyah iç çamaşırı ve ona uygun bir sütyen çıplak vücudumu örtüyor. Kaba kumaşı Reykin'in yatağındaki çarşaflara hiç benzemiyor.

Orada mıydım? Bu gerçek miydi, yoksa bu gerçek mi?

İç çamaşırının altında bir tüp daha var, bir kateter. Onu çekip çıkarıyorum ve bırakıyorum. O da kapsülün omurgasına doğru geri çekiliyor.

Kafa karışıklığı yerini paniğe bırakıyor. Şimdi kontrolsüzce titriyorum - dişlerim takırdıyor - kısmen soğuktan kısmen de burada uyanmanın travmasından. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Elimi cama dayayıp yüzeydeki bir dikişi yokluyorum. Holografik bir ekran canlanıyor ve kırmızı renkte parlıyor. Sunduğu seçenekler arasında gezinerek "Hazırda Bekletmeyi Sonlandır "ı seçiyorum. Altımdaki basınçlı hava ve kapsüldeki anti yerçekimi azalıyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve alçalıyorum. Çıplak ayaklarım kapsülün soğuk metal zeminine yerleşiyor. Camdan bir kapı görünüyor. Mandalları açılıyor ve bir iç çekişle açılıyor. Basınç anında değişiyor. Sallanan bacaklarımın üzerinde kapsülden çıkıyorum ve kapıyı tekrar yerine kilitliyorum.

Kapının dışında, ızgaralı zemindeki kablolardan donuk bir enerji uğultusu geçiyor. Kablolar kapsüllere yaşam desteği sağlıyor. Benim sıramda her türden asker yaşıyor -yandaki pullu olanın balık dudaklı düz bir yüzü var. Onun yanında gri ve siyah kürklü, uzun ağızlı bir köpek kafasına sahip bilinçsiz bir savaşçı var. Uzun pembe dili ağzından sarkıyor ve kapsülünün içinde esintiyle dalgalanıyor. Beslenme tüpü siyah burnunu bir kapak gibi örtüyor. Kaplar bana paketlerinin açılmasını bekleyen gerçek boyutlu bebek koleksiyonlarını hatırlatıyor.

Hawthorne buralarda bir yerde mi? Benimkinin yanındaki konteynerleri tarıyorum ama onu bulamıyorum. Hawthorne'un adını haykırarak ve onu bulana kadar kapsüllere vurarak metal podyumdan aşağı koşmaya zorlanıyorum ama yapamıyorum. Hawthorne'un bu hava gemisinde olup olmadığını bile bilmiyorum. Onu bulmak ve yakalanmadan bizi kurtarmak için bir plana ihtiyacım var. *Kaçmayı başarırsak nereye gidebiliriz?* Boğazım ağrıyor ve gözyaşlarımı yutuyorum çünkü Census ve Ajan Crow'dan saklanabileceğim bir yer var mı bilmiyorum. *Belki de saklanmayız. Belki de Ajan Crow'u ve bizi köle yapmaya çalışan diğer tüm varlıkları yok ederiz.*

Koşan botların podyumun metal ızgarasına vuran gürültüsü sessizliği bozuyor. Duraklıyorum - kalbim boğazıma fırlıyor. Yakın çevremde yaptığım hızlı bir araştırma beni korunmak için uzaktan mümkün olan tek alana götürüyor. Sıramdaki kapsüllerin arasındaki küçük oyuğa tırmanıyorum ve gölgesine giriyorum. Konumum fazla kamuflaj sağlamıyor. Tehditle yüz yüze gelsem daha iyi olur ama kıpırdamıyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra yavaşlıyorlar.

Boşalttığım kapsülün üzerinden yumuşak bir beyaz ışık huzmesi geçiyor ve yan tarafındaki buzlu camdan yapılmış bir dizi rakamın üzerinde parlıyor. Biri küfrediyor. Tanıdık bir ses alçak sesle "Roselle," diye tıslıyor. Ransom yaklaşıyor ve bir kalem ışığını etrafa tutuyor. Küçük ter damlacıkları şakağına yakın siyah saçlarından kayarak gergin yanağından aşağı süzülüyor. Üniformasının uzun ceketinin siyah deri koluyla alnındaki nemi temizliyor. Sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi pantolonunu indiriyor. Kirişi etrafa sıçratırken beni göremiyormuş gibi davranıyor ama görebiliyor olması gerektiğini biliyorum çünkü onu görebiliyorum. Neredeyse tam önünde duruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ransom yaklaşır, sonra tekmeler ve ayak parmağını kapsülün kenarına vurur. Tekrar küfreder ve küçük el fenerini yere doğrultur. "Roselle, benim! Benim, Ransom." Sesi yumuşak ve acildir. Kalem ışığını kendine çevirir ve her yöne bakar. Bu ona uğursuz bir hava veriyor. "Seni izliyordum, uyanıp uyanmayacağını görmek için bekliyordum. Bu bölgedeki tüm güvenlik izleme sistemlerini kapattım, bu yüzden güvenli - kimse bilmeyecek." Sanki beni dinliyormuş gibi duraklıyor. "Konuşmamız gerek! Beni dinlemelisin, fazla zamanımız yok! Ajan Crow seni Fate of Swords'a, Kılıç Sarayı'na götürüyor!"

Ajan Crow'dan bahsedilmesi zaten soğuk olan bedenimi ürpertiyor, tıpkı annemin evine götürüleceğim bilgisi gibi. Yine de öne çıkmakta tereddüt ediyorum. Onun yerine Ransom'ı izliyorum. Tam önümde duruyor, gözleri beni arıyor.

Kör mü? Bu bir oyun mu? Kararsızlık beni yerime mıhlıyor. *Ransom dost mu düşman mı?* Ve sonra hatırlıyorum. *Beynime bir şey koydu.* Öfke beni kavradı. *Düşman. Kesinlikle düşman!*

"Sen ölü bir adamsın," diye hırlıyorum laboratuvar teknisyenine, sesim vahşi bir porsuk gibi çıkıyor, boğazım ağrıyor ve çatlıyor. Ona doğru bir adım atıyorum, ne pahasına olursa olsun sözümü yerine getirmeye niyetliyim.

Ransom el fenerini bana tutuyor. "Bekle," diye hırlıyor. "Ben senin tarafındayım!"

"'Taraf yok,' hatırladın mı? Sadece hayatta kalma ve intikam vardır," diye alıntı yapıyorum. İçinde bulunduğum koşullara -*onun* mümkün kıldığı koşullara- öfkelenerek ona doğru hamle yapıyorum. Ransom benden kaçmak için hareket bile etmiyor. Elim uzanıyor ve boğazını kavrıyor. Sanki yüksek bir rafa yerleştirdiğim bir vazoymuş gibi tek kolumla onu ayağından kaldırıyorum. Yanakları kızarıyor, gözleri sulanıyor, ön kolumu tutuyor.

Ham gücüm karşısında midem korkudan kasılıyor. Bu anlaşılmaz bir şey. Beni korkutuyor. İkinci doğan Yıldız'ı bırakıyorum. Izgaralı metal geçide düşüyor, soluk soluğa kalıyor ve nefes almak için çırpınıyor.

"Bana neler oluyor?" Parmaklarımı esneterek soruyorum. Hırıldıyor ve öksürüyor.

"Yükseltiyorsun."

"Beni bir Black-O yaptın!" Ona bakarak tıslıyorum. "Kafama bir cihaz yerleştirdin. Beni Census'un kölesi yaptın!"

"Hayır, söylemedim!"

"Bana yalan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söyleme!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalan söylemiyorum. Demek istediğim, beynine bir cihaz yerleştirdim," diye kabul ediyor suçlu bir bakışla, "ama bu Black-O askerlerinin sahip olduğu türden değil - ya da Sayım ajanlarının onları kontrol etmek için kullandığı zamansal ana cihazlardan. Tamamen farklı-"

Saçından bir tutam koparıp onu ayağa kaldırıyorum. El fenerini yere bıraktı. Hâlâ saçlarından tutarak, boynu kırılmış bir şekilde yana doğru eğilmesini sağlıyorum. "Bana tecavüz ettin!"

"Başka seçeneğim yoktu." Acıyla yüzünü buruşturuyor. "Eğer seni ameliyat etmeseydim, beni öldürüp başka birine yaptıracaklardı! Başka bir laboratuar teknisyeni sana standart bir VPMD yerleştirirdi ve sen de herkes gibi zihninle kontrol edilir, onlara karşı koyamazdın."

"İşte ben buyum!"

"Uzun sürmez. Sana bir silah verdim! Az önce kullandın. Uyandın ve gücün inanılmaz. Sayborglar güçlüdür çünkü parçalara ayrılıp yeniden inşa edildikleri için bu hale gelirler. Sana bir şeyler oluyor."

"Bana neler oluyor?"

"Bu biyoteknoloji. Gücünü artırmak için sadece böbreküstü bezlerini geliştirmekle kalmadım, aynı zamanda kalbini, akciğerlerini ve diğer organlarını da kızarmadan dayanabilecekleri şekilde geliştirdim." Siyah üniformasının cebinden ince bir disk çıkarıyor. Cihazı şakağına dokunduruyor ve üzerindeki yeşil ışık göz kırpıyor.

Bırak beni Roselle, Ransom'ın sesi zihnimde gürlüyor.

Saçlarına dolanmış olan yumruğum kendi iradesiyle açılmış gibi görünüyor ve onu bırakıyor. Kaçırılan bileğimi diğer elimle tutuyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum. Parmaklarımı esnettiğimde normale döndüğünü görüyorum - bir kez daha benim kontrolümde.

"Beni bir düşünceyle kontrol edebilirsin." Bana yaptıklarından dolayı duyduğum tiksinti midemi bulandırıyor. "Ben senin kuklanım!"

Ransom doğruldu. "Seni ancak sen beni durdurana kadar kontrol edebilirim. Her geçen gün daha da güçleniyorsun; kendini uyandıracak kadar güçlüsün." Bu konuda üzgün görünmüyor. Aksine, sözlerinde gururlu bir ifade var. Hâlâ hatalı bileğimi tutarak ondan bir adım daha uzaklaşıyorum. Bana bakmıyor. Birkaç dakika önce işgal ettiğim alana doğru bakıyor. Nedenini anlıyorum.

"Beni göremiyorsun, değil mi? Görünmez falan mıyım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzü sesime doğru dönüyor. Dudaklarında isteksiz bir gülümseme oluşmadan önce küçük bir iç çekiyor. Saniyeler içinde kayboluyor ama Reykin'de de aynı gülümseme olduğu için kalbim daha çok çarpıyor. "Hayır, görünmez değilsin. Burası zifiri karanlık. Seni göremiyorum çünkü benim gözlerim seninkiler gibi özel değil. Senin görüşün geliştirilmiş. Ben el fenerim olmadan hiçbir şey göremiyorum ama sen karanlıkta görebiliyorsun." El fenerinin podyumdaki loş ışığını işaret ediyor.

"Senin de implantın yok mu?"

"Var, ama benimki farklı - Nüfus Sayımı ajanlarınınki gibi zamansal, ama neredeyse her şeye kadir olan onlarınkinin aksine, laboratuvar teknolojisi implant bana çoğu implant üzerinde yalnızca sınırlı kontrol sağlıyor ve Nüfus Sayımı ajanları üzerinde hiçbir zaman kontrolüm olmadı. Yakında daha da az kontrole sahip olacağımıza dair söylentiler dolaşıyor - Spectrum'daki yapay zeka evrim geçiriyor ..." Kaşlarının arasındaki endişeli kırışıklık derinleşirken sözlerini yarıda kesiyor.

Avucumu sol gözümün yanına koyuyorum. Üzerinde hiçbir şey parlamıyor. "Neden bende gümüş parıltısı yok?"

"Black-O filonuzun geri kalanıyla birlikte kış uykusuna programlandınız. Şu anda *aktif* değilsiniz, bu yüzden gözünüzde gümüş bir parlaklık olmaz, ama yine de buna güvenemezsiniz. Black-O'ların gümüş ışıltısı uzaktan kapatılabilir, böylece askerler tespit edilmekten kaçınır. Sayım genellikle sadece askerlerinin kurbanlarını korkutmasını istediklerinde bir Black-O'nun gözünün gümüş ışığını açar." Aklım karışıyor. "Ama sana yerleştirilen cihazın gümüş ışığı zaten bir simülasyon, başka bir şey değil. Takma adın da farklı. İstediğimiz herhangi bir şeyi yansıtacak şekilde değiştirilebilir. Bir Black-O hologramı ya da bir an sonra gümüş bir kılıç ya da herhangi bir doğum sırasına göre herhangi bir Kader sembolü yansıtabilir."

"Ben-" Sesim zayıf. Daha güçlü bir tonda devam etmeden önce sertçe yutkunuyorum, "Yani ben de onlardan bir*iyim*, Siyah-O?"

"Evet," diye yanıtlıyor endişeli bir bakışla, "ve hayır. En azından birkaç dakika öncesine kadar Spectrum dediğimiz kolektif bilincin bir parçasıydınız. Bu, Sayım tarafından yapay zeka teknolojisi aracılığıyla kontrol edilen artırılmış bir gerçeklik.

-Ama bu onun ne olduğunun sadece yüzeyi. Programları ağındaki herkes için özel olarak hazırlar, böylece gerçekliğinizin değiştirildiğini asla fark etmezsiniz. Sonra da zihninizi ve bedeninizi istediği gibi kullanır. Hiç kimse, bir kez birleştikten sonra, ondan kaçamaz ... ta ki siz kaçana kadar."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Henüz Spectrum'un bir parçası değilim. Ama uzun sürmeyecek. Demode olmaya başlıyorum. Beni öldürmeleri an meselesi."

"Seni öldürmek mi? Neden seni de entegre etmesinler ki?"

"Bu verimli değil. Teknisyenimin implantını değiştirmek zorunda kalacaklar - değiştirecekler. Prosedür muhtemelen beni öldürür ve programlarının zaten benden daha zeki olduğuna inanırlarken neden bu zahmete girsinler ki? Yine de onların dünyasına girmenin bir yolunu bulabilirim. Bu büyük bir risk, son çare."

En güçlü dürtüm kargo ambarının karanlık uçurumuna bakan korkuluklara atlamak ve kendimi uçurumun kenarından aşağıya fırlatmak. Düşmek beni öldürecekti. Hızlı bir ölüm olurdu. Ben artık bir canavarım. Onlar beni silah olarak kullanmadan önce Balmora'nın yaptığı gibi kendimi öldürmeliyim, ama bir şey yapmadan önce cevaplara ihtiyacım var, bu yüzden tiz bir sesle soruyorum, "Ne zamandır uyuyorum?"

Ransom irkilir, avuçlarını uzatır ve yere doğru bastırır. "Şşş, sesini alçalt!" Başını çeviriyor ve sanki düşman arıyormuş gibi kambur omzunun üzerinden bakıyor. Tekrar bana bakıyor. "Sayım ajanlarını uyanık olduğun konusunda uyarmak mı istiyorsun? Zaten Spectrum'un sistemine güvenlik yetkilerimin ötesinde sızmak ve kapsülünü devre dışı bıraktığında çalan alarmları gizlemek zorunda kaldım. Ondan sonra da bu geminin izleme sistemleriyle uğraşmak zorunda kaldım. Konuşmak için elimize geçen bu fırsatı tepme."

"Ne kadar sürecek?" Tekrar soruyorum, daha sessiz.

"Ailemin malikanesinde geçirdiğimiz gecenin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçti."

"Bir ay!" *Hayatımın bir ayını daha kaybettim! Göz açıp kapayıncaya kadar geçti.* Midem düğüm düğüm oluyor çünkü zihnimi yokladığımda bile o süre içinde olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. "Yangından bu yana bir ay boyunca ne yaptım ben?"

"Şimdi bunu konuşmanın zamanı
değil." "Neden değil?"

İç çekiyor. "Neler olduğunu bilmek istemezsin. Sana daha sonra anlatacağıma söz veriyorum, ama şimdilik bilmemenin daha iyi olacağına inan."

"Az önce sana güvenmemi mi istedin?" Alay ediyorum ve beni göremediğini bildiğim halde işaret parmağımı alnıma yaklaştırıyorum. "İznim olmadan kafamın içine bir makine soktun. Onlara zihnime, bana erişim izni verdin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, yaptım ve bu hayatımızı kurtaracak! Sana verdiğim teknolojinin ne kadar harika olduğunu bilmiyorsun!" diyor bir memnuniyet notuyla. "Sen bozuk değilsin Roselle. Seni tam olarak nasıl yarattıysam öylesin."

Elim yanımdaki parmaklığa uzanıyor. Kendimi sabitlemek için soğuk, metal çubuğu kavrıyorum çünkü dizlerim güçsüz hissediyor. Podyumun kenarından bakıyorum. Askerlerle dolu kapsüller görebildiğim kadar uzayıp gidiyor ve ben daha önce hiç göremediğim kadar uzağı görebiliyorum. "Beni tam olarak *nasıl* yaptın?"

Yorgun bir halde iç geçiriyor ve elini sık kesilmiş kalın saçlarında gezdiriyor. Bu ışıkta gece yarısı rengindeydi. "Bu soru uzun ve karmaşık bir açıklama gerektiriyor."

Dönüyor, el fenerini alıyor ve beni görebilmesi için ışığı yukarı bakacak şekilde aramızda yere koyuyor. Benden çok büyük değil ama çok daha uzun. Alt dudağım soğuktan titriyor. Küfrediyor ve siyah deri ceketini silkiyor. Giysi "Nüfus Sayımı ajanı" diye bağırıyor, ancak biraz farklı bir stili var. Avcı-katilden ziyade ince bir laboratuvar montu görünümü var.

"İşte." Malzemeyi bana uzatıyor. Neyi temsil ettiğini bilmediğim için kuşkuyla bakıyorum ve almak için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Sıcaktır." Bana yaklaştırıyor ve ben geri çekilmeyince omuzlarıma örtüyor. Ondan kalan sıcaklık beni rahatlatıyor ama derinin, Reykin'in giysilerinde olduğu gibi ya da Ransom'la laboratuvarda ilk tanıştığımda olduğu gibi limon otu kokusu taşımaması beni hayal kırıklığına uğratıyor. Paltoda muhtemelen efendileri tarafından kendisine verilen sabundan kaynaklanan bir çam kokusu var. Yeterince hoş ama diğer Winterstrom'un limon otu kadar güzel değil.

Ransom'ın bir sonraki sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Sana bazı şeyleri açıklamaya nereden başlayacağımı bilmiyorum Roselle. Sanırım güvenini kazanmam gerekiyor. Geçiş Günümden sonra bana neler olduğunu ve sana yaptıklarımı neden yaptığımı sana anlatmalıyım ki yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptığımı anlayabilesin."

"Dinliyorum," diye cevap veriyorum ama içimden bu yükseklikten düşmenin kafamı dirilme şansı bırakmayacak kadar parçalayıp parçalamayacağına karar vermeye çalışıyorum.

Ransom ellerini ceplerine soktu. "Ailem hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Çok fazla."

"O zaman Reykin'i iyi tanıyorsun?" Kirpiklerinin altından umutlu bir havayla bana bakıyor.

Omuz silkiyorum, kayıtsız kalıyorum. Gözlerim yaşarıyor. Reykin'le nasıl ayrıldığımızı düşünmemeye çalışarak onları geri itiyorum. Bana beni sevdiğini söylemişti. O sırada öleceğini düşünüyordu, bu yüzden bir meslekten çok bir itiraf gibi geldi, ama yine de çok geç olana kadar böyle hissettiğini bilmiyordum. Açılış Törenleri'ndeki saldırıdan kurtulup kurtulmadığını bile bilmiyorum. Gerçi Ajan Crow kurtulduğunu düşünüyor gibi, bu da göğsümdeki acıyı biraz olsun hafifletiyor.

Ransom ayaklarına bakar. "Reykin'i tanıyorsan, çoğu zaman tam bir baş belası olduğunu da biliyorsundur."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum. "O bir pislik," diye katılıyorum, "ama gerçekten önemli olduğunda - tüm umutlar tükendiğinde - senin için gelmenin bir yolunu buluyor."

"Evet, onu iyi tanıyorsun. En eski anılarımdan beri beni hep daha çok çalışmaya zorlardı. Füzyon kılıçlarıyla düello yapmayı öğrenen küçük çocuklarken, beni acımasızca döverdi, bana asla bir santim bile vermezdi, beni asla rahat bırakmazdı. Bir kılıcı zar zor tutabiliyordum ve o beni rahatsız eder, kabzayı nasıl daha iyi kavrayacağımı gösterir, savunma manevraları gösterir, formumu mükemmelleştirirdi. Aynı şey kodlama ve sistem mimarisi için de geçerliydi. Daha çok çalışmam için beni kışkırtırdı. İlk çocuk olduğu için benden daha iyi olduğunu düşündüğünü sanıyordum. Ama sonra, Geçiş Günümden birkaç gün önce, Reykin ve babamın tartıştığını duydum. Reykin babama bir kaza düzenlemesi için yalvarıyordu - sahte ölümüm için. Babamın yeraltı direnişiyle temasa geçmesi ve bana ilk doğan olarak yeni bir kimlik temin etmesi konusunda ısrar etti."

"Baban ne dedi?"

"Rasputin Winterstrom akıllı bir adamdır. Onunla tanıştınız mı?" Ransom kaşlarını kaldırarak soruyor. Babasının öldüğünü bilmediğini fark ederek başımı sallıyorum. Ransom devam ediyor. "İşe yaramayacağını söyledi. Çok şüpheli görünecekmiş - benim Geçiş'ten önce öldüğüm iddiası sadece Sayım'ı kapımıza getirmeye yarayacakmış. Kardeşime beni bırakmaları gerektiğini, diğer kardeşlerimi güvende tutmak için ödemeleri gereken bedelin ben olduğumu söyledi."

"Reykin bunu pek iyi karşılamadı."

Ransom, ağabeyininki gibi yarım bir gülümsemeyle, "Hayır, söylemedi," diye yanıtlıyor. "Bana her zaman beni arayacağını ve beni bulduğunda

Beni serbest bırak. Bu arada, nereye yerleştirilirsem yerleştirileyim, Fates Cumhuriyetini yıkmak için öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerektiğini söyledi, sadece ..." Duraksıyor ve etrafındaki muhafaza birimlerine bakıyor. "Fates'e benzeyen hiçbir şeye atanmadım."

"Her zaman Denizlerin Kaderi'ndeki adada mıydınız?"

"Evet, her zaman izole oldum. Sizin kişisel teknisyeniniz olmak bunu bırakabilmemin tek sebebi. İlk geldiğimde hayatta kalabileceğimi düşünmemiştim. Bilirsiniz, yetenek ve ahlaki belirsizlik açısından test edildik - çoğumuz ilk birkaç hafta hayatta kalamadık."

"Neden olmasın?"

Utanç gibi görünen bir şey dudaklarını büküyor. "Bize deneklerimize acı veren şeyler, deneyler yaptırdılar - yoğun acı, bazen ölüm." Kelimeleri söylemenin zorluğu altında sesi titriyor. "Eğer yapamazsan, seni dışarı çıkarırlar ve herkesin önünde öldürürlerdi."

Ajan Crow'la yaptığım geçişin üzücü olduğunu sanıyordum. Ransom'ınkiyle kıyaslanamaz bile. "Umutsuz," diye fısıldadım. Acıya katlanmak pek bir seçenek değil. Ya yaparsın ya da yapmazsın - acıyı kabullenirsin ya da ölürsün. Acı vermek bir seçimdir. Belli bir kabullenmeyle birlikte gelir ve bir kez verilen kararın sonuçları vardır.

"Bu yüzden benim kim olduğumu bilmiyor," diye itiraf

ediyor Ransom. Kaşımı kaldırıyorum.

"Ajan Crow benim Reykin'in kardeşi olduğumu, hatta Winterstrom olduğumu bile bilmiyor. Spectrum'a girer girmez Ransom Winterstrom'u öldürdüm ve başaramayan diğer Star ikinci doğumlulardan birinin kimliğine büründüm. Herkes benim Calvin Star olduğumu sanıyor. Eğer biri sahte profilimi görürse, resmimin Ekko aile soyuna bağlı olduğunu görecektir."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Reykin seni asla bulamayabilir."

"Yaptığım şeylerden sonra kardeşimin beni bulmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Sesi gergin. Eli ensesine gidiyor ve onu kavrıyor. "Yani bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum ve aynı zamanda bu benim en kötü kabusum. Yaptığım şeylerin utancı ve onursuzluğu asla geçmeyecek." Diğer eli de ensesini kavrıyor. Çenesi yukarı doğru eğiliyor ve yüzünü buruşturuyor. Bir hırıltıyla ellerini iki yanına indiriyor. "Şu anda istediğim tek şey Census'u yok etmek. Seni var olan bir gerçekliği değiştirmen için yarattım Roselle. Census yeni dünya düzeni. Neredeyse her şeyi kontrol ediyorlar.

artık her şey. Dünyanın gördüğü en güçlü orduya sahipler. Gerçek *bu*. İnsansı varlıklar tasarlayabiliyor ve onları kontrol edebiliyorlar. Durdurulamadılar, çünkü orduları durdurulamadı-şimdiye kadar."

"Onları modası geçmiş hale getirmenin bir yolunu mu buldunuz?"

Kaşları belirsizlikle çatılır. "Olabilir. Bunu her açıdan düşündüm. Ordularını geçersiz kılmak için daha da iyi bir asker tasarlamam gerekiyordu, bu yüzden daha önce hiç yapılmamış bir prototip cihaz yaptım. Gizlice yarattığım bir biyoteknoloji. Onlarınki gibi değil. Sadece bir tane yaptım. Onu kendi üzerimde kullanmak istedim ama RW1 Cihazını kendi beynime yerleştirme planını uygulamak imkansızdı. Bunun için yardıma ihtiyacım var ama burada" -ellerini kaldırıp çevremizi işaret ediyor- "kimseye güvenemem. Her neyse, zaten bir teknisyen implantım var. RW1 cihazı ve teknisyen implantım muhtemelen birbirleriyle Sayım ustası seviyesindeki bir cihazla mücadele etmek için gereken optimum şekilde entegre olmazlardı."

"Cihazınızı usta seviyesine yükseltebilir misiniz?" diye sordum.

"Yine teoride, ama bir şeylerin ters gitme riski çok büyük. Ve eğer yaparsam bunu nasıl saklayabilirim? Sayım bunu fark ettiği anda ölmüş olurum. Hayır, güvenebileceğim birini bulmalıydım - Census'un delilerinden oluşan bir lejyonla başa çıkabilecek kadar güçlü birini. Sonra sen elinde o yara iziyle geldin ve ben düşündüm ki" -elleriyle yüzünü ovuyor- "ne düşündüğümü bilmiyorum." Ellerini iki yanına indirdi. "Belki de düşünmüyordum, ama senin yaptığını gördüğüm her şey asilce, hatta belki de şövalyece. Onları durdurmak için çaresizim ve yara izini bir işaret olarak gördüm."

"Neyin işareti?"

"Belki de Census'u alaşağı etmesi gereken kişinin sen olduğuna dair bir işaret."

"Ben mi? Sadece ben mi?" Karanlık bir kaş çatmayla soruyorum.

"Teorik olarak, ihtiyacımız olan tek şey sensin. Eğer seni yeterince uzun süre saklayabilirsem-"

"Ne yaptıklarını *gördünüz* mü? Teknolojilerini bulaştırdıkları nüfus hakkında *bilginiz* var mı?"

"Geçiş Günümden beri bunu yapmalarına *yardım* etmek zorunda bırakıldım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun - seni herkesin gözünde, özellikle de kendi gözünde bir canavar haline getiren korkunç şeyler yapmaya zorlanmak?" Hüznü ve öfkesi beni susturmaya yetti.

Yıldızlar'daki savaş alanında Reykin'e bağladığım ölüm-drone işaretini düşünüyorum. *Benimle konuşmasaydı, ölmesine izin verir miydim?* Bunu söyleyemem. Umarım vermezdim, ama emin olamıyorum.

"Ya senden prototipi benden çıkarmanı isteseydim?" Araştırdım.

Başını iki yana sallar. "Yalvarsan bile yapamam." Kaşları derinleşiyor. "Standart bir VPMD çıkarmaya çalışsaydım, denek büyük olasılıkla komplikasyonlara maruz kalırdı. Bunu Faziletlerin Kaderi'ne yapılan bir saldırı için yapmıştık. Çıkardığımız askerlerin çoğu prosedürün yarısına bile gelemeden öldü. Masanın üzerinde titreyerek ve seğirerek bayılırlardı. Başarabilenlerin de raf ömrü uzun değildi; birkaç gün, sadece bir görevi tamamlamaya yetecek kadar bir süre, sonra beyinleri parçalanıyordu."

Acaba Gül Tanrıçası Katliamı'nı mı ima ediyor diye düşündüm ama Ajan Crow o suikastçıların dönüştürülmemiş zerobornlar olduğunu söylemişti, o yüzden sözünü kesmedim.

"Senin implantın farklı Roselle ve muhtemelen bu açıdan çok daha kötü. Teorik olarak, Nüfus Sayımı ajanlarına entegre edilen ana seviye cihazlardan bile daha güçlü. Kullandıkları aygıtlar Spektrum'la senkronize olarak bir dron öznesinin iç sistemlerini ele geçiriyor, öznenin eylemlilik duygusunu bastırıyor ve kolektif bilincin kontrolü ele geçirebilmesi için onu kilitliyor. Ana seviye cihazlar Spektrum'a ya da bazen bu alt cihazlara direktifler verir. Emirler öznenin kendi dürtüleri gibi hareket eder ya da Spectrum'a verilirse, belirledikleri bir hedefe ulaşmanın en iyi yolunu bulmak için kolektif yapay zekaya güvenebilirler."

"Yani bu doğru - askerler kontrol edildiklerini asla bilmezler."

"Yapay zeka programları o kadar gelişmiş ki, kontrol edilen denekler çoğu zaman gerçek dünyada çalışmadıklarını bile bilmiyorlar ve gerçek dünyada olduklarında da bazen bunu bilmiyorlar. Sahip olduğunuz şey, dokunuzla birleşen ve zihninizi genişleten canlı bir organizma gibi davranır. Zamanla büyüyecek ve sadece serebral korteksinizde değil, çok daha derinlerde hiç sızılmamış bölgelere kadar milyarlarca benzersiz nöropatik yol oluşturacaktır. Neler yapabileceğinizi kimse bilemez. Teorilerim var ama-"

Onun teorilerini dinlerken ben de kendimce bir teori geliştirdim. *Tek bir kişi, zerre kadar empatiye sahip olmayan canavarlardan oluşan bir orduyu nasıl yenebilir - Nüfus Sayımı ve bilgi tabanını genişleten benzersiz bir zeka tarafından yönetilen bir orduyu nasıl yenebilir?* "Benim

ana seviye cihazlar üzerinde hakimiyet. Eğer prototipim Ajan Crow'un cihazını ve benzerlerini kontrol edebilseydi, o zaman orduyu kontrol edebilirdim."

"Fikir bu. Sen onların Erdem'i olacaksın - derebeyi - ama Fabian Bowie'nin asla olmadığı bir şekilde. Daha çok bir tanrıça gibi olacaksın."

Kulağa tuhaf gelen bir alaycılıkla gülüyorum. "Evet, tabii ki! Bir tanrıça

-Neden olmasın?" Kendi kafamı göçertmek istiyorum. Hiç kimse bu kadar güce sahip olmamalı, en azından ben. "Sadece bir sorun var, Ransom."

"Ne?"

"İşe yaramıyor." "Ne işe yaramıyor?"

"Beynime her ne soktuysan, öyle çalışmıyor." Rahatlama ve hayal kırıklığı karışımıyla homurdanıyorum. "Kendini tokatlamanı sağlamaya çalışıyorum ama yanağın kırmızı değil."

"Hiç pratik yapmadan zihninizdeki silahı kullanabilmeyi mi bekliyorsunuz? Fusionblade'i ilk kez kullanmaya çalıştığında Dune'u bir düelloda yenebildin mi?"

Gözlerim kısıldı. "Sana Dune'dan hiç bahsetmedim, anılarımda geziniyorsun, değil mi?" İlk kez bir fusionblade kullandığımda muhtemelen üç yaşlarındaydım.

"Herkes gibi ben de senin büyümeni izledim," diye savunmaya geçer.

"Yani beynimi kurcalamıyor muydun?"

Yüz ifadesi utangaçlaşıyor. "Mecburdum ama düşündüğün gibi değil. Ajan Crow'u dışarıda tutmaya çalışıyordum. Başlangıçta, Dune'la geçirdiğin ilk yıllara ait olanlar gibi anılarına erişmek kolaydı. Diğerleri, Geçiş Gününden itibaren, bulanık. Kardeşime ait olanları vahşice koruyorsun ama yine de onları uzaktan görüntüleyebilirdim ama yapmadım." Son kısmı hızlıca söylüyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. Mahcup görünüyor olmalıyım, çünkü öyleyim.

"Uzaktan inceleme nedir?" Ben soruyorum.

"Kulağınızın arkasından bir kesikle beyin korteksinize bir sonda yerleştirebilir ve hafıza haritalama dediğimiz yöntemle anılarınıza erişebilirim. Kardeşimle ilgili olanları bulduğumda, onları yalıtmak ve uzaktan erişilmelerini engellemek için bir nörokimyasal kullandım. Gerçi engelleyicilerin etkisi geçiyor, bu yüzden Ajan Crow'dan bir adım önde olmaya çalışmam gerekiyordu."

"Neden Reykin'le ilgili anılarımı uzaktan görüntülemedin?"

İç çekiyor. "Çünkü öğrenmeyi çok istiyordum ve bu bilgiyi senden çalmak beni onlardan biri yapar ve ben onlardan biri değilim!" Gözleri kısılıyor. "Bunun yerine son bir aydır Ajan Crow'a engeller çıkararak ve onu başka anılara yönlendirerek sırlarınızı saklamanıza yardımcı oluyorum. Reykin'le olanları bulamadığı için çoğunlukla Hawthorne Trugrave ve Clifton Salloway'le olanlara odaklanıyor ama onu alt etmek çok zor ve bir şeylerin hâlâ yanlış gittiğinden şüphelenip seni değerlendirmesi için başka bir teknisyene vermesinden sürekli korkuyorum. Eğer bunu yaparsa, hayatta kalamayız. İmplantınızdaki farklılıkları keşfedecekler ve sizi yok etmekten başka çareleri kalmayacak."

"Crow, Hawthorne ve Clifton ile olan ilişkilerim hakkında ne biliyor?"

"Her şey." Ransom'ın ağzı kasvetli bir kaş çatmayla kıvrılıyor.

"Onları uyarmalıyım." Hafızamı canlandırmak umuduyla şakaklarımı ovuyorum ama hiçbir şey yok. "Son bir aydır ne yapıyordum?"

Uzanıp yatıştırıcı bir şekilde koluma dokunuyor, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi - ve belki de yapmıştır. Haftalardır onun deneyiyim. Yine de yüz ifadesi sempatik. "Sana emredileni yaptın. Karşı koyamayacak kadar zayıftın. Kimse seni suçlayamaz. . ."

İçimde alarm çalıyor. "Ransom... insanlara zarar verdim mi?"

Avuç içiyle dirseğimi kavradı. "Ajan Crow'un seni kullanması senin suçun değil." Yüz ifadesi bana yalvarıyor. "Onu durduramadın. Bir bebek gibiydin. Sadece zamana ihtiyacın vardı ve hâlâ da var. Uzun vadeli bakmalısın."

Kolumu geri çektim. "Kimi incittim?"

Başını iki yana sallar. "Bunun bir önemi yok. Oyunun sonundan başka hiçbir şeyin önemi yok."

Nefesimi tutamıyorum. Şiddetli titremeler dizlerimi zayıflatıyor. Baş dönmesi korkunun soğuk telaşına eşlik ediyor, ancak bunun başıma geldiği diğer tüm zamanların aksine, kendimi tamamen kaybetmiyorum. İçimde bir şeyler farklı. Felç edici endişe dalgası üzerime çöktükten sonra, arkasından ikinci bir sakinleştirici dalga geliyor, sanki beynim dopaminle dolmuş gibi.

Ransom tekrar bana uzandı. Elini silkiyor ve kendimi sabitlemek için iki elimle metal korkuluğu kavramaya çalışıyorum. Çelik çubuk

parmaklarımın baskısı. Metal çıkıntıya doğru sallanıyorum ve kenarında dengede duruyorum. Bacak kaslarım seğiriyor. Aşağı bakıyorum.

Düşüş beni onarılamayacak şekilde öldürmeli.

Rahatladığımı hissediyorum. Dengemi koruyacak kadar öne eğilerek kenarda sallanıyorum.

"Yapma bunu!" Ransom yalvarıyor.

Ona bir bakış attım. "Ne yaptığımı ya da onlar için kimi katlettiğimi bilmiyorum, ama bana söylemeyeceksen, muhtemelen oldukça kötüdür." Göğsümü kalbimin üzerinde tutuyorum. Bu ağrı hafifletemediğim bir şey. Kendimi kirli, kullanılmış hissediyorum. Bunun bitmesini istiyorum.

"Bekle!" Ransom yalvarıyor. "Uyandın, Roselle! Artık onların değilsin! Şimdi Sayım'ın varlığını ortadan kaldıracak bir plan yapmalıyız. Bunu tek başıma yapamam. Sana ihtiyacım var! Yardımına ihtiyacım var!"

Tereddüt ediyorum. Sesindeki bir şey beni son adımı atmaktan alıkoyuyor. Balmora Deniz Kalesi'nin duvarından atlayıp ölümüne düştüğünde benimkinde de aynı çaresizlik notası vardı. Bir an için onun o zaman ne yaptığını ve benim burada ne yapmaya hazırlandığımı düşündüm. Artık uğruna yaşayacak bir şeyi kalmadığını düşünüyordu. Bunu yapmamın nedeni bu değil. Balmora'nın aksine, benim ölümüm Census'un beni bir silah olarak kullanmasını engelleyecek, ama uğruna yaşayacağım bir şey var - intikam. İntikam ihtiyacı beni iliklerime kadar yakıyor. Ajan Crow beni sömürüp serbest kalamaz, kazanamaz.

Kalma kararı -savaşmak- intikamdan çok daha karmaşık. Reykin'i tekrar görmek, onun kollarında olma hayalimi gerçekleştirmek için umutsuz bir acı duyuyorum. O benim için evi temsil ediyor. *Ne zaman bu kadar hayati oldu?* Onsuz mutlu olmayı hayal bile edemiyorum. Kalmamın asıl sebebi o.

"Fidye," diyorum ona bakmadan. "Eğer teorin işe yaramazsa ve ben onların suikastçisi olursam, bir daha kimseye zarar vermeyeceğimden emin olmanın bir yolunu bulmanı istiyorum."

Bir saniye bile tereddüt etmeden "Edeceğim," diye yanıtlıyor.

"Ve eğer bunu yaparsak, tüm Census ajanları ölene ve Spectrum yok edilene kadar asla durmayız."

"Söz veriyorum."

Altımdaki katlardan yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "O zaman başlayalım."

Bölüm 4
Sınırlama

Şiddetli sarsıntılar hava gemisinin ambarında çınlıyor.

Gök gürültüsü sesleri yankılanıyor. Yanımızdaki kapsüllerin içindeki askerlerden hiçbiri uyanmadı. Birkaç dakika önce, ambara bakan korkuluktan tırmanmıştım. Çıkmasaydım, düşüp ölebilirdim. Gözlerim Ransom'a kaydı. Uzun parmaklarıyla korkulukları tutuyordu. Sertçe yutkundu.

"Şimdi neredeyiz?" Ben soruyorum. "Hangi kaderin içinde?"

Ransom lakabına bakıyor, temiz traşlı ağzının etrafındaki çizgiler endişeyle dağlanıyor. "Az önce Kılıçların Kaderi'ne geçtik. Brontide Sırtı'nın üstünden geçiyoruz."

"İki saat içinde Forge'da oluruz -hava hızımıza bağlı olarak belki daha az."

Bir ürpertiyi gizlemeye çalışıyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Belirsiz bir kaş çatma, ağzının etrafındaki kırışıklıkları derinleştiriyor. "Hayır, pek sayılmaz. Öncelikle, neredeyse atlıyordun. Uğruna çalıştığım her şey seninle birlikte gidecekti. İkincisi, hava gemisi gökyüzünden düşecekmiş gibi sallandı. Üçüncüsü, kısa süre içinde tüm Black-Os'ları harekete geçirecekler. Şu anda bir tane için geçebileceğinden bile emin değilim. Dördüncüsü, Swords'dayım. Hiç gitmediğim bir yer. Seas'deki Nüfus Sayım Üssü'nü biliyorum. Fate of Stars'ın bazı kısımlarını biliyorum. Burayı bilmiyorum. Ve beşincisi, Ajan Crow'un beni her an Reykin'in kardeşi olarak tanıyacağı korkusu da içimi kemiriyor." Şakağındaki saç çizgisinden ter damlıyor. Anlayabiliyorum; son zamanlarda korku benim hayatım oldu.

"Kaza yapmayacağız," diye açıklıyorum Ransom'ı sakinleştirmeye çalışarak. "Daha kötü uçuşlarda da bulundum. Soğuk rüzgâr bunun gibi büyük bir hava gemisine sertçe çarpıyor,

ama irtifada önemli bir düşüşe neden olacak kadar değil. Her şey düzelecek. Muhtemelen dağlardan esen kötü bir batı rüzgârıydı." Sonra sanki ona bir sır veriyormuşum gibi yaklaşıyorum. "Hikâyeye göre, Batı Rüzgârının Savaşçı Tanrısı Tyburn, Su Tanrısı Hyperion denizi kendisine karşı kaldırdığında denizi dondurmuş ve Brontide Dağları'nı oluşturmuş. Zirveler tepedeki dalgaları andırır. Duyduğunuz o ses -uzaktaki gök gürültüsüne benzeyen ses- dağların altındaki tektonik plakaların kaymasıydı. Gümbürtüyü yaratan da bu."

"Bu dağları yarı-tanrıların oluşturduğuna inanmıyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ben orada değildim, sen de değildin. Bu sadece sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sözlü tarih."

Tekrar kaşlarını çatıyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Tamam, yakında Kılıç Sarayı'na varacağız. Vardığımızda, Spektrum aracılığıyla Siyah-O'lara emir verecekler. Tüm kapsüller açılacak."

"Ne sipariş edecekler?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey açıklanmadı ve hiçbir direktif kaydedilmedi, bu yüzden karanlıktayım." Etrafına bakıyor ve ekliyor, "Gerçekten."

"Askerler değişmiş bir durumda olacaklar, değil mi? Teknik olarak hepsi 'uykuda'-zihin kontrolünde ya da her neyse." Elimi kaldırıp yanımdaki kapsülleri gösteriyorum. "Benden de aynısı beklenecek, yani bana verilen emirleri yerine getirmem. Nasıl uyuyormuşum gibi davranabilirim?" Bir yanım uyuşmuş durumda. Diğer bir yanım ise bunun şimdiye kadarki en kötü plan olduğunu biliyor çünkü bu bir plan bile değil - sadece imkansız koşulların üstüne yığılmış bir dizi imkansız koşul.

"Entegre olmuş gibi davranman gerekecek Roselle. Senin aktif bir Black-O olduğuna inanmaları gerek."

Ellerimi kaldırıyorum, avuç içlerim yukarı bakıyor. "Evet, ama nasıl?"

"Uyandığın an için senin için bir şey yaptım. Bu bir geliştirme. İmplantınız bunu benimsemeli. Ana seviye-birim protokollerine dayalı bir program yarattım. İstihbarat toplamak için buna benzer bir şey kullandım ama benimki bunun gibi gelişmiş bir biyoteknoloji değil." Şaka yapmış gibi gülümsüyor ve ceketimin cebine doğru eğiliyor. "Alabilir miyim?"

"Evet."

Ransom elini içeri sokar, etrafı karıştırır ve küçük siyah bir çanta çıkarır. Çanta güvenlik kilitli. Gözüne tuttuğunda açılıyor ve retinasını tarıyor. El fenerini kullanarak küçük bir cam ampul bulur ve seçer.

Cin gibi berrak bir sıvı. "Bunu için ama yutmadan önce sıvının birkaç dakika dilinizin altında kalmasına izin verin."

Ampulü gözlerimin önünde tutuyorum. "Nedir bu?"

"Çoğu sudur, ancak içinde DNA'nız ve nöro güçlendiricilerinizin küçük bir kısmı vardır. Tek bir gram DNA'nın yüz binlerce yıl yetecek yüzlerce petabayt depolayabildiğini biliyor muydunuz? Senin güncellemeni onun içine sakladım. Bu şey tarafından emilecek-"

Ransom açıklarken ampulü açıyorum ve su ile DNA'nın ağzıma girmesine izin veriyorum. O tüm bunların nasıl işlediğini anlatırken ben de dilimin altında tutuyorum.

"Artık yutkunabilirsin," diye talimat vererek ağzımı temizlememe izin verdi. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Birkaç saat mi? Birkaç gün mü? Hiç test etmedim."

Panikle ızgaralı podyumda volta atıyorum. Benimkine en yakın durağanlık kapsüllerini inceliyorum. Benden birkaç birim aşağıdaki ejderha-adamı tanıdığımda çenem geriliyor. Onun önünde duraklıyorum. Göğsü çıplak. Kırılmaz görünüyor, genetik olarak geliştirilmiş.

"Cherno," diye fısıldıyor Ransom kulağımın dibinde ve sonra titriyor. "O bir sorun olacak."

"Neden?"

"Ajan Crow onu protokolünüzün kalıcı bir parçası yaptı. Nereye giderseniz gidin, o da gidecek. Ona verilen emir sizi gölgelemek ve hiçbir koşulda canlı olarak kaçmanıza izin vermemek."

"Kim o?" Dikkatim neredeyse kapsüle sığmayan vahşi figürün üzerinde dolaşıyor. Sanki paslı kılıçları dişleriyle çiğneyebilirmiş gibi görünüyor. "Nereden geldi bu?"

"Kısmen Taşların Kaderi'ndeki bir müzeden. Crow, çok az insanın gerçek olduğuna inandığı bir ejderha yumurtasından DNA çıkardı."

"Şaka yapıyorsun," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden Ransom'a bakarak. "Şaka yapmıyorum."

"Nasıl biri?" İnanılmaz derecede güçlü yaratığı analiz ediyorum. Omuz hizasındaki koyu renk saçları kapsülünün sıkıştırılmış havasında dans ediyor. Saçlarıyla aynı renkteki kalın, kıllı kaşları etinin pullarıyla kontrast oluşturuyor. Cildi, ateşin parıltısı olmadan daha insani bir görünüm sergiliyor ve bu ışıksız ortamda karmaşık bir dövme gibi görünüyor.

"Bilmiyorum. O bir dron. Onunla Spectrum'dan bağımsız olarak hiç konuşmadım. O hiçbir zaman benim bölümümün bir parçası olmadı."

"Bazı müttefikler işimize yarayabilir. Bu kapsüllerden hangisinin Hawthorne'a ait olduğunu biliyor musun?"

Ransom'ın şakağına takılı Spektrum cihazı düzensiz flaşlarla yanıp sönüyor. "Kafayı bulmamış."

"Racked?"

"O bir kapsülde değil," diye açıklıyor Ransom. "Ana güvertede Ajan Crow'u koruyan güvenlik ekibinin bir parçası."

İçimde öfke alevleniyor. "Hawthorne'u neden bu kadar yakınında tutuyor?"

"Bilmiyorum. Yaptığı şeylerin yarısını neden yapıyor?" Ransom homurdanıyor. "Sayım ajanlarının yaptığı şeylerin arkasındaki nedenleri bulmaya çalışırken kendinizi delirteceksiniz. Çoğu zaman, dehşeti bir virüs gibi etrafa yaymak ve dünyaya kendilerine özgü korku türünü bulaştırmak için manyakça bir dürtüyle hareket ederler."

Tam kabul etmek üzereydim ki zihnimde bir şey tetiklendi. İçimden bir enerji patlaması geçiyor, bir fusionmag darbesinin patlamasına benziyor, ama vurulmanın acısı yok. Her şey altın rengi bir ışıkla parıldıyor. Gözlerim dolaşıyor, kapsüllere güç sağlayan kanallar boyunca sıvı altının baş döndürücü parlaklığında parıldayan enerjiyi *görüyorum*. Yüklü atomların büyük konsantrasyonları havada dans ediyor ve her şeyi ince bir parlak elmas tozu tabakası gibi kaplıyor. Altın peri kirinden duvarlar ve görüntüler oluşuyor. Bunlar en yakınımdaki askerlerden yansıyan görünmez dünyaların şekilleri ve ana hatları. Belki de bunlar ajanların uzaktan görüntüleyebildiği anılar ya da askerleri pasif tutan yapay zeka yapılarıdır?

Altın rengi, buza benzer enerji Cherno'yu kaplıyor. Ejderha kanatları izlenimi yayılıyor ve sırtındaki fantom kanatlarından seğiriyor. Ona daha yakından bakıyorum ve zihninin içini "görebiliyorum". Ya da ondan yansıyor, bilemiyorum. Sarp kayalıklar ve beyaz okyanus dalgaları üzerinde uçma hayalleri zihnime doğru ilerliyor. Görüntüler fısıldayan sesler tarafından kısa kesiliyor - ilk başta yumuşak, daha çok düşünceye benzeyen kalıpları bir araya getiriyor. Tanıdıklar, deja vu gibi, belki de daha önce burada bulunduğum için. Farkında olmadan bir aydan fazla bir süredir bu dünyadayım - belki bu da bir şekilde onun bir parçasıdır?

Sesler etrafımı sardı. Başta sessizdi, sadece mırıldanıyorlardı. Her açıdan, zeplinin kargo bölümünde uyuyan askerlerden geliyorlar. Sesleri gittikçe yükseliyor, beni sesin içine çekmeye çalışıyorlar. Bazıları

feryat ediyor, yardım çığlıkları atıyor, ama bunlar kısa sürede arka planda kaybolurken, çok daha agresif başka sesler saldırıyor -bana yapışıyor- beyin korteksimde dönen kimyasallardan bilgi çekmeye çalışıyor.

Başımı ellerimin arasına alıp belimden eğilerek inliyorum. Başım dönüyor. Uzanıyorum ve avucumu Cherno'nun kapsülünün camına dayayarak kendimi yakalıyorum. "Bana ne yaptın?" Zihnimdeki bir şey canlanıp beni hırpalayan dalgaların frekansına karşı kendini savunmadan önce, sefil feryatları dinleyerek birkaç nefes boyunca kıvranıyorum. Saldırı şiddetleniyor ve ben koronun saldırısıyla başa çıkmak için savaşıyorum. Bir şey beni, düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyor.

Kafamın içindeki hırıltıların arasından Ransom'ın sesini ayırt edebilmem için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor. "Ne oldu? Ne yaşıyorsun?" diye soruyor klinik bir soğukkanlılıkla, kendini koruma kokan bir soru. Dirseğime dokunuyor ve onu tutuyor.

Fısıldarken irkiliyorum, "Düşünceler tarafından bombardımana mı tutuluyorum? Çığlıklar, merhamet için acı dolu yakarışlar, daha karanlık görüntüler." Saldırı şiddetleniyor. Gözlerim yarıklara kadar daralıyor ve bir an için camın arkasından Cherno'nun ateşli bakışlarıyla karşılaştığımı sanıyorum, ama gözlerimi daha geniş açtığımda onunkiler kapalı.

"Bu Spektrum, yani yapay zekanın kolektif kısmı. Senin sürüye geri dönmeni istiyorlar; bilgini ve mantığını amaçlarına ulaşmak için kullanmanı istiyorlar. Sana verdiğim yükseltme, onlarla bağlantı kurmana yardımcı olacağını umduğum bir şey, ancak kolektifin üzerine çıkmana ve sana onlar üzerinde güç vermene ya da en azından programı içinde özerkliğini korumana yardımcı olacak, çünkü Spectrum'a istediğin zaman girip çıkabilmene ihtiyacımız var. Gel, seni kapsülüne götüreyim." Elini kalçama koyuyor ve bana rehberlik ediyor. Birlikte yürüyoruz, dizlerim titriyor. "Sana Spektrum içinde Ajan Crow'un sahip olduğu gibi üst düzey protokoller veremem. Verirsem bunu anlarlar. Umarım Spektrum'da kendi başına ustalaşabilirsin. Ben sadece sana küçük bir arka kapı açtım."

"Bu şeyi yok etmeliyiz," diye fısıldıyorum. Kolektif vicdanın içindeki işkence görmüş zihinlerden gelen tiz çığlıklar beni ürpertiyor.

"İmkânsız," diye homurdanıyor Ransom. "Tek bir yerde olsaydı yapılabilirdi ama değil. Program her yerde, bağlantı kurduğu hemen her şeyde kendi parçalarını barındırıyor. Elbette, ortaya çıktığı Denizlerin Kaderi Üssü'nü ateşe verebilirsiniz ama artık sadece orada değil. O artık

implant taktıran herkesin içinde bulunur. Yapay zekaya sahip olmayan makinelerde bile kendini gizliyor."

"O zaman bir virüs yaparız ve onu bu şekilde yok ederiz."

"Evet, bunu düşünmüştüm. Sadece herkesi öldürmeden onu nasıl öldüreceğimi bulamadım. Hakkımda söylenenlerin aksine toplu katliam bana göre değil. Ve öylece yatıp onu almayacak. Son birkaç aydır kıl payı kurtulduğum savunma sistemleri var. Zamanımız tükeniyor. Yaptığım şeyin izini er ya da geç bulacak." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Her neyse, Spectrum'a bir saldırı planlayacak durumda değilsin. Her seferinde bir adım atalım. Önümüzdeki birkaç saati atlatmaya odaklanalım." Ransom muhafaza ünitesinin kapısını açıp içeri girmeme yardım ettikten sonra paltosunu kapsülün dışında bir kenara koydu. Becerikli parmaklarıyla beni kapsüle yeniden bağladı ve sanki ikinci doğasıymış gibi tüpleri içime yerleştirdi. "Bunu tekrar çalıştıracağım. Seni daha güçlü yapacak. Daha sonra bir plan yapabiliriz."

Beslenme tüpüne uzanırken nefesim kesiliyor. "Bekle, Kılıç Sarayı'na gittiğimizde ne yapmam gerekiyor?"

"Doğaçlama yapın. Gerekirse rol yap. Yakalanmamamız için her şeyi yap." "Ama-"

Ransom kapsülün tavanına uzanıyor ve metal besleme tüpünü aşağı çekiyor. Cihazı ağzıma yaklaştırıyor. Canlanıyor ve çelik gibi kıskaçlarla bana yapışıp çenemi açıyor. İçindeki hortum yılan gibi kıvrılıyor ve yemek borumdan mideme iniyor. Boğulurken gözlerimden yaşlar akıyor. Ransom doğruldu, geri çekildi ve ünitenin cam kapısını kapattı. Basınçlı hava ve anti-yerçekimi cihazı vücudumu durağan hale getiriyor. Eğer bu ilişkide kontrolün bende olduğunu düşünüyorsam, yanılmışım. Onlarla nasıl savaşacağımı öğrenene kadar başıma gelen hiçbir şeyi kontrol edemiyorum.

Camın diğer tarafında Ransom ceketini giyiyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. Kelimeler zihninde yankılanıyor: *Boku yedik!* İkinci doğan Yıldız içeride çıldırıyor ama dışarıda sakin bir ifadesi var. Düşünce yapısında umutsuz bir aciliyet var ama yine de sesi onun sesi gibi geliyor - belki de tınısını bildiğim içindir. Sanki milyonlarca başka sesin üzerinde süzülüyor. Bir tür beyaz gürültü oluşturmak için geri çekiliyorlar. *Berbat ettim!* Ransom devam ediyor. *Onu bulup parçalayacaklar. Bu güncelleme işe yarasa iyi olur. Çalışmak için yeterli zamanı var mı? Öldük biz!*

Dehşeti bana doğru uzanıyor, beni boğarcasına kavrıyor. Ransom'ın kayan yıldız şeklindeki takma adı onu gelen bir iletişim konusunda uyarıyor. Kapsülümden uzaklaşıyor ve elinin tersiyle dokunuyor. "Evet?" diye yanıtlıyor küçük holografik ekranı. Dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. Sesini kulaklarımla duyamıyorum, normal bir sesi duyduğum gibi duyamıyorum, basınçlı havanın ve etrafımı saran kalın camın gürültüsüyle duyamıyorum. Ses onun kafasının içinde. Telepatik olarak duyuyorum.

"Neredesin?" diye sert bir ses cevap verir. "Görev yerinde değilsin!"

Gözlerim odak noktasından kayıyor ve tüm gürültüyü filtrelemeye çalışırken başım acıyla zonkluyor. Ransom dönüyor ve daha önce geldiği yöne doğru, ızgaralı iskelede sürünerek uzaklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Kılıçlar'da nasıl hayatta kalacağıma dair strateji geliştirmeye çalışıyorum. Aklıma gelen tek plan "Başarana kadar numara yap."

Bölüm 5
Kelleler Yuvarlanacak

Saatler sonra, sıcak bir sis kapsülüme nüfuz ediyor, cildimi ıslatıyor ve gözeneklerimi açıyor.

Çam kokulu dezenfektan nemli havaya karışarak her şeye yapışıyor. Sıcak buhar dışarı çıkıyor. Yukarıdan serin, nemli hava boruları geliyor. Üzerimde su damlacıkları oluşuyor ve uzuvlarımdan aşağı akıyor. Yukarıdan ve aşağıdan bir sıcak hava akımı püskürüyor, kapsüldeki nemi dışarı atıyor ve beni kurutuyor. Bana bağlı olan damar içi hortum geri çekiliyor ve acı bir hatıra bırakıyor.

Benim seviyemdeki tüm kapsüller açıldı. Kafama yerleştirilen cihaz aracılığıyla Spectrum üzerinden yayılan yapay zeka programı devreye giriyor. Nörotransmitterlerin hücumu beynimi karıncalanma hissiyle dolduruyor. Elektriksel uyarılar başımın içinde ve omurgamda ateşlenerek titrememe neden oluyor. Nöro-geliştiricinin komutası zayıf hissediliyor, ama yine de üzerimde bir etkisi var. Sol ayağım ben yönlendirmeden kalkıyor ve ızgaralı podyuma doğru bir adım atıyor. Yapay zeka tarafından üretilen başka dürtüler de ateşleniyor ve kapsülün dışına çıkıp dönerek herkesle aynı yönde yürümeye başlıyorum. Sanki binlerce birey değil de tek bir varlıkmışız gibi hepimiz tam olarak aynı yürüyüşle hareket ediyoruz.

Census'un dünyasının bir parçası olmak için düşünmek ya da rol yapmak zorunda değilim. Ben de onlardan biriyim ama düşüncelerim bana ait, bu da beni farklı kılıyor. Sadece bir akıntıda yüzüyorum, otomatik pilotta dış bir gücün iradesiyle hareket ediyor ve değişiyorum. Yabancı dürtülerle savaşmamak için mücadele ediyorum. Bedenimi sanki bir nokta üzerinde dans ediyormuş gibi hareket etmeye şartlandırdım. Şimdi kontrolden çıkma endişesi beni yakalatabilir. Nefesimi yavaşlatmaya, kendimi bırakmaya odaklanıyorum.

Bu dürtülere direnebileceğimi düşündüğümde biraz sakinleşiyorum. Bunun kanıtı gözlerimi çevreyi tarayacak şekilde yönlendirmemde yatıyor. Daha fazla kanıt ise otonom düşüncelerimde. Spectrum ile sadece kısmen meşgulüm. Şu anda açıkça direnmek intihar olabilir.

Önümde geniş tüpler beliriyor, bana kalp ormanlarını hatırlatıyor. Önümdeki sıradaki askerlerin her biri şeffaf tüpe giriyor ve gözden kayboluyor. Kalbim bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı çarpıyor ama beni ileriye yönlendiren programa karşı gelmiyorum.

Podyumdan adımımı attım ve düştüm. Borulardaki deliklerden gelen basınçlı hava beni püskürtüyor. Yerçekimi önleyici bir cihazla birlikte beni yavaşlatıyor.

Daha alçak bir güverteye ulaşıyorum ve neredeyse hiç darbe almadan ayaklarımın üzerine iniyorum. Hava beni nakliye tüpünden dışarı itiyor. Zeplinin devasa metal gövdesi beni cüceleştiriyor. Devasa otomatik makineler yakınımda dönüp duruyor. Bir adamın kafası büyüklüğünde gümüş bir küre bana doğru vızıldıyor. Binlerce küçük mavi ışıktan oluşan bir yüzü var. Sol elimdeki Black-O lakabına doğru sallanıyor ve onu tarıyor. Yüzen bir uçan kaykay, onları bekleyen sıranın içinden sıyrılıp inciklerimin hemen önünde duraklıyor. Hâlâ otomatik pilotta, üzerine basmak zorunda kalıyorum. Uçan kaykay beni kompleksin içinde yana doğru kaydırıyor. Göz ucuyla Cherno'nun uçan kaykaya bindiğini ve beni takip ederek makinelerle dolu başka bir endüstriyel odaya girdiğini görüyorum.

Kollarım kalkıyor ve uzanıyor. Mavi ışıklardan oluşan bir halenin içinden geçiyorum. Holografik görüntüm, bir ayna görüntüsü, önümde parıldıyor. Ölçümler değerlendiriliyor - makine çok sayıda sayı ve uzunluğu işliyor, rakamlar o kadar hızlı dönüyor ki benzerliğimin yanında süzülürken onları takip etmekte zorlanıyorum. Uğursuz görünümlü mekanizmaların çelik robotik kolları etrafımda yükseliyor. Siyah kumaştan devasa bir cıvata yerden yükseliyor. Krom kıskaçlı eller kumaşın bir kısmını çözüyor. Parlak malzeme havada dönüyor ve cıvatadan sıyrılıyor. Kıskaçlar kumaşı üzerime örtüyor. Kırmızı lazerler kumaştan siluetimi kesiyor. Lazerden gelen ısı malzemeyi eritiyor, böylece yanmış kenarlar birleştiğinde dikişsiz bir şekilde birbirine geçiyor. Bu kendi kendini iyileştiren bir kumaş. Black-O üniformam tamamlandığında, uçan kaykayım beni sıraya sokuyor.

Kolumda siyah bir sıvı tabakası birikiyor. İlk başta bunun iğrenç bir şey olabileceğini düşünüyorum ama yukarı baktığımda yukarıda asılı duran demir bir kazandan geldiğini görüyorum. Dokunulduğunda sıcak olan sıvı polimer, kolumun üzerinde yayılırken lifli iplikler oluşturuyor, elimi ve tırnaklarımı kaplayana kadar sürünüyor ve koruyucu bir eldiven

oluşturuyor. Makineler

Silindirik bantları monte edip bileğime geçiriyorum. Gümüşi metal polimerin içine batıyor ve savaş eldivenini ayırmak için bir manşet haline geliyor. Daha fazla polimer damlası üzerime düşüyor ve ayak parmaklarımdan boynuma kadar sertleşen zırhla kaplanana kadar omuzlarıma ve sırtıma yayılıyor. Bu hattaki son makine göğüs zırhını büyük bir kristal halkayla damgalıyor. Bu halkadan dışarıya doğru holografik siyah bir *O* çıkıntı yapıyor ve etraftaki ışığı emip içine çekiyor gibi görünüyor.

Kollarım yanlarıma düşüyor. Hoverboard doksan derecelik bir dönüş yapıyor. Krom kaplamalı yeni bir makine beni bekliyor. Mekanize kolunun ucunda bir kıl aparatı var. Fırça dönüyor, tüyleriyle saçlarımı yakalıyor. İpeksi saç tellerimi toplayıp uzun bir at kuyruğu haline getiriyor, ardından lastik bir tutturucuyla sabitliyor. Hızını artıran uçan kaykay, üzerinde ben varken odadan dışarı fırlıyor. Beni bir dizi yüksek kemerli geçitten geçiriyor ve bir birlik toplantı odasında duruyor. Sıra sıra dizilmiş zihin kontrollü Black-O askerleri, kuklalar gibi, sırtları bana dönük bir şekilde duruyorlar.

Spektrum tarafından üretilen dürtüler kafamda harekete geçiyor; onların yönlendirmesiyle hoverboard'dan iniyorum. Kesin, robotik adımlarım yankılanıyor. Bu kavernöz gövde içindeki tek hareketli nesne benim. Beyinleri zincirlenmiş askerlerin kusursuz sıralarının yanından geçiyorum. Savaştan çıkmış vücutları dönümlerce mısır sapını andırıyor. Omuzlar ve pazılar, hantal krom kaplı uzuvlar şeklindeki siber-genetik geliştirmelerle şişiyor. Makineler bazı yerlerde derinin altındaki kemik ve siniri güçlendirirken, diğer yerlerde kablolar ve devreler açıkta duruyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor. Yapay zeka programının bilişi beni ileriye götürüyor, ama beynimin içinde başka bir şey bir *patlama* hissiyle tetikleniyor. Bedenim ısınıyor. Görüşüm, gece görüş teknolojisiyle görebildiklerim gibi enerji modellerini -auralar, ısı imzaları- not etmek için değişiyor. Yanımdaki bir asker de titriyor ama fiziksel olarak değil. Bu onun aurası. Sanki ruhu bedeninden ayrılmış gibi. Hortlak gibi bir hırıltıyla, ruhu parlayan bir cehennem ateşiyle bana doğru parlıyor.

Daha fazla Siyah-Os'un vahşi ruhu da aynı şekilde kolektiflerinden kopar. Kendilerini fiziksel formlarından çekip çıkarıyorlar. Hayaletler, şişmiş ete yapışan sülükler gibi kıpırdanıp bana yapışıyor ve gücümü emiyorlar. Zihnim bu hayalet parazitlere saldırıyor. İçimden gelen yüksek yoğunluklu bir enerji dalgasıyla onların düşünce kalıplarını bozuyorum. Bu onları benden uzaklaştırıyor. Geri çekiliyorlar.

Tüm bunlar olurken robotik bir adımı bile kaçırmıyorum. Bedenlerine geri döndüklerinde görüşüm açılıyor ve normale dönüyor. Az önce olanları analiz ediyorum. Spektrumun en az iki farklı yönü var. Birincisi, implante edilmiş cihazlar aracılığıyla dürtüleri yönlendirerek bireyleri kontrol eden bir dizi standart protokol-talimat. İkincisi ise bireyin bilgisinden beslenen yapay zeka. Bu Spectrum'un açık ara en korkutucu yönüdür, çünkü alırken işkence eder. Kendini bedenlere bağlarken zihinleri de hapseder.

Devasa sayborg topluluğunun önüne varıyorum. Program beni ani bir sağa dönüş yapmaya, birimin ortasına doğru yürümeye, keskin bir sola dönüş yapmaya ve arkamda şeytani askerlerle birlikte zeplinin kapağına bakmaya zorluyor. Spectrum beni orada durduruyor. Kol mesafesinde, Cherno da duraklıyor. Ona yan gözle bakıyorum. Çenesi geriliyor ama ifadesinin geri kalanı duygusuz kalıyor. Kapak açılıyor. Parlak bir güneş ışığı gövdeyi delip geçiyor. Kör edici ama görüşüm saniyeler içinde buna alışıyor. Kapı alçalarak bir rampa oluşturuyor. Sarsıcı bir gümbürtüyle durdu. Sadece bir bakışla nerede olduğumu anlıyorum. Zeplin şimdi Kılıç Sarayı'nın önündeki Aziz Sismode Bahçeleri olarak bilinen çimenli alışveriş merkezini işgal ediyor. Bahçeler kahverengi ve yeşilin donuk bir tonunda; kar yağmadan önceki son renk cümbüşü.

Kaçma dürtümle savaşıyorum. Parmaklarım yanlarımda seğiriyor. Silahım yok. Kafamı oynatmadan etrafı tarıyorum, açık bir alan. *Kaçmayı başaramadan öldürüleceğim. Arkamda bir sürü silahlı asker var. Kaçmayı başarsam bile nereye saklanacağım? Lakabım onları bana doğru getirecektir.*

Spectrum tarafından senkronize edilenlerden daha uzun bir nefes alıyorum ve Dune'un strateji derslerinden bazılarını zihnimde tekrar ediyorum. Akıl hocamın eğitiminin bir fırsat yaratmama izin vereceğine güvenmeliyim. Çam kozalaklarının ve kızıl kış meyvelerinin keskin kokusu dikkatimi tekrar çevreme çekiyor. Burayı iyi çalışılmış bir kılıç manevrası gibi biliyorum. St. Sismode Bahçeleri'nin bu bölgesi yarı zamanlı olarak halka açılıyor. Savaş sanatını tartışırken, Dune ve ben herkese kapalı olduğu günlerde buranın yollarında yürürdük. Acı bir keder bıçağı göğsümü delip geçiyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama onları geri itiyorum. Dune'un ölümünün yasını tutmadım. Eğer onu daha fazla düşünürsem, dağılabilirim ve artık onlardan biri olmadığımı anlarlar. Onun yerine bana öğrettiği şeye odaklanıp zeplinin dışını inceliyorum. Devasa bir uçan kale,

bloğun çoğunu kaplıyordu. Altında kalacak kadar talihsiz olan her şeyi ezmiş olmalı.

Karanlık zihin kontrolünün etkisi altında, ileri doğru adım atıyorum. Arkamdaki ordu da teslim oluyor. Su Tanrısı Hyperion'un ve onun oynaşan çıplak perilerinin bulunduğu altın bir çeşmenin yanından geçiyoruz. Bahçenin geniş kemerinin altından geçiyorum, ferforje demirden devasa bir yaylı kılıç şeklinde yapılmış ve Forge'un Arnavut kaldırımlı caddesine sağa dönüyorum. Uzun bir demir tabela buranın Whetstone olduğunu gösteriyor - başkentin ana caddelerinden biri. Bu bölgeye Old Towne deniyor. Kılıç Sarayı'nın kendisi buradan çok uzakta değil; hemen ileride. Hawthorne'un malikânesi sadece birkaç sokak ötede, ama orada olmadığını biliyorum. Acaba ailesi Census tarafından kaçırıldığını ve onların ellerinde uğradığı ihlali biliyor mu? Eğer biliyorlarsa, ona yardım etmeye çalışacaklar mı? Onun için endişeleniyorlar mı, ikinci çocukları ilk çocuklarına mı dönüştü?

Arkamdaki asker birliği ile birlikte caddenin ortasına doğru yürüyorum. Eski dünya tarzı konut binaları -çoğunlukla güzel gri taş cepheler; karanlık, arduvaz kiremitli kuleler; bükülmüş çan kuleleri; ve çatılar

-Caddenin sol tarafını kaplıyor. Sağ tarafta, St Sismode Bahçeleri, geniş kılıçlara benzetilmiş siyah demir çitlerin ardındaki kış yeşili denizinde yüzüyor. Altın fıskiyeler çakıllı patikaları ve gül ağaçlarını süslüyor.

Yollarda ya da üzerimizdeki hava sahasında hiçbir araç bulunmuyor. Kaldırımlarda, Kılıç vatandaşları dehşete kapılmış bir şekilde alayımıza bakıyor. Saçlarıyla aynı renkte kiraz dudaklı, uzun boylu bir kadın küçük bir çocuğu kucağına almış. Tırnakları çocuğun çivit rengi serge koluna batıyor. Yanındaki adam şapkasını çıkarıyor ama saygı göstergesi olarak değil, gözlerinde dehşet var. Parmakları şapkasının yün siperliğini yokluyor. Onun için üzülmek istiyorum, ama altın kılıç lakabı, daha iyi bir yaşam için ikinci doğuşunu sattığı anlamına geliyor, bu yüzden . . . Üzülmüyorum.

Botlarımız yere basıyor. Sokaktaki insanlar dağılıyor. Keskin kenarlı köşe taşlarının etrafından ve zarif mimarinin üzerinden kayan banttan kelimeler geçerken, tepemizden bir yerlerden gelen gür, tiz bir ses korkunç uyarılarda bulunuyor. "Biz Census'uz. Her yerdeyiz. Oğullarınızın, kızlarınızın, ebeveynlerinizin, komşularınızın ve arkadaşlarınızın içindeyiz. İlk doğanların içindeyiz. İkinci doğanların içindeyiz. Bize karşı koymayın. Kılıçların Kaderi öldü. Bugün yeni takma adınızı almak için size en yakın Nüfus Sayım Bürosuna başvurun! Bir numara olun!"

Kılıçları en çok neyin korkuttuğundan emin değilim; Sayım'ın dehşet verici yeni sosyal düzeni mi, siborg ordusunun tekdüzeliği mi, yoksa Kılıç dindarlığının sembolü olan, Black-O lakabını taşıyan ve Kılıç Sarayı'na hücuma öncülük eden ben mi?

Güvenlik kapısına ulaştık. Spectrum durmam için bir işaret gönderdi, ben de durdum. Cherno ve ben sokakta hazır olda duruyoruz. Sert esen rüzgâr saçlarımın tutamlarını yanağıma doğru savuruyor, ama onları fırçalamak için elimi kaldırmıyorum. Arkamızdaki metale bulanmış erkek ve kadınlar tek sıra halinde diziliyor ve sokağa bakan Saray çitinin karşısında yerlerini alıyorlar.

Beni takip eden bu gelişmiş Black-O zihinlerinin sinsi zihinsel adımlarını hissediyorum. Onlara karşı kurduğum zihinsel bariyer onları geride tutuyor. Spektrum'un duyulamayan siren sesi sınır tanımadan bana doğru süzülüyor, çünkü programlamasını engellemeye çalışmıyorum ... henüz. Sözsüzce, bedenim onun etkili çağrısına tepki veriyor.

YZ'nin çağrılmasının ardından sadece Cherno ve ben dönüp sokağı geçerek nöbetçi kulübesine gidiyoruz. Adımlarımız artık çok daha az sert ya da gümbür gümbür ama bu yürüyüş bana ait değil. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissetmeme neden oluyor.

Karanlık, ürkütücü Kılıç Sarayı'nın taş basamaklarını eşzamanlı olarak tırmanıyoruz. Tanımadığım hizmetkârların tuttuğu kapılar bizim için ardına kadar açılıyor. Kapıcının sol elinde kobalt mavisi bir ışık parlıyor. Bu daha önce hiç görmediğim bir takma isim tanımlaması; en az yirmi basamak uzunluğundaki rakamlar soluk etin üzerinde gezinerek onu kadavra rengine dönüştürüyor. Başımı çevirip daha fazla incelememek için tüm dikkatimi vermem gerekiyor.

Cherno ve ben Büyük Fuaye'yi geçiyoruz, keskin çizmelerimizle mermer zemine işlenmiş Kılıçların Kaderi armasını kirletiyoruz. Aziz Sismode seçkinlerinin özel aile konutlarına -Anne, Baba ve Gabriel'in kişisel yaşam ve eğlence alanlarına- gelene kadar baktığım her şey belirsiz çocukluk anılarını çağrıştırıyor. Onların kutsal duvarlarının içine girmeme nadiren izin verildi.

Yemyeşil ve gri taşlar geçitleri kaplıyor. Kalın duvar halıları duvarları yumuşatır ve sesi keser. Yıpranmış silahlar eşit aralıklarla parıldayan camların arkasında duruyor. Binlerce yıllık askeri zırhlar, Aziz Sismode mirası boyunca tur rehberleri gibi hareket ederek, hakimiyetimizi ve zaman içinde değişime dayanma -gerektiğinde evrim geçirme- yeteneğimizi somutlaştırıyor.

Geçit çatallanıyor. Bizim girdiğimiz yol aşağıya doğru kıvrılıyor ve spiral bir rampa üzerinde dönüp duruyor. Birkaç kat iniyoruz. Bu

baş döndürücü salyangoz kabuğu yapısı düzleşiyor. Soğuk, nemli bir koridor boyunca yürüyoruz. Sonunda Kılıç Sarayı'nın varlığından hiç haberdar olmadığım bir bölümüne geliyoruz. Spektrum programcısı bizi keskin ucu taş zemine saplanmış devasa bir altın kılıcın önünde durduruyor. Eğer gerçek bir kılıç olsaydı, ancak bir dev tarafından kullanılabilirdi. En az bir kat yüksekliğinde duruyor. Ortasındaki kıvrım bunun devasa bir giriş olduğunu gösteriyor. Altın kılıcın bir tarafı açılarak yeri sarsıyor ve devlerin oturup konsey yapabileceği bir ortaçağ taht odası ve salonu ortaya çıkarıyor.

Spectrum'un çağrısı neredeyse karşı konulmaz hale geldi. Çağrının aciliyetinin içinde artık mide bulandırıcı, uğursuz bir his var; bir soğukluk. İçgüdülerim bana direnmemi, ileride beni beklediği neredeyse kesin olan tuzağa çekilmememi söylüyor. Bunun alternatifi kaçmak olurdu. Bunun için çok geç olduğunu zaten biliyorum - platformdan Silver Halo'daki bir Black-O'nun kollarına fırlatıldığım andan beri bunun için çok geç. Bu her neyse, onunla tek başıma yüzleşmek zorundayım.

Cherno ve ben büyük salona girerken aynı ritmi paylaşıyoruz, adımlarımız hep bir ağızdan yankılanıyor. Çenem geriliyor ve parmaklarım orada olmayan bir fusionblade'e uzanmak için ağrıyor.

Duvarlar antik savaşları tasvir eden oyma taşlarla kaplıdır. Bu çarpıcı tasvirler usta sanatçılar tarafından yapılmış olmalı. Bana üzerimizdeki yüksek katları süsleyen süslü oymaları hatırlatıyorlar. Duvar resimlerinin önünde birkaç sıra Siyah-Os duruyor. Vahşi zihinleri benimkine saldırıyor, beni kendi zihinsel sürülerine katmak için savaşıyorlar. Zihnim tıpkı diğerlerine yaptığı gibi onları da şiddetli bir saldırganlıkla savuşturuyor. Zihinlerini delip geçen ve acı çekmelerine neden olan güçlü bir frekansla onları geri püskürtüyorum. Ben ilerlemeye devam ederken onların hayalet ruhları benden kaçıyor.

Salona odaklanıyorum. Geniş kılıç şeklindeki cam tavan, eğimli güneş ışığının mistik odaya girmesine izin veriyor. Işık sulu desenlerle dalgalanıyor, her yere elmaslar saçıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Nerede olduğumuzu biliyorum! Resmi bahçelerdeki kılıç şeklindeki su özelliğinin altındayız! Kılıç Sarayı ile Aziz Sismode aile tapınağı arasında yer alıyor.

Havuzun kendisi görünmez bir enerji bariyeriyle izinsiz girişlere karşı korunuyor ve yalnızca havuzu temizlemek üzere programlanmış sınırlı yapay zekaya sahip küçük robotların girmesine izin veriyor. Etrafına asılan tabelalar yayaları ölümcül güvenlik önlemleri konusunda uyarıyor. Buna rağmen, her yıl birkaç Taş hizmetkâr havuza girmeye çalışırken ölmektedir.

Belki okuyamıyorlar ve yüzmek istiyorlar, belki de artık yaşamak istemiyorlar. Ben ikincisi olduğuna inanıyorum.

Önümüzde, iki devasa yaldızlı tahtın bulunduğu bir kürsü, en uçtaki büyük salonun tepesini kaplıyor. Annem ve Ajan Crow parıldayan metalik koltuklarda oturuyor. Yeni hükümdarların her biri altın bir taç takıyor. Ajan Crow, Kılıç'a ait olanı taşıyor. Metalik bıçaklarının keskin uçları kül rengi saçlarını çevreleyerek ona yükseklik kazandırıyor. Othala babamın tacını - Kader Kılıcı'nınkini - koyu renk, dalgalı saçlarının üzerine takıyor. Tacın küçük bıçakları altın halelerle çevrili. Yüzümü ifadesiz tutmak için her şeyimi harcıyorum.

Othala St. Sismode alt kattaki tahtta oturuyor, kırmızı kadife elbisesi büyük koltuğun arkalığının düz metal bıçağına zar zor değiyor. Elbisesinin tasarımı "ona" ait değil. Bir şekilde çok ağır. Annemin onun ince bedenine yaklaşmasına izin vermesine şaşırıyorum. Bir eliyle pençe şeklindeki kolçağı kavrarken kansız eklemleri dışarı taşıyor. Giysisinin çan koluyla neredeyse gizlenmiş olan diğer eli kucağında bir yumruk oluşturuyor.

Buna karşılık Ajan Crow rahatlığın resmidir, sırtını tahtın altın kılıcına dayamıştır, kılıcın ucu başının epey üzerinden geçmektedir - belki de bir metafordur. Yaklaşmamızı gözlemlerken tek kaşını kaldırıyor. Her adımda sanki görünmez bir ilmik boynuma dolanıyor gibi hissediyorum.

Ajan Crow'un dikkati oturmakta olan dinleyicilerine kayar. Uzun, koyu renk paltolar giymiş nüfus sayımı ajanları önündeki oymalı ahşap sandalyelerde oturuyor. Kürsüye bakacak şekilde orta koridorun iki yanına yerleştirilmişler. Başımızın üzerindeki camın diğer tarafındaki su, yüzlerine mavimsi bir renk veriyor. Uzun maun koltuk arkalıklarındaki oyma deliklerden bize bakıyorlar ve bana mercanlardaki boşluklardan fırlamaya hazır yılan balıklarını hatırlatıyorlar. Ama Hawthorne'un Ajan Crow'un pırıl pırıl tahtının arkasında durduğunu fark ettiğim anda tüm bunları unutuyorum. Neredeyse aklımı kaybediyordum.

Hawthorne'u bulduğumda beklediğim rahatlama asla gerçekleşmedi. Onun yerine boş bakışları beni mahvetti. Patlayacağımı düşünene kadar dökülmemiş gözyaşlarımla şişiyorum. Eğer onları serbest bıraksaydım, sel dünyayı boğabilirdi. Bunun yerine gözyaşlarımla savaşıyorum ve onun adını ağzımdan kaçırmamak için yanağımın içini ısırıyorum. Kanın tadına bakınca, Spektrum'la bütünleşmiş gibi davranmayı bırakıp Hawthorne'un yanına koşmak zorunda kalıyorum ama bu dürtü mantığımla çelişiyor.

Hawthorne'un sol gözünün gümüş ışığı, maskaralığımı bırakmamı engelliyor. Fark ettiğim bir başka şey de Hawthorne'un Ajan Crow'a olan benzerliği. Nüfus Sayımı ajanınınkiyle aynı şekilde geriye taranmış saçları yanaklarının çukurluğunu vurguluyor. Yanaklarındaki gençlik yağlarının bir kısmını kaybetmiş, çizgileri sertleştirmiş ve onu yaşlandırmış. Dudaklarının esnek hatları aynı, ama beni gördüğünde gülümsemiyor ya da yukarı dönmüyorlar - tabii beni gördüyse. Kim olduğumu bilip bilmediğini bile anlayamıyorum. Heykelsi, güçlü vücudu hiç kıpırdamıyor. Hiç ses çıkarmıyor. O, bir başkasının onu savaşa itmesini bekleyen güzel, gerçek boyutlu bir teneke asker. Odanın içinde dolaşan yapay zeka frekanslarını gözden geçiriyorum. Eğer Hawthorne'unki de onlardan biriyse, diğerlerinden hiçbir fark hissedemiyorum.

Dikkatim tekrar Ajan Crow'a yöneldi. Manyak sandalyesinin yaldızlı koluna yaslanmış. Yeni öldürme sayıları derisini daha fazla kaplıyor. Yüzünün bir gölge tarafından tüketildiği yanılsamasını veriyor.

Şu anda kürsüye çok yakınım, yanlış düşüncelere kapılmamalıyım. Annemin ve Ajan Crow'un arkasındaki duvarda bir odak noktası seçiyorum ve kılığımı koruyabilmek için görüşümü bulanıklaştırıyorum.

"Ah," diye mırıldandı Ajan Crow. "İşte buradalar - en sevdiğim domuzlar."

Spektrum direktiflerinde hızlı bir değişiklik oldu. Cherno ve ben kürsünün önünde aniden durduk. Hâlâ vuruş mesafesinin dışındayım. Arkamda, konsey üyelerinin konuşmaları bir füzyon bıçağının suya değdiğinde çıkardığı cızırtı gibi tıslıyor.

Uğursuz bir enerji damlası burun deliklerimi sızlatıyor. Koku, amonyağa benzer keskin bir yanmayla vızıldıyor. Ajan Crow'un zihninin şekli bana doğru uzanıyor ve diktiğim zihinsel bariyeri tırmıklıyor. Onun enerjisi de yakıcı ve keskin bir kokuya sahip. Yarattığı akımın sarmal kargaşası koku alma duyumu tetikliyor. Odağımı kaybediyorum, hırıldıyorum. Zihnime neredeyse elle tutulur bir şey giriyor. Sıkıştığını ve yandığını hissediyorum. Görünmez, keskin, zihinsel pençeler beynimi çiziyor ve aşındırıyor, korkunç, bıçak gibi bir acıya neden oluyor. İrkiliyorum. Yüzüm buruşuyor. Ellerim yumruk oluyor. Onun sinsi psişik enerjisine direniyorum ve kendi içsel gücümle onun telepatik sopasına karşı koyuyorum. Belki de kafamdaki cihaz kendini savunuyordur. Bilmiyorum ama kafa derim karıncalanıyor. Bir enerji şoku görünmez bir nabızla yayılıyor.

Crow direncime kaşlarını çatıyor. Dişlerini sıkıyor ve yüzünü buruşturuyor ama sonra şakağındaki cihaza dokunuyor ve ön lobuma yakıcı bir enerji dalgası gönderiyor. Savunma bariyerim eriyor; beynim alev

alıyor. Deniyorum

Çığlık atmamak için, ama yine de içimden bir çığlık yükseliyor. Başım ellerimin arasında, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Zihnimin yüzeyi acı içinde zonkluyor. Ajan Crow işaret parmağıyla ana seviye fenerin parlayan kaplamasını okşuyor. Mavi ışık yavaş dalgalar halinde titreşiyor.

Yüzü acıyla kızarıyor. Boynundaki kordonlar göze çarpıyor. "Sen *hâlâ* diğer takipçilerimden farklısın Roselle. Ne zaman senin yanında olsam bunu hissediyorum! Ne yaptın sen? Spectrum'u nasıl yendin?" Dudaklarından tükürükler saçılıyor.

Beni dizlerimin üzerine çöktürme yeteneği beni dehşete düşürüyor. "Takipçiler mi?" İnliyorum. "Köleler mi demek istiyorsun? Kimse seni isteyerek takip etmez."

"Bana entegrasyondan kaçmak için tam olarak ne yaptığınızı açıklayın!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap veriyorum, nefes nefese ve zihnimi giderek daha fazla kavrayışını geri püskürtmek için zorlanarak.

"Bana yalan söyleme!" diye karşılık veriyor parlak metal dişlerinin arasından. Bir başka yakıcı jilet pençesi zihnimi deliyor. Burnumdan bir damla kan düşüyor ve yere sıçrıyor. Tam başımın patlayacağını düşündüğüm anda, Ajan Crow enerjisini geri çekerken basınç bir parça azalıyor. Hâlâ dizlerimin üzerinde, ön kolumu burnumun üzerinde sürüklüyorum ve koyu renk üniformamın koluyla daha fazla kanı siliyorum.

"Sen bir katilsin." Annemin zaten karmakarışık olan düşüncelerimi çürüten ruhsuz sesi, yüce tüneğinden bana doğru geliyor. "Öz kardeşini katlettin."

Bu suçlama sanki görünmez harfler etime işliyormuş gibi hissetmeme neden oluyor: *M-U-R-D-E-R-E-R*. Etikete karşı dizginleniyorum. "Gabriel'i *kurtarmaya* çalıştım," diye hırlıyorum, "ama yaratılmasına yardım ettiğin canavarlarla yaşamak zorunda kalmamak için kendini öldürdü."

"Yalancı!" diye bağırıyor annem, kansız yüzü şimdi kızarmış ve öfkeyle buruşmuş. "Onu her zaman çok kıskanıyordun! Onun gücünü arzuluyordun. İlk doğan olmak istiyordun."

"Onun ve senin aşkını arzuladım! Benim suçum bu. İkinizi de sevdim ve sizin işe yaramaz propagandanıza -uymamı istediğiniz role- inandım. Ama Gabriel onunkini asla hazmedemedi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, herkesin ondan beklediği gibi biri olamadı ve *bu* onu mahvetti." Başım hâlâ acıyla zonkluyor. Muhtemelen bu yüzden cevabımı sansürlemedim. Ona tek seferde hayatımda hiç söylemediğim kadar çok şey söyledim. Sersemledi ama atlattı.

Othala kemikli parmağıyla beni işaret ediyor. "İkinci doğan olarak rolünü asla kabullenmedin. Her zaman her şeyde en iyisi olmaya çalıştın."

"İstediğin gibi uzanıp ölemediğim için üzgünüm Othala.
Bu benim doğamda yok."

Minyon annem ayağa fırladı. "Hain kader!" diye bağırıyor, zehirli bir şekilde. "Oğlumu benden çaldın! Onu katlettin!"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kendini öldürdü çünkü benim ilk doğan olmamı istiyordu, böylece seni durdurabilecektim!"

"Bana bir kılıç ver," diye çıkışıyor annem Ajan Crow'a ve elini uzatıyor. "Onun Geçiş Günü'nde yapman gereken işi ben bitireceğim." Ajan Crow ona kaşlarını çatınca, kalçasındaki kılıfta taşıdığı füzyon kılıcına - *benim* Aziz Sismode füzyon kılıcıma - uzanıyor.

Ajan Crow'un eli dışarı fırlar ve kızın narin bileğini sararak onu tutar. "Yeter! Otur, Othala."

Kolunu çeker ve bileğini tutarak geriye doğru sendeler. Sonra bir kobra gibi ona doğru dönüyor. Kırmızı elbisesinin eteği ayak bileklerini ortaya çıkaracak şekilde açılıyor. "Onun *ölmesini* istiyorum. Yıllar önce onu öldüreceğine söz vermiştin ama o hâlâ hayatta. Neden yapmadın?"

Ona ters ters bakan Ajan Crow ayağa kalkıyor. "*Otur* dedim." "Şimdi!" diye bağırana kadar sözleri neredeyse nazikti.

Othala bıldırcınları. Anneme seslerini yükselttiklerini gördüğüm tek insanlar büyükbabam, babam ve Fabian Bowie'ydi. Başka kimse cesaret edemezdi, şimdiye kadar. Sinir krizi geçirmesini bekliyordum. Yanılmışım. Geri çekiliyor, koltuğuna dönüyor, kenarına tünüyor, boğazını temizliyor ve gözlerini uzaklara dikiyor.

"Roselle'i öldürmeyeceksen neden buraya getirdin?" diye sorar.

"Onu sorgulamam gerekiyor," diye yanıtlıyor Ajan Crow, tahtına geri gömülerek. "Entegrasyona direndi. Bunu nasıl yaptığını öğrenmem gerekiyor."

"Belli ki kusurlu. Seni yok etmenin bir yolunu bulmadan *önce* onu idam etmelisin, Kipson." Yüzüme atılacak bir tokat daha nazik olurdu ama annemin daha fazla kezzabına karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Ajan Crow'un dikkatinin benden uzaklaştığı her an zihnimdeki dayanılmaz mengene biraz daha gevşiyor. Burun deliğimden bir damla daha kan süzülüyor. Koluma siliyorum.

Ajan Crow parmaklarını dikleştiriyor. "İkinci doğanları hiç sevmiyorsun, değil mi Othala?"

"Hayır. Ve kızımın temsil ettiği tehlikenin farkında değilsin, değil mi? Forge'da ve ötesinde etrafımızı saran bu köylüler için o bir umut. Kılıçların Kaderi'ni onun yönetmesini istiyorlar."

Ajan Crow yaldızlı koltuğunda doğruldu, kaşları birbirine çarptı. "*Kılıç* diye bir şey yok, Othala. Kılıçlar fethedildi. Artık burayı *ben* yönetiyorum. Gücümü hak ettim - senin aksine, bu güç bana miras kaldı. Onlardan daha iyi değilsin." Toplanan Sayım ajanlarına doğru elini salladı.

Nüfus sayımına karşı mı çıktı?

Sanki bu düşünce onların da aklına gelmiş gibi, arkamda toplanan Sayım ajanları konseyinden tedirgin mırıltılar yükseliyor.

Gücünü ablasını öldürerek kazandığını biliyorlar mı? O hiçbir anlaşmada güvenilemeyecek, kandırılmış bir ikiyüzlü.

Ajan Crow'un kaynayan sözleri annemi korkutmak gibi sihirli bir etkiye sahip. Tavrı bir anda değişti. Yatıştırmaya yönelik bir ses tonuyla, "Ben sadece bir Fate'in lideri olarak engin tecrübelerimden yola çıkarak size bilgece bir tavsiyede bulunmak istemiştim. Kızımın kurnaz ve manipülatif doğası hafife alınmamalı. Ben Kılıç iken bana karşı komplo kurdu, çünkü gücüme göz dikmişti."

Alay etmek istiyorum. Alay etmiyorum. Dikkatleri üzerime çekmek delilik. Etrafıma bakınıp en yakınımdaki silahlara dikkat ediyorum. Hepsi de devasa salonda cansız bir şekilde duran Siyah-O'ların zırhlarındaki kılıflardan sarkıyor. Askerler fiziksel olarak implante edilmiş silahlarla değiştirilmişler-ön kollara monte edilmiş füzyon toplarının küçük versiyonları, robotik eller ve ayak yerine kavisli bıçakları olan bacaklar. Sayıları o kadar fazla ki, hepsi canlansa birbirlerinin üzerine yığılıp yüksek cam tavanın diğer tarafındaki suya ulaşabilirler. Bir de hemen yanımda iri cüssesiyle Cherno var. İlginçtir, silahı yok.

"Kızını küçümsediğim için endişelenme," diye mırıldanıyor Ajan Crow Othala'ya, mizah anlayışı geri gelmiş. "Roselle'i hâlâ ben kontrol ediyorum. Sana göstereceğim." Cebinden küçük bir disk çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Cihaz yerde sekiyor ve yuvarlanıyor. "Son bir aydır ne yaptığını biliyor musun Roselle?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Kıçına tekmeyi basmak için güç topluyordum," diye cevap veriyorum, keşke doğru olsaydı.

"Sen *benim* takımımdaydın. Benim Savaş Tanrıçam oldun." Yerdeki diskten çıkan ışık, Ajan Crow ve Othala'ya bakışımı bulanıklaştırıyor. Bu kaydedilmiş bir hologram.

Eski çatı katı dairemin parlayan çeliği beliriyor. Kılıç şeklindeki kule, Gül Bahçesi Derneği tarafından elimdeki doğum lekesini taklit etmek için inşa edilmişti. Bulutsuz bir gökyüzü, kılıcın keskin tepesini çevreleyen taç şeklindeki mahallelerin engellenmemiş bir görüntüsüne izin veriyor.

Drone kameralar kulenin havadan görüntüsünü sağlıyor. Karıncalar devasa yapıyı çevreliyor ya da ilk başta öyle görünüyor. Uçan kameraların mercekleri yakınlaşarak koyu renk giysili figürleri ortaya çıkarıyor. Ağır savaş teçhizatı giymiş siyah-Os'lar kıyıya vuruyor. Binlerce Sayım askeri kumların üzerinde ilerliyor, ellerinde binanın parlak gümüş kirişlerine tırmanmak için kullandıkları implante edilmiş metal pençeler var.

Çatı katını işgal eden Salloway güvenlik görevlileri, son teknoloji ürünü silahlarla yağmacılara karşı savaşır. Güçlü mühimmatlar, sayıları yıldızlardan fazla görünen Siyah-O'ların tamamını yok etmekte başarısız oluyor. Sürü sadece duvarlardan saldırmıyor; Burton üretimi hava gemileriyle havadan da saldırıyorlar. Böyle bir asker taşıyıcı, ambarından bir saldırı askeri yağmuru bırakıyor. Cesetler çatı katına doğru savruluyor. Çatıya monte edilmiş savunma toplarından altın enerji patlamaları dökülüyor ve onları yakıyor. Küller kar gibi yağıyor.

Kameralar çatıya odaklanır. Katliamın ortasında bir figür çift taraflı bir Salloway füzyon kılıcı kullanmaktadır. Dövüş formu Dune'unkini taklit ediyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vahşi istilacılar arasındaki görüntümü tanıyorum. Acımasız ve duygusuz, fusionblade'imle yaptığım katliamın eşi benzeri yok. Hiç tereddüt yok, sadece kör bir vahşet. Zihin kontrolündeki ben, yoluma çıkan her Salloway asisini ve Rose Gardener'ı infaz ederken izliyorum. Kan damlacıkları görüntümün üç boyutlu saçlarını ıslatıyor ve yanaklarımdan aşağı kırmızı perçemler halinde akıyor. Cesetler üst üste yığılıyor ama ben yine de vicdan azabı duymadan öldürmeye devam ediyorum. Kendimi çatışmanın en uç noktasına, hedefim Clifton Salloway'e giden yolu keserken izliyorum.

Ajan Crow kürsüden neşeyle, "İşte orada Roselle, nişanlın," diye kıkırdadı. "Dikkatle izleyin. Bu benim en sevdiğim kısım."

Elim uzanıp Clifton'ın altın sarısı saçlarının görüntüsünü yansıtan ışığa dokunmak için can atıyor, saçları dağılmış ve kan izleriyle keçeleşmiş. Yeşil gözlerinin parıltısını göremiyorum ama çaresiz bir yalvarışla gözlerimi tutuyor gibiler. Black-O görüntüm ne duraksıyor ne de geri çekiliyor

eski komutanı ile yüz yüze geldiğinde. Clifton beni tanıdığında kılıç darbesini kontrol ediyor ve yüzü bir acı maskesine dönüşüyor. Kılıcını indiriyor ve onun önünde -*benden* önce- diz çökerek teslim oluyor. Yenilgisini kabul etmek yerine, Clifton'ın kafasını boynundan ayırmak için kılıcımı ileri doğru savurmadan önce zahmetsiz bir hamleyle kılıcımı geri sarıyorum.

Boğazımda safra yükseliyor ve ağzımı yakıyor. Sertçe yutkunuyorum, öğürme ihtiyacımı bastırmaya çalışıyorum. Kayıt daha da kötüleşiyor. Clifton'ın kafasını saçlarından tuttuğumu ve sanki yüce tanrılara sunulmuş bir ödül gibi havada tuttuğumu gösteriyor. Yıkım, ham ve amansız, göğsümü deliyor. Acı dayanılmaz. Nefesim ciğerlerimden titreyerek, daralmış boğazımı zorlayarak geçiyor. Özenle inşa ettiğim dış görünüşüm parçalanıyor.

Ransom'ın bana söyleyemediği şey buydu. Clifton'ı katlettim.
Ben herkese karşı bir hainim, kendime bile.

"Görüyorsun ya Othala," diyor Ajan Crow, "onu daha önce öldürseydim, onunla bu enfes anı yaşayamayacaktık."

"Sen bir hastalıksın," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Yanağımdan aşağı bir şeyin kaydığını hissediyorum ve bunun daha fazla tutamadığım bir gözyaşı olduğunu biliyorum. Bunu birkaç tane daha takip ediyor. Tek yapabildiğim onları silmek. Onları durduramıyorum. Aşırı dolu bir hüzün sürahisiyim, perişanlık kusuyorum. Öfkemden, "hastalık "tan daha iyi bir sıfat düşünemiyorum bile.

Hiç düşünmeden ona doğru birkaç tehditkâr adım atıyorum, bulanık görüşüm onu öldürmek için kullanabileceğim herhangi bir silah arıyor. Hawthorne heykelsi duruşundan sıyrıldı, kılıcını kınından çıkardı ve fusionblade'i ateşledi. Kabzasından çıkan güçle birlikte altın rengi ışık parıldıyor. Arkadaşımın içi boş kabuğu geniş, zırhlı göğsüyle yolumu kapatıyor. Göğüs zırhının koyu parlaklığı büyük bir Black-O amblemi gösteriyor. Bu amblem göğsünde, kalbinin olması gereken yerde oyuk açmış gibi görünüyor. Hawthorne'un dudakları acımasız bir çizgiyle geriliyor. Gri gözlerinden biri doğal olmayan gümüş bir ışıkla parlıyor. Acaba *beni* mi görüyor yoksa efendisi için bir tehdit mi? Bu düşünce alt dudağımın titremesine neden oluyor. Bunu durdurmak için ısırıyorum ve etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Hawthorne benimle birlikte hareket ediyor. Onu incitmeden geçemiyorum. Bunun yerine Cherno'ya doğru geri çekiliyorum ve durumu yeniden değerlendirmek için duruyorum.

Geri çekilmem Ajan Crow'a yönelik tehdidin ortadan kalktığını gösteriyor. Hawthorne'un elindeki füzyon bıçağı sönüyor. Onu kınına sokar ve görev yerine döner.

"Hadi ama, bir hastalık mı, Roselle?" Ajan Crow gözyaşlarımın tadını çıkarıyor. "Tanrı mı demek istiyorsun?"

"Sen bir enfeksiyonsun." Nefes almakta zorlanıyorum, yüzüm sıcak. Çenemi yukarı doğru eğiyorum ve kızarmış yanaklarımı cam tavanın arkasındaki buzlu suda yıkayabilmeyi diliyorum.

"Ben sadece zayıflığı yok etmek için çabalıyorum. Bu evrimin en saf hali değil mi?"

"Gerçek güç, insanların zihinlerini hapsetmek değil, kalplerini yönlendirmektir."

"Salloway'i katlettikten hemen sonra kendini öldürtmeliydin," diye araya giriyor annem. "Salloway onun arkadaşıydı. İntikamını alacaktır - seni alt etmenin bir yolunu bulacaktır. Yaptığı şey bu. Tıpkı büyükbabası gibi, Greyon Wenn'in soyundan geliyor - senin saygı duyduğun adamın."

Ajan Crow Othala'ya sadece üstünkörü bir bakış atıyor. "Greyon ilginç biri," diye yanıtlıyor Ajan Crow, "ama benim ilgimi daha çok *onun* soyunun hikâyesi çekiyor."

Annem bir an düşünüyor. "Efsaneden mi bahsediyorsun?" diye alay ediyor. "Greyon'un tanrıların soyundan geldiğine inanacak kadar basit olduğunu söyleme bana?"

Tittering kalabalığın arkasından kaçar.

Ajan Crow'un çenesi öfkeyle seğiriyor. "Sessiz olun!" diye kükrer. Diğer Sayım ajanları sustu. Tahtından inip kürsüde volta atmaya başladı. Başındaki altın taç kayıyor. Anneme dik dik bakmak için geri dönmeden önce uzanıp tacı düzeltiyor. "Buna bir şekilde inanıyor olmalısın. Kızına savaş tanrıçasının adını vermişsin."

Othala'nın keskin tırnakları tahtının koluna vuruyor. Parmağında yeni bir yüzük fark ediyorum, bir ametist. Tuhaf; mordan nefret eder ve elbisesine de çok yakışıyor. "Bunun propaganda olduğunu biliyorsun, değil mi Kipson?" Annem küçümsemesini güçlükle bastırabiliyor. "Basit halka Savaş Tanrıçası'nın soyundan geldiğimizi söylüyoruz ve onlar da kendilerini yönetme hakkımızı sorgulamıyorlar. Bu çok eski bir düşünce ama babam Roselle'le birlikte buna bağlı kalmam konusunda ısrar etti. O da benden daha fazla tanrıların soyundan gelmiyor."

"Ah, ama öylesin, Othala. Sadece o kadar uzaktasın ki tanrının sahip olduğu muazzam güç senden çekilip alınmış. İlk aileler söz konusu olduğunda tema bu gibi görünüyor. Onlar aşağı eşler seçtiler, sen hariç. Sizin eşiniz farklıydı. Baban senin için iyi bir seçim yapmış,

genetik olarak konuşuyorum." Bunu düşünceli bir tavırla söylüyor ama daha fazla ayrıntıya girmiyor. "Greyon tanrıların soyunu inceledi çünkü Hayat Veren Roselle'in soyundan geliyordu."

Annemin tırnaklarının sesi kesildi. Daha dik oturuyor. "Kanıtın nerede? Bir efsanenin DNA'sına ihtiyacın var. Roselle'in kalıntılarını bulmuş olman gerekirdi."

"Yapmadığımı nereden çıkardın?"

"Roselle'in mezarını buldunuz mu?" diye soruyor annem dikkatle. "Birçok kişi aradı ama hiçbiri bulamadı."

Yüzü öfkeyle buruşur. "Henüz değil, ama bulacağım. Şimdiden birkaç sahte olanın yerini tespit ettim."

Othala'nın yüz ifadesi aşırı sinirli bir ifadeye dönüşüyor. "Onu bulamadınız çünkü öyle bir şey yok."

Ajan Crow ona küçümseyici bir sırıtışla bakar. "Kimse bir efsaneyi gizlemek için sahte mezarlar yaratmaz. Hayal gücünden yoksunsun, Othala. İnsanları kendilerine ayrılan iki çocuktan daha fazla çocuk sahibi olmaya iten şeyin ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? Üçüncü çocuk yasağı basit bir kural. Neden çiğnensin ki?"

Othala'nın burnu küçümseyerek kırışıyor, parmak uçları tahtının yaldızlı kolunda geziniyor. "Ben bir Nüfus Sayımı ajanı değilim. Birinin bunu neden yaptığını anlayamıyorum. İkinci çocuğumu bile doğurmaktan nefret ediyordum." Othala'nın gözleri benimkilere dikildi.

"Sen besleyici bir tip değilsin, Othala. Öyle olsa bile, bunun mükemmellik arayışı olduğuna inanıyorum - yaşam yaratma, mükemmel bir varlık yaratma ihtiyacı. Hepimiz ölümsüzlüğe, yani tanrı olmaya giden yolu bulmaya çalışıyoruz."

Annemin parmakları hâlâ kolçağın üzerinde. Muhtemelen o da benim gibi deliliğin kanında olup olmadığını merak ederek deliye bakıyor. "Çocuk doğuruyoruz çünkü yasalar bunu gerektiriyor. İkiden fazla çocuğu olan herkes anarşisttir."

"Anarşist misin?" diye soruyor.

Othala koltuğunda kayar. "Tabii ki hayır! Ben yasalara uyarım."

"Hangi kanunlar?" diye soruyor. "Eski Fates Cumhuriyeti kuralları mı, yoksa yeni Sayım kuralları mı?"

"Ben senin ortağınım, Kipson. Census'a değerimi kanıtladım. Bunu sen de biliyorsun. Yönetimine karşı geriye kalan tek tehdit azalan isyancı akınları ve kızım."

Ajan Crow yine onunkinin yanındaki koltuğa oturur ve kamburunu çıkarır. Eli boş bir şekilde onunkine uzanıyor ve parmakları tenini okşuyor. Kadın elini çekmiyor ama tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"*Tek* tehdit onlar mı?" diye soruyor. Kadının elini kendi elinin yanında inceliyor.

Tenim karıncalanıyor. Onunla oynuyor.

"Benim bir tehdit olduğumu ima ediyorsunuz ama ben sadık biriyim. Yıllarca Census'un sırlarını sakladım. İstediğin zaman yardım ettim. Bu yeterli değil mi?"

"O daha önceydi. Son zamanlarda benim için ne yaptın?"

Othala, "Size sarayımda kalacak yer sağladım," diye mırıldanıyor.

"Kimin Sarayı?" diye sorar. Gözleri kısılır. "Sana artık benim olduğunu söylediğimi hatırlıyor gibiyim."

"Anlaşma asla böyle değildi! Kuruluşundan bu yana Kılıç Sarayı'nda bir Aziz Sismode ikamet etmektedir. Yeni bir hükümet biçimine geçişe yardımcı olacağım ve karşılığında Kılıçlar'ın *Aziz Sismode* liderliğinde sağlam kalacağı konusunda anlaşmıştık."

"Kılıçlar birkaç küçük ayarlamayla olduğu gibi kalacak." "St.

Sismode hattının devam edeceğine söz vermiştiniz."

"Verdim ve devam edecek, hatta belki eskisinden de iyi olacak." "Ve

bana kızımın öleceğine dair söz verdin."

"Ve o ölecek." Ajan Crow "Eninde sonunda" diye ekleyene kadar annem gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Othala sertleşir ve çenesini ona doğru çevirir. "Ne demek istiyorsun? Onu ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

Ajan Crow omuz silkiyor. "Onu şimdi öldürürsem, istediğim şekilde çalışamam ya da diğer sözümü yerine getiremem."

"Başka nasıl bir söz bu?"

"Soyunuzun devam etmesi için verdiğim söz. Seni öldürürsem *ve* onu *da* öldürürsem, yapay olarak devam ettirmediğim sürece soy sona erer, ancak bu sıkıcı ve zaman alıcıdır ve sonuçlar genellikle komplikasyonlarla doludur."

Othala'nın nefesi kesilir. "Beni öldürmek mi?" Elini onun elinden çekip alıyor ve çırpınarak boğazına götürüyor.

"Artık işime yaramıyorsun, özellikle de Edmund, Malcolm Burton ve Yüksek Konsey'imle birlikte planlar yaptığın için" -önündeki kalabalığı işaret ediyor- "bana suikast düzenleyip sözde gücünü geri almak için."

Yanakları kararıyor. Adamın gösterdiği yöne doğru baktı. "Böyle tuhaf bir fikre nereden kapıldığın hakkında hiçbir fikrim yok, Kipson." Sesi titriyor. "Sizi temin ederim, tek ilgim yeni liderlik rolünüze uyum sağlamanıza yardımcı olmaktı-"

Parmağı şakağına kayar. Mavi işaret zonkluyor. Gevşek, siyah saçlı bir kadın Black-O kalabalığın arasından kürsüye doğru yürüyor ve tahtların yanında duruyor. Asker mülayim dudaklarını açıp konuşurken annem irkiliyor. "Bu zehrin onu anında öldüreceğinden emin misin?" diyor asker ama ses kesinlikle Othala'ya ait. Zihni kontrol edilen kadın kendi kendine cevap verirken ses tonu bir erkek sesine dönüşüyor. "'Bu hızlı etki eden bir aerosol. Bir kez soluduğunda içindeki her şeyle birlikte ciğerleri de buharlaşacak." Sonra askerden tekrar annemin sesi geliyor. "Bunu Crow'a ne zaman verebilirim?" Askerin sesi bir erkek sesine dönüşüyor. "Bu akşam, Roselle'i bizim için öldürdükten sonra." Asker ağzını kapatıyor ve kasvetli bir sessizlik içinde duruyor. Annemin ihaneti havada bir leke gibi asılı duruyor.

Uzun bir duraksamadan sonra Othala boğazını temizler. "Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi'nden emir alıyorum, Kipson. Marius ve Claudia son zamanlardaki kaçamaklarını ve onların direktiflerine uymayı reddettiğini biliyorlar. Census'taki kendi insanların ölümünü emretti."

"Evet," diye yanıtlıyor Ajan Crow, "biliyorum. Marius Cabal, Claudia Anubis ve dalkavukları Spectrum'un kontrolünü kaybettiler, daha doğrusu dışarıda bırakıldılar. Yapay zeka onları aştı. Her şeye gücü yeten Avın Efendisi Marius bile artık usta seviyesindeki implantıyla orduyu manipüle edemiyor."

Othala, "Ama yine de onu etkileyebilirsiniz," diyor.

"Elbette. Ben de programa uyum sağladım. Diğerleri durağan kaldı."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Genetik geliştirmeler. Bilim adamlarım biliyor ki, eğer beni başarısızlığa uğratırlarsa.

öl."

"Nüfus sayımı, siz öldüğünüzde, bunun basit bir mesele olacağına inanıyor.

makinenin valiliğinin geri verilmesi."

"*Makine*!" Ajan Crow gerçek bir eğlenceyle gülüyor. "On yıl önce bir makine olmaktan çıktı. Bir düğmeyi çevirip Spectrum üzerinde hâkimiyet kurabileceklerini sanıyorlar! Artık onu kontrol etmenin tek yolu, Othala, onun bir parçası olmak."

"Ne demek 'bunun bir parçası olmak'?"

Gülümsüyor. "Sana anlatırdım ama anlamsız. Asla anlamayacaksın."

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun, Kipson?" Othala parmağındaki ametist yüzükle oynuyor, onu evirip çeviriyor.

"Bunun adil olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Parmağındaki mücevherle giderek daha çılgınca ilgileniyor, tırnaklarını mücevherin etrafındaki süslü telkâriye geçirerek açmaya çalışıyor. Parlak tırnakları kırılıyor ve kanıyor.

"Bunu mu arıyorsunuz?" Ajan Crow avucunu açar. Üzerinde aynı yüzük duruyor. "Ağır bir taş ama aerosol zehri salacak mekanizmayı barındırması için öyle olması gerekiyor."

Annemin parmakları hâlâ duruyor.

"Sana bu zehrin nasıl çalıştığını açıklamamış olmalılar. Eğer onu bu şekilde kullanacak olursan -mekanizmayı açarsan- kesinlikle ikimizi de öldürür."

"Bana bir panzehir verdiler."

Ajan Crow homurdanıyor. "Bu özel zehrin panzehiri yok. Aldatıldınız."

Mavi ışıklar, Ajan Crow'un şakağına vuran bir darbeyle yanıp söner. Koyu renk saçlı kadın asker yeniden canlanır ve efendisinin önünde diz çöker. Ağzını açar ve dilini ona doğru uzatır. Crow yüzüğü üzerine yerleştirir. Kadın dilini tekrar ağzına sokar ve dudaklarını büzerek kapatır. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyor, yüzünü bize dönüyor ve sonra mücevheri sertçe ısırıyor. Gırtlağından istemsiz bir ses çıkıyor. Sonra yanakları griye dönüyor ve sanki vücudundaki tüm nem buharlaşıyormuş gibi susuzluktan çöküyor. Gözleri kuruyor ve içi boş yuvalarda minik boncuklar halinde küçülüyor. Tekrar dizlerinin üzerine çöküyor, büzüşüyor. Elleri soluyor. Başı yere çarptığında, derisi kemiklerin üzerindeki deriye dönüşür. Körelme öyle bir boyutta ki saniyeler içinde yarıya iniyor. Korkunç bir mumyalama.

Ajan Crow kıkırdar. "Seraphinian'dan çok hoşlanıyorum. Gücüne tanıklık etmek hiç eskimiyor. Zehirler arasında eşi benzeri yok."

Annemin gözleri büyüdü. Elleri titriyor. Bir şekilde kemiksiz görünüyor - koltuk altları terden kararmış kırmızı kadife bir elbisenin içinde çökmüş, asık suratlı bir deri yığını. Bana gelince, içim dışım korkudan çürüyor.

"Kipson," diyor Othala, bocalayarak, "Seni öldürmemi emrettiler. Başka seçeneğim yoktu. İkimize de yalan söylediler." Annemin alt dudağı titriyor. Çaresizlik içinde meclise doğru bakıyor.

"Merak etmeyin, onlarla ben ilgileneceğim," diye söz veriyor Ajan Crow. Arkamda oturan ajanlardan oluşan kalabalık alçak sesle mırıldanıyor. Siyah-O'lar hiç kıpırdamıyor.

"Ne yapacaksın?" Othala sorar.

"Bu," diyor. Ajan Crow'un tahtının arkasından Hawthorne canlanıyor. İlerleyerek annemin önünde durmak için hareket ediyor. Bileğinin hızlı bir hareketiyle füzyon bıçağını çıkarıp ateşliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kürsüye doğru yalpalayarak bir adım atıyorum ama bileğimi kavrayan güçlü, pullu bir el tarafından kısa kesiliyorum. Cherno ile göz göze geldim. Altın rengi gözlerinde zekâ parıltısı vardı. Başını hafifçe sallıyor. Ona bakmıyor olsaydım fark etmezdim.

Annemin dehşet çığlığı iliklerime kadar ürpertiyor beni. Hawthorne parlayan füzyon kılıcını mükemmel bir biçimde savuruyor ve kılıçla Othala'nın narin boynuna vuruyor. Kafasını vücudundan ayırıyor. Füzyon enerjisinin ısısıyla dağlanan başı ve boğazının bir kısmı havada kansız bir şekilde yuvarlanarak Ajan Crow'un tahtına doğru ilerliyor. Gevşek mavi gözleri ölümle bana bakıyor ve Ajan Crow'un yüzü kendinden geçiyor. Annemin kafatası kürsüye çarpıyor ve yuvarlanıyor. Tacı süslü zeminde gürültüyle takırdıyor ve kürsüden sekerek ayaklarımın dibine düşüyor ve Fates Cumhuriyeti'nin ölüm çanını çalıyor.

Bölüm 6
Gözler için Eski Sevgililer

Ajan Crow'un kahkaha tufanını dinlerken şoktan donakalıyorum.

"Bu doğruluktu!" diye böbürleniyor. "Bu adaletti!"

Etrafımda canlanan Black-O askerleri annemin sarkmış, cansız bedenini ve kopmuş başını temizlerken ben ayaklarımın dibindeki altın taca bakıyorum. Başı önce benim önümden geçiyor. Askerden askere aktarılıyor, onlar da canlandıkça hareketsiz figürler halinde donmadan önce onu elden ele geçiriyorlar. Etkinliği barbarcaydı. Annemin parçaları hızla salonun girişine doğru kayboluyor, tıpkı zehirlenmiş askerin buruşmuş cesedi gibi.

"Annemin cesedini ne yapacaksınız?" Sesim bana ait değil gibi. Sanki başka birinden geliyor gibi, uzaktan.

Ajan Crow eğilerek Kader Kılıcı tacını yerden alıyor ve bana yaklaşıyor. Taçla oynuyor, süslü detaylarını incelemek için çeviriyor. "Emin değilim. Onu yeniden canlandırabilirim - kafasını geri takabilirim, onu hayata döndürebilirim. Hoşuna gider mi? Yine de aynı olmayacaktır. Prosedürü henüz mükemmelleştirmedim. Performans yapan bir maymundan fazlası olmaz."

Midem isyan ediyor. Kusmamak için kendimi zor tutuyorum. "Onu rahat bırak."

"Kardeşini öldürdüğün için kelleni uçururdu Roselle." Muhtemelen doğrudur. İzni olsaydı bana işkence ederdi ama artık yapmayacak.

"Kardeşimi ben öldürmedim. Gabriel kendini öldürdü." "O zayıftı. Sen zayıf değilsin, değil mi?"

Kendimi zayıf, dayanıksız, kırılgan, yetersiz ve çaresiz hissediyorum. "Ben zayıf değilim," diye tekrarlıyorum uyuşukça.

Ajan Crow kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ama seni kıracağım." İçimi bir korku titremesi kaplıyor.

Arkamızdan ince, sıkıntılı bir ses araya giriyor. "Telafi etmeme izin vermelisiniz, Majesteleri!"

Birkaç dakika önce ceset kızdan duyduğum derin tınıyı hatırlıyorum; Ajan Crow'u öldürme planındaki diğer kişinin sesi. Doğruldu, oturan Nüfus Sayımı ajanlarının sıralarına baktı. Avcı-katiller günlerinin sayılı olduğunu biliyor gibi görünüyorlar. Bazılarından ter akıyor. Diğerleri kış kadar beyazdır. Ajan Crow onlara sırtını döner ve tahtına geri döner. Oturur ve Kader Kılıcı tacını tahtın ortasına, kendisininkinin yanına yerleştirir.

Kürsüye ulaşmak için koridoru tırmanan genç bir adamın ayak sesleri yankılanıyor. Tavandaki buzlu su güneş ışığını yüzünde kırarken, sırıtışı bize doğru yüzen bir köpekbalığını andırıyor. Zarif siyah Census üniforması ve parlak siyah botları içinde uzun boylu ve asil bir görünüme sahip. Ajan Crow'un önünde duraklayan genç adam eğiliyor. Kalçasındaki siyah deri kılıfında parıldayan Burton fusionblade, yakut bir toka ile sabitlenmiş.

Ajan Crow'un üst dudağı çirkin bir kıvrım oluşturuyor. Yeni gelen kişi psikopat zorbaya hitap etmeden önce bana bakıyor. Gözlerimi İlk Doğan Malcolm Burton'a dikiyorum; çenesini kapatması için bir uyarı. Grisholm'un eski akıl hocası, Fazilet'in Halo Sarayı'ndaki iş için beni dövüştürdüğü adam. Malcolm kürsüdeki despota hitap etmeden önce bir hırıltı çıkarıyor. "Ben İlk Doğan Malcolm Burton. Babam ordunuza mühimmat sağlıyor ve o-"

"Othala St. Sismode ile bana karşı komplo kurdu," diye araya giriyor Crow. "Kim olduğunu biliyorum. Askerimin bizim için yorumladığı takastaki ses sensin. Othala seni bugün buraya benim ölümüme tanıklık etmen için davet etti."

"Çok haklısın," diye itiraf ediyor Malcolm. "Kılıç'ın da dediği gibi, Sayım Yüksek Konseyi'nin zorlamasıyla yapıldı."

"Othala artık Kılıç değil. O bir hiç." Ajan Crow'un sakin tonu bir maske. Fokur fokur kaynıyor.

Malcolm irkilir. Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. "Elbette, o ... ... Elbette o Kılıç değil. Artık tüm güç sizde majesteleri. Size önerim, hayatlarımızı bağışlamanız ve karşılığında ben -biz, ailem- ordunuza en kaliteli mühimmatı sağlamaya devam edeceğiz."

"Şartlarınızı kabul etmezsem, ordumun kendini savunmak için uygun araçlardan yoksun kalacağını mı anlamalıyım?"

"Şantajı bir pazarlık taktiği olarak kullanacak kadar kaba olmazdım." Ama yapar, çünkü az önce yaptı. "Söylemek yeterli," diye devam ediyor, "Salloway Mühimmat Konglomerası'nı ortadan kaldırdığınıza göre, ordunuz biz olmadan ciddi bir eksiklik içinde olacak. Asiler hâlâ bir tehdit. Yıldızlar ve Kılıçlar'dan oluşuyorlar ve kendi silahlarını üretebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler."

"Yani bunu kendi hayatın karşılığında söylüyorsun-" "Ve babam Edmund'un hayatı karşılığında."

"Ve babanın hayatı," diye ekliyor Ajan Crow, "Burton Manufacturing bana silah ve saldırı araçları tedarik edecek mi?"

"Evet. Ancak, bir imtiyaz daha istiyoruz." Malcolm Ajan Crow'dan dönüp bana baktı. "Sizin için Roselle St. Sismode'u öldürme onurunu *bana* bahşedin." Giderek artan bir güvenle kürsüden uzaklaşıp bana doğru ilerledi. Önümde durdu. "O geçmişin son sembolü
-O artık Kılıç."

"Neden Roselle'in ölmesini istiyorsun?" Ajan Crow sorar.

"Ona borçluyum." Malcolm alay ediyor. "Değil mi Roselle?" Uzanıp yumuşak parmak uçlarıyla çenemi kavramadan önce uzun bir parmağını kolumda gezdiriyor. Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını kırıştırıyor. "Artık o kadar da gururlu değilsin, değil mi-"

Yanımdaki ejderha derili yaratık devasa elini uzatıyor ve Malcolm'un yüzünü kocaman avucunun içine alıyor. Cherno sıkıyor, Malcolm'un acı çığlıklarını pençeleriyle boğuyor. İlk doğan beni serbest bırakıyor. Cherno'nun pullu pazıları şişiyor. Malcolm'u benden uzaklaştırıyor. Zayıf adam yere yayılarak kıvranıyor ve kanlı yüzünden geriye kalanları elleriyle kavrıyor.

Büyük salonda kaos patlar. Umutsuz sesler sulu tavanda yankılanıyor. Toplanan Sayım ajanları Black-O askerlerinin arasından geçerek çıkışa doğru koşar. Cesetler, Sayım ajanlarının ayrılmasına izin vermek için açılmayan altın kapılara yığılır.

Çığlıklar ve kargaşa arasında histerik bir erkek sesi "Canavarınızı geri çekin!" diye bağırır. Edmund Burton, Malcolm'un babası, kürsünün kenarına doğru koşuyor ve kılıfından bir füzyon bıçağı çıkarıyor. Derin çizgiler ağzını çerçeveliyor. Başparmağını ateşleme düğmesinin üzerinde gezdiriyor. Güç fışkırıyor, vuruş portundan bir bıçak oluşturuyor. Silah çatırdıyor. Bu kılıcın çift bıçağı var, tıpkı Salloway için tasarlanmasına yardım ettiğim gibi.

Mühimmatlar, ancak enerjisi tek bir vuruş portundan ateşleniyor, böylece gümüş hidroblade ve altın füzyon bıçağı yapışık gibi görünüyor. Edmund bıçağı savurur ama Ajan Crow'a zarar veremeyecek kadar uzaktadır.

Hawthorne hareketsizliğinden aceleyle sıyrılıyor. Fusionblade'i altın bir ışıkla tutuşmuş olan arkadaşımın kabuğu birkaç adımda Ajan Crow'un önünde durur. Dizleri üzerine çökmüş adama saldırıyor ve onu şiddetli darbeler karşısında sendelemeye zorluyor.

Bir zamanların güçlü ve ayrıcalıklı beyefendisi, Hawthorne'un yapay zeka saldırısının acımasızlığı karşısında kendini savunamaz. Edmund nefes nefese, yüksek perdeden bir sesle yalvarır, "Yaratıklarınızı geri çağırın! Sana her şeyi veririm!"

Ajan Crow, Edmund'a değil de Malcolm'u tekrar kaldırıp boğazını sıkmaya devam eden Cherno'ya bakarken yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir. "Neden yapayım ki? Sahip olduğun her şey zaten bende. Fikri mülkiyetinize günler önce el koydum. Bugün fabrikalarını devraldım. Hiçbir şeyiniz yok."

"Lütfen!" Edmund yalvarır. Hawthorne duraklar.

Ajan Crow kıkırdar. "Oğluna bu saldırının emrini ben vermedim Edmund, yani doğrudan bir şekilde." Ayağa kalkıyor ve yüzü acı çeken bir kırmızıdan benekli bir mora dönüşen Malcolm'a daha yakından bakmak için bize doğru ilerliyor. Yeni despotumuz Edmund'a m u z i p bir sırıtış fırlattı. "Protokoller Cherno'nun programında yazılı. Roselle'i izleyecek ve bir şekilde bizden kaçmadığından emin olacak - kendi gücüyle ya da bir başkasının gücüyle. Cherno Malcolm'un davranışlarını tehdit olarak görüyor olmalı. Eğer ölürse, bu da bir tür kaçış olur, değil mi?" Bu ihtimalden memnun görünüyor. "Vahşi onu ölümden koruyor! Bu sonucu tahmin etmemiştim."

Cherno, Malcolm'un posasını çıkarıyor. Hawthorne saldırısına devam ediyor, Edmund'u hor görülmüş bir tanrının intikamıyla kesiyor. Ajan Crow onları izliyor. Süslü Burton füzyon bıçağı, yaşlı adamın kopmuş parmakları hâlâ ona sarılıyken yere düşene kadar kimse bana dikkat etmiyor. Koridora doğru kayarken ateşlenmeye devam ediyor.

Siyah-Os'lardan biri kıpırdamadan ona atlıyorum. Kabzası terden kayganlaşmıştı. Burton'ın parmakları gevşiyor ve düşüyor. Takla atarak, çömelerek ayağa kalkıyorum. Hawthorne, Edmund Burton'ı ikiye böldü. Eski erkek arkadaşım benimle Ajan Crow arasında duruyor. Hawthorne'u bıçaklamak zorundayım.

Ajan Crow'u bu kılıçla öldürme umudum yok. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. İkimiz de ölmüş olsak bile ona bu şekilde zarar veremem.

Ajan Crow'un zihninden gelen şiddetli bir enerji patlaması beynime çarparak beni sersemletiyor. Dizlerim zayıflıyor. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru tökezliyorum. Burnumdan kan sızıyor. Ajan Crow'un uğursuz zamansal cihazı mavi renkte yanıp sönüyor. Gözlerimi zalime dikiyorum ve kanımın çenemden kontrolsüzce damlamasına izin veriyorum. Etrafımızı saran askerlerin hepsi canlanıyor ve her açıdan bana doğru hücum ediyor. Onlar beni yakalayıp parçalamadan önce kürsüdeki Ajan Crow'a ulaşmam mümkün değil.

Sorun değil. Ona ulaşmama gerek yok. Sadece canavarlarının bana gelmesi için birkaç saniye beklemem gerekiyor.

İri yarı bir cyborg bana doğru geliyor. Burton'ın kılıcını savuruyorum. Bıçaklar Black-O'nun topla güçlendirilmiş kolunu koparıyor. Vücudunun geri kalanından kaçarken askerin kopan kolunu yakalamak için dönüyorum. Siyah metal kol ağırdı. Alaşımın üzerindeki kodlamaya göre Burton Serisi-7 füzyon topuyla güçlendirilmiş.

Silahlandırılmış kolu yukarı doğrultuyorum ve gömülü manuel kolla topu birkaç kez tetikliyorum. Altın füzyon enerjisinin parıltıları tavana doğru yöneliyor ve suyu tutan şeffaf bariyeri parçalıyor. Çömelip kollarımla başımı örtüyorum, derin nefes alıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Askerler üzerime atlıyor, üstüme yığılıyor, beni örtüyorlar. Ezilmiş ve yönünü kaybetmiş bir halde, kayalara çarpan bir şelalenin sağanağı gibi su sesi duyuyorum. Panik çığlıkları aniden kesiliyor. Buz gibi sıvı yüzümü ıslatıyor ve cildime batıyor. Saniyeler içinde suya battım. Cesetler üzerimden süzülüyor.

Onlardan uzaklaşıp yüzeye doğru yüzüyorum, sandalyelere ve gevşek silahlara çarpıyorum, sallanan kollardan ve bacaklardan kaçıyorum. Saçlarım yüzümde dönüyor. Tekmelerimi olabildiğince sert atıyorum ama su gelmeye devam ediyor, odayı dolduruyor. Ne kadar sert yüzersem o kadar hızlı batıyorum. Oksijen için acı çekerken şakaklarım zonkluyor. Nefesimin kabarcıkları kaçıyor ama ben kaçmıyorum. Birden her şey şafak gibi aydınlandı.

Ciğerlerim yanıyor. Hırıltılı bir şekilde öğürüyorum ve su kusuyorum. Burnumdan da çıkıyor ve yanaklarımdan kulaklarıma ve saçlarıma doğru akıyor. Tükürüyorum, neredeyse boğulacak gibi oluyorum ve nefes nefese kalıyorum. Parlak beyaz ışık haleleri beni kör ediyor

ve gözlerimi yakıyor. Biraz çaba sarf ederek yüzümü korumak için bir kolumu kaldırabiliyorum ama kaslarım sanki yırtılıyormuş gibi hissediyorum. Yüzümü buruşturuyorum ve acıdan inliyorum. Titriyorum ve parmaklarım mavi renkte. Neredeyse kaskatı kesildim. Zırhım gitmiş. Sadece makinelerin benim için yarattığı üniforma kaldı.

Diğer kolumla altımdaki sert yüzeyi yokluyorum. Pürüzsüz metal. Başımı biraz çeviriyorum. Boynumdaki şiddetli ağrı duraksamama neden oluyor. Nefesim sulu pantolonla çıkıyor. Hareket etmeye devam ettiğimde, yanağım zeminin üzerinde bacaksız duran bir laboratuvar masasının soğuk metal yüzeyine dayanana kadar daha yavaş ilerliyorum.

Taş sütunlarla desteklenmiş beşik tonozlu tavanıyla odayı tanıyorum. Burası Kılıç Sarayı'nın Yuvarlak Balo Salonu'nun altında bulunan morg. Havada asılı duran parlak ışıklar, yüzen muayene masalarıyla dolu bir salonu ortalıyor. Çok sayıda havada asılı ünite var - Kılıç Sarayı'na bir saldırı olması durumunda triyaj koğuşu olarak hizmet vermeleri amaçlanmıştı. Şimdi ise boğulmuş askerler ve Nüfus Sayımı ajanlarından oluşan bir lejyon içeriyor. Hepsi birimlere sığmıyor. Cesetler yığınlar halinde istiflenmiş. Cam duvarlar morgun ön taraftaki salonunu çevreliyor. Arkaya doğru, benim olduğum yerde, her yer taş.

Buraya daha önce sadece birkaç kez gelmiştim. İlki büyükannem Kader Kılıcı'nı görmek için buraya gizlice geldiğim zamandı. Çok küçüktüm, en fazla yedi yaşındaydım. Koşullar olağandışıydı. İlk doğan aristokratlar genellikle yüzüncü doğum günlerinden sonra da yaşarlar. Gelişmiş tıp teknolojimiz sayesinde, onlarca yıl genç görünür ve genç hissederler. Büyükannem için durum böyle değildi. Nispeten gençti ve ara sıra hastalanırdı ama kimse nedenini söylemezdi. Sonra uykusunda aniden öldü. Kılıç Sarayı'nın Taşları zehir hakkında fısıldadı - büyükbabam ve büyükannem yakın değillerdi. Onlarınki bir aşk evliliği değildi, tıpkı annemle babamın evliliği gibi. Onun ömrünün çoktan tükendiğini söylüyorlar. İçlerinde sevmeyi bilen var mıydı merak ediyorum.

Belki de hiç kimse onları sevmedi, bu yüzden nasıl seveceklerini bilmiyorlardı?

Othala büyükannemin resmi cenaze törenine katılmama izin vermemişti -sadece ilk doğanlar içindi. Ben de onun yerine büyükanneme tek bir kırmızı gül götürdüm ve Othala'nın izni olmadan ona burada veda ettim. Fazla kalmadım. Kılıç Sarayı çok eskidir ve bu kısmı modernize edilmiş olsa da, hala taş duvarlarının içinde hayaletlerin yaşadığına inanmayı kolaylaştıran bir ortaçağ mimarisine sahiptir. Ve şimdi oda şişmiş, ıslak cesetlerle dolup taşıyor.

Öldüm mü ben?

Vücudumun her hücresi ağrıyor. Eğer bu ölümse, umduğum gibi değil. Şu ana kadar hoşuma giden tek şey sessiz olması. Benden başka hiçbir şey kıpırdamıyor, ama ben sadece kıpırdamıyorum, titriyorum.

Isınmam gerek. Güvenli bir yere gitmeliyim.

Odanın diğer tarafını tarıyorum ama yanımdaki muayene masası dikkatimi çekiyor. İlk Doğan Ajanı Kipson Crow'un -Eski Nüfus Sayımı savaş lordu ve manyak zorba Majesteleri'nin- su dolu, kusursuz profili, muhtemelen ölüm katılığından, yanımda, yoğun ışık halkaları ve bir cenaze levazımatçısının mumyalama aleti altında kaskatı yatıyor.

Ajan Crow'un teni benimkinden bile daha mavi. Islak kül rengi saç tutamları yanaklarında ve alnında kıvrımlar halinde duruyor. Yüzündeki ve boynundaki öldürme izleri daha koyu, daha belirgin görünüyor. Nefes almıyor.

Boğuldu mu? Boğuldum mu? Boğulmuş gibi hissediyorum. Kendimi ölü gibi hissediyorum. Sert ve buz gibi. Kemiklerime kadar soğuk.

Birkaç deneme yapıyorum ama bacağımı metal masanın kenarından kurtarıyorum. Vücudumun geri kalanı da onunla birlikte kayıyor. Black-O üniformamdan su damlıyor. Parmaklarım donuk gümüş levhanın kenarını yakalıyor ve ayaklarım yerde sabit durana kadar onu kavrıyorum. Titreme vücudumu sarıyor. Dişlerim takırdıyor. Yanımdaki Ajan Crow'a bakıyorum. Gözleri kapalı, mavi dudakları küçümseyici bir hırıltıyla donmuş, metal dişlerini gösteriyor.

Ezmek. Su çizmelerimi ıslatıyor. Hâlâ masama tutunarak bir adım atıyorum. Bırakıyorum, aniden kayıyorum ve kendimi Ajan Crow'un muayene levhasında yakalıyorum. Kendimi küçük koridor boyunca ona doğru çekiyorum ve masanın kenarına yaslanıyorum. Omzunu dürterek, kıpırdarsa kendimi itmeye hazırlıyorum. Kımıldamıyor. Parmak ucumu nemli göz kapağına bastırıyorum, geri çekiyorum ve soluk göz küresinin ölü bakışını ortaya çıkarıyorum. Elimi çektiğimde açık kalıyor, uğursuz bir bakış.

İntikam heyecanı içimde süzülüyor. *Böyle bir şey olamaz.*
O öldü! Onu yendim! Ben kazandım!

Sonra başka bir düşünce: *Bu beynimin bana sattığı bir şey mi - Spectrum'un bir parçası mı? Bu gerçek mi?* Hemen ayıldım.

Yanağıma olabildiğince sert bir tokat atıyorum. Acı olması gerektiği gibi. Avucuma bakarak, kabarık yıldıza odaklanıyorum. Başparmağım üzerinde kayıyor, tanıdık çıkıntılarını hissediyor. Dirseğim keskin bir şeye sürtünüyor. Ajan Crow'un kemerindeki füzyon kılıcının metalik kabzası. Ona uzanıyorum, elimi gümüş metalin etrafına doluyorum ve ondan

kaydırıyorum. Kavrayışıma uyuyor

Çünkü o benim için yapıldı. O benim. Yükseltilmiş gül sarmaşıkları ailemin armasını sarıyor. Füzyon bıçağı vuruş portundan ateşleniyor. Altın enerji homurdanıyor, tanıdık bir ses.

Ajan Crow'un cesedi kılıcın yansımasından parlıyor. Gözlerim kısılıyor.

Onu geri getirmeyecekler. Elimden gelse bile. Kurtçukların onun kalbini ziyafet çekerek yemesini istiyorum.

Bileğimi döndürüyorum ve füzyon bıçağı dönüyor. Masadan uzaklaşıp iki ayağımın üzerinde dengede duruyorum. Parlayan bıçağımı Ajan Crow'un ortasından aşağıya doğru acımasızca sürüklüyorum ve onu, üzerinde yattığı havada asılı duran masayla birlikte ikiye bölüyorum. Her biri Ajan Crow'un yarısını içeren ikiye bölünmüş birim çöküyor. Geriye doğru yalpalıyorum ve botlarıma ölü Karga'nın sümüksü, çamurlu parçalarının bulaşmasını güçlükle önlüyorum.

Yerdeki dağınıklığa bakarak merak ediyorum, *bu bir daha asla ayağa kalkmamasını sağlamaya yetecek mi?*

Ajan Crow'un parçalanmış bedeninin hemen ötesindeki kadavraya bakıyorum. Tüm nefesim kesildi. Panik başladı. "Hayır," diye inliyorum. Fusionblade'im parmaklarımdan düşüyor ve sönüyor. Kalbim onun ismini çılgınca atıyor, *Haw-thorne. Haw-thorne. Haw-thorne.*

İçine girdiğim berbatlığı umursamadan öne doğru kayıyorum. Masaların köşelerini kullanarak kendimi benimkine bitişik muayene ünitesine sürüklüyorum. Vücudumda saf bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Tereddüt ediyorum ve onun üzerinde geziniyorum, ona dokunmaktan çok korkuyorum, çünkü o zaman bu gerçek olabilir.

"Hawthorne," diye mırıldanıyorum ve sonra titreyen parmak uçlarımla ağzımı kapatıyorum.

İstemsizce yanağına uzandım. *Buz gibi.* Teni damarlarımdaki kandan daha soğuk.

"Hayır."

Bir yalvarış olarak çıkıyor. Hıçkırıyorum. Hawthorne'un kakülleri alnının üzerinde kıvrılıyor, tıpkı duş aldıktan sonra binlerce kez gördüğüm gibi. Saçları soğuk, yumuşak ve onun gibi kokuyor. Nefes almaya başlamasını umarak dudaklarına dokunuyorum.

"Gidemezsin," diye mırıldandım. "Lütfen gitme Hawthorne.

Lütfen." Yanağını öpüyorum, sonra dudaklarımı onunkilerin

üzerinde gezdiriyorum. Hareket etmiyor.

Boğazıma bir hıçkırık daha takılıyor ve onunla birlikte tüm mücadele bir boşluk dalgasıyla içimden çekilip gidiyor. Bir savaş alanındaki ölü ağaçlar gibiyim, kalbimden kesilmiş ve aşağıya doğru parçalanmış.

Sürünüyorum

Hawthorne'un cesedinin yanındaki geniş gümüş levhanın üzerine çıkıp yanına sokuluyorum. Yanağım boynuna yaslanıyor. Ağlamayı durdurmayı reddeden gözlerimi kapatıyorum, tuzlu izler çenemden akıyor.

"Beni de yanında götür, Hawthorne," diye yalvarıyorum. "Lütfen . . . Seninle gelmek istiyorum." Ama beni duyamayacağını biliyorum. O çoktan gitti.

Bölüm 7
Genetik Kodla Konuşmak

Sarsıcı bir ses beni ürkütüyor.

İrkildim. Adrenalin kan dolaşımıma pompalanıyor. "Bu canlı!" diye bağırıyor bir erkek sesi dehşet içinde, elindeki metal tepsiyi düşürmüş.

"Hayır, değil," diye cevap veriyor daha uzaktan gelen başka bir derin ses. "Muhtemelen biri bizimle uğraşmak için onu yerinden oynattı." Karıştıran ayaklar yaklaşıyor.

Gözlerimi açıp gözyaşlarımı ve burnumun altındaki sümüğü siliyorum. Sonra Hawthorne'un kılıfından füzyon bıçağını çıkarıyorum. Onu ateşleyerek ayağa kalktım ve onlara hırladım. İki laboratuvar teknisyeni dehşet içinde çığlık atarak geri çekiliyor.

"Öldüğünü söylemiştiniz!" diye bağırıyor siyah önlüklü yuvarlak teknisyen.

"O ölmüştü! Yemin ederim!" diye bağırır diğeri. "Onu kendim kontrol ettim

-Calvin de öyle!" Bir laboratuvar masasına çarpıyor, üzerine düşüyor ve elini koluna silerek ölü bir askerin üzerinden kalkıyor. Kendini yeniden ayarlıyor ve benden uzaklaşmaya devam ediyor. Geniş cam kapı arkalarından kayarak açılıyor ve dışarı çıkıyorlar. Kapı kayarak kapanıyor. Kapının diğer tarafında, takma adlarıyla yardım çağırıyorlar.

Aniden gelen ayak sesleri beni kendime getirdi ama hâlâ kaskatı kesilmiş durumdayım. Hawthorne'unkinin karşısındaki masada boğulmuş bir sayborg Black-O yatıyor. Ona doğru sendeliyorum, kolunu kurtarmayı düşünüyorum, böylece Seri-7 füzyon topunu kullanabilirim. Sonra cam kapılar, morgun o ucundaki tüm cam duvarlarla birlikte paramparça oldu. Savaş zırhlı Black-O'lardan oluşan bir birlik içeri dalıyor. Beni canlı istiyorlar; yoksa buraya bir el bombası yuvarlarlardı.

Spektrum askerleri tereddüt ediyor, beni değerlendiriyorlar. Yüksek sesle konuşmuyorlar ama yine de benim endişemi planlayarak pazarlık yaptıklarını duyabiliyorum. Ben

Telepati yoluyla, belki de bilmiyorum, onlara bağlandım ve takımın bir parçasıymışım gibi görüşmelerini takip edebiliyorum. Kendimi yakalamak için yapılan bir komployа kulak misafiri oluyorum.

Ben de kendi otonom frekansımda çalışıyorum, ancak her birinin gerçekleştirmeyi planladığı görevlerin hızlı bir şekilde yönlendirildiğinin farkındayım - oyun planlarını biliyorum. Öldürülmemem gerektiğini belirten protokoller hâlâ mevcut. Bunların taht odasını su basmadan önce kalan emirler mi yoksa yeni emirler mi olduğundan emin değilim. Ayrıca beni neden canlı istediklerini de bilmiyorum - konuşmaların h i ç b i r i direktiflerin nereden kaynaklandığını göstermiyor. Diğer frekansları aramaya çalışıyorum ama onlar bu kadar yakınken odaklanmak zor. Fiziksel tehditleri öncelikli.

Beni sakatlamanın bir seçenek olduğunu gösteren bir yönerge bulduğumda içimden ürpertici bir nefes kaçıyor. Bir parçam onların gelmesini istiyor-uzuvlarımı benden koparmalarını ve kemiklerimden başka bir şey kalmayana kadar etimi parçalamalarını istiyor. Ama bazı içgüdülerim buna asla izin vermez. İçimdeki mücadele bitmedi, intikam hırsıyla kükreyerek geri dönüyor.

Ajan Crow öldüğüne göre onları kim kontrol ediyor? Belki de hiç kimse. Belki de Spektrum onu yaratan önemsiz insan zihinlerini aşmıştır. Hawthorne'un füzyon bıçağını ateşliyorum ve en yakınımdaki ölü askerin kolunu koparıyorum.

Birkaç Spectrum askeri ceset dolu masaların üzerine sıçrıyor. Havada asılı duran bir levhadan diğerine savruluyor, önlerine çıkan ölüleri deviriyorlar. Diğerleri taş duvarlara tırmanmak için çelik pençelerini kullanıyor. Başka bir dalga yayılıyor. Etrafımı sarmaya çalışıyorlar.

Sağ tarafımdaki hareket dikkatimi çekiyor. Cherno yanımda havada asılı duran bir masanın üzerine oturuyor. Çıplak göğüslü, ayağa kalkıyor. Altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Parlak, siyah saçlarından su damlıyor. Ejderha adam bir kez başını sallıyor, bir müttefikin yapacağı gibi beni onaylıyor. Donup kalıyorum, kalbim daha hızlı çarpıyor. Arkasını dönüyor ve hücum eden sürüye odaklanıyor. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor. Seri-7 topumu ona doğrultuyorum. Korkunç yaratık, yanındaki levhada duran bir cesetten topla silahlanmış bir uzvu koparıyor. Bana nişan almasını bekleyerek irkildim. Onun yerine, rahatça yaklaşan Siyah-O'lara nişan alıyor.

Cherno'ya odaklandığım için, şimdi göğsüme saldırmak üzere olan Black-O'ya ateş etmeyi başaramıyorum. Acı çekerek darbeye hazırlandım. *Bum!* Önümdeki Black-O'nun bedeni patlıyor ve Cherno'nun içine pompaladığı füzyon darbesiyle yana doğru kayıyor. Titrek bir nefes

alıyorum. Cherno üzerime atlayan bir Spectrum askerini daha yok ediyor, sonra bir başkasını.

Artık düşünecek vaktim yok, bu yüzden sadece tepki veriyorum, füzyon topu kolunu istilacı Siyah-O'lara doğrultuyorum ve birini havada yakınımda yakalıyorum. Kafasına indirdiğim sert bir darbe kafatasını parçalıyor. Yine de arkasındakiler ellerimdeki güçlü silahtan yılmadan geliyorlar. Onlar birey değiller. Tek bir kişi olarak varlar; *herkes* gibiler ve bu yüzden de hiç kimse *değiller*.

Hawthorne'un bilinci hala onların arasında mı?

Bir başka Spektrum Siyah-O dalgası bana yaklaşıyor ve beni korunmak için bir taş sütunun arkasına geçmeye zorluyor. Cherno benimle birlikte hareket ediyor ve bitişikteki bir sütunun arkasına saklanıyor. Bana yaklaşan Spektrum askerlerine seri ateş açıp kafalarını uçuruyorum. Tam bir katliam. Cherno ve ben ateş etmeye devam ediyoruz ve onlar düşmeye devam ediyor, ama daha fazlası yerlerini alıyor.

Cesetler önümüze yığılıyor ve bir kan duvarı oluşturuyor. Tavana doğru kaçışan düşmanlarımızı, yanlardan üzerimize gelenleri ve önümüzdekileri vuruyoruz, ta ki ilk dalganın hepsi ölene ve hava yanmış et ve patlamış iyon kokana kadar. Bir sonraki dalga neredeyse hiç duraksamadan geliyor. Silahımın şarjı hızla tükeniyor. Yakında yeniden silahlanmam gerek.

-Kelimenin tam anlamıyla.

Spectrum'un protokolü söz konusu olduğunda Cherno o kadar şanslı değil. Hiçbir kural askerlerin ona ateşle karşılık vermesini engellemiyor. Bir sonraki dalgada göğsüne bir fusionmag darbesi alır. Sanki Clifton'ın Bakır Pulu malzemesi tarafından geri püskürtülmüş gibi üzerinden seker. Ejderha pullu etinde yıldırım çarpmasını andıran koyu, karalayıcı bir iz bırakır. Cherno geri çekiliyor, belinden bükülüyor ve eliyle göğsünü koruyor. Onu vuran askeri hedef alıyorum ve onda bir delik açana kadar ateş ediyorum.

"Yaralandın mı?" Cherno'ya bağırıyorum.

Bana iğrenerek kaşlarını çatıyor. "Bu cılız insan-halfler bana zarar veremez!"

Ona bakakalıyorum. Sesinin tınısı bir yanardağın gürlemesi gibiydi. Konuşmasını beklemiyordum - en azından benim dilimde. Belki bir baş sallama, ama bu değil. Spektrum'un kısaltılmış, genellikle sembolik, gırtlaktan gelen, daha etkili, daha yüksek kademeli, görülen ve görülmeyen her şey için kullandıkları kodu duymayı bekliyordum.

"Beni anlıyorsun," diye cevap veriyorum.

Bana bakmıyor ama düşmanlarımızı izlemeye ve yok etmeye devam ediyor. "Zor değil. Seninki basit bir dil."

"Oh." Geriye kalan birkaç Spectrum askerini azaltıyoruz, ancak onların arkasında odaya girmeye hazır başka bir dalga duruyor.

Cherno homurdanıyor. "Mühimmatımız bitene ve ezilene kadar onları öldürmeye niyetli misin? Yoksa akıllıca bir şey yapıp bu mezardan çıkmanın bir yolunu mu bulmalıyız?"

Demek ejderha-adamlar iğnelemeye yatkın. Çok güzel. "Gizli bir kapı var." "Nerede?"

"Tavan." Çenemin bir hareketiyle üstümüzü gösteriyorum. "Burası eskiden eski bir oubliette idi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bir ya da daha fazla kat yukarımızda, kemerli tavanın tepesindeki bir kapının dış hatlarına bakıyor. "Burası düşmanlarınızı tuttuğunuz bir yer mi?"

"Evet."

"Benim zamanımda buna *gaolgahl* derdik."

"Senin zamanında mı?"

"Tırmanabilir misin?"

"Duvarlara mı?"

"Evet."

"Hayır."

Başka bir Spektrum askeri dalgası ilerliyor. Cherno sütunumun arkasına dalıp bana katılıyor.

"Sırtıma tırman," diye emrediyor.

"Ne? Hayır!" Askerlere ateş ediyorum.

"Sırtıma çık, bizi buradan çıkaracağım." Dirseğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Asla başaramayacağız," diyerek hedef şaşırtıyorum.

"Bunu başaracağız. Seni öldürmeye niyetleri yok, bu yüzden benim kalkanım olabilirsin." Arkasını dönüyor ve kamburunu çıkarıyor. Seçeneklerim tükendi. Silahım tekliyor. Ölüyor. Yakında bu hızla giden canavarlarda delikler açamayacağım ve o zaman beni yakalayacaklar. Daha az kötü olanı seçiyorum ve Cherno'nun sırtına atlayıp kolumu kalın boynuna doluyorum. Çömeldiği yerden fırlıyor ve morgun arka tarafındaki duvara doğru koşuyor. Pençeleri taş kalenin donuk gri granitine çarpıyor ve tutunacak bir yer buluyor. Hızla, pürüzlü yüzeyi tırmanıyoruz.

Altımızdaki Black-O askerlerinin etle kaplı parmak uçlarından pençeler uzanıyor. Duvara tırmanıyorlar. Silahımdaki füzyon gücünden geriye kalanları kullanarak öldürebildiğim kadarını öldürüyorum. Cherno fıçı tonozlu tavana ulaştığında, silahımı bırakmak zorunda kaldım ve onu

İki kolunu da. Bacaklarım beline dolanıyor. Yanağım onun pullu etine dayanıyor. Zırh gibi serin, ama kelebek kanatları gibi yumuşak ve esnek, pulları ve kaburgaları ışığı kırıyor ve yanardöner görünüyor.

Tavanın en yüksek noktasında, Cherno yumruğunu kapaklara vuruyor, neredeyse sarsıntıdan yerimden fırlayacaktım. Ayaklarım sallanıyor.

"Daha sıkı tutun," diye homurdanıyor.

Onu daha sıkı tutuyorum ve o da kapağa doğru hamle yapıyor. Menteşeler gıcırdıyor ve feryat ediyor ama taş kapı bir kapak gibi açılıyor. Cherno avuçlarını yukarıdaki zemine uzatıyor ve bizi morgdan dışarı çekiyor. Bıraktım ve sağlam zemine yuvarlandım. Kapağa doğru sürünüyorum ve tüm gücümle iterek kapatmaya çalışıyorum. Büyük bir gürültüyle kapandı. Üstüne yayılarak nefes nefese kalıyorum ve birkaç kat üstümdeki rozet şeklindeki cam tavana bakıyorum. Ay ışığı yüzümde parlıyor. Burası karanlık olmalı, ama gözlerim ışık eksikliğini telafi ediyor.

Şekline uygun olarak Yuvarlak Balo Salonu'ndayız. Kılıç Sarayı'nın eski kanadına yakın. Mermer dans pistinin tam ortasında bir tuzak kapısı var. Karmaşık cam karolarla işlenmiş, vitray bir rozetin merkezi gibi görünüyor. Annemin gösterişli suarelerinden birinde balo salonunda süzülürken çok az konuk ya da sakin bu kapının varlığından haberdar olmuştur. Zemindeki desenin, odayı çevreleyen sekiz vitray rozet pencerenin ve tabii ki tavanı oluşturan pencerenin ışığını akıllıca yansıtması hakkında yorum yaparlardı.

Cherno ayağa kalkarken pantolonunu indiriyor. Tuzak kapısı yukarı doğru sarsılıyor ve tekrar kapanmadan önce neredeyse fırlatılıyorum.

"Cherno!" Gıcırdıyorum.

Odadaki kavisli ipek koltuklardan birine doğru koşar. Güçlü bir hamleyle onu dans pistine doğru kaydırıyor ve yuvarlak destekleri dağıtıyor. Divan üzerine yerleşmeden hemen önce kapağın üzerinden geri geri yürüyorum.

Üzerimizdeki devasa kristal avize altın renginde parlıyor, griyi parlak renklerle dağıtıyor. "Yaşıyorsun," diye sesleniyor Kipson Crow, inanamayarak üstümüzdeki balkondan.

Sonrasında gördüğüm şey gerçekliğimi sorgulamama neden oluyor. Her ikisinin de öldüğünü bildiğim iki figür - biri siyanür zehirlenmesi, diğeri taht odasında boğulma - üst kattaki korkuluğun yanında duruyor. Kipson Crow ve Flannigan Star'ı birlikte görmek, kafamın arkasındaki bir iğnenin çekilmesi ve zihnimin patladığını hissetmek gibi.

"Ölümden döndün, değil mi Roselle?" Crow soruyor. Vahşi alaycılığını bana yöneltiyor.

Dişleri avizenin parlaklığında bembeyaz ve dümdüz parlıyor. Hiçbir leke genç teninin esnek kaplamasını bozmuyor. Kül sarısı saçları her zamanki gibi geriye taranmış, ama daha parlak ve daha çok var. Öldürme çetelesi gitmiş. Koyu renk, şık bir gece kıyafeti giymiş.

"Ben de aynısını senden isteyebilirim," diye cevap veriyorum. Parmaklarım bir silah için ağrıyor. Yanındaki genç kadın bir aşığın yapacağı gibi kolunu tutuyor,

Yan tarafına yaslanmış, bana meraklı bir gülümsemeyle bakıyor. Kadifemsi siyah saç dalgaları sadece çenesine kadar uzanıyor. Zümrüt rengi ipek elbisesi her kıvrımını tamamlıyor. Oda onunla daha da güzelleşiyor.

"Benim eski halimi öldürdün," diye yankılanıyor Kipson'ın sesi yukarıdan. "Boğulurken ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır. Umurumda değil."

"Son düşüncem," diye devam ediyor sıkılmış dişlerinin arasından, "ilk doğan kız kardeşim Sabah içindi. Onu boğarken acı hissedip hissetmediğini hep merak etmişimdir. Şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu beni onu geri getirip getirmeme konusunda ikilemde bıraktı." Korku omurgamı titretiyor. "Belki de beni öldürdüğün için sana teşekkür etmeliyim Roselle. İntihar etmekten korkuyordum. Eski bedenime duyduğum özlem, nasıl olduğunu bilirsin."

"Oh, rica ederim. Yapışana kadar seni öldürmeye devam etmekten mutluluk duyarım."

Mermer korkuluğu sıkıyor. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum Roselle. Seni tekrar tekrar öldürürdüm. Ama ben dirilmedim. Bedenler artık sadece giyilecek bir şey, tıpkı bu takım elbise gibi. Bunu bir süredir büyütüyordum. Bunun gibi birkaç tane daha var." Bir elini göğsündeki kumaşın üzerinde gezdiriyor. "Ben ölümsüzüm ve yakında dünyada yaşayan her insana erişebileceğim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ölmüş müydüm?" diye soruyorum. Gerçekten boğulduğumu düşünmeye başlıyorum.

Bu ruhsuz bir sırıtışa neden olur. "Sen de kısa bir süre önce buradaki kadar ölüydün." Çenesiyle yaptığı bir hareketle Flannigan'ı gösteriyor. "Cesedimi incelemeye geldiğimde seni morgda kendim kontrol ettim, ama Flannigan Star'ın aksine" - elini ince kolunun çıplak teninde gezdiriyor

- "Seni hayata geri getirmedim. Buraya nasıl geldin?"

"Sihir, Kipson." Hissettiklerimin tam tersi olan şakacı bir ton kullanıyorum. "Bir sonraki numaram için seni ortadan kaldıracağım." Bu benim yapamayacağım bir övünme.

muhtemelen iyi bir şey yapmak. Bırakın onu *ve* yapay zekasını nasıl ortadan kaldıracağımı, bana ne olduğunu bile bilmiyorum.

O da bunu biliyor. "Sanki yapabilirmişsin gibi, Roselle."

Balo salonunun tüm kapıları aynı anda açılır. Birkaç Spektrum askeri birliği içeri doluşup dans pistinin çevresini kuşattı. Hiçbiri Cherno'ya ya da bana dokunmaya çalışmıyor. Cherno yanıma yaklaşıyor.

Kipson fark etti. "Artık benim kontrolüm altında değilsin, canavar."

"Bana sonsuza kadar sahip olabileceğini mi sandın?" Cherno, onu daha çok sevmemi sağlayan bir acılıkla cevap veriyor.

"İmplantını çıkardın mı?" "Eridi."

"Nasıl?"

"Ergenlik."

"Puber, neden bana söylemedin? Ben senin yaratıcınım."

"Sen benim yaratıcım değilsin," diye karşılık veriyor Cherno. "Bu terimi kirletme. Gerçek bir yaratıcı hiçbir şeyin olmadığı yerde bir şey yaratır. Sen sadece iki tür varlığı bir araya getirmenin bir yolunu buldun. Bu seni bir tanrı yapmaz. Bu seni bir bilim adamı yapar."

"Bana kızgın olduğun için mi *ona* yardım etmeye karar verdin?" İhanet Crow'un sesini zayıflatır. Parmakları kalbinin üzerinde geziniyor.

"Bu çok ironik," diye cevaplıyor Cherno. "Benim zamanımda, benimle konuşmaya cüret etseydi boğazını keserdim, ama şimdi, burada, Fatih Roselle tam da bu dünyanın hak ettiği şey."

"Roselle the Conqueror? *Ondan* mı bahsediyorsun?" Ajan Crow homurdanır. "O bir tanrıça değil. Enfes bir soyağacına sahip ikinci doğuştan bir hiç." Ama yüz ifadesi isteksiz bir hayranlığa dönüşüyor. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanıyor gibi görünmüyor.

"Tanıdığım tanrıçaya benziyor," diyor Cherno.

"Tanıdığınız tanrıça mı? Bu mümkün değil. Seni taşlaşmış bir yumurtadan yarattım."

"Ekledin. Manipüle ettiniz. *Yaratmadın*. Ve o bir yumurta değildi. Bu, bir sonraki yaşamımı beklemek için aldığım formdu; düşmanlarım tarafından bana dayatılan bir form."

Ajan Crow iki eliyle korkuluğu kavrıyor ve üzerine eğiliyor. "I seni *yarattı*!"

"Hayır. Ben zaten vardım! Ama sen beni *değiştirdin*. İyiliğinin karşılığını

"Seni *yaratıyorum*!"

"Ben bir tanrıyım!" Kipson kükrer.

Üzerimizdeki yakışıklı figür avucunu Cherno'ya doğru itiyor. Görünmez bir hava gemisinin gücü yanımdaki kadim varlıkla çarpışıyor. Ejderha-adam ayaklarını yerden kesiyor ve balo salonunda geriye doğru savruluyor. Sırt üstü yere düşmeden önce yere çarptığında birkaç kez zıplıyor. Spektrum askerleri ona doğru yaklaşıyor. Bir an için Cherno'yu göremiyorum ama bir sonraki saniyede ateş köpek yığınının dibindeki Siyah-O'ları sarıyor. Cherno yanan lejyonu üzerinden uzaklaştırıyor. Tekrar ayağa kalkıyor ve ağzından yakıcı alevler püskürtüyor. Daha fazla asker tutuşuyor.

Dikkatim Crow'a yöneldi. *Dikkati dağılmışken öldürün onu.*

Psikopat avucunu tekrar dışarı doğru iter. Cherno yerden sarsılır, havada yükselir. Görünmez bir güç onu uzaktaki duvara doğru uçurur. Arkasındaki taş paramparça olur. Büyük çatlaklar her yöne doğru fırlar. Cherno irkilir ve inler.

Merdivenlere varmadan, Siyah-Oslar üzerime atladı. Yumruk ve tekme atıyorum. Ezici bir sayı üstüme yığıldı. Yerde güreşiyorum. Nefes almak bile dayanılmaz. Dizler omurgama saplanıyor. Ağırlıkları ciğerlerimi eziyor. Sonunda gövdemden kurtulup beni ayağa kaldırdıklarında, Cherno'nun başı hareketsiz duruyor. Dört Spectrum askeri onu tutuyor. Diğerleri beni balkonun altına çekiyorlar. Kipson Crow -tanrı- memnun bir sırıtışla aşağı bakıyor.

"Nasıl yaşıyorsun?" Ağzımda kanın tadını alarak soruyorum.

"Ben sadece canlı değilim Roselle," diye yanıtlıyor. "Her şeyde kendimi kopyalıyorum. Beni gerçekten öldürdüğünü düşünmedin, değil mi?" Gülüyor ve balkonun süslü korkuluklarına doğru eğiliyor. "Beni öldüremezsin. Ben Spectrum'um."

Yanındaki genç kadın dirseklerini korkuluklara dayıyor ve bir eliyle çenesini avucunun içine alıyor. "Kipson, bu kadın bana neden bu kadar tanıdık geliyor?" diye soruyor, masum gözleri beni içine çekerek.

"Kılıç askeri üssünde onunla birlikte nüfus sayımından takma adlar çalmışsın," diye yanıtlıyor.

Şaşkınlıkla doğruldu. "Öyle mi?" Gülümsemesi hınzırca.

"Evet." Crow'un hoşgörülü sırıtışı yayılıyor. "Kasanın havaya uçurulmasına ve Nüfus Sayım Üssü'nün sular altında kalmasına yardım etmiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Ve bana yeni bir beden yaptın ve zihnimi yeniden inşa ettin, değil mi?" diye cevap veriyor, binlerce kez duyduğu bir hikayeyi anlatan bir çocuk gibi.

"Ben yaptım." Parmak ucuyla kızın burnuna
dokunuyor. "Ve bana yeniden hayat verdin,
değil mi?" "Bu doğru."
"Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Suratını asması baştan
çıkarıcı.
"Belki bir gün yaparsın. Orijinal zihninin hasar görmemiş kısmının haritasını çıkardım." Parmaklarının tersiyle kızın şakağına yakın saçlarını okşuyor. "Geçmişini hatırlamak için ihtiyaç duyduğun bağlantıları hâlâ oluşturabilir."
"Ama beni tanıyordu?" Flannigan tekrar bana döndü.
"Seni öldürten oydu."
"Beni sen mi öldürttün?" Flannigan 2.0 bana soruyor.
Titriyorum. "Benim tanıdığım Flannigan," diye cevap veriyorum, "asla böyle bir soru sormazdı. O kurnaz ve zekiydi. Yanında durduğun şeyi ve onun gibileri yok etmek için o yeraltı tünellerine girdi. Onlar tarafından canlı ele geçirilmektense kendini öldürdü. Yani, hayır. Seni ben öldürtmedim. Flannigan bir liderdi. Sen sadece onun acınası, şaşkın bir kopyasısın."
Görünüşe göre duygularını incitmişim. Alt dudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu.
Kipson Crow tıpkı eski bedeninin yapacağı gibi dudak büker ama çelik dişleri ya da öldürme sayıları olmadığı için o kadar da korkutucu değildir. "Onu dinleme Flannigan. O bir hiç. Sen ve ben Marius, Claudia ve Virtues'daki Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi'nin geri kalanını ziyaret edeceğiz. Hâlâ var olma hakları olduğuna inanıyorlar. Yanılıyorlar. Döndüğümüzde Roselle'in küçük teknisyen arkadaşı Ransom Winterstrom bana Roselle'in beynine yerleştirdiği cihazı tam olarak nasıl yarattığını gösterecek. Sonra o ve ben onu birlikte inceleyeceğiz. Eğlenceli olmaz mı, Roselle?"
Dudağımdaki kanı yalıyorum ve gülümsüyorum. "Sabırsızlanıyorum," diye kendimden emin bir şekilde cevap veriyorum ama içim korkudan titriyor.
Kipson Crow, Fake Flannigan'ın omuzlarına nazik bir kol koyuyor ve onu balkondan uzaklaştırıyor. Balo salonundan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor.
Üzgün gözler. Çok üzgün gözleri var.
Hâlâ baygın olan Cherno, birkaç iyi yapılı cyborg asker tarafından sürüklenerek götürülüyor. Birkaç tanesi de beni hareket etmeye zorluyor. Mülkün eski kanadına giden kavşakta, siyah metal kaplamalı bir mekadom geniş koridorun gölgesinde rölantide çalışıyor. Kırmızı gözleri bir

Neredeyse boyunsuz bir 5Z Sınıfı Mekanize Sağlık Biriminin üzerine yerleştirilmiş demir kafa. Çömelmiş robotun yanından sürüklenerek geçiyorum ve bitişikteki koridora düşüyorum.

Avazım çıktığı kadar bağırıyorum, "Nüfus sayımı öldü! Sadece Crow! Sadece Crow! Ransom, Kılıç Sarayı! Fidye, Kılıç Sarayı! Phoenix, mesajımı ilet!"

Bölüm 8
Anka Kuşundan Aleve

İnliyorum ve yanağımı kendi kusmuğumdan oluşan havuzdan kaldırmaya çalışıyorum.

"Sana o kadar sert vurmadım," diye alay ediyor Kipson Crow tepemde dikilerek. "Senin müthiş bir dövüşçü olman gerekmiyor muydu Roselle?"

Kılıç Sarayı gözaltı merkezindeki kare, loş hücrenin taş zeminine kan tükürdüm. "Sahte Flannigan'la birlikte Virtues'da Nüfus Sayımı ajanlarını öldürmen gerekmiyor muydu?" Kendime biraz zaman kazandırmak için soruyorum. Yüzümü kaldırıyorum. Şişmiş, yarı kapalı göz kapaklarımın arasından baktığım Ajan Crow'un bedeni değil. Bana vuran asker Kipson'a hiç benzemiyordu. Keçi gibi bir yüzü var; tuhaf yönlere bakan ürkütücü gözler, alttan ısıran uzun bir çene ve cafcaflı bir şekilde çarpık dişler. Gövdesi kaba saba, yumrukları ise sopa gibi.

"Oh, ben de onunla birlikteyim. Erdemler'e daha yeni varıyoruz. Sadece bir teorim var ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum."

Aynı anda iki yerde birden olabilme yeteneğinden ürperiyorum. "Benim de bir teorim var." Elimi kırık kaburgalarımın üzerine koyarak irkiliyorum. "Benim teorim senin deli olduğun." Sığ bir nefes alıp ekliyorum: "Bunu daha fazla test etmeme gerek yok. Sen zaten bunu kanıtladın."

"Neden komik olmaya çalışıyorsun Roselle?" diye soruyor asker, Ajan Crow'un sesinin tınısıyla. Yine de bana bakmıyor, sanmıyorum. Ukala bakışlarından bunu anlamak zor ama sanırım acımasız elindeki fusionblade'in altın ışıltısına bakıyor. "Neden hayatın için bana hiç yalvarmıyorsun?"

"Çünkü bu sana güç verirdi." Kendimi dizlerimin üzerine çekmeyi başarıyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Ama zaten tüm güç bende Roselle."

"Belki öyle, ama onu sana ben vermedim."

"Ah, işte burada. Sebeplerin sebebi. Şimdi hazır mısınız?"

"Ne için?" Acı içinde dişlerimi gıcırdatmadan ve başımı eğmeden önce soruyorum.

"Ölmek için."

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Asker kaşlarını çatar. "Her şeyin eğlencesini kaçırıyorsun." Füzyon kılıcını beceriksizce savuran asker, yakıcı enerji noktasını göğsüme saplayıp kalbimi deliyor. Yanmış etin cızırtılı kokusu burun deliklerime doluyor. Acı içinde nefes alıyorum ve yere yığılıyorum. Her şey karanlığa gömülürken, onun aşınmış botları uzaklaşıyor.

Birkaç kez göz kırpıyorum. Göğsümdeki ağır ağrı beni ona tutunmaya teşvik ediyor. Parmaklarım kömürleşmiş, kabuk bağlamış kumaşın üzerinde kayıyor. Üniformamın kendi kendini iyileştiren malzemesi başarısız olmuş, görünüşe göre bir füzyon bıçağının yanıklarına dayanamamış. Öksürüyorum ve eski kanın tadını alıyorum. Acı tadı öğürmeme neden oluyor ve bu da göğsümü acıtıyor. Kalbimin üzerindeki deri yumuşak ve yanık. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç dakika alıyor. Doğrulmaya çalışıyorum ama tahta gibiyim. Kötü kokuyorum, son derece kötü. Kusmuk, kan ve idrar karışımı bir koku. İnliyorum.

Hücrenin duvarına yakın bir yerde bir sandalye ayağı yere sürtünüyor. Yavaş, önyüklemeli adımların sesi ve yerde sürüklenen metal sandalye ayaklarının tiz vınlaması tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Yaşıyorsun." Bu, Ajan Crow 2.0'ın sesi -henüz öldürmediğim, güzel, genç olanın- ama ses, şaşı bakışlı ve ezilmiş dişleri olan keçi gibi askerden geliyor. Katil sandalyesini hemen yanıma koyuyor. Oturuyor, kollarını dizlerine dayıyor ve bana bakıyor.

"Sen de öylesin," diye cevap veriyorum çakıllı bir sesle.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sorar. "Dün seni

öldürdüm." "Hatırlıyorum."

"Kendine ne yaptığına bir bak," diyor.

Ölüm gibi kokuyorum.

"Ben ne yaptım?" Geveliyorum.

"Kendini *yeniden yarattın*."

"Sen de öyle."

"Senin gibi değil." Ses tonunda kıskançlık kaynıyor. "Yeni bir beden yarattım - hızlandırıcıda büyüttüm, yeniden eşleştirdim. Sen bunların hiçbirini yapmadın. Yenilenmişsin."

Zihnim dönüyor. Kalkmaya çalışıyorum. Beni durdurmaya çalışmıyor. Bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi titriyor. Duvara yaslanıp yanağımı serin yüzeyine dayıyorum. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Gözlerini birkaç yöne çeviriyor. "Şimdi kaç şekilde ölüp geri dönebileceğinizi göreceğiz."

Dirseğimle kendimi destekliyorum ve boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

Ürkütücü yaratık oturduğu yerden kalkıyor ve bana doğru geliyor. Yüzündeki hararetli ifade midemi bulandırıyor. Onu uzaklaştırmak için elimi uzatıyorum ve "Benden uzak dur!" diye bağırıyorum.

Avucumdan bir şey fışkırıyor; parmak uçlarımı yakan ateşli, görünmez bir enerji. Keçi gibi şeytan ayaklarından fırlayıp geriye, taş duvara doğru uçarken ben dizlerimin üzerine düşüyorum. Kemikleri paramparça oluyor ve yere kayarak bir yığın haline geliyor. Burnundan kan akıyor.

Bu gerçek mi?

Dudaklarımın arasından kesik kesik pantolon sesleri geliyor. Ellerim, yüksek kalibreli bir silahın korkunç geri tepmesi yüzünden karıncalanıyor. Zayıf bir halde, ellerim ve dizlerim üzerinde Ajan Crow'un uşağının parçalanmış bedeninin yanından sürünerek geçiyorum. Yaratığın bir şekilde uyanacağı korkusuyla ağrıyan kalbim göğsüme çarpıyor. Hücremin kapısı açılıyor ve Siyah-O'lar eşikten içeri doluşuyor. İçlerinden biri, genç ve güzel bir kadın, bana gülümsüyor. Ajan Crow'un sesiyle, "Düşündüğümden daha güçlüymüşsün Roselle. Ama yeterince güçlü değilsin."

Kipson narin eliyle bana doğru uzanıyor. Aradıkları frekansa kulak misafiri oluyorum ve Kipson'ın emirleriyle yönlendirilen bozuk akışı çözüyorum. Zihnimle Crow'un bilincini onun dışına itiyorum. Enerjisi karanlık, tehditkâr bir fırtına gibi etrafımızı sarıyor. Onun kokusunu eterde alıyorum. Çabucak, kalan Siyah-O'lar arasındaki Spektrum müzakerelerini kesiyorum ve kendi düşüncelerimden birini bilinç akışına yönlendiriyorum: *Kalkmama yardım et.*

Yanımdaki asker tereddüt ediyor. Kipson dronlarını düşmanca ele geçirmeme isyan ederken keskin bir acı zihnime saldırıyor ama onu zihinsel olarak savuşturuyorum. Hücredeki askerler söz konusu olduğunda o benden daha zayıf. Belki de onun sinyali benimki kadar güçlü değildir? Yakınlık önemli olmalı.

Kadın asker dirseğimden tutarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni dik tutuyor. Diğer askerler tam bir saldırı modunda üzerimize geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onlara bir görev göndermeye konsantre oluyorum.

Bana Ransom Winterstrom'u getirin.

Nefesimi tutuyorum. Herkes duruyor, dönüyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. Onları takip ederek geniş muhafaza alanına doğru topallayarak ilerliyorum. Duvarlar donuk metal ve şeffaf güvenlik duvarları diğer hücreleri ayırıyor. Holografik ekranlı bir izleme istasyonu odanın ortasını kaplıyor.

Bu bölgedeki tüm hücreler Kılıç diplomatları ve ilk doğanlarla dolu. Bazılarını tanıyorum. Diğerleri tanınmaz halde, kanlı posalarına kadar işkence edilmişler. Topallaya topallaya komuta merkezine gidiyorum. İstasyonun izleme şebekesinde yüzlerce ayrı hücre var. Bir görüntüye dokunmak hologramı büyütüyor ve merkeze getiriyor. Yüzlercesini tarıyorum, büyütmek için parmaklarımı kullanıyorum ve sonra onları kaydırarak ızgaraya geri gönderiyorum. Cherno'nun yerini bulmam birkaç dakikamı alıyor. İçten içe yanan altın rengi gözleri dikkatimi çekiyor. Hücresinin köşesinde, pullu etiyle çevresine uyum sağlıyor. Kafesinin kapısını açıyorum. Kapı açılıyor.

"Cherno," diyorum iletişim cihazına, "gitmeliyiz!"

Acil tahliye düğmesine basıp tüm hücre kapılarının aynı anda açılmasını tetikliyorum. Yürüyebilen mahkûmlar titrek bacaklarıyla odalarından çıkıyorlar. Cherno da onların arasında. Hiç vakit kaybetmeden bana katılıyor. Diğerleri dağılıyor, gözaltı merkezinin uzak ucundaki çıkışlara doğru koşuşturuyorlar.

"Nihayet." Cherno beni yıllardır tanıyan birinin aşinalığıyla koluma giriyor. "Ne tarafa?" diye homurdanıyor, gözaltı merkezini tarıyor. Kollarındaki ve göğsündeki kesik bıçak yaralarından kan sızıyor. Bazılarının üzeri kabuk bağlamış ama bazıları taze görünüyor. O da işkence görmüş. Çenesinde ve yanaklarında morluklar var. Pürüzlü cildinde bunları görmek daha zor ama oradalar. Beni bir çıkışa doğru sürüklüyor.

"Bekle." Direniyorum. "Beklememiz gerek!"

Çaresizliğim onu duraklatıyor. "Neden?" diye hırlıyor. "Çünkü arkadaşım olmadan gidemem."

"Bir arkadaşın mı var?" Kaşları kalkıyor, sanki bu bin yılın en şok edici haberiymiş gibi.

"O bir nüfus sayımı teknisyeni. O-"

"Teknisyenler arkadaş değildir. Onlar ruhunuzu çalacak iğrenç canavarlar." Cherno tekrar ön koluma yapışıyor ve çekiştiriyor. Ayak

parmaklarım kıvrılıyor.

Beni bir yeraltı koridoruna açılan açık kapıya doğru çekerken taş zeminin altında ve üzerinde sürüklüyor.

"Bekle! O normal bir teknisyen değil. O özel biri. Bana taktiksel bir sinir implantı verdi, bu da bana-"

"Neye?" Cherno duraksıyor ve bana bakıyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Sistemlerini hacklemek için. Frekanslarını dinlemek. Askerlerinin kontrolünü ele geçirmek-" Girişlerden birindeki hareketlenme beni yere düşürdü ve Cherno'yu da yanıma çekti. Çömelip izliyoruz.

Spektrum askerleri, kollarına toplar monte edilmiş devasa bir cyborg tarafından yönetilen girişte bir araya gelir. Siyah bir zırhla kaplı olan yaratığın gözleri neredeyse kapaksız, boynu ve kafatası ise şeffaf bir deri tabakasına sahip. Başını vizörsüz bir kask kaplıyor.

İskelet kafası ağzını açar ve konuşur. "Roselle." Ajan Crow'un sesi devasa askerden yayılıyor. Ses telleri gözle görülür şekilde titriyor. Bu yaratık Crow'un genetik bir mutasyonu. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın?"

Gözaltı merkezinin karşı ucundan, daha önce gönderdiğim Spectrum askerleri sürüsü, Ransom Winterstrom'un baygın bedenini taşıyarak içeri girdi.

İçimden bir umut sesi yükseliyor. Crow'un dikkatini Ransom'dan uzaklaştırmak için ayağa kalkıp kendimi gösteriyorum. Cherno da ayağa kalktı. "Gerçekten kaçabileceğimi düşünmemiştim" -Karga'ya dönüyorum- "şimdiye kadar."

Sibernetik Karga klonu bana doğru geliyor. Elimi kaldırıp ona doğru itiyorum. Yaratık kükrüyor. Parmak uçlarımdan ve avucumdan ürpertici bir enerji çatlağı yayılıyor. Cyborg'a çarparak zırhının abanoz kaplamasını parçalıyor. Zırhın yarıklarından kan ve et, yumrukla sıkılmış hamur gibi fışkırıyor.

Aldığı güç beni neredeyse ayakta duramaz hale getiriyor. Burnumdan kan damlıyor. Crow nefes bile almadan, askerin içinde, yere yığılan iğrenç klonunun yanında beliriyor.

"Benden daha güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" diye öfkeleniyor sesi bu yeni sahiplenilmiş bedenden. Askerin elini sallıyor. Ransom'ı bize doğru taşıyan diğer Spectrum askerleri durdu ve heykel gibi kaskatı kesildi. Ransom onların elinden kurtulup yere yuvarlanıyor, uzuvları çırpınıyor. Hareket etmiyor. Yaşayıp yaşamadığını anlayamıyorum.

"Yakınlık, Roselle, bu askerleri benden daha iyi kontrol edebilmenin tek nedeni. Sarayıma geri dönüyorum ve oraya vardığımda keşke ölü kalsaydım diyeceksin. Tanrına karşı işlediğin suçlar için sana acı çektireceğim."

"Sen bir tanrı değilsin."

Cherno kolumu dürtüyor ve kulağıma fısıldıyor. "Geri çekil. Müttefiklere ihtiyacımız var. Nerede bulacağımızı biliyorum."

"Devriminiz için çok geç!" Crow körüklüyor. "Bana sadık kalmalıydın, Cherno. Şimdi bir hainin ölümüyle öleceksin."

Cherno'nun ifadesi kararır. "Gel," diye ısrar ediyor. Etrafımızdaki enerji dönüyor. Karga askerinin bedeni onunla birlikte kıvılcımlanıyor. Zırhında ve etinde ışıktan çatlaklar oluşuyor. O kadar parlak yayılıyor ki gözlerimi kısıyorum, gözlerimi koruyorum ve arkamı dönüyorum. Cherno Ransom'ı yerden alıyor ve teknisyenin topal bedenini devasa omzunun üzerine kaldırıyor. Karga askerinden keskin ışınlar halinde çıkan ısı ve ışık huzmeleri parçalanıyor ve etrafımızda süzülüp korkunç dalışlar yapan kuş benzeri görüntüler oluşturuyor.

Cherno omzunun üzerinden bağırıyor, "Roselle, gidelim!"

Ajan Crow'un derin boğazlı kahkahasının peşinden sendeleyerek ona doğru gidiyorum. Koridorda Cherno'nun peşinden *topallayarak* Ransom'ın başının ileri geri sallanışını izliyorum, ta ki bina sallanıp üzerimize kaya tozu gelene kadar. Öne doğru fırladım, yere çakıldım ve kaydım. Kulaklarım çınlıyor. Başım dönüyor, ayağa kalkıyorum ve bir elimi duvara koyarak kendimi dengeliyorum. Boğuluyorum ve sisin içinde tökezliyorum.

"Cherno!" Sesleniyorum.

"İşte," diye homurdanıyor tam önümde. "Bize bu labirentten bir çıkış yolu bul."

Ejderhanın kocaman elini kavrıyorum. Teni serin ama nefesi buharlı. Ransom'ı taşıyor ve ben onu bir dizi koridorda sadece hissederek yönlendiriyorum. Nerede olduğumu biliyorum. Bu koridorlarda binlerce kez yürüdüm. Mutfakların yakınındayız.

İleride Spektrum askerlerinin bozuk sesleri duyuluyor. Hazırlık alanına doğru yöneldim. Toz bulutu bizi gizliyor. Mutfak personeli, hepsi Sıfır, duygusuz bir düzen içinde sıralanıyor. Yine de geri çekiliyorum, Crow'un beni onların arasından tanıyıp birinin bilincini ele geçirmesinden korkuyorum.

Dikkatlerini çekmemek için, önümde hareketsiz duran çömelmiş botu fark etmiyorum. Ona çarptım. Cherno bana çarptı. "Anka Kuşu!" Adı nefes nefese bir telaşla ağzımdan çıktı. Cherno'nun elini b ı r a k ı y o r u m ve Phoenix'in metal yüzüne bakmak için çömeliyorum. Kırmızı, parlayan

Otomatik asistanımın gözbebekleri "*Yaşıyorsun*" yazısını kaydırıyor.

"Reykin?" Fısıldıyorum. Phoenix'e şimdi Reykin tarafından kontrol edilip edilmediğini sorarken sesim titriyor.

Phoenix'in lensleri evet anlamında başını sallıyor. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. Reykin'i düşünme lüksünü kendime tanımamıştım. Onu Crow'dan korumak istiyordum.

Reykin'in korktuğu her şeyim ben. Midem düğümleniyor. *Artık beni sevmesi mümkün değil. Ben müttefiklerini öldüren bir canavarım. Ben onun iyi tarafına veda etmiş akılsız bir mankafayım -en azından öyle düşünüyor olmalı-.* Phoenix'in top kolu yavaşça bana doğru yükseldiğinde haklı olduğumu anlıyorum.

"Reykin, Ransom'ı buldum," diye bağırdım. "O yaralı." Arkamdaki Ransom'ı gösteriyorum. Derisindeki derin kesiklerden kan sızıyor ve üniformasını ıslatıyor. Yüzünde koyu morluklar ve şişlikler var. "Bir çıkış yoluna ihtiyacımız var. Bize yardım edebilir misin?" Dudağımı ısırıyorum. Kalbim ağrıyor. Phoenix'in top kolu tereddüt ediyor ve sonra alçalıyor. Demir çerçeveli lensler yine evet anlamında başını sallıyor ve daha koyu bir kırmızı renkte parlıyor. Robot pençeli elini bana uzatıyor. Onu alıyorum ve çömeldiğim yerden kalkıyorum. Yemek hazırlama alanının arkasına doğru süzülerek beni çöp kanallarına götürüyor. Cherno sadece bir adım arkamda. Top kolunu sallayarak, Phoenix otomatik oluk kapılarını açıyor. Aşağıdan çirkin bir koku yükseliyor. Burnum kırışıyor.

"Oraya sığmayacağım," diye homurdanıyor Cherno.

Havada asılı duran Anka Kuşu döner, Cherno'yu değerlendirir ve sonra tekrar çöp oluğunun açıklığına yönelir. Top kolunu kaldırır ve oluğa birkaç hidrojen atışı yapar. Patlamalar kanalın açıklığını genişletir. Fıskiyeler açılır. Metal kanal bir su kaydırağına dönüşüyor. Cherno'nun Ransom'ı aşağı itmesine yardım etmek için zaman kaybetmiyorum. Sırada ben varım, önce kendimi kaldırıyorum ve karanlığın içine doğru kayıyorum. Metalik borudaki fıskiyeler beni en alttaki hazneye kadar sırılsıklam ediyor. Ransom'ın sümüksü sebze kabuklarının üzerinde duran bacaklarının üzerine iniyorum. Kokudan gözlerim yaşarıyor.

Ransom'ın üzerinden atlıyorum ve kaydıraktan çıkan devasa ejderha adamdan kaçınmak için tam zamanında onu yığının ortasından çekiyorum. Patates kabukları derisine yapıştı. Şelale her şeyi ıslatıyor.

Cherno çamurun içinde duruyor ve bana doğru kayıyor. "Yaralandın mı?" diye hırlıyor dev. Burası karanlık ama görüşüm düzeliyor. Cherno da gece görüşüne sahip olmalı, çünkü bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

"Hayır." Bu bir yalan. Her yerim ağrıyor ama "Hâlâ hareket edebiliyor musun?" demek istediğini biliyorum. Ransom'ın başını yükselen suyun ve sümüksü atıkların üzerinde tutuyorum.

Anka Kuşu oluktan cisimleşir, su tanecikleriyle parıldar ve pisliğin üzerinde gezinir. Parlayan kırmızı gözleri kompost tankına daha da uğursuz bir hava katıyor.

"O şey de ne?" Cherno soruyor. "O benim mekadomum."

"Mechadome nedir?" "Bir robot asistan."

"Yardımcı olmaktan çok uzak görünüyor."

"Kanalizasyonu temizlemek için tasarlandı." "Neden böyle bir asistanınız var-"

"Sonra açıklarım. Bu tank dolmadan ve kabukların içinde boğulmadan önce gitmeliyiz."

Cherno döner ve bir kapak bulana kadar çevreye sıçrar. Hatırı sayılır gücünü kullanarak kolu açıyor. Tanktan soluk soluğa çürümüş bir hava püskürür. Cherno kapıyı iterek genişletiyor. Su dışarı akıyor ve beni de beraberinde götürüyor. Büyük bir yeraltı deposunun zeminine dökülüyorum. Ağır ekipmanlar ve benzer kompost tanklarının sıraları görebildiğim kadarıyla devam ediyor. Kapaktan gelen su zemindeki bir ızgaraya akıyor. Cherno Ransom'ı benden alıyor ve teknisyenin gevşek bedenini omzuna atıyor.

Anka kuşu yanımda geziniyor ve pençeli elini benimkini almak için uzatıyor. Kaydırılan *Beni takip et* kelimeleri Phoenix'in kırmızı parıltısında görünüyor.

"Mekadomum onu takip etmemizi istiyor." "Ona güveniyor musun?" Cherno soruyor.

"Bizi buradan çıkaracak," diye cevap veriyorum.

Cherno'nun sorduğu bu değil. Asıl cevap Reykin'e güvenmediğim, dolayısıyla Phoenix'e de güvenmediğim. Onun düşmanı olduğuma inanıyor olmalı. Bu kalbimi kırıyor. Ağlama isteğimi bastırıyorum. Şartlar öyle gerektiriyor olsa da, Reykin hâlâ buradan çıkmak için elimizdeki en iyi şans, ama sadece Cherno ve ben Ransom'a sahip olduğumuz için. Reykin kardeşi güvende olana kadar bizi öldürmez. Bunu bildiğim halde, aklım umudumun yersiz olduğunu bilse bile, kalbim her düzensiz atışıyla Phoenix'i takip etmek istiyor.

Topallayarak yürüyüşüm birkaç dakika öncesine göre daha az belirgin.

Kısa botun beni depodan uzaklaştırmasına izin veriyorum. Taştan yapılmış kemerli bir tünelin ağzına giriyoruz. Bu kısımda çok az zeroborn yaşıyor.

Kılıç Sarayı'nın. Bunun yerine otomatik güvenlik kontrol noktaları, kameralı dronlar ve gezici maginotlarla dolu. Reykin Kılıç Sarayı sistemlerine sızmış olmalı, çünkü yaklaştığımızda kapıların kilidi açılıyor ve bizim için kayarak açılıyor.

Metal pençelerin nemli taş zemine keskin vuruşunu duyduğumda ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Vahşi bir uluma tünelin havasını deliyor, yankılanıyor. Nefesim kesiliyor. İlerideki gölgelerin arasından tanımadığım bir maginot modeli çıkıyor. Yeniden tasarlanmış kurt köpeğinin çelik mavisi gözleri bana çevrili. Onunla ilgili hiçbir şey "sevimli" olarak tanımlanamaz. Saf metal. Ağzının şekli eski modele benziyor ama gerçek bir hayvana benzeyecek şekilde tasarlanmamış. Tüysüz, soğuk, robotik bir çerçeve.

Kulakları geriye doğru dikilir. Boynunda ve omuzlarında dikenli metal tüyler yükseliyor. Ölüm makinesi, çelik burnunu havaya fırlatıp tuhaf kokularımızı koklamadan önce çenesini birkaç kez açıp kapatıyor. Bize doğru hücum ediyor.

Phoenix top kolunu maginot'un parlak kaplamasına doğrultur ve namludan güçlü bir darbe yayar. Maginot'a çarpıyor ve devrelerini karıştırarak elektrik çarpmasına neden oluyor. Devasa kurt köpeği yan yatmadan önce birkaç kez aksıyor. Phoenix beni ileri doğru çekiyor. Kısa devre yapan maginotun yanından sürünerek geçiyoruz.

Dolambaçlı geçitlerde karşılaştığımız diğer mekanik nöbetçiler de aynı kaderi paylaşıyor. Ama drone kameralar farklı. Sanki bizi görmüyorlar bile. Reykin onları da kontrol ediyor olmalı. Virüsünü en sevdiğim maginot'a yüklediğimde ona Sword endüstriyel sistemlerine erişim izni verdim. Artık bu şehirdeki her şeyi hackleyebilir, hatta belki de tüm Swords'u.

Sword konutlarından uzaklaştıkça sessizliği ara sıra uzaktan gelen gümbürtüler ve uğultular bozuyor. Otomatik makineler ve mekanik dronlar işlerine devam ediyor ve hava her adımda daha da soğuyor. Yırtık pırtık üniformamın kumaşı kuruyor ama iç ısım o kadar da artmıyor. Titriyorum ve dişlerim takırdıyor.

Kendimi ne kadar zavallı hissettiğimi unutmak için Cherno'ya "Sen kimsin?" diye soruyorum.

"Kimsin sen?" Pullu kaşlarını kaldırıyor. "Tanıdığım tanrıya benziyorsun ama onun gibi davranmıyorsun."

"Kim olduğumu sanıyorsun?"

"Sen Roselle'sin-İnsanların İşkencecisi, Ejderhaların Yok Edicisi, Ölümün Habercisi."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Ben o Roselle değilim. Ben Roselle St. Sismode'um. İkinci doğan Kılıç-artık var olmayan bir Kader'in ilk doğan varisi. Kader annemle birlikte öldü."

"Annen de senin eskiden olduğun gibi güce layık değildi. Eğer hala narsist bir zorba olsaydın, seni yok ederdim."

"Nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun."

Homurdanıyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. "Karga'yı durdurmak için kendini öldürmeni izledim; ölümden dirilişini, düşmanının yanına kıvrılışını ve onun ölümü için ağlayışını gördüm."

Taze gözyaşlarımı tutuyorum. "Hawthorne benim düşmanım değildi. O benim en iyi arkadaşımdı ve ben onu öldürdüm."

"Yapılması gerekeni yaptınız. Tek pişmanlığımız işe yaramaması olmalı. Canavarı bir uçurumda boğmak için çok geç kaldınız. Senin ve benim gibi, Crow'un da artık birçok hayatı var."

"Birçok hayat, bu da ne demek oluyor?"

"Boğuldun ... ve yine de burada bana sorular soruyor ve bir tanrı olduğunu inkar ediyorsun."

"Ben bir tanrı
değilim." "Öyle
diyorsun."

"Nasıl oldu da taht odasında boğulmadın?"

"Ben yarı ejderhayım. Nefesimi uzun süre tutabilirim; kalbimi yavaşlatabilir, gerektiğinde durdurabilirim. Ama aynı zamanda bir tanrı olduğum için."

"Doğru," diye cevap veriyorum, ses tonumdan alaycılığı uzak tutmaya çalışarak, "çünkü sen orijinal Roselle'i tanıyan birisin. Ne zamandı o?"

"Eh?"

"Diğer Roselle'i tanıdığınız son hayatınız ne zamandı?"

"Zamanı bilmiyorum. Tek bildiğim, burada maruz kaldığım sefaletten çok farklı olduğu."

"Bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun? Anılarınızın size gelişiminizin bir aşamasında bir teknisyen tarafından verilmediğini nereden biliyorsunuz?"

"Anılarım gerçektir," diye savunmaya geçer. "Yaşamlarımın her birini hatırlayabiliyorum. Hyperion'un Agamaya Kayalıkları'ndaki tapınağını yıktığınızda ben de oradaydım. Onun tüm takipçilerini katlettiniz. Yaptığın her şey gibi korkunç ve çirkindi."

"*Yaptığım* her şey *gibi*. Eğer benim bir şekilde Ölüm Getiren Roselle olduğum konusunda ısrar edeceksen-"

"Ölümün Habercisi."

"Evet, o zaman bunu geçmiş zamanda konuşalım, çünkü ben artık bir tanrı değilim. Ben sadece bir kadınım."

"Boğulan ve hayata geri dönen, havadan silahlar yaratan, zihniyle başkalarını kontrol eden."

"Ama bu *ben* değilim. Yani benim ama yapmıyorum. Yani, yapıyorum ama kafamda bir *şey* var."

"Benim de kafamda bir *şey* vardı, ta ki eriyene kadar. Bana senin sahip olduğun güçleri vermedi."

"Seninki benimkinden farklıydı, ya da bana öyle söylendi."

"Hyperion'u görürseniz, ona tanrı olmadığınızı söylemeyin derim. Agamaya konusunda hala kızgın olabilir. Aslında, ona sana yardım ettiğimi söyleme. Sen bizim ezeli düşmanımızsın. Bu bana kötü yansır."

"Ne?" Ağzım açık bir şekilde bir an duraksadım. Çıt diye kapatıyorum ve sonra tünel boyunca Cherno'nun yanında birkaç mil boyunca aceleyle ilerleyip onu sorularla rahatsız ediyorum. Tamamen hayal görüyor, delilikle sonsuzluğu çarpıyor, ama bana söylediği bazı şeyler tüylerimi diken diken ediyor. Çok geçmeden hava daha soğuk esmeye başlıyor ve tünel yukarı doğru eğim kazanıyor. Geçit daraldıkça taş duvarlar sertleşiyor. Artık yan yana yürüyemiyoruz, tek sıra halinde ilerlememiz gerekiyor. Martıların çığlıkları sessizliği bozuyor. İleride, şeffaf bir güç alanı sahile açılan kapıyı örtüyor. Güç alanından gelen uğultu onu ele veriyor, biz yaklaştıkça onun içindeki soluk, parıldayan yansımamızla birlikte. Tahkimatın diğer tarafında, gelgitin ortasında dalgalar kıyıya vuruyor.

Phoenix güvenlik duvarının önünde duraklar. İçinden havanın geçmesine izin veren ama canlıların geçmesine izin vermeyen türden bir bariyer. Canlandırıcı rüzgâr esiyor, saçlarımı kaldırıp savuruyor. Güneşin su üzerindeki ışığı benden küçük bir nefes sesi çıkarıyor. Tehlikeli, yaptığı şey -bütün bunlardan sonra hayatımın devam edebileceğine dair umut aşılıyor. Reykin güç alanını kontrol ediyor olmalı, çünkü güvenlik duvarı yıkılıyor ve kayalıktan kıyıya geçmemize izin veriyor.

Hava soğuk olmasına rağmen ıslak botlarımı çıkarıyorum. Ayak parmaklarımın arasına kum giriyor. Kumsalda köpüren soğuk dalgalara doğru sendeliyorum. Dalgalar ayak bileklerime dolanıyor. Hawthorne'un yüzü hafızamda canlanıyor. Denizi ilk kez gördüğümde onunla birlikteydim, bir zeplinde, savaşa gidiyorduk.

En iyi arkadaşımı öldürdüm. Yürek burkan bir boşluk beni sarıyor.

"Şimdi ne olacak?" Cherno akıntıda bana katılarak soruyor. Ransom'ı terk etti

arkamızda kuma yayılmıştı.

"Bekliyoruz."

"Ne için?"

"Bize bir şans vermek isteyip istemediklerine karar vermeleri için." "Onlar mı?"

"Direnişçiler - tabii artık varlarsa." "Onlara ihtiyacımız yok. Müttefiklerimiz var."

"Kim?"

"Tanrılar."

"Uyuyanlar mı?" "Evet."

"Tanrıları mı uyandıracaksın?"

"Ben değil. Sen uyandıracaksın."

"Sence neden uyuyorlar?"

"Eğer uyanık olsalardı Karga'nın var olmasına asla izin vermezlerdi."

Arkamızda, uçurumun dibindeki sivri kayaların oyuklarından Şafak Kapısı askerleri beliriyor. Orada olduklarını biliyordum. Onları hissetmiştim. Yaşam güçlerini, enerjilerini. Hepsi birbirine bağlı. Ve her şeyde olduğu gibi, ben de onunla bir bütünüm. Yüksek güçlü silahlar Cherno ve benim üzerimdeydi. Kayaların gölgesinden bir figür ortaya çıktı. İlk başta onun akıl hocam Dune olduğuna kendimi inandırıyorum, öyle olmadığını bilsem de. Dune'un ağabeyi Daltrey Leon, tek başına Ransom'a doğru ilerliyor. Koyu renk saçları okyanus esintisini yakalıyor ve omuzlarının etrafında dalgalanıyor. Savaş zırhı, Şafak Kapıları'yla savaş alanında savaştığım zamanki gibi değil. Yeni çıkarılmış ve iyi tanıdığım bir tasarımcının imzasını taşıyor. Clifton. Göğüs zırhındaki oymalar kapılar oluşturuyor.

Daltrey'in yanındaki askerler geri çekildi. Silahları beni hedef alıyor. En az bir aydır Crow'un suikastçısı olduğumu biliyorlar. Muhtemelen hâlâ zihnimin kontrol altında olduğuna, bunun onları açığa çıkarmak için bir tuzak olduğuna inanıyorlar. Daltrey'in kumlu gözlerindeki tedirginlik bunu doğruluyor.

Reykin'i yakınımda hissediyorum, onun özünü. Kokusunu esintide algılayabiliyorum. Duyularım arttı. Ben değiştim. Ölüm bana yeni bir yaşam anlayışı verdi. Gökyüzünün mavisini hissediyorum; rengini değil, *frekansını*. *Tüm* frekansları hissediyorum. *Onlar* benim zırhım olabilir.

Daltrey kumda Ransom'ın yanında diz çöker ve yaralarını değerlendirir. Adamlarına ilerlemelerini işaret eder. Şafak Kapısı askerleri koşarak gelir, Ransom'ı kaldırır ve kumsalın dışına taşır. Dalgaların arasından bir deniz aracı çıkar ve intihara meyilli bir balina gibi kıyıya vurur. Geminin karnı açık bir ağız gibi açılıyor ve Ransom'la ilgilenmeye hazır daha fazla asker ortaya çıkıyor. Anka bana doğru yaklaşıyor, gözleri daha parlak parlıyor. Elimi pençesinin arasına alıyor ve sanki uyarıyormuş gibi top kolunu Daltrey'e doğru kaldırıyor. Mekadomum beni üzerime doğrultulmuş silahlardan korumaya çalışıyor ama tüm açıları kapatması mümkün değil.

Phoenix ve Daltrey'e çok az ilgi gösteriyorum. Zihnim Reykin'i arıyor. Öfkesini ve sıkıntısını hissediyorum. Benimle konuşmak istiyor ama onu benden uzak tutuyorlar. Burada bir yerde ama zaptedilmiş durumda. Yüzünü görmem gerek. Ona her şeyi itiraf etmeliyim; ona bir ölüm meleği olduğumu, acımasız olduğumu, artık sonsuzlukla aramda bir yerde olduğumu söylemeliyim.

Daltrey bize yaklaşıyor ve temkinli bir selam veriyor. "Roselle."

"Daltrey." Ben de başımı sallıyorum. Bu işin nasıl gideceği ona bağlı. Bekliyorum

Şafak Kapıları'nın lideri bir sonraki hamleyi yapmak için. "Beni arkadaşınla tanıştırır mısın?"

"Bu Cherno. O bir ... şey ... o bir ..." "Ben bir tanrıyım."

Yüzümü buruşturmadan "O bir tanrı," demeyi başarıyorum.

Daltrey inanamayarak gözlerini kırpıştırır ama terbiyesi galip gelir. "Cherno." Ejderha adama başını sallayarak selam veriyor ve bize doğru yaklaşıyor.

"Hizmetinize gerek yok. Bir görevdeyiz. Teknisyeni iyileştirin. Roselle'in onunla özel bir bağı var. Ölüm habercisi ve ben onu daha sonra alacağız."

Daltrey kaşlarını çatıyor. "Ölüm habercisi mi?"

"Tanrılarınız sefil hayatlarınızı kurtarmak için geri döndü-"

"Cherno, lütfen bunu benim halletmeme izin ver," diye araya giriyorum.

Cherno'nun gözleri Daltrey'e kayar. "Neden haraç getirip ayaklarımıza sermediler?" Cherno'nun burnundan dumanlar tütüyor. Altın rengi gözleri içten gelen bir ateşle titriyor.

"Ben hallederim dedim." Cherno bana homurdanıyor ama ben onu duymazdan gelip Daltrey'e dönüyorum. "Benimle yürüyecek misin? Sadece

birkaç dakikamız var. Kipson Crow buraya geliyor. YZ'nin bir parçası olan Spectrum'la aynı hizada. Seni koruyabilir miyim bilmiyorum."

"Yaşamana izin veremeyeceğimi biliyorsun," diye yanıtlar Daltrey.

Daltrey'in arkasında, Reykin bağırıyor, "Kaç, Roselle!"

Reykin bir kum tepesinin üzerinden bize doğru koşuyor. Zırhı yok. Çukur lekeleri beyaz gömleğini karartıyor. Phoenix'i kontrol etmek için kullandığı teşhis kulaklığı kulağından dışarı fırlıyor ve ağzını gölgeliyor. Prangalar kolunu bağlıyor.

Daltrey'in bakışlarındaki keder kırıntısı yerini kararlılığa bırakır. Kemerinden bir el bombası çıkarır ve tetikler. Füzyon silahı sarı, turuncu, kırmızı yanıp sönüyor.

Ben hareket etmeden, zihnimden gelen görünmez bir güç Daltrey'in elindeki el bombasına çarpıyor. Kırmızı bir ışıkla bizden uzaklaşıp okyanusa fırlıyor. Bomba patlıyor. Bir gayzer patlıyor, havaya tuzlu su ve kum püskürüyor. Korku ve şaşkınlık içimde çalkalanıyor. Zihnimdeki bir şey el bombasını yakaladı, hareket ettirdi. Bu bilinçsiz bir hareketti, bir hayatta kalma içgüdüsüydü.

"Bunu sen yaptın!" Daltrey suçluyor. "Sen telekinetiksin!"

Derin bir hırıltıyla, Cherno Daltrey'e doğru hamle yaptı. Aralarına girdim. "Bekle!" Ellerimi Cherno'nun göğsüne koyup onu tutuyorum. "Ona zarar verme, Cherno." Sonra kollarımı iki yana açıyorum. "Daltrey, ben senin tarafındayım."

"Sen Crow'un suikastçısısın," diye karşılık verir Daltrey. "Sana güvenilmez."

"Roselle!" Reykin tekrar bağırır. Hemen arkasındaki kum tepesinin üzerinden bir Black-Os ordusu yükselir. Sayborg sürüsü Daltrey'in askerlerine ateş ediyor. İsyancıların silahları sonunda benden uzaklaşıyor ve eski müttefiklerim ateş açıyor.

Hava gemileri kum ve suyun üzerinde birleşir ve Black-O'nun sahili istilası başlar. Cherno, Daltrey'in savaş kemerine uzanır ve içinden bir el bombası alır. Geri sararak havaya fırlatır. Küçük füzyon bombası bir Burton savaşçısıyla çarpışır. Patlar ve spiral çizen hava gemisinin burnunda bir delik açar. İçinden duman ve alevler fışkırır. Winger başımızın üzerinden çığlık atarak denize düşüyor.

Yer titriyor. Daltrey irkildi. "Sığınağa gidin!" diye bağırdım ve onu kenara ittim.

İki güçlü Burton Rapier hava gemisi Daltrey'in adamlarını hedef alıyor. Her iki avucumu da yükselen savaşçılara doğru itiyorum. Onlara bağlı hissediyorum, sanki enerji ipleri üzerinde oyuncak zeplinler kullanıyormuşum gibi. Ellerimi birbirine vuruyorum ve iki Burton jeti birbirine çarpıp patlıyor. Alevler ve yanan enkazlar düştükleri sahili yakıp kavuruyor.

Başım yanıyor, patlamaya hazır. Kulağımdan bir şey sızıyor. Parmak uçlarımla dokunuyorum. *Kan.* Başım dönüyor, dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Dünya yana doğru eğiliyor.

"Roselle!" Reykin bağırıyor. Bana doğru koşuyor ve kollarıma düşüyor. Onu yakaladım ve ellerimi ensesine doladım. Terden sırılsıklam olmuş. Boynuma doğru pantolonunu indirirken yanağındaki koyu renkli kirli sakal beni aşındırıyor. "Yaşıyorsun!" diye tekrarlayıp duruyor.

Boğazım konuşamayacak kadar daraldı. Ellerim nemli gömleğinin üzerinde geziniyor. Bileklerini bağlayan kelepçeleri buluyorum. Konsantre olarak, etrafımızdaki dağınık enerjiyi kendime topluyorum ve avuçlarımdan yüksek frekanslı darbeler göndererek metali moleküler düzeyde ayırıyorum. Alaşım çatlayıp parçalanıyor ve onu serbest bırakıyor. Reykin kollarını bana doluyor ve yapışkan, biraz da acı verici bir sarılma için beni ayaklarımdan kaldırıyor.

Yakındaki bir patlama Reykin'i dizlerinin üzerine çöktürdü. Sırtına kum yağarken beni vücuduyla koruyor. Bir saniye sonra ayağa kalktı ve beni kendime doğru sürükledi. Beni araziye akın eden Spectrum askerlerinden uzaklaştırıyor.

"Hadi!" diye bağırıyor.

Reykin'in bileğimden çekiştiren eliyle, nereye gittiğini bilmeden ama bir planı olduğuna güvenerek peşinden koşuyorum. Cherno hemen arkamdan geliyor. Onun yanında Phoenix ve Daltrey bana ayak uyduruyor. Spektrum askerlerinden oluşan bir filo kumu çalkalayarak bizi yakalamaya çalışıyor. Hızla ilerliyorlar. Sibernetik uzuvları kumda sekerek onları neredeyse zahmetsizce ileri itiyor. Daltrey'e ulaştıklarında, Cherno duraklıyor. Ejderha-adam ağzını açıyor ve yaklaşan cyborglara ateş püskürüyor. En yakındaki metal kaplamalı askerlerin açıkta kalan etleri tutuşur. Metalin kendisi erir. Arkalarındaki askerler ateşin içinden dev yarı-ırkın üzerine sıçrıyor ve uzatılmış pençeleriyle etini parçalıyor.

Reykin'in bileğimi tutuşuna karşı sarsılıyorum. Topuklarımı kuma gömdüğümde yavaşlıyor ve duruyor. Kolumu ondan çekiyorum ve ellerimi Cherno'ya doğru kaldırıyorum. Spektrum sürüsüne hassas enerji patlamaları fırlatarak arkadaşımın üzerine yığılan askerlere çarpıyorum. Ondan düşüyorlar -kısa devre yaparak ve aksayarak- sırt üstü düşüyorlar. Cherno sendeliyor ama kendini tutuyor ve bize doğru dönüyor.

Dünyam yine yan yattı. Dengemi kaybediyorum. Reykin omuzlarımı kavrıyor ve beni sabitliyor. Cherno bize katılıyor ve eliyle beni yukarı çekiyor.

koltuk altımda. "Kımılda!" diye bağırıyor. "Karga burada. Bu sahilden çıkmanın bir yolu var mı?"

Nefes nefese, bakışları gergin, Reykin'in gözleri kumsaldan kayalıklara, dalgalara, kumlara, yaklaşan düşmana kayıyor ama Phoenix'te duraksıyor. "Belki," diye cevap veriyor yüzünü buruşturarak. "Bir araya gelin." Bizi birbirinden kopuk bir kümeye doğru itiyor.

Bir başka asker dalgası, garip şekilli bir düzen içinde bize doğru akıyor. Batan güneşe karşı gözlerimi kısarak ne taşıdıklarını anlamaya çalışıyorum. Kipson Crow'un imparatorluk koltuğunda uzandığı o şatafatlı tahtı fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Bir asker dalgasının tepesine binmiş gidiyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Reykin, acele et!" Dedim.

Reykin'in alnından ter damlıyor. "Phoenix bir temizlik birimiydi." Ağır ağır nefes alıyor. "Tehlikeli atıklarla başa çıkmak ve insanları tehlikeli ortamlardan tahliye etmek için donatıldı." Kulaklığını yeniden ayarlıyor ve Phoenix'e zehirli ortam kurtarma protokollerini aktive etmesini emrediyor.

Demir kenarlı mekadomum top şeklindeki kolunu kaldırıp havaya şeffaf, plastik görünümlü bir top fırlatarak tepki veriyor. Malzeme kuma çarptığı anda saniyeler içinde şişiyor ve dev bir hamster topuna çok benzeyen tehlikeli madde koruma balonuna dönüşüyor.

Reykin bana doğru koşuyor ve "Atla!" diye bağırıyor.

Şişirilmiş topun yan tarafındaki yarıktan geçerken beni itiyor. İçine girdiğimde kurtulmaktan ziyade kapana kısılmış gibi hissediyorum ama Daltrey, Cherno ve Reykin içeri girebilsin diye açıklıktan uzaklaşıyorum. Balon o kadar büyük ki muhtemelen birkaç kişiyi daha içine alabilir.

Reykin açıklığı kapatır. "Anka Kuşu, bizi suyun altına sürükleyip Deniz!"

Mekadomum yarı saydam kürenin ipini pençesiyle kavrıyor ve onu gövdesine kelepçeliyor. Sabitlendikten sonra, Phoenix bizi dalgalara doğru çekiyor. Top yuvarlanıyor; ayaklarımızın üzerinde sallanıyoruz ve onunla birlikte hareket etmeye ya da düşmeye zorlanıyoruz.

Aniden görünmez bir güç beni bir uçurtma gibi ayaklarımdan kaldırıyor ve şeffaf baloncuğun duvarına çarpıyorum. Acı içinde irkiliyorum. Sanki her an ikiye ayrılacakmışım gibi hissediyorum. Beni saran enerji beraberinde Karga'nın kokusunu da taşıyor. Top yuvarlanmayı bırakıyor ama Phoenix'in güçlü havada asılı kalma modu altında kumun üzerinde sürükleniyor. Yerden birkaç santim yükseliyor, bir balon gibi havalanıyor.

Cherno uzanıyor ve büyük eliyle kolumu tutuyor. Kumaşın yırtılmaması için beni kendine doğru çekiyor. Yüzündeki ifadeden askerlerin yaklaşmakta olduğunu anlıyorum. Yine de ateş etmediler. Crow kaçamayacağımıza inanıyor olmalı.

"Karga'nın iradesine diren," diye bağırıyor Cherno bana. Acı beynimi dağlıyor. "Nasıl?" İnliyorum.

Sıkılı dişlerinin arasından "Dövüş onunla!" diye karşılık veriyor ve beni sabitlemek için iki eliyle bileğimi kavrıyor. Direnmeye çalışıyorum ama görünmez pençeler beynime saplanıyor. Çığlık atmamak için ısırıyorum.

Vücudumun karşıt güç olmasıyla balon uzuyor ama Phoenix yine de beni ve topu çekmeye devam ediyor. Kumdan suya doğru ilerliyoruz. Dalgalar kürenin dibini yalıyor. Tam balonun patlamak üzere olduğunu düşündüğüm anda, mekadomum suya dalıyor ve devasa topumuzu dalgaların sadece birkaç santim altına sürüklüyor. Su, Crow'un gücünü dağıtıyor. Baloncuğumuz dalgaların altından sapanla fırlıyor ve Phoenix bizi derinlere çekiyor.

Bölüm 9
Rogue Wave

Balonun içindeki herkes ayağını kaybeder ve birbirinin üzerine düşer.

Yığının dibindeyim, Cherno, Reykin ve Daltrey tarafından eziliyorum, ta ki küre yer değiştirene ve kendimi yığının tepesinde, Reykin'in göğsünde yatarken bulana kadar. Etrafımızdan su akıyor. Esnek küremizin dışındaki sıvı, biz suya daldıkça onu itiyor.

"Bu şey de ne?" Cherno inliyor ve kendini düzeltmek için dirseğini atıyor. Dirsek Daltrey'nin karnına çarpıyor ve küçük adamın nefesi bir "Oof" sesiyle dışarı çıkıyor.

"Bu bir tehlikeli madde koruma cihazı," diyor Reykin, "ama aynı zamanda doğum günü partilerinde ve açık hava pikniklerinde çok eğlenceli oluyorlar. Beğendin mi?" Homurdanıyor. Daltrey'nin ayağı kafasına bastırıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Cherno.

Reykin, "Anka'nın bir işaretçisi var," diyor. "Gemilerimizden biri yakında yerimizi tespit edecek. O zamana kadar dayanmamız gerekiyor. Balonun patlamaması için hareket etmeyi bırakabilir misin?"

Cherno ona hırlar ve sonra hareketsiz kalır.

"İyi misin?" Reykin bana soruyor. Kolları beni sarmış, Daltrey yer değiştirirken bana doğru savrulan dizlerden koruyor. Başımı sallamayı başarıyorum, sonra başımı Reykin'in göğsüne yaslıyorum.

Bu yakın alanlardaki koku müstehcenlik sınırında. Cherno da ben de hâlâ gübre yığınından kokuyoruz. Muhtemelen yakın zamanda ölüp dirildiğim için ondan önce de berbat kokuyordum. Hâlâ canavarlardan kaçıyormuş gibi kalbi kulağımda çarpıyor. Dakikalar içinde balina benzeri bir su aracı lastik baloncuğumuza yüzerek yaklaşıyor ve Phoenix ile balonumuzu yutuyor.

Devasa denizaltının gövdesi içinde, oksijen odaya pompalanır ve rahim benzeri gemimiz ıslak metal zemine yerleşene kadar suyu drenaj borularından dışarı atar. Cherno ve Daltrey ayağa kalkıp kauçuk duvarlara dokunuyorlar. Reykin'in üzerinden yuvarlanmaya çalışıyorum ama kolları beni sıkıca sarıyor.

Yüzüm ısınıyor. "Merhaba," diyorum, çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor. "Merhaba," diye cevaplıyor Reykin.

Hatırladığımdan daha iri. Daha güçlü. Önceden, fusionblade eğitimi sayesinde zarif ve kıvraktı; tüm kasları son derece güçlü bir Elmas Kaderli balet gibi gergin ve dengeliydi. Şimdi, savaştan dolayı hırpalanmış, bir savaşçı yapısına bürünmüş. Daha iyisini bilmesem, onun bir kılıç olduğunu düşünürdüm. Cilası ve sofistikeliği nedeniyle bana hep çok daha yaşlı göründü. Ona bakarken, bir şekilde şimdi biraz daha genç görünüyor, belki de bana karşı nazik olmak için çok uğraştığı için.

Anka kuşu malzemeyi deliyor. Kokuşmuş hava kaçıyor, duvarlar üzerimize çöküyor. Cherno malzemeyi yırtıyor, kendini garip sınırlarından kurtarmak için geriniyor. Phoenix daha büyük parçaları keserek bizi mavi metalik duvarları, tavanı ve zemini olan bir fırlatma ambarıyla karşı karşıya bırakıyor. Daha küçük su araçları yakınlarda asılı duruyor. Borular tavan boyunca uzanıyor. Reykin altımdan kayıyor ve beni ayağa kaldırmadan önce ayağa kalkıyor. Sol elinde artık altın bir yıldız işareti yok. Yine de küçük bir yara izi var. Yara izini sildirmemek tam ona göre - ya da belki de kitleler arasında saklanmak için zaman zaman farklı bir lakap takıyordur?

Reykin'in sıcak tutuşu benimkinde değişiyor. Sağ avucumu yüzüstü çeviriyor. Başparmağının ucu orada bulduğu küçük yıldız izinin üzerinde geziniyor - onun yıldızı

-Yedi köşeli yıldızın üç uzun ucu, yanında geriye doğru *R* harfi bulunan bir *W* harfi oluşturur.

"O sensin," diyor.

"Benim." Yara izimin neden diğer yerlerim gibi iyileşmediğini merak ediyorum. Belki de zamanlamadır - implant öncesi ve sonrası? Bilmiyorum, ama hala orada.

Reykin sol elimi kaldırıp Black-O lakabıma bakıyor. Çirkin karanlık nokta etrafındaki ışığı tüketiyor. "Bağışlayın ama bunu çıkarmam gerekiyor."

Sesindeki şefkat ağlamak istememe neden oluyor. Benimle bu şekilde konuşmasına izin veremem, yoksa kontrolümü kaybedip yerde hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım. "Neden bu kadar kibarsın? Eski Reykin olsa

Paslı bir kurşun parçasıyla çipi içimden çıkarmaya zorluyor, kıpırdamadan durmamı söylüyordu."

Bu çok iyi. Sert ol.

Dudaklarında en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. "Evet, o eski bendi. Bu ise yeni ben; kibrini yenmiş olan ben. Asla tutamayacağı sözler verdiğini bilen kişi."

Sesinin çiğliği neredeyse beni tekrar kırıyor. Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve boğazım ağrıyor. Reykin Phoenix'i öne çağırıyor. Küçük robotum göğsündeki bir menteşeyi açarak bir bölme ortaya çıkarıyor. Phoenix bir moncalate seçiyor, bir takma adı cerrahi olarak yerleştirmek ya da çıkarmak için kullanılan bir alet. Bunun Flannigan ve benim çaldığımız cihazlardan biri olup olmadığını merak ediyorum. Phoenix onu Reykin'e uzatırken, "Flannigan yaşıyor ama gerçek Flannigan değil. Yani o gerçek ve aynı anılardan bazılarına sahip, ama o bir klon ve Crow onu yakınında tutuyor ve selefinin geçmişini hatırlamasını sağlamaya çalışıyor."

Reykin birkaç nefes boyunca bana bakıyor, elindeki moncalate takma adımın üzerinde boş boş duruyor.

Arkamdan Daltrey, "O olduğuna emin misin?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yüzünde gerginlik çizgileri beliriyor. "Eminim. Crow bana Flannigan'dan kurtarabildiği tüm anıları klon Flannigan'ın yeni beynine eşlediğini söyledi. Ona Flannigan bile diyor. Kendini Flannigan *sanıyor*."

"Bizi bulmaya çalışıyor." Reykin gözlerini Daltrey'e diker. "Bizi bozguna uğratmak ve yok etmek için *onun* anılarını kullanıyor. Ona istihbarat sağlayan Roselle değil, Flan'dı."

Şüpheli bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Daltrey, Reykin'le aynı sonuçlara varmış gibi görünmüyor.

"Bence bundan da fazlası var Reykin," diye cevap veriyorum. "Bence Crow Flannigan İki'ye aşık. Ona bakışı, onunla konuşması, düşmanlarını öldürmek için onu Erdemler'e götürmesi... Onun yakınına ihtiyacı var. Onu Kaderindeki Kişi yapıyor."

"O zaman bir zayıflığı var," diye ekliyor Cherno. "Eğer ona ulaşabilirsek, ona da ulaşabiliriz. Zırhındaki çatlağı keşfetmenin anahtarı o olabilir."

Reykin'in dudaklarına bir an için küçük bir kaş çatma dokunuyor ve sonra kayboluyor. Başını eğiyor ve monkalatı elimin yüzeyine doğru hareket ettiriyor. "Mümkün olduğunca çabuk olacağım Roselle," diyor. Aleti, implante edilmiş tanımlama işlemcisinin üzerindeki deriye, başparmağımın yanına nazikçe yerleştiriyor ve

Parmak. Monkalatı etkinleştiriyor ve monkalat işe koyuluyor, sterilize ediyor ve ardından lazerle küçük bir kesik açarak kanla kaplı çipi çıkarıyor.

Reykin yüzünü buruşturuyor, bana zarar verdiğinden endişeleniyor. Dün fusionblade'li keçi gibi bir adam tarafından kalbimden delinerek ikinci kez öldüğümden haberi yok. Bu bir çimdik gibi hissettiriyor, belki daha az.

"Acımıyor," diye onu temin ediyorum.

Moncalate çipi cihaza bağlı bir hazneye emiyor. Lazer cildimi mühürlüyor, böylece sadece küçük bir yara izi kalıyor, ancak pembe çizgi diğer yaralarımın çoğu gibi hızla kayboluyor. Reykin cihazı tekrar çalıştırırken solmakta olan yara izini fark etmemiş gibi görünüyor. Alet takma adı küçük parçalara ayrılana kadar sıkıştırıyor.

Cherno'ya bakar. "Sırada sen varsın."

Cherno Reykin'e sıkılmış bir şekilde bakarken bir pençesiyle derisini yarıyor ve kendi kimlik işlemcisini çıkarıyor. İşlemciyi yere bırakıyor ve çizmesini üzerine bastırarak eziyor.

Reykin bana döndü. "Onu nereden buldun?" "O

benim korumam."

"Bir kalp daha kazandın mı?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. "Ben öyle düşünmüyorum. Benim Savaş Tanrıçası Roselle olduğuma inanıyor - onun ezeli düşmanı."

Reykin tünellerdeki konuşmamızı dinlemiş olmalı, çünkü hiç şaşırmış görünmüyor. Onun yerine, "Düşmanlarını kendine bağlamak gibi bir huyun var," diye cevap veriyor.

"Bunu şimdiye kadar sadece bir Yıldız yaptı ... ve ihtiyacım olan tek şey bir tane," diyorum.

Daltrey yaklaşıyor. "Hâlâ sinir implantı meselesi var Reykin."

Reykin, Şafak Kapıları komutanına kaşlarını çatıyor. "Sahilde ne yaptığını gördün. Crow'un zihin kontrolüne direndi. Onlarla benim bile anlamadığım şekillerde savaştı. Hava gemilerini düşürdü!"

Daltrey, "Tüm bunlar, onu aramıza katacak kadar ona güvenmemizi sağlamak için bir oyun olabilir," diye yanıtlıyor. "Ya da belki onu kontrol edebilir ama Crow onu yeniden saflarına katmanın bir yolunu bulabilir. O zaman ne olacak? Crow'un onun kafasına doğrudan bir bağlantısı var. Şu anda bizi izliyor olabilir."

Reykin hırlıyor, "Hayatlarımızı kurtarmak için sahip olduğumuz en iyi şansı -belki de tek şansı- yok etmek mi istiyorsun?"

"Daltrey haklı." Şakaklarımı ovuyorum. "Bundan önce bir kez uyandım ve Spectrum'a geri çekildim. Etrafımda kimse güvende değil. Konuşmak zorundayım

Kardeşin. Bana nerede olduğumuzu göstermesini istiyorum; Denizler'deki Kılıç Ağacı Üssü'nde implante edildiğim yerde. Üretim ve implantasyon süreçlerini durdurmam ya da en azından yavaşlatmam gerekiyor. Ransom'ı gördükten sonra, Cherno ve ben kendi planımızı yapabiliriz. Burada kalıp seni riske atmayacağız."

"Crow'la mı kapışacaksın?" Reykin, Cherno'ya ters ters bakıyor. "Sadece ikiniz mi?"

"Hayır." Cherno ters ters bakar. "Önce tanrıları uyandıracağız. Sonra Crow'u yok edeceğiz."

"O deli mi, Roselle? Yani tünellerde sana sözde geçmişini anlatırken onu dinliyordum - buna gerçekten inanıyor mu yoksa inanmaya mı programlanmış emin değilim."

"Bilmiyorum," diyorum Cherno'ya bakarak, "belki de programlanmamıştır.
Belki de gerçektir."

"Belki de gerçektir?" Ses tonundan şüphecilik sızıyor.

"Ben programlanmadım," diye homurdanıyor Cherno. Burun deliklerinden dumanlar tütüyor.

"Olan biten her şeyi bilmiyorsun Reykin," diye cevap
veriyorum. "O zaman anlat bana. Her şeyi."

"Sana söyleyemem." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Reykin sesini hafifçe alçaltarak, "Yapabilirsin," diye ısrar ediyor.

Ellerimi bırakıyorum ve yaşlarla kör olmuş gözlerle ona bakıyorum. "Gerçekten yapamam. Zamanın büyük bir kısmı gitti, benden parçalar yok oldu. Ne yaptığımı bilmiyorum. Yaklaşık bir ay önce bir kez uyandım ve Yıldızlar'daki bahçenizdeydim. Tüm araziniz cehenneme dönmüştü. Ve Mags"-sesim takılıyor-"Mags oradaydı ve Crow onu sorguluyordu, ama o ondan ayrıldı ve kendini ateşe attı. Ona *imreniyorum* çünkü belki de artık ona asla ulaşamaz. Crow ona tekrar tekrar işkence etmek için onu hayata geri getiremez. Yapamaz-"

Reykin beni kendine çekiyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Özür dilerim," diye gürlüyor Reykin'in derin sesi kulağımda. "Dinlenmeye ihtiyacın var." Sonra Daltrey'e, "Bizi ana gemiden olabildiğince uzak tut," diyor.

"Sence onu ana gemide *isterler* mi?" Daltrey soruyor.

"Ne istedikleri umurumda değil. Emirlerime uy, Daltrey. Artık yetkili sen değilsin. Roselle'i öldürmek için intihar planını yaptığında her şeyin liderliğini bana devretmiştin, hatırladın mı? Herkes bana rapor verecek.

Şimdi. Roselle dinlenirken bizi onlardan uzak tut. Ve kardeşim hakkında bir durum raporu al."

Reykin'in kolu omuzlarıma dolanıyor. Beni Cherno ve Daltrey'den uzaklaştırıp bir ambar kapısına doğru götürüyor. Birlikte dar bir koridora giriyoruz. Donuk mavi tavan ve metalik duvarlar onun çizmeli ayak seslerini yankılıyor. Benim çıplak ayaklarım neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Ağır ayak sesleri arkamızda çınlıyor.

Reykin duraklıyor ve devasa gölgemle yüzleşmek için dönüyor. "Neden bizi takip ediyorsun?"

"O nereye giderse ben de oraya giderim," diye yanıtlıyor Cherno, benden göğsüne doğru işaret ederek. "Sana bir oda vereceğim ama Roselle ile yalnız konuşmam gerek."

"Beni onun yanından ayırmaya çalış," diye meydan okuyor Cherno kötü niyetli bir ifadeyle

Sırıt

. Reykin'in eli kemerinin yanında seğiriyor - orada olmayan bir füzyon bıçağına. "Ona benimkine yakın bir oda bulabilir misin?" diye sordum. "Bir oda ki

İhtiyacı olursa beni kontrol eder mi?"

Dengenin timsali olan Reykin, "Elbette" diye cevap verir.

Küçük koridorlardan geçmeye devam ediyoruz. Cherno her kavşakta ve kapakta kafasını eğiyor, böylece beynine darbe almayacak. Şafak Kapısı askerleri ürkmüş kuşlar gibi çırpınıyor ve biz yanlarından geçerken Cherno ve bana korkuyla bakıyorlar. Bir koridorun sonunda, bir tarafında duş kabinleri olan dar bir soyunma odasını ortaya çıkaran kapılardan geçiyoruz. Başka bir duvarda bir sıra lavabo ve uzun bir ayna bulunan küçük bir makyaj alanı var. Biraz daha ilerleyince Cherno yansımasını yakalıyor ve aynaya doğru yürüyor. Yumruğunu aynaya vurmadan önce birkaç dakika kendine bakar. Cam paramparça olur. Parçalar lavabolara ve yere düşer. Bir lavabonun kenarlarını kavrıyor ve metali büküyor. Vınlıyor ve yankılanıyor.

"Sorun nedir?" Reykin'in sesinde dikkat çınlıyor. Beni arkasından itiyor. "Ruhunu falan çalacak değil ya. Sadece bir aynaydı."

Cherno dişlerinin arasından, "Konuşmayı kesmezsen *ruhunu* ezerim," diye cevap veriyor. "Aynanın ne olduğunu biliyorum."

"O zaman neden kırdın?"

"Bir zamanlar dünyanın en güçlü ejderhalarından biriydim. Şimdi bana bak, bu iğrenç insan formuna hapsolmuşum."

"Çirkin değilsin Çerno," diyorum ona usulca, birkaç adım öne çıkarak. Reykin elini dirseğime koyuyor. Ona bir bakış atarak sorun olmadığını

söylüyorum.

Başı hâlâ öne eğik olan Cherno şöyle cevap verir: "Sen diyorsun, gördüğüm en korkunç yaratık. Sizden birine benziyorum."

"Gerçekten öyle değilsin," diye cevap veriyorum. "Bir ejderhaya benziyorsun."

"Karga kanatlarımı benden çaldı." Perişan halde, yaralı bir canavar. Burun deliklerinden dumanlar yükseliyor ve başının üstünde toplanıyor.

"Özür dilerim."

Sırtı bize dönük olan Cherno, hala metal lavaboyu tutarak, "Bu su altı canavarında nasıl yıkanabilirim?" diye soruyor.

"Anka sana gösterecek," diye yanıtlıyor Reykin. "Sadece onu takip et."

Phoenix öne doğru ilerliyor ve özel duş bölmelerinden birine doğru süzülüyor. Mekadomum uşak modunda olmalı, çünkü kara kara düşünen ejderha için kapıyı açık tutuyor. Cherno bize doğru bakmadan özel bölmeye doğru ilerliyor.

"Bu odayı bensiz terk etme Roselle," der Cherno. Bununla birlikte kapıyı kapatır.

"Ona uyacak kıyafetleriniz var mı?" Reykin'e sordum. "Senin için de birkaç tane diktireceğim."

Ayrı bir duşa geçiyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra bir an ne yapacağımı şaşırıp sol elime bakıyorum. Holografik bir görüntünün parıldamaması çok tuhaf. Elim boş. Elim bir nebze de olsa hafiflemiş gibi hissediyorum. Muhtemelen psikolojik ama sanki bir parçam eksik gibi. Doğduğumdan beri hayatımı kontrol ettikten sonra onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağımı düşünmek garip. Şimdi geriye kalan tek şey taç şeklindeki doğum lekemde bir yara izi.

Duş başlığına yaklaştığımda holografik bir ekran paneli yanıyor. Sıcaklığı ayarlıyorum. Küçük duş kabinini buhar dolduruyor. Mahvolmuş Black-O üniformamı çıkarıp yerde ıslanmaya bırakıyorum. Başımı duş başlığının altına eğdiğimde çenemden su damlıyor. Saçımı ve vücudumu yıkıyorum. Kalbimden bıçaklandığım yer morarmış ve acıyor ama cildim pürüzsüz.

Bu ne anlama geliyor? Ben neyim? Ben bir tanrı mıyım? Ransom'ın bilim deneyi miyim? Bu Spectrum tarafından yaratılmış bir gerçeklik mi?

Dakikalar sonra, sorularıma cevap alamayınca suyu kapatıyorum ve holografik panelden bir bornoz sipariş ediyorum. Duş başlığının altında bir bölme kapısı kayarak açılıyor. Kâğıt mendil hissi veren şeffaf bir malzeme, katlanmış beyaz bir bornozu bir rafın üzerine örtüyor. Paket bana doğru uzanıyor. Onu alıyorum ve kağıdı açıyorum. Küçük bir duman halinde buharlaşıyor.

duman. Beyaz cübbeyi silkeliyorum ve omuz silkiyorum. Kumaş, askeri kıyafetler için olması gerekenden daha güzel, özellikle de bir asi gemisinde. Belime bağladıktan sonra kemerin kuyrukları dizlerime kadar sarkıyor. Yanında gelen havluyla yüzümü ve saçımı siliyorum. Duş terlikleri dayanıksız ve çok büyük ama yine de giyiyorum. Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, dişlerimdeki plağı eritmek için gargara kullanıyorum ve fazlasını giderin içine tükürüyorum.

Dolaptan çıktığımda Reykin'i duş almış buluyorum. İlk çocuk kıyafetlerini değiştirip atletik bir Gates of Dawn üniforması giymiş ve yanında Cherno ile beni bekliyor. Konuşmuyorlar. Her ikisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzlerinde sert ifadelerle duş dolabımın karşısındaki dolaplara yaslanmış.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet." Reykin dolabı itti ve bana doğru yürüdü. "Senin için bir şeyim var. Bir iletişim cihazı." Becerikli parmakları altın bir kelepçeyi bileğime geçirirken koyu renk saçları bileğimin üzerinden sarkıyor. Yakınlığı baş döndürücü. İkimiz de duş aldığımıza göre onun kokusu kollarımı ona dolamak istememe neden oluyor. Bana güvendeymişim gibi geliyor ve bunu her şeyden çok arzuluyorum. Yüce yüzünü kaldırıyor ve ben ona bakıyorum. "Bu şekilde," diyor, "asla iletişimsiz kalmayacağız. Hoşuna gitti mi?"

Bileğime bakıyorum. Bileklikten holografik bir kırmızı ışık projeksiyonu parlıyor - çiçek açan kırmızı bir gül. "Bunu sen mi tasarladın?" Parmaklarımı renkli ışığın içinde hareket ettiriyorum. Gül, gül renkli menü ekranlarına dönüşüyor. Konsept, takma adlara dayanıyor ama eski bilek iletişim cihazlarıyla birleştirilmiş.

"İletişim cihazının kendisi değil, ağımızın kullandığı bir cihaz. Tanımlayıcınızı ben tasarladım." Reykin bana iletişim cihazını gösteriyor, dönen, yıldız şeklinde bir takma ad, ama bu *onun* yıldızı, üzerinde baş harfleri olan yedi köşeli yıldız. Baktığımı fark etti. "Herkesin kendi bireysel tanımlayıcısı olur. Seninkini kendine göre değiştirebilirsin."

"Hayır, hoşuma gitti. Çok güzel." Bileziğe dokunuyorum ve gülün detaylarına hayran kalıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla kırışıyor. "Bunu ne zaman yaptın, tanımlayıcıyı ne zaman yarattın?"

"Bir süre önce."

Bunu ben yerleştirildikten sonra, Crow'un suikastçısı olduğumda yapmış olmalı. "Öyle olduğumu biliyor olmalıydın..."

"Biliyordum."

"O zaman neden benim için bir tane yapıyorsun?"

Yüz hatlarını ham, paramparça bir ifade şekillendiriyor. "Hayatta kalmak. Bir şeyler yapmak zorundaydım." Boynundaki nabız daha sert atıyor, benimki gibi vuruyor.

"Bir ejderha tanımlayıcım olacak," diyor Cherno. "Ne zaman hazır olacak?"

Reykin yüzüne bakmadan alaycı bir ifadeyle, "Hemen ilgileneceğim," diye cevap verdi.

Onu

. "Yap," diye gürlüyor Cherno'nun derin sesi.

"Dinlenmek ister misin?" Reykin bana sordu.

"Evet, lütfen."

Reykin bizi soyunma odasından çıkarıp bir dizi koridordan geçiriyor. Bir koridorun sonuna yakın bir kapıda durur. Kontrol panelini kullanmak yerine, bilek iletişim cihazındaki bir ekrana dokunarak kapının kayarak açılmasını tetikler. "Burası senin odan, Cherno." Eliyle bir işaret yapar. "Kıyafet siparişinde sana yardımcı olması için birini göndereceğim." Cherno'yu örten battaniyeye bakar.

Cherno'nun gözleri duvardaki küçük ranzalara takılıyor. Muhtemelen ikisinde de uyuyamayacak ama kalacak yer konusunda bir şey söylemiyor. Onun yerine, "Roselle, benimle kalmak ister misin?" diye soruyor.

Reykin duvarı göstererek, "Onu sizinkinin yanındaki odaya koyuyorum," diye açıklıyor. "Tam burada olacak."

Cherno'nun dikkati bana döndü. "İstediğin bu mu?"

"Evet," dedim. "İkimizin de biraz mahremiyete ve uykuya ihtiyacı var." "Bana ihtiyacın olursa şu duvara vur," diyor Cherno ve duvarı gösteriyor

bitişik bir tane.

"Tamam. Sen de aynısını yap."

Dokulu dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğiriyor. "Hiç de kendin gibi değilsin, ölüm habercisi." Odasına girer. Reykin kapıyı kapatır.

Bir sonraki kapıya doğru yürüyoruz ve Reykin kapıyı açıyor. Girmem için kenarda duruyor. Çok büyük bir oda değil. Bir duvarda iki küçük uyku ranzası var. Diğerinde küçük bir yıkanma ve giyinme alanı var. Kapının karşısındaki en büyük duvarda, neredeyse tüm alanı dolduran yuvarlak bir pencere var. Ben oraya gidiyorum. Geminin dışındaki su bu derinlikte pek aydınlık değil ama görüşüm sayesinde etrafımızda kaynaşan deniz yaşamını görebiliyorum. Reykin de pencerede bana katılıyor.

Bu geminin şekli bana havada da denizde olduğu kadar rahat uçabileceğini düşündürüyor. Düşündüğüm gibi bir balinaya benzemiyor. Ondan çok daha büyük. Gövdesi suyun renklerine bürünerek onu kamufle ediyor. Görünüşe göre bir balina sürüsünün içinde hareket ediyoruz. Büyük su memelileri tüm yapının etrafında yüzüyorlar.

"Balinalara bunu nasıl yaptırıyorsunuz?" Aramızda giderek büyüyen garipliğe rağmen normal davranmaya çalışarak soruyorum.

Reykin göz kırpıyor. "Balinaları görebiliyor musun?" "Evet."

Kalçasını pencerenin çerçevesine yaslamış, suya bakıyormuş gibi yapıyor ama aslında camın yansımasındaki yüzümü izliyor. Biliyorum çünkü ben de onunkini izliyorum.

"Bunlar gerçekten mavi balina değil," diyor. "Onlar robotik simülasyonlar. Bir şekilde uydudan ya da sonardan tespit edilirsek gemimizin kütlesini açıklamak için kullanıyoruz. *Sozo One*'ın dışında, kopyalanmış balina seslerini duyabilirsiniz."

"Akıllıca, tabii bir balina avcısı sizi bulmazsa. Bu gemi size mi ait?"

"Hayır, ama kaptanı oldukça iyi tanıyorum. Bana bir iyilik borcu var." Gülümsüyor, ama sonra gözlerini kısarak önümüzde duran pencereye bakarak şaşkın görünüyor. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Nasılsınız? Bir doktora görünmen gerekiyor mu?"

"Sıradan bir doktorun bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Kardeşinizle konuşmam gerekiyor."

"Kardeşim mi? Neden?"

"O bir teknisyen. Benim hakkımda kimsenin bilmediği şeyler biliyor."

"Ne gibi şeyler?" Ses tonunda bir şüphe, belki de kıskançlık var. Sesi kızgın geliyor. "Ransom'ı nasıl buldun?"

"Beni buldu. Bu pek doğru değil. O ... o koydu - bu soruyu onun cevaplamasına izin vermeliyim."

Hayal kırıklığı Reykin'in kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Seni bulduğunda neredeydi?"

"Denizlerin Kaderi'nde, bir zamanlar Kılıçlar tarafından uzun süredir kullanılmayan bir askeri üsteydik. Bahse girerim annem Census'un ne yaptığını bildiği için onlara vermiştir. Hepsi bir kılıftı. İmplantları tasarladıkları ve test ettikleri, genetik deneyler yaptıkları, kuluçka makinelerinden yeni nesiller yarattıkları laboratuvarlar içeriyor. Başka genetik geliştirmeler yapıp yapmadıklarını bilmiyorum.

Orada ya da başka bir yerde, ama cyborg askerleri bazı vücut parçaları yerine son teknoloji silahlarla donatılmış durumda."

"Üssü bulacağım. Eski askeri arazi haritalarına ve eğitim üslerine erişimimiz var. Cyborgları biliyoruz. Sizden ayrıldığımdan beri onlarla savaşıyoruz. Onlar çoğunlukla Black-Os'un ayrı bir bölümü. Onlarla savaşmak zerobornlardan daha zor. Yeni bir tehdit daha var. Herkese zeroborn diyorduk ama zerobornlar aslında Sayım'ın insan çiftliklerinde yarattıkları. 'Sayılar' CTD-Sayım Geçiş Günü'ndeki ilk saldırıdan sonra edinilen yeni kazanımlardır. Sayılar, Fates Cumhuriyetinde büyüyen ve CTD'den sonra implantlarını ve numaralandırılmış takma adlarını alan ilk doğanlar veya ikinci doğanlardır. Numaralar artık her birine benzersiz rakamlar atanmış yeni rumuzlara sahip. Yeni rumuzları için rapor veren normal vatandaşlara aynı zamanda kendi istekleri dışında VPMD implantasyonu yapılıyor. Bunu bilmiyorlar. Birkaç hafta sonra kafalarında cihazlarla ayrılıyorlar. Teknoloji hemen aktif hale gelmiyor, tüm bölgeler implante edilene kadar. Sonra bir düğmeyi çevirir gibi hepsini birden özümsüyorlar. Yaşadıkları tek semptom aşırı baş ağrıları. Takma isim atamalarına direnenler, Numaralar tetiklendiğinde ve implantlar Census'un ağında etkinleştirildiğinde kendilerini bir komplonun ortasında bulurlar. İmplante edilmiş aile üyeleri direnenleri sokaklarda avlıyor ve öldürüyor."

"Spectrum zihin kontrol cihazını kurbanı öldürmeden bir konakçıdan çıkarmanın bir yolunu buldunuz mu?"

Başını eğdi.

"Anlıyorum."

"Özür dilerim." Reykin'in boynunun derisi kararır. Renk yukarı doğru ilerliyor ve yanaklarına yayılıyor. Bana doğru uzanıyor ama tereddüt ediyor ve onun yerine kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ne için üzgünsün?"

"Atlamalıydım. Eğer atlasaydım, kaçabilirdin." "Bunu bilemezsin."

"Bir şansın olabilirdi." Çenesi sıkıştı. "Bir şansım vardı. Yaşadım, bir nevi ..."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben artık farklıyım Reykin."

Yüzünde araştıran, şefkatli bir ifade var. "Aynı görünüyorsun, Roselle." Bana tekrar uzandı, ama bu sefer yanağımı avuçlarının içine aldı.

ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Nasırlı başparmağını yumuşak tenime sürtüyor.

"Ben aynı değilim." Sol gözümdeki gümüş ışıltıyı harekete geçiriyorum. Işık yüzüne metalik bir parlaklık veriyor. Reykin yüzünü buruşturuyor ve elini benden çekerek geri çekiliyor. Verdiği yanıt neredeyse irademi kırıyor. Sesime bir titreme giriyor: "Kafamdaki bu şeyi şimdilik kontrol edebiliyorum. Bunun her zaman doğru olacağına dair sana söz veremem. Crow korkunç derecede güçlü. Spectrum dedikleri kolektif bilincin bir parçası ve VPMD implantına sahip herkesi ele geçirebilir, bedenlerine yerleşebilir. Kontrolü mutlaktır."

"Senin dışında." Reykin'in tepkisi huzursuz, öfkeli ve ... umutlu.

"Benim VPMD'm yok."

"Bilmiyor musun?" Gümüş gözüme bakıyor.

Işığı söndürüyorum. "Hayır, benimki farklı. Elimde Sayım'ı yenmek isteyen haydut bir teknisyen tarafından geliştirilmiş bir prototip var."

"O şeyi kafana *Ransom* koydu," diye homurdandı Reykin, kara kaşları aşağı doğru inen çizgiler halinde birbirine çarparak, "Denizlerin Kaderi'nde." Bunu çözmüştü. Zor olmadı. Ona ben söyledim. Dehşet ve pişmanlık yüz ifadesini renklendiriyor.

"Ransom'ın açıklamasına izin vermeliyim. Sebepleri vardı." Acıdan boğuluyorum. Bir ucube olduğumu biliyorum ama Reykin'in tepkisi beni gömüyor. Neredeyse Crow'la yüzleşmeyi ve onun unutuluşunu kabullenmeyi, bu teşhir altında solup gitmeye tercih edecektim.

Yumruklarını sıktı. "*Sebepleri* umurumda değil."

"Umursamalısın. En azından Crow beni ameliyat etmeseydi kardeşini öldürecek ve başka birine beynimin içine bir VPMD yerleştirtecekti. Yaptığı şeyi büyük bir kişisel risk alarak yaptı. Ransom bana standart bir cihaz yerleştirebilirdi. Eğer yapsaydı, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Hâlâ peşinde olan pek çok Black-Os'tan biri olurdum."

Reykin üst kollarımı kavrıyor. "Seni onların piyonu

yaptı." "Artık kimsenin piyonu değilim."

"Ama bunun değişebileceğini kendiniz söylediniz."

"Olabilir," diye itiraf ediyorum. "Bana karşı gardını asla

düşürmemelisin." Elleri kollarımdan düşüyor. Yıkılmış görünüyor.

"Anlıyorum."

Göz ucuyla dışarıdaki denizde bir şeyin hareket ettiğini görüyorum. O tarafa baktığımda Hawthorne orada, camın arkasından bana bakıyor. Nefesim kesiliyor ve elimi soğuk yüzeye koyuyorum. Ben bunu yapana kadar, o gitmiş, buharlaşmış.

"Neyin var?" Reykin bana doğru uzanarak soruyor. Karanlık suya bakarken onu durdurmak için ellerimi kaldırıyorum.

"Dışarıda bir şey gördün mü?"

"Yani bir gemi gibi mi?" Camın arkasından Reykin de karanlığı inceliyor.

"Hayır, gemi değil. Hawthorne'u görmedin mi?"

"Suyun içinde mi? Hayır! Bu imkansız, bu derinlikte olmaz. Onu ezer."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Ben sadece ... ... Sadece yorgunum." Titrek bir elimle alnımı ovuyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Saçlarıma dokunup yanağımdan uzaklaştırıyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Avuçlarım nemli. Reykin'in yanında olmak başımı döndürüyor. Sanki onu aylar değil de günler önce terk etmişim gibi geliyor bana. "O gece platformdan çıkabildiğine sevindim," diye mırıldanıyorum. "Ölmediğine ya da Hawthorne ve benimle birlikte gitmek zorunda kalmadığına sevindim." Daha fazlasını söyleyemiyorum. Duygularım beni boğuyor. Gözyaşlarım beni kör ediyor. Gözyaşlarımı ondan saklamak için arkamı dönüyorum, omuzlarım yuvarlanıyor.

"Seni bulmaya çalıştım. . . Bulamadım. Bir kez yaklaştım ama zamanında yetişemedim."

Midem bulanıyor. "Ne zaman?"

"Swords'daki Salloway kalesine yapılan saldırı." Omzuma dokunuyor, dönüp ona bakmam için bir jest yapıyor.

Utanç yanaklarımı yakıyor. Onunla yüzleşemiyorum. "Benim yanımda gardını asla düşürme Reykin."

"Roselle-"

"Ciddiyim! Beni içeri almayın."

Reykin isteksizce bir adım geri çekilir. "Diğer gemilerle temasa geçmek ve Ransom'un hangisinde olduğunu bulmak için köprüye gidiyorum. Bir şeyler öğrendiğimde size durumu hakkında bilgi vereceğim. Biraz dinlenmeye çalışın." Kapıya doğru ilerler. "Seni bu odaya kilitlemek zorundayım. Uyandığında iletişim cihazınla bana ulaş," diye omzunun üzerinden seslenir ve sonra çıkar. Kapı arkasından kayarak kapanır ve kilitlenir.

"Uyanığım," diye cevap veriyorum kendi kendime usulca. "Umarım bu sonsuza dek sürer."

Islak, yavru köpek kokulu öpücükler yanaklarıma ve burnuma saldırarak beni bir rüyadan çıkarıyor. Rogue'un siyah-beyaz kuyruğu Reykin'in pantolonunun paçasına çarpıyor ve küçük tüylü manyak yatağıma atlayıp beni hayranlıkla yıkamaya devam ediyor.

"Rogue, çok büyüksün!" Yüzümü yalamasını engellemeye çalışıyorum ama o kadar kıpır kıpır ve heyecanlı ki buna katlanmak zorunda kalıyorum. "Merhaba," diyorum yanağımı onun küçük kafasına sürterek. "Nasıl bu kadar büyüdün?" Kelimenin herhangi bir standardına göre büyük değil; sadece Faziletlerin Kaderi'nden alındığım zamankinden daha büyük.

Reykin alt ranzada benimle göz hizasına gelecek şekilde çömeliyor. "Rogue önüne koyduğun her şeyi yer, buna arada sırada botlar da dahildir ve sarılmayı sever."

Reykin'in okyanus gözlerine bakıyorum ve Reykin'e sarılma isteğimi tamamen anlıyorum. Yanaklarım kızarıyor. Rogue'un sarkık kulaklarını karıştırarak soruyorum: "Onu Halo Sarayı'ndan nasıl kurtardın? O platformda fazla uzağa gitmiş olamazsın."

Reykin yatağımın kenarına oturmak için yaklaşıyor. Uzanıp Rogue'u sevdi. "Ben yapmadım. O saçma platform Deneme Köyü'nü geçtikten hemen sonra düştü. Neredeyse ikinci doğan eğitim kamplarının kapağına ulaşamıyordum - hani Grisholm'la birlikte hoverbike'larımızla gezdiğimiz kamplar var ya?"

"Evet."

Gerginlik ağzının etrafında çizgiler oluşturuyor. Elini Rogue'dan çeker. "Ormanda saklandım, ikinci doğan hayatta kalma uzmanlarından birinin eğitimleri sırasında inşa ettiği bir sığınakta. İyi bir kamuflajdı; yosun ve ağaç kabuğundan yapılmıştı, görülmesi zordu. Normal Erdemli vatandaşlara benzeyen gezici zeroborn çeteleri sürüler halinde avlanıyor, rastladıkları insanların çoğunu avlıyorlardı. Erdemlerin Kaderi'ndeki endüstriyel sistemlere sızdım ve kaçırıldığınız gecenin drone kameralarından sokak görüntülerini elde ettim."

Reykin bileğindeki iletişim cihazındaki hologramı kullanarak Purity'nin savaştan harap olmuş sokaklarının görüntülerini yansıtıyor. Kaldırımlarda ve kaldırımlarda, gözlerinden gümüş ışık huzmeleri akan, bir zamanlar sıradan görünen ilk doğanlardan oluşan gruplar dolaşıyor. Bazıları yırtık pırtık balo elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, bazıları

ise pahalı, yıpranmış takım elbiseler ya da kana bulanmış cübbeler giymiş

ve terlikler. Diğerleri ise yırtık sabahlıklarıyla yalınayak. Hepsinin ifadesi aynı hırıltılı maske.

Reykin hologramı söndürür. "Takma adımı kaybetmem gerektiğini biliyordum

-Bir işaretti. O gece onu kestim ve yok ettim. Hayalet kürem vücut sıcaklığımı düşük tuttu, böylece kızılötesi tarayıcılar beni bulamadı." Cebini karıştırıyor, küçük gümüş küreyi çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Aldım ve avucumun içinde yuvarladım. Cihaz buz gibi bir his veriyor. Tenim onun sıcaklığını benimsiyor ve bu sıcaklık yavaşça elime ve bileğime yayılıyor. Titriyorum ve cihazı Reykin'e geri veriyorum. O da alıp cebine sokuyor.

"Kulaklıklı iletişim cihazım yanımdaydı, böylece Phoenix'i kontrol edebiliyordum" diyor. Neden bahsettiğini biliyorum. Halo Sarayı'nda Phoenix'i geliştirirken kompakt kulaklığı kullandığını görmüştüm. "Fusionblade'imden gelen enerjiyi ve eğitim şebekesinin ormanında keşfettiğim gizli bir kamera bağlantısını kullanarak sinyali güçlendirmek zorunda kaldım, ama sonunda mekadomunuza bağlanmayı başardım. Phoenix'in kontrolünü ele geçirdim ve botu kamplardan uzaktan manipüle ederek, tüylü dostumuzu ihtiyacım olan malzemelerle birlikte Phoenix'in gövdesine nazikçe doldurdum ve ardından Phoenix'i bana yönlendirdim. Sınıf 5Z'niz olmasaydı, Erdemlerin Kaderi'nden asla canlı çıkamazdım."

"Hiç kimse mekadoma meydan okumadı mı?"

"Erdemler'de kaos vardı ama hayır. Hiçbir şey buna karşı çıkmadı. Sanki görmüyorlar bile. Zerobornlar bir temizlik birimini fark edemeyecek kadar herkesi öldürmekle meşguldü. Ve Phoenix kurşunla kaplı, bu yüzden hemen hemen her şeyi taşıyabilir, çünkü tarayıcılar içini görmekte zorlanıyor."

"Yani Phoenix sana ormanda mı ulaştı?"

"Evet. Rogue bunun büyük bir macera olduğunu düşündü." Rogue'un sarkık kulaklarını karıştırıyor. "İlk başta Phoenix'in senin dairenden topladığı erzaklarla hayatta kaldık. Sonra Phoenix'in yakındaki Deneme Köyü'ne yaptığı gezintiler sırasında topladığı şeylerle yaşadık. O ilk geceden sonraki günlerde zerobornlar herkesi ya katlediyor ya da esir alıyordu. Doğum sırası önemli değildi. Zenginlik önemli değildi. Sayım bağlantıları olmadığı sürece siyasi bağlantıların da önemi yoktu. Diğer Kaderlerde de farklı derecelerde benzer şeyler oluyordu ama hiçbiri bizim bulunduğumuz yerde olanlara benzemiyordu. Üst düzey Nüfus Sayımı ajanları Purity şehrini kendi şehirleri haline getirdiler."

"Peki ya Quincy," diye soruyorum dehşet içinde, "Balmora'ya bakan

küçük Taş Kaderli kız? Ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. O da

yakalandığım gece *Yukarı Halo*'daki süitimdeydi! Belki onu görmüşsünüzdür?"

Reykin'in ifadesi kasvetli bir hal alır. "Başaramadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Phoenix'i onu araması için gönderdim. Zerobornlar esir almaz, Roselle. O da diğer herkesle birlikte öldü."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Buna inanmamak için çaresizce meydan okuyorum. "Bir şekilde kaçmayı başarmış olabilir. Deniz Kalesi'nde saklanıyor olabilir-"

"O öldü, Roselle. *Yukarı Halo*'nun gözetleme kayıtlarına girdim ve CTD'den kayıtları aldım. İlk saldırının olduğu gece ölmüş."

Ağzımdaki safrayı yutuyorum. "Bir bakayım."

"Hayır. Bana yalvarsan bile olmaz Roselle. Zerobornların ona ne yaptığını görmek istemezsin. Lütfen, bu konuda bana güven."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ve "Virtues'tan nasıl kaçtın?" diye soruyorum.

"Phoenix, sokakları tarayan ve uçakları düşüren zihinleri değiştirilmiş asker ve vatandaş lejyonlarından kaçmama yardım etti. Mekadomunuzun dosyalarında kanalizasyon sistemlerinin çok eski haritaları var - Fates Cumhuriyeti'ndeki her kader, şehir, kasaba ve konut için. Virtues'dan çıkana kadar beni şehir şehir yeraltı tünel ağında yönlendirdi. Oradan sonrası biraz daha kolay oldu. Yıldızlar'a varana kadar yeraltında devam ettik."

"Şafak Kapıları dışında Census'un ele geçirmesine direnen oldu mu? Peki ya ikinci doğan Kılıç askerleri?"

"Büyük bir tasfiye oldu." "Tasfiye'

derken neyi kastediyorsun?"

"Census, ikinci doğan askerlerin Census'un ne yaptığını öğrendiklerinde, Kılıçların kontrolü annenizde olsa bile, büyük olasılıkla isyan edeceklerini biliyordu. Census'un bunun için bir planı vardı. İkinci Doğan Denemelerinin Açılış Törenleri başlarken, Kılıçların Kaderi'nde ikinci doğan askerler ortadan kaldırılıyordu."

Nefesim kesildi. "Nasıl?"

"Eski Üssünüz Taş Orman, muhtemelen Forge'a yakın olduğu için en ağır darbeyi aldı ve anneniz tecrübeli savaşçıların şehrine ya da Sayım'a karşı bir saldırı düzenlemesini istemedi. Annen

yüz binlerce ikinci Kılıç'ın ölümünde suç ortağı oldu. Katliama Census öncülük etti. Zaten her Ağacın Census yeraltı tesisini işgal etmişlerdi. Bu Ağaçların gövdelerindeki havalandırma sistemlerine ve dallara yerleştirilmiş asılı hava barakalarına öldürücü gaz pompalamak onlar için kolaydı. İkinci doğan askerlerin çoğu uyku kapsüllerinde, İkinci Doğan Denemelerinin Açılış Törenleri sırasında seninle benim tartışmamızı izlerken öldüler."

Panik ve kusma dürtüsü beni aynı anda vuruyor, ama sonra başka bir şey oluyor. Sanki bir chet yemişim gibi, çünkü mide bulantısı titrememle birlikte dağılıyor. Hâlâ korku ve tiksinti hissediyorum ama başımı döndürmüyor ya da geçmişte paniğime eşlik eden diğer semptomlardan herhangi birine izin vermiyor. Sanırım kafamdaki cihaz, etkilerini nötralize etmek için diğerlerini serbest bırakarak sistemimdeki nörokimyasalları telafi ediyor.

"Peki ya Twilight Forest Base ya da Platinum-Darkshire?" diye soracak kadar kendimi sakinleştirebildim.

"Alacakaranlık Orman Üssü'ne de aynı şekilde davranıldı. Platin Ormanı ve Darkshire'daki bazı Ağaçlara hiç gaz verilmedi. Bunun yerine zerobornlar tarafından istila edildiler. Yakalanan ikinci doğan askerler VPMD implantasyonu için alındı ve daha sonra cerrahi olarak askeri geliştirmelerle değiştirildi ve cyborg saflarına katıldı. Bildiğimiz şey, cihaz implantasyonunun çoğu Üs'te önceden belirlenmiş Ağaçlardan yapıldığıdır. Kaçmayı başaran bazı askerler Şafak Kapıları direnişine katılmayı başardılar ama sayıları çok fazla değildi."

"Diğer kaç Üs hayatta kaldı?"

"Binlercesinden mi? Çok azı. Askeri ağaçların bazıları hayatta kaldı - gaz bazılarına ulaşamadı - ama tüm Üslerdeki ağaçların çoğu şimdi çürüyen cesetlerle dolu. Bunlar toplu mezarlıklar. Bu artık bir güç mücadelesi değil Roselle. Bu varlığımız için topyekûn bir savaş."

Uyuşmuş durumdayım. Reykin'in bana söylediklerine hiç şaşırmamış olsam da sanırım şoktayım. Ben de onların bir parçasıydım. Derinlerde bir yerde, nasıl çalıştıklarını biliyorum. Verimlilik. Hedeflere en az zamanda ve en az çabayla ulaşmakla ilgili. Kimin öldüğü, kaç kişinin öldüğü ya da neyin yok edildiği önemli değil. Önemli olan tek şey anlık, tavizsiz sonuçlardır. Artık ben de öyleyim, biliyorum. Sonunda, Crow'u öldürme hedefime ulaşmak için taht odasındaki herkesi, hatta kendimi bile öldürmekten çekinmedim. Sadece planladığım gibi gitmedi.

"Nüfus sayımı ve Yüksek Konseyleri Crow'un onlara getireceği her şeyi hak ediyor," diyorum.

"Crow onlara ne getiriyor?"

"Ölüm. Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi anneme Crow'u Seraphinian adlı zehirle öldürmesini emretti. Başaramadı. Crow zaten tüm Sayım ajanlarını Spectrum'un dışına kilitlemişti. Ana seviye cihazları artık çalışmıyor. Artık VPMD'leri kontrol edemiyorlar ve bu da Black-O'lar da dahil olmak üzere hiçbir zerobornu kontrol edemeyecekleri anlamına geliyor. Nüfus sayımı ajanları artık Spektrum'un dışında akıntıya kapılmış durumdalar. Dümensiz."

"Bu son iki gündeki raporlarımızla örtüşüyor. Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi gitmiş. Virtues yine kaos içinde. Sokaklarda ölü bedenler yatıyor - hepsinin Sayım ajanı olduğuna dair istihbarat alıyoruz."

"Crow'un Census'a karşı olan kan davası muhtemelen kaçmamın tek sebebidir. Ben hala hücremdeyken Crow Kılıç Sarayı'nda ikamet ediyor olsaydı, şimdi burada olmazdım. Döndüğünde sahilde neler olduğunu gördünüz. O da telekinetik ve hepsinin içinde, ama gerçek bedeninin yakınlığı bir nedenden dolayı önemli. Başka birinin bedenindeyken olduğundan daha güçlü."

"Belki de bilinçlerini bypass etmiyordur?"

"Belki de kendi vücudu ona güç vermek için genetik olarak değiştirilmiştir. Emin değilim. Kendi klonlarından birinin içinde değilken zihniyle bir şeyleri hareket ettiremiyor gibi görünüyor ama içindeyken Cherno'yu sanki ejderha-adam bir hologrammış gibi odanın diğer ucuna yansıttığına şahit oldum." "Sen de zihninle bir şeyleri hareket ettiriyorsun, değil mi?" Reykin cevap veriyor. "Yoksa hepimiz Daltrey'in avucundan çıkıp denize uçan el bombasını halüsinasyon mu gördük?"

Korku midemi düğüm düğüm ediyor. "Ben Crow gibi değilim. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sanırım bir tür hayatta kalma içgüdüsüydü."

"Ama sendin, değil mi? Bunu sen yaptın."

"Bendim ama korkuyordum," diye cevap veriyorum isteksiz bir iç çekişle. "Peki ya düşen Burton hava gemileri?"

"Ben de." Rahatlamak için Rogue'a daha sıkı sarılıyorum. Yavru köpek elimi yalıyor. "Şimdi benim için bir şey taşıyabilir misin?"

"Neden?" Kendimi savunmada hissediyorum. Benim bir canavar olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Yapıp yapamayacağını görmek için."

"Bilmiyorum."

"Dene."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Rogue'u bana vermeye ne dersin?"

"Ama ya ona zarar verirsem?" Köpeğimi göğsüme daha da yaklaştırıyorum. "İncitmeyeceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Seni tanıyorum."

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes veriyorum ve Rogue'u tutuşumu gevşetiyorum. Yapmak istediğim son şey Reykin'e ne kadar büyük bir ucube olduğumu göstermek. "Belki de bunu okyanusun ortasında yapmamalıyız."

"Lütfen?"

"Eğer bir şeyler ters giderse, seni suçlarım."

"Tamam."

Kucağımdaki küçük kürk kütlesine odaklanıyorum. Gözlerim her şeyi kapsayan enerjiye uyum sağlıyor. Pencerenin dışındaki dünya karanlık ve bulanık, ama bu odanın içindeki her şey altın sarısı ışıkta, havadar ve benim "ulaşabileceğim" bir yerde. Ellerimi hareket ettirmeme gerek yok, sadece yavru köpeğin kalkmasını *istiyorum.* Rogue üzerimden bir kuyruk boyu kadar havalanıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Reykin fısıldıyor.

"Hani ağır bir şeyi kaldırmaya hazırlanırken onu kavrar ve hazırlık için karnınızı sıkarsınız ya?"

"Evet?"

"İlk başta biraz öyle, ama sonra, nefes verdiğimde"-nefes veriyorum -"Rogue'u yükselten hafifliktir, ağırlık değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ama etkilenmiş görünüyor.

"Keşke bunu hissedebilseydin. Biraz gıdıklanıyor." Rogue'un kuyruğu kucağımın üzerinde süzülürken öfkeyle sallanıyor. Sanki hiç anlamadığı bir oyun oynuyormuşuz gibi o küçük köpek yavrusu sesiyle bana havlıyor.

"Onu bana verebilir misin?" Reykin soruyor.

"Ellerinizi uzatın ki düşmeye başlarsa onu yakalayabilesiniz."

Rogue'un kuyruğu havai bir mutlulukla doluymuş gibi ciddiyetle sallanıyor. Küçük yaratığı Reykin'in bekleyen kollarına doğru uçuruyorum. Reykin ona sahip olduğu anda, onu hareket ettirmek için gereken hafifliği bırakıyorum. Rogue Reykin'in ellerinde kıvranıyor, ondan uzaklaşıp bana dönmeye çalışıyor. Reykin, Rogue'u göğsüne yakın tutarak gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Bir şey söyle," diye kaşlarımı çatarak emrediyorum, kendimi bir ucube gibi hissediyorum.

"Başka ne yapabilirsin ki?"

Ona ölümsüz olabileceğimi nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için söylemiyorum. Onun yerine "Yavru köpeğimi geri alabilir miyim?" diye soruyorum. Bana Rogue'u uzatıyor, o da mutlulukla tekrar yüzümü yalıyor. Ben de onu kendi öpücüklerimle kaplıyorum.

"Bu yetenek ne zaman ortaya çıktı? Zaman içinde mi geliştirdiniz, yoksa ... ?"

"Daha bugün oldu."

"Sizi dün bulduk. Dün farklı olan neydi?" Reykin soruyor. Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyor. Meraklı ve açıkçası son derece meraklı.

"Beni dün mü buldun? Ne kadar uyudum?"

"Normalden daha uzun. Endişelendim ve seni kontrol etmesi için Rogue'u yanımda getirdim. Neden sorudan kaçıyorsun?"

"Ne sorusu?"

"Dün farklı olan neydi?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim.

"Korkmuştum."

Reykin kaşlarını çatıyor. "Muhtemelen bilincin yerindeyken sürekli bir korku halindeydin. Sence bu muydu? Sence korku fizyolojinde bir şeyi tetikledi ve savunmacı bir özellik geliştirmene mi neden oldu?" Şüpheci görünüyor.

"Belki," diye çitle çeviriyorum.

"Öyle olduğunu düşünmüyorsun. *Gerçek* teorin nedir?" "İyi bir teorim yok."

"Hadi ama." Beni azarlarken gözleri kısılıyor. "Evet, istiyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Rogue'u bir kenara bıraktım ve ranzadan kalktım. "Giyinmeliyim. Bu kıyafetler benim için mi?" Paketin benim olması gerektiğini bildiğim halde soruyorum çünkü daha önce orada değildi. Bornozumun kemerini sıkıyorum, paketi elime alıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Rogue ayaklarımın dibinde oturuyor, sanki onu tekrar kucağıma almamı istiyormuş gibi bana bakıyor.

"İşte." Reykin Rogue'u kucağına alır. Bir düğmeye basıyor ve duvardan bir bölme açılarak küçük makyaj alanının etrafını sarıyor ve onu odanın geri kalanından ayırıyor. "Bu gizlilik perdesinin arkasında üstünü değiştirebilirsin."

Onun mahremiyete ihtiyaç duymayacak şekilde eğitilmiş ikinci doğan bir kılıç olmadığını unutuyorum. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve bölmenin arkasına saklanıyorum. Gözlerimi kapatıp bir an nefes verdikten sonra paketi açıyorum. İçinde Gates of Dawn'ın askeri eğitim

üniforması var. Üst kısmı gece mavisi ve bir asker için yapılmış.

kadın, destekli. Eşleşen atletik altlar bana tam uyacak gibi görünüyor. Botları bir kenara koyuyorum, bornozumu çıkarıyorum ve bölmenin üstünden geçiriyorum.

"Telekinezi yeteneğini nasıl geliştirdiğine dair teorini bana anlatmak üzereydin," diye hatırlatıyor Reykin bölmenin diğer tarafından.

"Hayır, değildim," diyorum nefesimin altında. "Öyle miydim?" Üstümü başıma çekip yerine oturturken beni duyabileceği kadar yüksek sesle soruyorum.

"Korktuğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Korkmuştum. Daha yeni uyanmıştım."

"Kolektiften mi, Spectrum'dan mı?"

"Hayır, birkaç gündür Spectrum'un kontrolü dışında uyanıktım. Bu farklıydı." Pantolonu çekiyorum.

"Nasıl farklıydı?"

Askeri bir botu elime alıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Botun içindeki etiket Salloway logosunu taşıyor. Gözlerimi yaşartıyor. Onları geri çekmeye zorluyorum, önce bir botu, sonra diğerini giyiyorum. Doğruluyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum ve kolumdaki bir damla gözyaşını siliyorum.

"Roselle?" Reykin soruyor ve bekliyor. Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum.

Bir karara vardım. Madem bu kadar çok bilmek istiyor, o zaman her şeyi duymalı. Onu hiçbir detaydan mahrum bırakmayacağım. Tıpkı füzyon kılıçlarıyla birlikte çalıştığımız zamanki gibi. Acımasız olacak ve ikimizi de öldürmekle tehdit edecek. Omuzlarımı dikleştirerek bölmenin etrafından dolaşıyorum. Reykin rafa yaslanmış, yakışıklı bir endişe maskesiyle bana bakıyor.

Yavaşça nefes veriyorum, boğazım duygularla sıkılıyor ve "Ölmüştüm. İkinci kez öldükten sonra yeni uyanmıştım."

Kaşları kırışır. "Anlamıyorum." "Ben öldüm, Reykin."

"Öldün mü? *Ölü* gibi mi öldün?"

"Evet, iki kez öldüm." İki parmağımı kaldırdım. "Ve her seferinde hayata geri döndüm."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kalbini yeniden mi çalıştırdılar?"

"Hayır. Sanırım kendimi iyileştirdim - vücudum normal olmayan bir şekilde yeniden oluştu."

"Ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"İlk seferinde boğuldum. Kılıç Sarayı'nın gizli taht odasındaydık.

Annem ve Crow oradaydı. Hawthorne da oradaydı.

Othala, Ajan Crow'u öldürmek için Burtonlar ve Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi ile bir komploya karıştı. Onu zehirlemeyi planladılar, ancak başarısız oldu çünkü onun artık *Ajan* Crow olmadığını anlamadı. O bundan çok daha fazlası. Onun ne planladığını biliyordu ve Hawthorne'un onun kafasını kesmesini sağladı. Ardından Crow tüm müttefiklerine sırtını döndü ve Nüfus Sayımı Yüksek Konseyi'ndeki herkesi öldürmeyi planladığını açıkladı.

"Onu öldürebilecek bir silahım yoktu ama gizli taht odasının tavanı Kılıç Sarayı'nın alışveriş merkezinin altında yer alıyor. Oradaki su özelliği Halo Sarayı'ndaki kumsalın uzunluğu kadardır - hatırlıyor musun?"

Reykin başını sallar.

"Tavanı paramparça edersem odanın boşalamadan dolacağını fark ettim. Ben de bir cyborgdan bir top ödünç aldım ve tavanı kırdım."

"Ve sen boğuldun?"

"Evet. Crow'u da öldürdüm, en azından bedenini. Ama o Spectrum'un bir parçası ya da belki de artık Spectrum*'dur*, bilmiyorum. Tek bildiğim, büyütmekte olduğu yeni bir Kipson Crow klonunda kendini yeniden canlandırdığı."

"Peki ya Hawthorne?"

Çenem sallanıyor. Güçlükle konuşabiliyorum, bu yüzden fısıldıyorum, "O da öldü, ama uyanmadı."

Reykin Rogue'u yere bırakıyor. Yavru köpek yuvarlak pencereye doğru zıplıyor ve siyah burnunu cama dayayarak balina simülasyonlarını izliyor. Reykin bana doğru geliyor. Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Kollarım beline dolanıyor. Başımı göğsüne koyuyorum ve kalp atışlarının kulağıma çılgınca çarpmasını dinliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Şu anda bana başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Seni zorladığım için özür dilerim," diyor Reykin başımın üstünü öpmeden önce usulca.

"Hayır, bilmelisin. Birbirimize asla yalan söylemeyiz. Anlayabilmen için her şeyi duymanı istiyorum." Göğsünden uzaklaşıyorum ve kollarımla yanaklarımı tekrar siliyorum.

Reykin'in dudakları sert bir çizgi halinde. "Pekâlâ. Uyandıktan sonra ne oldu?"

"Ben morgdaydım. Cherno da oradaydı. Hâlâ hayattaydı çünkü ejderha kalbi ya da onun gibi bir şeyi vardı ve bizim gibi oksijene ihtiyaç duymuyordu. O ve ben kaçmaya çalıştık. İşte o zaman Crow

Bizi yakaladı. Flannigan'la birlikteydi. Sayım Yüksek Konseyi'ni yok etmek için Erdemlerin Kaderi'ne gitmek üzereydiler. Cherno beni Crow'dan korumaya çalıştı ama ikimiz de tekrar yakalandık. Phoenix'i o zaman gördüm."

"Bana Ransom'ın Kılıç Sarayı'nda olduğunu ve Census'un öldüğünü söylemiştin."

"Mesajımı anladınız."

"Mesajı aldım. Hemen anlamadım, nüfus sayımı ölmemişti.

-Ama Ransom'ın orada bir yerde olduğunu fark ettim. Onu aramaya başladım ama bölgedeki takma adları incelediğimde hiçbir şey çıkmadı çünkü adını ve takma adını Calvin Star olarak değiştirmişti. Bunu neden yapsın ki?"

"Hayatta kalmak zorundaydı. Eğer kurtulmasaydı, Crow seninle olan bağlantısını bulacak ve onu sana karşı kullanacaktı."

"Ransom bunu biliyor muydu?"

"Hayır. Ransom kendi sebeplerinden dolayı adını değiştirdi. Ona kendiniz sormanız gerekecek."

"Seni gözaltı merkezine götürdüklerini biliyordum. Seni çıkarmak için Phoenix'i kullanmak istedim ama o sırada seni çıkarmanın bir yolu yoktu. Sahilden içeri girebilecek bir birim oluşturmak için çabalıyorduk. Sadece ekibi taşımak birkaç saat sürdü. İşte o zaman beni bağladılar. Seni almaya gelecektim."

"Fark etmezdi Reykin. Ajan Crow Saray'dan ayrılmıştı ama bilincinin bir parçası hâlâ oradaydı, bir Black-O askerinin bedeninde. O askeri beni sorgulamak için kullandı. Ajan Crow'un bir teorisi vardı. İlk kez öldüğümde, kendi cesedini incelemeye geldiğinde morgda beni kendisi kontrol etmişti. Bir şekilde hayata döndüğümü biliyordu ve bunu tekrar yapıp yapamayacağımı görmek istedi."

"Sana ne yaptı?" Reykin yüzünü buruşturarak soruyor, sanki cevabımı gerçekten duymak istemiyormuş gibi.

"Öldükten sonra kendimi iyileştirip iyileştiremeyeceğimi görmek istedi, bu yüzden bana işkence etti ve sonra kalbime bir füzyon bıçağı sapladı."

Reykin'in çenesi gerildi. Omzumu kavrıyor ve neredeyse istemsizce sıkıyor.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Yüzünü buruşturuyor ve yukarı bakıyor. Elinin baskısı hafifliyor ama elini çekmiyor. "*Ben* iyi miyim? Nasıl hissettiğim kimin umurunda?"

"Umurumda."

"Ne zamandır ölüsün?"

"Bilmiyorum - bilincimi yeniden kazanmam belki bir günümü aldı?"

Onunkaş yükseltir hafifçe. "Is o mümkün sen bir şekilde yanıldınız mı?"

"Ölü olmak hakkında

mı?" "Evet."

"Hayır."

Reykin boğazını temizleyip "Hayata geri döndüğünde ne durumdaydın?" diye sorana kadar ikimiz de konuşmadık.

"Harika değil," diye cevap verdim. "Kabuk bağlamış bir kan ve kusmuk havuzunda uyandım.

Göğsüm ağrıyordu -hassas ve yanmış gibiydi- ama iyileşmişti."

"Üniformanın kalbinin üzerinde yanmasının nedeni bu muydu?" Reykin talep ediyor. Şimdi öfkeden kuduruyor.

"Evet. Uyandığımda Crow beni bekliyordu -işkencecimin bedeninin içindeki onun bilinciydi. Beni tekrar öldürmeye hazırdı, kendimi iyileştirmeye devam edip edemeyeceğimi görmek için, benim ..."

"Ölümsüz."

Başımı salladım. "Karga ruhlu asker tekrar üzerime geldi ama bu sefer elimi uzattım ve ... . Onu durdurdum. Görünmez bir darbe avucumdan parmak uçlarıma doğru tetiklendi. Güç ilk başta bir füzyon bıçağının titreşimi gibi gıdıkladı. Ama vurduğunda bir füzyon bıçağına hiç benzemiyordu. Daha çok bir hovercycle'ın ona çarpması gibiydi. Darbe askeri duvara doğru itti ve onu paramparça etti."

"İkinci kez ölmeden önce bu güce sahip değil miydin?" Reykin soruyor.

"Hayır. Öldüğümde bana bir şey oldu. Sanırım vücudum kendini iyileştirdiğinde, bir *üst* seviyeye *geçti*."

"Bunun kafanızdaki cihazla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Nasıl olmaz?" Şaşkınlıkla alnımı ovuşturuyorum. "Kardeşinle konuşmam gerek. O nasıl? Onu gördün mü?"

"Onu henüz görmedim. Şu anda farklı bir gemide. Yine de raporlar olumlu. Yakında uyanacağına inanıyorlar."

"En kısa zamanda onu görmek istiyorum."

"Ben de. Şimdi nasıl biri? Kardeşimle çok konuştunuz mu?

Sen . . ."

"Biz arkadaş mıyız?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Ransom'ı pek tanımıyorum. Arkadaştan çok müttefikiz. O beni benim tanıdığımdan çok daha iyi tanıyor gibi görünüyor.

onu. Seninle ayrıldığımız günden beri benim kişisel teknisyenim oldu Reykin."

Reykin yüzünü buruşturuyor. "'Ayrıldık.' Bu kötü bir kelime seçimi." Kızgın ama bana yönelik olmadığını biliyorum. "Ayrılmadık. Parçalandık."

Kalbim tekliyor, sanki içinde hala bir delik varmış gibi ağrıyor, sanki kan yerine hava kabarcıklarıyla doluymuş gibi. "Kim daha kötü durumda bilmiyorum, sen mi ben mi? Dünyamızın yok oluşunu izlemek zorunda kaldın. Bunu asla unutamayacaksın. Öte yandan ben uyumaya gittim ve bana emrettikleri herkesi katletmek için bedenime tecavüz ettirdim. Crow bana yaptıklarımın bir kısmını gösterdi. Kendime bakmakta zorlandım. Eminim herkes onun suikastçisi olduğumu biliyordur. Bir daha kimse bana güvenemez." Duygularım beni sessizliğe boğuyor. Clifton hakkında Reykin'le ya da başka biriyle konuşamıyorum. Ona ne yaptığımı düşünmeme izin veremem, yoksa çıldırabilirim.

"Sana güveniyorum."

"Bana güvenmeyin!" Hırladım. "Yaptığım şey affedilemez. Onlar için öldürdüm. Bunu tekrar yapabilirim."

"Sen değildin. Sen asla-"

"Ama o *bendim, benim* yeteneğim, *benim* savaş eğitimim." Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Spectrum için dövüştüğüm bir kayda tanık olduğumda anladım. Ben masum değilim. İçimde Dune'u gördüm, *onun* yıllarca ustalaştığım tekniklerini. Ben Spectrum'un kurgusunu takip etmedim. Onlar benimkini takip etti. Saldırının planlaması *benden* geldi. Aynı koşullar altında hedef Crow olsaydı, bugün uygulayacağım strateji bu olurdu. Onu aynı şekilde öldürürdüm. Anlamıyor musun? Spektrum zihnimi topladı. Ben ve onlara verdiğim eğitim olmasaydı, her şey farklı olurdu."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Beni Spectrum'a yeniden yerleştirirlerse, onların suikastçısı olurum. Bunun olmasına izin veremezsin. Benim yanımdayken her zaman üzerinde bir silah bulundurmalısın."

"Neden?" Kaşları bir araya geliyor ve hırlıyor. "Seni öldürebileceğimi mi sanıyorsun?" Alınmış.

"Neyin var senin? Daha önce beni hep öldürmekle tehdit ettin! Ölümsüz olabilirim ama beni etkisiz hale getirebilir ve tekrar Crow'un uşağına dönüşürsem beni yok etmenin bir yolunu bulabilirsin."

İnanılmaz bir şekilde başını sallıyor. "Seni öldürmenin bir yolunu bulsam bile yapmayacağım."

"Neden olmasın?" Feveran ediyorum. "Daha önce yapabilirdin."

"Önceden aptal, kibirli bir çocuktum. İdeallerim için her şeyi feda edebileceğime inanırdım. Ama şimdi biliyorum ki senin hayatına asla son v e r e m e z d i m - bu dünyadaki hiçbir şey için, savaş alanında postumu kurtardığın andan itibaren değil. O zaman seninim. Şimdi de seninim."

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Beni dinlemiyor musun? Crow'un beni geri almasına izin veremezsin. Zihnimin kontrolünü ele geçirir ve ben-eğer seni de öldürürsem, ben-" Reykin beni kendine çekiyor. Bir parçam göğsüne vurmak ve ondan söz almak istese bile ona sarılıyorum. "İşkence asla bitmeyecek. Asla," diye fısıldıyorum göğsüne.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin Roselle, seni daha yeni geri almışken olmaz. Yapışmanın bir yolunu bul, hatırladın mı? Spectrum ve Crow'u yok etmenin bir yolunu bulacağız."

Biraz uzaklaşıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Belki zihnimdeki yeni nöropatik yollardan, belki de ondan, bilmiyorum ama içinde yüzdüğüm hüzün okyanusu çalkalanmayı bırakıyor. Nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. Reykin'in ağzı açılıyor. Dilimde onun tadını alıyorum. Öpücükleri ağrıyan kalbimin etrafındaki acıyı yakıp yok ediyor. Ellerim siyah saçlarında geziniyor, yanaklarının hafif kılları boyunca ilerlemeden önce onları karıştırıyor.

Odamın kapısı kayarak açıldı. İrkilerek hemen Reykin'den uzaklaşıyorum. Yine de bana tutunuyor, kucaklamasından çıkmama izin vermiyor. Kalp atışlarım bir kat daha hızlanıyor, muhtemelen ikinci doğan olarak yetiştirildiğim ve birini, özellikle de ilk doğanı öperken yakalanmak ihanet sayıldığı için. Cherno kapı aralığında iri bir şekilde beliriyor. Üzerindeki atletik Gates of Dawn üniforması onu fethedilemez gibi gösteriyor.

"Çiftleşiyor musunuz?" diye yarı soruyor, yarı suçluyor ejderha adam. "Şimdi mi? Denizin ortasında, biz savaştayken mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Reykin ben "Hayır," derken aynı anda.

Yüzüm yanıyor. "*Çiftleşmiyoruz*." Üniformamı düzeltmek için elimi yan tarafımda gezdiriyorum.

Cherno inkârlarıma karşı sivri kemikli elini kaldırıyor. "Kölene nasıl davrandığın umurumda değil Roselle. Bedeninle ona iğrenç şeyler yapmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Sadece bunu tanrıları uyandırdıktan ve Crow'u yok ettikten *sonra* yapmanı istiyorum." Cherno bize bakıyor ve sonra sanki onu iğrendirmişiz gibi ürperiyor.

"Ciddi mi?" Reykin soruyor.

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyorum.

Cherno konuyu değiştirir. "Haritalarınızı görmem gerek."

Beni bırakmak istemese de Reykin'in elinden kurtuluyorum. Rogue havlıyor ve çelik zemin boyunca bana doğru geliyor. Kuyruğunu sallayıp yeni gelene ulurken onu kucağıma alıyorum.

"Bu benim için bir övgü mü?" Cherno Rogue'a
bakarak soruyor. Kaşlarım çatılıyor. "Övgü mü?"

"Kahvaltı mı?" diye soruyor yavaş bir
gülümsemeyle. "Hayır!" Reykin ve ben hep bir
ağızdan cevap veriyoruz.

Rogue'u göğsüme daha yakın tutuyorum. "Cherno, eğer köpeğimi yersen, seni öldürürüm."

"O zaman beni aç bırakmayın," diye yanıtlıyor. "Yiyeceğe ve araziyi gösteren haritalara ihtiyacım var, tercihen havadan görünüşe."

Reykin derin bir iç çekti. "Beni takip edin, size haritalar ve yiyecek bir şeyler bulalım." Reykin elini sırtıma koyarak beni Cherno'nun yanından geçiriyor, koridora sokuyor ve dar koridorda ilerletiyor.

Bölüm 10
İçsel Bellek

Sualtı gemisi *Sozo One*'daki kaotik telaş tuhaf hissettiriyor.

Spectrum'un aksine, Reykin'i takip ederken karşılaştığım askerlerin hareketlerinde çok az bütünlük var. Bu insanları yöneten karmaşık bir ritim ya da eşzamanlılık yok. Tekdüzelik eksikliği beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de rahatsız ediyor. Bu kargaşa bana kopuk, çok yönlü ve kafa karıştırıcı geliyor. Birçok açıdan burada bir yabancıyım. Onlar da beni öyle görüyor. Şüphe ve düpedüz korku her türlü gümüş ışıktan daha parlak yanıyor.

Reykin fark etmiyor ya da fark etse bile bir şeylerin ters gittiğini belli etmiyor. Yanımda Cherno varken bana gemiyi gezdiriyor. Arada sırada Reykin'in eli kazara benimkine değiyor. Parmağı bir deri sütununu okşuyor ve içimde yavaş yavaş yanan arzunun titrek sarsıntılarını gönderiyor. Bana bahşettiği sayısız yüce yarım gülümseme ve yan gözle bakıştan başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Reykin'in bize eşlik etmesiyle geminin komuta merkezine giden eşiği geçiyoruz. İlk doğanın büyük avuç içi sırtımın küçük kısmına dokunuyor. Holografik aletler iş istasyonlarının cam duvarlarında zonkluyor. Her ne kadar teşhisler ileri düzeyde olsa da -uçuş okulunda öğrendiğim hiçbir şey değil- bir şekilde bana ilkel geliyorlar. Gezinirken, çizelgeler yaşam destek sistemlerinin okumalarıyla yanıp sönüyor. Bir bakışta, ön kompartımandaki CO_2 seviyesinin kabul edilebilir bir seviyenin üzerine çıktığını fark ediyorum.

Solunum.

Duraklıyorum. "Karbondioksit seviyeniz yüksek."

"Neydi o?" Reykin, etrafımızdaki denizcilerin konuşmalarından beni duyabilmek için daha yakına eğilerek soruyor.

"CO_2 seviyenizin bu bölmede yüksek olduğunu söyledim." Rahatsız edici göstergenin küçük çizgisini gösteriyorum. "Burası seralardan biri."

Reykin gözlerini kısarak bakıyor. "Bunu nasıl okuyabiliyorsun ki?" Bir dakika sonra,

çizgi kırmızı renkte yanıp söner ve sistem birkaç vanayı otomatik olarak ayarlayarak dengesizliği düzeltir. Seviyeler düşer ve kırmızı çizgi yumuşak maviye döner.

"Ah," diyorum, "hepsi halledildi."

Şaşkınlık Reykin'in alnına çizgiler çiziyor. Bu alanda eğitimim olmadığını biliyor.

Belki de bunları belirtmemeliyim.

Bize sualtı arazisinin panoramik görüntüsünü veren kalın, şeffaf panellerin üzerinde geziniyorum. Denizin dibinde, kayalık bir kanyonda süzülüyoruz. Eski bir uygarlık, denize düşmüş bir krallık kendini gösterirken, duvarları etrafımızda gökdelen yüksekliğine kadar yükseliyor. Bir kısmı ufalanarak kuma dönüşmüş. Kayalara tutunmuş biyolüminesan mercanlar, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi hafif ışıklar saçıyor.

Bildiğim her şeyden bu kadar farklı göründüğüne göre uzak bir gezegende bir şehir olabilir. Devasa savaşçı heykelleri kumlu zeminde kırık parçalar halinde yatıyor. Diğerleri hala silahlarını taştaki kemerli nişlerden havaya kaldırıyor.

"Burası neresi?" Fısıldayarak yanından geçtiğimiz egzotik kayaların kenarlarından fışkıran kum tanelerini izliyorum. Geriye kalan yapıların hırsı, karadaki son teknoloji mimariyle yarışıyor.

"Bilmiyoruz," diye yanıtlıyor Reykin.

"Bu Gildenzear," diyor Cherno. "Tüm bunlar üzerinde egemenlik iddia ettin Roselle. Onu saklaması için Cassius'a hediye ettin."

"Cassius mu? Yıkım ve Harabenin

Efendisi mi?" "Aynısı," diye yanıtlıyor

Cherno.

"O gerçek mi?" diye soruyor tanıdık bir ses arkamdan.

Cherno dişlerini sıkıyor, dönüyor ve yeni gelene hırlıyor. "Ben otantik biriyim."

O *ses*. "Edge," diye nefes veriyorum. Dönüp baktığımda Edgerton'ı dümenin yanında dururken buluyorum. Cherno'ya bakıyor. Ejderha adamı okumaya çalışırken başını eğiyor ve gözlerini kısarak ona bakıyor.

Sonunda pes etti ve bana döndü. Uzun zamandır kayıp olan arkadaşıma. Kahverengi gözleri genişliyor ve sırıtıyor. "Ben ve Hammon hariç herkes senin onlardan biri olduğunu söyledi," diyor. "Zombi diyarından geri dönüş yolu olup olmadığını biliyorduk,

onu bulacaktın. O aptallar seni bizim kadar tanımıyor." Üniformasının kasketinin siperliği, neredeyse sol kaşının tamamını gizleyecek şekilde, gösterişli bir açıyla eğiliyor. Ütülenmiş üniformasına suçlu bir hava katıyor. Eski Kılıç askerinin sırım gibi vücudu biraz dolgunlaşmış. Hâlâ ince ve formda ama yanakları eskisi gibi çukur değil.

"Geri döndüğümden emin değilim Edge," demeyi başarıyorum, fısıltının biraz üzerinde, duygularımı bastırmaya çalışarak.

Öne doğru ilerliyor ve beni kucaklayarak ayaklarımı yerden kesiyor. "Denizde kaybolmuş gibi hissedebilirsin Roselle, ama biz seni yakaladık. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Ben de aynı şiddetle ona sarılıyorum. "Burada ne işin var senin?" Beni ayağa kaldırdığında soruyorum.

Edgerton Reykin'i işaret ediyor. "Bizi Denizlerin Kaderi'ne yerleştirdi, ki bu bir lütuftu, ama biliyorsun ki yerimde duramıyorum, bu da beni korkunç bir ilk çocuk yapıyor. Dağlı aksanım ve diğer her şeyimle bir aristokrat gibi davranamıyorum. Okyanusta bir taş gibi batıyor. Çok şüpheli görünmeden yapabileceğim bir iş bulmalıydım. Zaten pilot olduğum için su altı gemilerini uçurmayı öğrendim."

Reykin'e bakıyorum. Arkadaşımın sadece hayatta kalmadığını, aynı zamanda geliştiğini öğrenmek kalbimi minnettarlıkla dolduruyor. "Bunu Edge için mi yaptın?" Ellerimi kaldırıp deniz taşıtını gösteriyorum.

Reykin başını sallar. "Onu Denizlerin Kaderi'ne ben yerleştirdim. Edge'in bu gemideki konumu için Salloway'e teşekkür edebilirsin. Salloway birkaç ay önce, Sayım saldırmadan önce Daltrey'le temasa geçti ve ona senin iyi olduğunu öğrendikten sonra yardım etmek istediğini söyledi - seni Yıldızlardan sürgün eden gemiye bindirdikten sonra."

Clifton'ın adı beni vicdan azabıyla dolduruyor. Kalbim burkuluyor ve kırılmış hissediyorum. Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu bana hiç söylemedi."

"Salloway filosunun Sozo *One* gemisine kaptanlık yapıyorum," diye açıklıyor Edgerton, "bu da başka bir arkadaşım tarafından gemi filosundaki diğer gemilerden uzak durmam emredildiğinde işimi çok zorlaştırıyor." Edgerton dikkatle Reykin'e bakıyor.

"Roselle'in dinlenmeye ihtiyacı var, sorgulanmaya değil," diye yanıtlıyor Reykin alçak sesle
ton.

Edgerton, "Köprüleri yakmak akıllıca değil," diye azarlıyor.

Reykin omuz silkerek, "Köprüler su altında yanmaz," diye cevap veriyor. "Misillemeler de öyle."

"Termit su altında yanar," diyor Cherno soğuk bir bakışla. Hem Reykin hem de Edgerton korumamı dikkatle inceliyor.

"Köprüler konusunda gerçekçi davranmıyorlardı, Cherno," diye açıklıyorum. "Benimle ilgili bir tür emir hakkında tartışıyorlar."

"Kimse bize emir veremez." Cherno'nun göğsü kibrine eşlik edecek şekilde kabarıyor. "Biz tanrıyız."

"Aç mısın, Roselle?" Reykin gülümseyerek soruyor. Yakınlığı beni sarhoş ediyor. Başımı sallıyorum. "Hammon ve Edgerton'ın kahvaltıda bize katılması için ayarlamalar yaptım. İster misin?"

"Hammon da mı burada?"

Edgerton, "Tabii ki karım burada," diye yanıtlıyor. "Başka nerede olabilir ki? Geminin diğer ucunda, başka bir gemiyle ticaret görüşmesi yapıyor."

İçimi bir heyecan ve minnettarlık dalgası kapladı. Her ikisinin de Nüfus Sayımı Geçiş Günü'ndeki katliamdan sağ kurtulduklarını ummama izin vermemiştim.

Edgerton kolunu omzuma atıyor ve sanki zaman ya da koşullar bizi hiç ayırmamış gibi bana sarılıyor. "Dinlenebilmen için karımı senden uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Tek yol Reykin'in onunla konuşmasıydı. *Onu* dinliyor. Senin uyumaya ihtiyacın olduğunu söylediğinde, beklemeyi kabul etti. Bana sen ve Hawthorne hakkında milyonlarca soru sorup duruyor. Ben de ondan daha fazla bir şey bilmediğimi anlatıp duruyorum."

Gülümsemem soluyor. *Hammon Hawthorne'a ne olduğunu bilmek isteyecektir.*

Onu göreceğim için duyduğum ilk coşku kayboluyor. İçimde bir korku yumağı kabarıyor. Hawthorne ve Hammon birlikte ikinci doğuma geçtiler. Onun en iyi arkadaşını öldürdüm.

Bunu ona nasıl söylerim?

Başım zonkluyor. Bir parçam tekrar ortadan kaybolmak, yaptığım şeyin gerçekliğiyle asla eziyet çekmemek istiyor. Unutulmak. Baştan çıkarıcı. Utanç, vicdan azabı ya da pişmanlığın olmadığı bir yer. Spektrum böyle bir şey. İçine girdiğimde hiçbir şey hissetmem. Bilincimle birlikte vicdanım da dünyadan buharlaşır. Ama geri dönmektense ölmeyi tercih ederim. Yaptıklarımla yüzleşmek artık tek seçeneğim.

"Hammon'ı ne zaman görebilirim?" diye sordum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Konuşmayı zihnimde prova bile edemiyorum. Çok acı verici. İçimde karanlık bir umutsuzluk ve onunla birlikte altta yatan bir öfke filizleniyor.

Edgerton, "Bize daha sonra katılacak," diye yanıtlıyor. "Başka bir gemiyle ilgili bir sorun vardı. Şu anda onunla ilgileniyor."

Reykin'in yüzü saklayamadan endişeyle titriyor. Derinlerde yatan bir endişe. Belki o da benim gibi, sevdiğim birini öldürdükten sonra geri dönmemin, yani yaşamaya devam etmemin mümkün olup olmadığını merak ediyordur. "Hazırsan Roselle, gidip bir şeyler yiyebiliriz," diyor hafifçe eğilerek.

"Evet, tabii ki" diye cevap veriyorum. Teklifi infazın ertelenmesi gibi geliyor.

Edgerton komuta merkezinden çıkarken bana eşlik ediyor. Reykin ve Cherno takip ediyor. Birkaç koridordan geçtikten sonra yönetici yemek salonuna geliyoruz. Egzotik bir lagün şeklindeki iki katlı salonun balkon katına çıkan cam bir merdiveni var. Tavus kuşu rengindeki siyah sedef zeminler yansımamı yansıtıyor. İstiridye kabuğu şeklindeki beyaz sedef masalar odayı süslüyor. Şeffaf bir duvar deniz manzarasına sahip. *Sozo One*'ın dış aydınlatmasıyla aydınlatılan eski bir sualtı şehrinin kabukları yanımızdan süzülüyor.

Bizi bir ev sahibi karşılıyor, Cherno'ya bakarken ağzı açık kalmış. Şoku atlattıktan sonra bizi odanın ortasına götürüyor. Konuşmalar kesildi. Sessizliği fark etmemiş gibi yapıyorum ama yine de çenem bir çentik yükseliyor. Ana kattaki siyah mercan rengi bir avizenin altındaki masaya geliyoruz.

"Kaptanın masası," diye anons ediyor ev sahibi elinin geniş bir hareketiyle. Benim için bir sandalye çekti. Koltuğun arkalığındaki eli titriyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve koltuğa oturuyorum. Mekândaki her çift göz Cherno ve bana çevrilmiş durumda. Fısıldaşmalar ve çatal bıçak sesleri yavaş yavaş başlıyor.

Reykin soluma oturuyor ve yakışıklı yüzünü kulağıma yaklaştırıyor. "Günlük yemek seçeneklerini iletişim cihazınızın menüsünde bulabilirsiniz." Kendi iletişim cihazındaki hologramı gösteriyor. Ona daha yakın olabilmek için menüyü iyi göremiyormuşum gibi davranarak daha da yaklaşıyorum. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Aramıza mesafe koymalıyım.

"Benim bilek iletişim cihazım yok," diye huysuzca hırlıyor Cherno yanımda, sağ tarafıma oturuyor ve Reykin'e ters ters bakıyor.

Reykin sevimli bir gülümsemeyle "Menüde beagle yok, eğer brunch için aklınızda varsa," diye yanıtlıyor.

Cherno'ya dönüp "Ne seversin?" diye sormadan önce onu kınayan bir bakış attım. Yiyecek seçeneklerini açıyorum ve ona hologram resimlerini gösteriyorum.

"Et." İri kafası yüzüme doğru eğiliyor. Altın rengi gözleri bileğimin üzerindeki hologramı tarıyor. Derisinin karmaşık dokusu beni büyülüyor, ama ona çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Kamp ateşi ve dağ havası gibi bir kokusu var. Bu bana ikinci doğmuş bir asker olarak ormanda, savaşlar arasında devriye gezip yaralı aradığım serin geceleri hatırlatıyor.

"Balık işe yarar mı?" Ben soruyorum.

Kara kaşları altın rengi, parlayan gözlerinin üzerinde birleşiyor. "Evet, ama taze olmalılar."

Seçenekler arasında geziniyorum. "Çok güzel ton
balıkları var." "Bu iyi bir başlangıç olur."

"Oh." Bakışlarım menüye geri döndü. "Tamam. Yılan balığı taze
görünüyor." "Onu da alacağım." Menüyü kapatmaya başladım, ama
Cherno
elimi tutuyor. "Ve kalamar" - hızlıca menüde geziniyor
-"ahtapot, levrek ve pisi balığı-"

"Taze av menüsündeki her şeyi getirmelerini isteyeyim mi?" Alay ediyorum.

"Evet."

Reykin bizi inceliyor.

"Hepsini alabilir miyiz?" Kekeliyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Reykin. "Ona bir borcum var. Cherno kardeşimi Kılıç Sarayı'ndan taşıdı, o da sana yardım etti. İkiniz de istediğiniz her şeye, istediğiniz miktarda sahip olabilirsiniz."

Rahatlayarak iç çektim. Cherno'dan ben sorumluyum. Onu buraya ben getirdim. Aramızda bir bağ var. Crow'un işkence dolu kabusundan birlikte kaçtık - Spectrum'un zihinsel ve fiziksel köleliğinden.

"Tamam," diyorum, "başlangıç yemeklerinin nasıl hazırlanmasını
istersin, Cherno?" "Ne demek istiyorsun?"

"Balığınızın nasıl pişmesini istersiniz?" "Ben
pişmiş sevmiyorum. Çiğ severim."

"Oh." Gafımı örtmek için gülümsedim. "Tabii
ki." "Terazi ile."

"Terazi ile . . . Peki ya kafalar? Kafaları hala seviyor musun?
ne oldu?"

"En iyi kısmı da bu."

Cherno'nun seçtikleriyle birlikte yumurta ve tosttan oluşan basit bir kahvaltı sipariş ediyorum. Gözlerim Edgerton'a kayıyor. Garip bir utangaçlık bedenimi istila ediyor ve tırnaklarımla kolumun kenarını çekiştiriyorum.

Tedirginliğimi fark etti. "Hey, sadece benim, hatırladın mı? Temkinli olmana gerek yok. Biz bunu aştık. İkimiz de hayatımızın dayağını birlikte yedik."

Şafak Kapısı isyancılarından yediğimiz dayağın hayatının en kötü dayağı olduğundan hiç şüphem yok. Benim için ilk onda, boğulma ve fusionblade tarafından öldürülmenin arkasında bir yerde. Reykin'in yüzünü buruşturması onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor ya da belki de Edgerton ve beni asker arkadaşlarından kurtardığı günü hatırlıyor.

İçeceklerimiz geldi. Ev sahibi önüme dumanı tüten bir fincan kahve koyduktan sonra ellerimi etrafına sarıp ısıtmasına izin veriyorum. "Nasılsın Edge?" diye soruyorum.

"Swords'tan ayrılmak başıma gelen en iyi şeydi Roselle. Hammon ve ben sana hâlâ ne kadar teşekkür etsek azdır."

"Buna gerek yok, Edge."

"Bu gerekli. Hayatımı binlerce kez kurtardığınızın farkındasınız, değil mi? Bizi Şafak Kapıları'na karşı savaşmaktan kurtardın. Bizi piyadelikten kurtardın. Bir yıl daha dayanamayacağımızı biliyorsun. Hammon'ı Ajan Crow'dan kurtarmak için o planı yapmasaydın, onu ele geçirecekti. Bebeğimle birlikte ölmüş olurdu. Ya da daha kötüsü, herkesi dönüştürdükleri o Numaralardan biri olurdu.

"Tüm bunlardan sağ kurtulduğumu varsayarsak, hala bir Kılıç Üssü'nde yaşıyor olsaydım, CT Günü'nde Sayım beni kapsülümde gazla öldürürdü. Onun yerine okyanusta, onların ulaşamayacağı bir yerde yüzüyorduk. O aşağı Burton denizcileriyle bize ulaşamazlar. Bu derinliğe ulaşamazlar.

-En azından henüz değil. O gemiler bunu başaramaz. Ya batarlar ya da içlerindeki insanlar yüzeye çıktıklarında dekompresyon hastalığından ölürler. Şimdilik güvendeyiz."

"Buna güvenemezsin," diye cevap veriyorum. "Spectrum kolektif bir yapay zekâ. Bir yolunu bulacaklardır. Bu teknolojiyi anlayan tek bir kişinin onu entegre etmesi ve bakış açısını değiştirmesi yeterli olacaktır."

"Henüz böyle bir şey görmedik. Bu gemi bağımsız. Büyük bir felaket olmazsa burada sonsuza kadar yaşayabiliriz. Kendi oksijenimizi, yiyeceğimizi üretiyor, içmek için suyu arıtıyor ve filonun geri kalanı dışında kimseye hesap vermiyoruz. Artık ilk doğanlar ve ikinci doğanlar yok. Çocuk sahibi olmamız teşvik ediliyor, eğer istersek çok sayıda çocuk

sahibi olabiliriz."

"Kulağa ütopya gibi geliyor, Edge."

"Öyle. Reykin ve Salloway bunu mümkün kıldı."

Clifton'ın estetiği bu geminin tasarımının her satırını süslüyor.

Reykin ciddi bir bakışla, "İnsanlarımızı eninde sonunda yüzeye geri çıkarmayı planlıyoruz," diye açıklıyor. "Bu gemiler uzun vadeli yeteneklere sahip olsa da, sadece geçici olmaları gerekiyor. Crow ve katillerini yenmenin bir yolunu bulduğumuzda, hepimiz geri dönebiliriz."

"Kaç tane geminiz var?"

Sorum sessizlikle karşılandı. Reykin gözlerini benden kaçırıyor. Anladım. Spektrum'a geri asimile olursam diye bilmemi istemiyorlar. Alınmıyorum -Reykin'i benim yanımdayken gardını düşürmemesi konusunda uyarmıştım- ama alınmamaya çalışsam da biraz incinmiş durumdayım.

Gülümsüyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Bana bebeğinden bahsetmedin Edge. Kız mı yoksa erkek mi?"

"Bir kızımız oldu! Bu bizim Roselle-Rosie'miz." Edgerton sırıtıyor ve bileğindeki iletişim cihazını kurcalıyor. "Ona Rosie diyoruz çünkü her zaman güneşli, çok mutlu. Bana benziyor ama Hammon'ın siyah saçları var." Bileğindeki iletişim cihazından Rosie'nin hologram resimlerini masaya yansıtıyor. Görüntüler yüzeye "yapışıyor" ve bana doğru yuvarlanıyor. Onları büyütmek için parmaklarımı kullanıyorum.

"Ona Roselle adını mı verdin?" Fısıldayarak önce minik bir bebeğin, sonra da atkuyruklu, tombul yanaklı ve neşeli bir gülümsemeye sahip yeni yürümeye başlayan bir çocuğun resimlerini inceliyorum.

"Teyzesi Roselle'den sonra." Edgerton masanın üzerinden bana bakıyor. "Çünkü Roselle teyzesi için ne bu hayatta ne de öbür dünyada yapamayacağım hiçbir şey yok. Beni duyuyor musun?"

Buğulu gözlerimin kenarlarını bir peçeteye silerek başımı sallıyorum. Resimler arasında gezinmeye devam ediyorum. Rosie ve Rogue'un şirin bir resmini Reykin'e gösteriyorum, o da parmağıyla yakalayıp büyütüyor ve kıkırdıyor.

"Rogue ona tapıyor," diyor Reykin yumuşak bir sesle.

Edgerton gururlu bir baba edasıyla gülüyor. "Kimi daha çok sevdiğinden emin değiliz, Rogue'u mu yoksa Reykin Amca'yı mı?"

"O beni daha çok seviyor," diyor Reykin, beni biraz eriten nazik bir gülümsemeyle.

Yanımdaki Cherno bizi dinlemek yerine pencerenin dışındaki dünyayı inceliyor gibi görünüyor. Sonra tabak tabak yemeklerimiz geliyor. Hepsi pırıl pırıl masaya dizildiğinde, başlangıçlar

Cherno. Ejderha adamın yemeğini elleriyle alıp yemesini bekliyordum ama Cherno'nun sofra adabı belli. Peçetesini kucağına koyuyor ve çatal bıçak takımını kaldırıyor. Bıçak ve çatal onun ellerinde zarif görünüyor. Crow'la olan hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum. Psikopatın ellerinde acı çekti mi? Herhangi birini hatırlayabiliyor mu? Hepsini mi? Yoksa bu davranışlar tüm kadim ejderhalarda ortak mı? Bu son düşünceyi şüpheli buluyorum.

Yemeğe başladık. Cherno'ya "Nasıl?" diye sordum.

Yavaşça çiğniyor ve cevap vermeden önce yutkunuyor: "Kapsülümdeki bir beslenme tüpünden daha iyi."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Tadı özgürlük gibi, değil mi? Hayatın boyunca bir kapsülün içinde zorla beslendiğin için çok hoş davranışların var."

"Sofra adabımı teknisyenlerle ve sadistin kendisiyle uzun, yorucu saatler süren eğitimler sayesinde edindim." Cherno çiğ ahtapot tabağını kendisine doğru yaklaştırıyor. Pembemsi vantuzlu kolları, beyaz porselen tabaktaki maydanozlu garnitürün arasında sallanıyor.

"Sana böyle yemek yemeyi Crow öğretti." Cherno'nun burada benim çektiğim eziyetin aynısını çekmiş tek varlık olduğu aklımdan çıkmıyor. Bu şekilde de birbirimize bağlıyız.

"O yaptı. Eğer yanlış bir şey yaparsam, günlerce yemeğimi keserdi."

"Ondan nefret ediyorum," diye geveliyorum, yumurtalarımı tabağın etrafında itiyorum, iştahım kaçıyor.

"Ben de ondan nefret ediyorum," diyor Cherno, sanki bu benim içimde olduğu gibi kabaran bir duygu değil de uzun zamandır barıştığı bir gerçekmiş gibi. "Olgunlaştıkça, Crow zaman zaman beni Spectrum'un kontrolünden bilince uyandırdı. Bazen hem Spektrum'un dünyasında hem de onun dışında, gerçek dünyada üzerimde deneyler -röportajlar- yapıyordu. Tanrılara kafayı takmış durumda. Bizim özelliklerimizi çalmak istiyor. Ona istediği cevapları vermeyi reddettim."

"Ona karşı koymayı nereden bildin? Seni bebekliğinden beri o büyüttü, değil mi?

O mu?"

"Evet. Bedenen bir çocuktum. Zihnen, değildim. Anılarım var.

Bir ejderha olarak hayatım boyunca. Düşmanlarım tarafından bana zorla dayatılan bir uyku evresindeydim. Birkaç çağ daha geçseydi, bir zamanlar sahip olduğum forma geri dönecektim ama Karga hayatımı benden çaldı ve beni bu zayıf bedene hapsetti." İçinden tiksinti sızıyor. "Onunla geçirdiğim çocukluk çok üzücüydü. Crow denedi ama bir türlü

Çünkü benim doğuştan gelen özelliklerimi anlamıyor. Beni kontrol edebilmek için hakkımda yeterince şey biliyordu. Başlarda istemeden de olsa ona bazı bilgiler verdim. Benim sayemde bazı küçük rahibelerin mezarlarını buldu ama gerçek değerde bir şey bulamadı. Artık nedenini biliyorum. Aradığı her şey denizin altında." Cherno şeffaf duvarı işaret ediyor. Krallıklar yanımızdan kayıyor. Muhteşem bir dünya, uykuda - kadim varlıkların kibri.

Zaman çizelgesini hesapladım. Fizyolojimizi ve Crow'un yaşını düşündüğümde bu hiç mantıklı gelmiyor. "Cherno, kaç yaşındasın?"

"Bu bedende neredeyse üç

yaşındayım." "Otuz yıl mı?"

"Üç yıl."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Teknisyenler yaşlanma sürecini hızlandırmanın yollarına sahipler. Ayrıca yavaşlatma ve bazı durumlarda askıya alma konusunda da ilerleme kaydettiler. Siz onu boğmadan önce Ajan Crow'un vücudunun kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?"

"Yirmi beş, belki?"

"Bana iki yüz yaşından fazla olduğunu söyledi. Kız kardeşi Sabah iki yüzyıl önce ölmüş. Nüfus sayımı onun ve ailesinin kimliğini değiştirmiş. O tam bir bukalemun. Ve bilmem gerekirdi, epeyce tanıdığım var."

"Ne zamandır uyanıksın?" Reykin soruyor. "Crow ve Spectrum'un kontrolü dışında mı?"

"İki hafta kadar önce kendi bedenimin efendisi oldum," diye yanıtlıyor Cherno. "Bu kademeli bir süreç oldu - bağlantıyı kesmek. Kafamdaki cihazın erimesi biraz zaman aldı. Spektrum, cihazımın son ölümüne kadar geçen haftalarda beni ara ara geri kazandı."

"Teknisyeniniz sizdeki değişiklikleri, yani cihazınızın eridiğini fark etmedi mi?" diye sordum.

"Fark etti. İşte o zaman onu yaktım. Nüfus sayımı onun hava gemisinden atlayarak öldüğüne inanıyordu. Kapsülümden ayrıldıktan sonraki görüntülerini ele geçiremediler. Çünkü onu öldürmeden önce gözlerini oymuştum. Teknisyenler gelişmiş görüşe sahip değildir. Işık olmadığında göremezler. Bu da başlarına gelenleri kolektifin görmesi için görsel olarak kaydedemeyecekleri anlamına gelir. Hem sinir implantının hem de takma adının anlık çevrimdışı durumu ölümüne düşmesiyle tutarlıydı."

"Yani sonunda sen de benim gibi asimile olmuş gibi mi davranıyordun?" "Evet, Spectrum'u birkaç gün boyunca kandırmayı başardım. Anladığım kadarıyla

ve korumanız olarak sizi takip ederek nasıl rol yapacaklarını biliyorlardı. Başka meseleler yüzünden dikkatlerinin dağılmış olması da yardımcı oldu - annenin Census'la olan komplosu mesela. Crow'un tüm dikkati bende olsaydı, beni ilk incelemeye başladığında olduğu gibi, o zaman bundan asla kurtulamazdım. Sen geldiğinde dikkati benden uzaklaştı. Benimle giderek daha az zaman geçirdi ve cihazım arızalanana kadar bilincim giderek daha az açıldı."

"Onun en sevdiği oyuncak olarak senin yerini mi aldım?"

"Onun en sevdiği *suikastçı* oldun. Kasıtlı ya da başka bir şekilde onu küçümseyen herkese karşı seni kullanmayı severdi."

"Hiçbirini hatırlamıyorum," diye fısıldıyorum karnımda acı veren bir ağrıyla. "Seni içeride gördüm."

"İçeride mi?"

"Spectrum'un içinde. Kutunun içinde kilitliydin."

"Kutu mu?"

"Ajan Crow'un özel, içsel mabedi, dehşet sarayı. Oradaki zavallı ruhların çoğu buranın gerçek dünya olduğuna inanıyor. Hatırlayamadığınız için minnettar olun."

"Neden? Orada bana ne oldu?"

"Her zaman dış dünya hakkında ona söyleyebileceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmediği izlenimine kapılmıştım."

"Neyle ilgileniyordu?" Nefesimi tutuyorum, çünkü cevabı zaten biliyorum.

"Seni incitmek."

Reykin'den derin bir nefes gelir. Bacağı tedirginlikle zıplıyor. Elini su bardağına sarmış, her an kırabilir diye korkuyorum. Acı gözlerini bulandırıyor. Uzanıp parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Hiçbirini hatırlamıyorum," diyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bardağı bırakıyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Cherno'nun derin sesi yankılanarak şöyle diyor: "Uçsuz bucaksız hayatım boyunca bana defalarca 'canavar' dendi ama Spectrum'da gördüklerimden sonra, bu terimi Crow'dan daha korkunç bir şekilde somutlaştıran kimse olmadığını biliyorum."

"Bir zamanlar tanıdığın tanrıça Roselle bile mi?" diye sordum.

"O bile değil."

Edgerton yüzünü buruşturuyor. "Vay be, burada saçmaladığınız şey çok acayip." Alçak sesle ıslık çalıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve avuçlarını masaya vuruyor. "O kara kuşu avlayacak mıyız, avlamayacak mıyız? Çünkü hâlâ hayatta olması beni şahsen rahatsız ediyor."

Cherno Edgerton'a uğursuz bir bakış fırlatır. "Evet, şu kuşu avlayalım."

Su bardağıma uzandım. "Onunla savaşacak bir silahımız olmadan onu avlayamayız." Sanki bir şey kaçırıyormuşum gibi hepsi bana bakıyor. "Ne?"

Reykin beni inceliyor. "Elimizde bir silah var," diyor kararsızca. "Elimizde sen varsın."

Bölüm 11
Cassius Geliyor

Neredeyse suyum boğazıma kaçacaktı.

"Benim senin silahın olduğumu mu sanıyorsun?" Soruyu normal bir tonda söylüyorum ama dişlerimi sıkmam, dudaklarımın aşağı doğru eğilmesi ve bakışlarımın keskin hançerleri Reykin'in önerisine duyduğum öfkeyi yansıtıyor.

"Ahh, kahretsin," diye küfrediyor Edgerton nefesinin altında. Kaşlarını çatarak bilek iletişim cihazını inceliyor. "Yaklaşan bir kavganın kokusunu alabiliyorum ve her ne kadar buna dahil olmak istesem de, karımı neyin tuttuğuna bakmam gerekiyor. Şimdiye kadar burada olmalıydı ve iletişim cihazını 'Rahatsız Etmeyin' moduna geçirdi. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Bu şeyleri koymak aptalca bir seçenekti Reykin. Daha önce hiç mahremiyetimiz olmamıştı ve şimdi nedenini biliyorum. Kimsenin sana cevap vermesi gerektiği zaman cevap vermesini sağlayamazsın. Hemen döneceğim." Kaptanımız peçetesini bir kenara bırakıp yerinden kalktı, bana komplocu bir göz kırptı ve yemek odasından çekildi.

Düşmanlığım artıyor. "Hmm, sen benimle sahilde değil miydin?" Reykin'e tıslıyorum. "Crow *aklını* kullanarak beni ayaklarımdan çekti."

Cherno, "Karşı koymaya bile çalışmadın," diye araya giriyor.

Onunla Reykin'in arasına bakıyorum. Bensiz konuşuyorlarmış.

Bu ne zaman oldu? Dinlenirken mi?

"Crow'la savaşmaya hazırlanmak için eğitime ihtiyacınız var," diyor Cherno, "ama donanımınız yetersiz değil. Cassius'u bulmamız gerek. O uyandı."

"Cassius-tanrı Cassius mu?"

"Aynısı." Cherno boş bir tabağı daha yığının üzerine koyar ve bir sonraki yemeğe geçer. "Yine de onu bir daha gördüğümde öldürmemek benim için imkânsız olabilir. Almak zorunda kaldığım formun sorumlusu o."

"Sözde yumurta mı?" Ransom'ın çıkardıkları DNA'nın bir yumurtadan alındığını söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"O bir yumurta değildi!" Cherno tıslayarak karşılık verir. "O bendim. Raze ve Ruin'in Efendisi beni o forma sokmak için muazzam gücünü kullandı."

"Özür dilerim. Sizi kırmak istememiştim. Ama Raze ve Ruin Lordu'nun hayatta olduğunu düşündüren nedir?"

"Bu gemiyi o yaptı, değil mi?" Cherno sorar. Gözlerini yemek salonunda gezdiriyor. "Her yerde onun armasını taşıyor."

"Anlamıyorum. Cassius'un armasının bir gül olduğunu sanıyordum. Tek gördüğüm istiridye kabuğu şeklindeki masalar."

"Şu merdivenlerin başına kadar yürü. Ben bekleyeceğim."

Omzumun üzerinden cam merdiven yansıyan ışıkla parıldıyor. "Neden?" diye soruyorum.

Cherno beni görmezden geliyor ve çiğnemeye devam ediyor. Koltuğumdan kayarak basamaklara doğru yürüyorum ve daha fazla dinleyicinin masalarının etrafında sohbet ettiği tepeye tırmanıyorum. Reykin beni yakından takip ediyor. Balkonun kıvrımlı ferforje korkuluğunun siyah-mercan rengi bir havası var ama daha yakından bakınca kör, dikenimsi çıkıntılarını fark ediyorum. Soğuk metale yaslanarak aşağıdaki zemine bakıyorum ve onu görüyorum. Kapaklı masaların gül yaprakları olduğu ortaya çıkıyor. Yemyeşil beyaz bir çiçek oluşturacak şekilde dizilmişler.

Ama bu bir tesadüf, değil mi? Öyle olmalı. Clifton bir tanrı değil. Sadece Virtues'daki Tanrılar ve Tanrıçalar Balosu'nda Cassius gibi davrandı. Eğer gerçek bir tanrı olsaydı, onu asla öldüremezdim, değil mi?

"Clifton Salloway öldü mü?" Küpeştede bana katılan Reykin'e soruyorum.

Kaşları şaşkınlıkla iniyor ve kaşlarını çatıyor. "Hayır, İkinci Doğan Duruşmaları'ndaki katliamdan kurtuldu. Bunu bildiğini sanıyordum. Onu hiç sormadın."

"Ondan sonra onu öldürdüm mü?" Artan bir endişe ve daha da kötüsü umutla soruyorum. "Bana onu eskiden yaşadığım çatı katı süitindeki bir çatışma sırasında öldürdüğüm söylendi." Nefesim kesik kesik geliyor.

"O savaşta yaralandı ama hayatta kaldı. Yeraltındaki bir geçitten denize doğru kaçtı. Bu neyle ilgili?" Bana doğru uzandı ve üst kollarımı tuttu.

Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum, sanki o da bir yabancı olabilirmiş gibi. "Kimse bana Clifton'ın hayatta olduğunu söylemeyi düşünmedi mi? O benim nişanlım."

Reykin'in gözleri kısıldı. Güçlü parmakları üzerimde sıkılaşıyor. "O senin nişanlın mı? *Eski nişanlın* olduğunu sanıyordum. Kader Cumhuriyeti artık yok. Fazilet'le yaptığı nişan sözleşmesinin bir önemi yok."

"Nişanımın bu kadar ileri gideceğine asla inanmadığımı bilmelisiniz. Şafak Kapıları planları Clifton ile evlenmeme asla izin vermezdi, ama işler böyle gelişmedi, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Clifton burada olduğumu biliyor mu?"

Reykin hayal kırıklığı içinde iç geçirir. "Evet, biliyor. Saatlerdir bizi tehdit ediyor. Seni ona götürmemizi talep ediyor. Onu daha ne kadar uzak tutabileceğimizi bilmiyoruz. Biz konuşurken Hammon sorunu çözmeye çalışıyor, yoksa şimdiye kadar burada bizimle olurdu."

"Neden bana söylemedin?"

"Onun öldüğünü düşündüğünüzün farkında değildim. Salloway'in misillemesine maruz kalmadan önce dinlenebilmen için sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum."

"Misilleme mi?" Çenem bir çentik yükseliyor. "Bana zarar vermek istediğini mi düşünüyorsun?" "Ona suikast düzenlemeye çalıştın Roselle," diye cevap veriyor Reykin yarım bir
sırıtıyor, sanki onaylıyormuş gibi. Bunu komik bulmuyorum. Zihnimin ve bedenimin kontrolünü kaybetmek çok üzücü. Reykin bunu yüzümde görüyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Özür dilerim."

"Crow'a göre Clifton'ı ben öldürdüm. Crow bana Clifton'ın kafasını kestiğim bir hologram gösterdi."

Reykin'in gözleri büyür. "Salloway'i öldürdüğünü hatırlıyor musun?" "Hayır. Sadece Crow'un bana gösterdiklerini biliyorum ama çok zorlayıcıydı." "Ama gerçek miydi?"

"Misilleme talep ettiğine göre Clifton'a bir şey yaptığım açık."

"Tam olarak misilleme talep etmiyor. Senin ona geri verilmeni talep ediyor."

"Ona geri mi döndü? Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum."

"Ben de öyle. Clifton Salloway'e suikast düzenlediğini mi düşünüyorsun?" "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Reykin bir elini benden kaldırıyor ve alnını ovuşturuyor. "Savaş sırasında orada değildim. Oraya zamanında varamadık, bu yüzden ne olduğuna dair tüm detayları bilmiyorum. Daha sonra geldim. Her yer yıkılmıştı, her yerde cesetler vardı. Yani diyorsun ki onu *öldürdüğünü* düşünüyorsun ama ölmedi... yani Clifton'ın ..."

"Cherno kendisinin bir tanrı olduğuna inanıyor. Bu gemiyi yapanın Cassius olduğunu söyledi."

Reykin diğer elini benden çeker. "Cherno da *senin* bir tanrı *olduğuna* inanıyor."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Masaya geri dönelim ve ejderha adamın başka neler bildiğini sandığını öğrenelim."

Reykin kolunu omzuma doluyor ve beni merdivenlere geri götürüyor. Birlikte iniyoruz. Kaptanın masasına vardığımızda Çerno kucağındaki peçeteyi kaldırıyor ve gül kabartmalı beyaz ketenle dudaklarını sıvazlıyor. Ben yanına oturduğumda peçeteyi bir kenara bırakıyor.

"Cassius'un gülü olduğunu nereden bildin?" Masaların düzenini göstererek sordum.

"Benim bakış açım siz yer sakinlerinden farklı. Önceki hayatımın çoğu havada geçti. Sadece parçalar yerine bütünü anlamaya yönelik doğal bir eğilimim var."

"Roselle," diyor arkamdan bir ses.

Adımı duyduğumda masadan başımı kaldırıyorum ve Hammon'ın yemek odasının öbür ucuna doğru aceleyle koştuğunu görüyorum. Kalbim boğazıma düğümlendi. *Hawthorne hakkındaki gerçeği ona nasıl söyleyeceğim?*

Omzunun üzerinden temkinli bir bakış atıyor ve uzun kahverengi örgüsü havada dalgalanıyor. Tekrar döndüğünde yüzünde bitkin bir ifade var. Ben ayağa kalkıyorum, Reykin de öyle. İnsanları birbirine bağlayan en az iki tür ortak yakınlık vardır. Aşk bunlardan biri. Acı başka bir şeydir. Ama ikincisi de yıkıcıdır. Acı, Hawthorne'un kaybı gibi, bazen sevgi bağını koparana kadar kesen bıçaktır.

Son birkaç adımı atarken Hammon bana şiddetle sarılıyor ve "Üzgünüm, onu daha fazla uzak tutamadım" diye fısıldıyor.

"Kim?" Kulağına fısıldıyorum.

"Salloway," diye yanıtlıyor

nefes nefese.

Geminin diğer tarafından buraya koşarak gelmiş olmalı, ama şiddetli sarılışı saf sevgiyi ve tam bir kabullenişi ifade ediyor. Gözyaşlarıma karşı koyarak ben de onu sıkıyorum. Onu çok özlemiştim; askerken yaptığı her şeye beni de dahil etmesini, tamirci olarak öğrendiği becerileri bana da öğretmesini, bana kız kardeşiymişim gibi davranmasını. O artık yeni bir anne ve ben bunların hepsini özledim. Onu geri istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Seni deli gibi özledim, Hammon." Sesim nefes nefese.

"Ben de seni özledim," diye yanıtlıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum." Beni bıraktı. Gözleri buğulu. Benimkiler de. Elimi terli elinin içine alıyor.

Yemek alanının girişinden yükselen sesler dikkatimi çekiyor ve sonra oda sessizleşiyor.

"Sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor Hammon.

Kalabalığın arasından Edgerton'ın çok sinirli bir Clifton Salloway'i engellediğini seçebiliyorum. Yanımda, Cherno alçak sesle tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor. Bu ses beni tehdit altında ve savunmada hissettiriyor.

Ve sonra Clifton Salloway'in kusursuz sesi duyulur. "Güvenli olup olmaması umurumda değil. Onunla konuşacağım, o yüzden yolumdan çekil."

"Ya bu sefer Roselle seni öldürürse, ha?" Edgerton ona meydan okur. "Bütün o suikastçılar senin için gönderildi. Aramaktan vazgeçmelerinin tek nedeni senin öldüğünü düşünmeleriydi. Şimdi burada bir ahmak gibi koşturup duruyorsun, senin hâlâ var olduğunu öğrenmeleri riskini alıyorsun ve bunun kimseye bir faydası yok."

"Yürü, Edgerton!" Clifton emrediyor.

Kaptanın omuzları yenilgiyle dönüyor. Clifton'ın yolundan çekilir ama arkasından seslenir, "O tehlikeli! Bu sefer seni öldürmeyi başarırsa bu gemiyi tutacağım!"

"Geçen sefer beni öldürmeyi başardı," diye alay ediyor Clifton omzunun üzerinden. Bu son söz işe yarıyor ve Clifton bana doğru yürürken ağzı bir karış açık kalan Edgerton'ı susturuyor. "Herkes dışarı çıksın!" Clifton kolunu geniş bir şekilde sallayarak bağırıyor.

Yemek yiyenler ayağa kalkıyor ve masalarında yarısı yenmiş yemekler bırakarak çıkışa doğru kaçıyorlar. Dizlerimin bağı çözülse de yerimde duruyorum. Hammon ve Reykin de öyle. Kalabalık dağılıyor ve Clifton Salloway'i ilk kez engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Beni gördüğünde yoğun yeşil gözleri öfkeyle parlıyor. Nefret dolu bakışları beni şaşkına çeviriyor. Boğazımdaki sıkışıklığa rağmen yutkunuyorum. Ona yapmaya çalıştığım şeyi nasıl telafi edeceğimi ya da telafi etmenin mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama Clifton yaklaştıkça bakışlarının bana olmadığını fark ediyorum. Cherno'ya.

Cherno'nun homurdanan sesi havayı karıştırıyor. "Acımasız Cassius, Şehirlerin Yağmacısı, Ejderhaların Katili. Roselle neredeyse senin de orada olacağını bilmeliydim."

"Vahşi Çernobyan," diye tükürüyor Clifton kesin bir alaycılıkla. "Seni attığım katran çukurundan kaçtın, değil mi? Bir parçan kurtuldu."

Cherno'yu yerden yukarıya doğru tarıyor. "Şimdi olduğundan daha da çirkin olabilirsin.

daha önce." Genelde pürüzsüz ve kusursuz olan kaşları kırışıyor. Cherno'yla arama girerek beni korumacı bir şekilde arkasından omuzluyor ve sahiplenici tutuşu kalçamda kalıyor. Hammon elimi bırakıyor.

Öfke ve utanç Cherno'nun yüz ifadesini renklendiriyor. "Beni bu ucube halimle mi tanıdın?"

"Gözlerin yüzünden - sonsuz ateşinin asla unutamayacağım özel bir yanışı var. Ve"-Çerno'ya doğru eğilip havayı kokluyor-"tiksindiğim bir kokun var."

Ejderha adamın burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. "Umarım Roselle ikinci kez kafanı kesmeye karar verir."

"Tamam, yeter!" Aralarına girmek için Clifton'ın etrafından dolanıyorum. Onlara kıyasla bücür sayılırım ama durdular.

Clifton bana baştan çıkarıcı bir bakış atıyor. Yanağımı avuçluyor ve başparmağıyla tenimi ovuyor. "Kimsin sen?" diye soruyor.

Sorusu beni ürkütüyor. "Artık bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ben öyle sanıyordum. Senin sadece güzel, genetik bir talihsizlik olduğunu sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biçim olarak, tanıdığım Roselle'e benziyorsun." Sol elimi kaldırdı. "Onun işaretini bile taşıyorsun ama doğal güçlerin yok. Onun gibi olmanı umuyorduk. Gül Bahçesi Topluluğu'nu kurduğumuzda amacımız buydu; bir tanrıçanın uyanıp uyanamayacağını görmek. İzledik ve bekledik, ama gizli özelliklerin uyudu, bu yüzden bizden biri olmadığına inandık. Yine de cesaretin vardı - bir hükümeti devirecek kadar cesaret. Toplumumuzu geri kazanmamıza yardım etme potansiyelini gördük. Sonra Valdi Shelling'in sosyal kulübünde tüm düşmanlarını harap ettin ve ben de 'Ahh, belki de Savaş Tanrıçası'nın soyundan gelen biri onun bazı özelliklerini miras almıştır' diye düşündüm."

"Şaka yapıyorsun."

Clifton kıkırdar. "Ne hakkında? Senin bir tanrıça olman hakkında mı?" Saydam duvara doğru bakıyor. "Hayır, şaka yapmıyorum. İçinden süzüldüğümüz şehirler bana ait, şu anda oldukları gibi."

Tutuşundan çekiliyorum ve eli üzerimden düşüyor. Dönüp eski, yıkılmakta olan krallığa bakıyorum.

"Ve senin, Roselle, bir uykucu olduğuna inanmaya başlıyorum." "Uyuyan ne demek?" diye sordum.

"Bir tanrının tüm gizli genetik özelliklerine sahip olan biri," diye yanıtlıyor Clifton, "ama ham gücün hiçbirine sahip değil."

Cherno mizahsızca gülüyor. "Yerinde olsam onun hakkındaki bu değerlendirmeyi tekrar düşünürdüm. Tanrıça Roselle uyandı. Kesik başın yeterli bir kanıt olmalı."

Clifton, Cherno'ya kaşlarını çatıyor ve dalgınca boynuna dokunuyor. Eğer kafasını kestiysem, iyi iyileşmiş. Cildi kusursuz.

"Beni öldüren Roselle St. Sismode değildi, onun bedeniydi ama *o* değildi. O gözlerde tanıdığım kişiyi göremedim. Duygudan yoksundular. Roselle canımı almaya çalıştığında bir kabuktu, bir makineydi."

"Seni incittim mi?"

Fısıldıyorum. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Gerçekten mi?" Yalan söylüyor olmalı. Ölmek dayanılmaz bir şey. Sadece fiziksel acı değil, vücudum soğuğa direnmeye çalışırken yaşadığım büyük korkuydu.

"Bunun böyle olmasını ben planladım. Ne yapacağını bilerek önünde diz çöktüm. Crow'un öldüğüme inanmasına ihtiyacım vardı. Census'un hedefinin ben olduğumu biliyordum. Bir tuzak kurduk. Ben yemdim. Crow'un beni öldürmesi için başka birini göndereceğini umuyordum ama göndermedi."

"Özür dilerim." Alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım kabarıp taşıyor. "Katliamla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

Clifton başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Üzülme. *Gerçekten* sen olmadığını biliyorum. . ve belki de İkinci Doğan Denemeleri'nin Açılış Törenleri'nde Census bize saldırdığında seni kurtarmadığım için bunu hak ettim." Suçluluğu yüzünden okunuyordu.

Kalbim şişmiş ve morarmış hissediyorum. "O gece tam bir kaos vardı. Zerobornlar herkesi öldürüyordu. Gitmek zorundaydın."

"Gümüş Halo'dan kaçabilmen için dua ettim." Bakışları, çenesi gerilen Reykin'e yöneliyor. "Daha sonra platformun yerini bulmayı başardım ama bir tatbikat alanında terk edilmişti. Sen gitmiştin."

O geceyi düşünmek istemiyorum, bu yüzden hemen "Kafan olmadan nasıl hayatta kaldın Clifton?" diye soruyorum. Aklımda bu mümkün değil.

Gülümseme cüretini gösterdi. "Yanında götürseydin uzun süre hayatta kalamazdım, ama düşürdün, bu yüzden vücudum onu geri aldı, tekrar taktı ve kendini iyileştirdi. Becerikli doktorların ve teknolojinin yardımıyla."

Bildiğimi sandığım dünya sadece bir hayaldi.

"Neden Crow'dan saklanıyorsun?" Cherno araya giriyor. "Neden onu ve zulmünü yerle bir etmedin?"

Görünüşe göre öfkelenme ve utanma sırası Yıkım ve Harabe Lordu'nda. "Sana yaptıklarım için bana teşekkür etmelisin *dostum*," diye alay ediyor Clifton. "Dünyamızın sonundan benim sayemde kurtuldun. Kardeşlerinin hiçbiri bu kadar şanslı değildi. Ejderhalar çoktan yok oldu."

Cherno sanki Clifton ona vurmuş gibi irkilir. "Ne oldu?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla, bunlar devasa güneş patlamalarıydı - şu anda sahip olduğumuz, güç kaynaklarını tehdit eden zayıf türden değil. Hayır, bunlar radyasyon taşıyan ve kutuplardaki buzulları saatler içinde eriten devasa patlamalardı. Tüm gezegen onlarca yıl boyunca dev bir fırtınaya dönüştü. Şehirlerimiz birkaç gün içinde denizlerin altında kaldı. Sonrasında meydana gelen kıtlık sizin ve bizim türümüzün çoğunu yok etti. Radyasyon bizim için çok fazlaydı. Hayatta kaldık ama-"

"Ama ne?" Cherno talep ediyor.

"Bu tür bir radyasyona uzun süre maruz kalmak güçlerimizin gücünü azalttı. Hâlâ kendimizi iyileştirebiliyoruz ama bizi olağanüstü yapan özelliklerimiz zayıfladı."

"Bir keresinde altın ve taştan bir tapınağı çıplak ellerinle yerle bir ettiğine tanık olmuştum. Bunu hala yapabiliyor musun?"

"Hayır. Güçlerim yavaş yavaş geri geliyor ama hiçbirimiz eskisi gibi değiliz."

"Bana neler yapabileceğini göster," diye hırlıyor Cherno sıkılmış dişlerinin arasından.

Clifton masaya bir göz atıyor. Terli su kadehime odaklanıyor. Bardaktan pırıl pırıl sedef masanın üzerine yoğuşma damlıyor. Yarı dolu bardağın yüzeyinde buz küpleri yüzüyor. Clifton derin bir nefes vererek manikürlü elini kadehin kenarına götürüyor. Yakışıklı dudakları aşağı doğru döner ve kaşları çatılır. Kadehin şeffaf kenarı, alevin tükettiği balmumu bir mum gibi bükülür. Buz erir. Su kaynar, içinden buhar yükselir. Kadeh şeklini kaybeder ve sapı kıvrılır, sıcak su masaya, kenara ve yere dökülür.

Clifton başını kaldırdığında, Cherno'nun yüzünde korkunç bir kaş çatma ifadesi vardır. "Bu kadar mı? Yapabileceğin bu mu?"

"Eskisinden çok daha iyi. Yeni bir ilaçla deneyler yapıyordum-"

"Mahvolduk," diye homurdanıyor Cherno, bir sandalyeyi kaldırarak. Öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıyor. Sandalye uzaktaki duvara çarpıyor ve parçalara ayrılıyor.

"Sakin ol, Chernobian," diye emrediyor Clifton kırpılmış bir tonda. Kolunu koruyucu bir şekilde uzatıyor ve beni yanına çekiyor. "Teknoloji, yeni silahlar ve bilgi artık bizim gücümüz ve sihrimiz. Bunları kullanırsan dünya senin olur."

Öfkeden nefes nefese kalan Cherno, "Biri seni tependen indirdi, Cassius! Son üç yıldır bu yeni kötülükle yaşıyorum." Saçlarını yoluyor. "Bu deliliğe geri dönmektense kendi isteğimle ölüme giderim!"

Clifton'ın kollarının korumasından ayrılıp Cherno'ya gidiyorum ve dirseğini tutuyorum. "Seni yakalamasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Seni Crow'dan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bu yeni dünyanın, dışarıdaki kayıp krallıklardan birine dönüşmesini engelleyecek tek şey"-Cherno'nun devasa kolu dışarıdaki sulu imparatorluklara doğru uzanıyor-"güçtür. Sende böyle bir güç var mı Roselle? Sen bir ölüm habercisi misin? Çünkü değilsen, hepimiz öleceğiz."

Boşalttığımız masaya doğru dönüyorum. Cherno'nun peçetesine odaklanarak onu sadece zihnimle havaya kaldırıyorum ve bir kelebeğin uçuşunu taklit ediyorum. Sonra odadaki diğer peçeteler de ona katılıyor, masalardan havalanıyor ve oldukları yerde çırpınıyorlar.

"Senden daha fazlasına ihtiyacımız var Roselle," diye ısrar ediyor Cherno. "Crow o salon numaralarıyla omurganı bir sopa gibi kıracak."

Dişlerimi sıkıp daha çok çabalıyorum. Masalar gümbürdüyor ve zemindeki cıvatalarından kurtuluyor. Havalanıyorlar ve dönen bir dansın içinde dönüyorlar. Tabaklar ve çatal-bıçaklar da zıplayarak masaların üzerinde asılı kalıyor, sonra da içinde bulunduğumuz fırtınanın gözü hariç tüm yemek odasını kaplayan uğultulu bir girdabın içinde dönüyorlar. Avizeler sallanıyor. Peçeteler uçuşuyor, kelebeklerden çok bir karga sürüsü gibi. Kaos saçlarımızda bir esinti yaratıyor. Yoğunluğu şaşırtıcı. Bir girdap yarattım ve temkinli davranıyorum. Merak ediyorum*, eğer gerçekten serbest bırakırsam, eski Yıkım ve Harabe Lordu'na rakip olabilir miyim?*

Bir çekiştirme -kalbimin çözüldüğünü hissetmek gibi- dikkatimi dağıtıyor. Yüzen sandalyelerin ve yarısı yenmiş lokmaların arasından dışarıdaki denizi görüyorum. Hawthorne orada, cama dayanmış, vuruyor. Hiç ses çıkarmıyor. Çığlıkları sessiz ama yine de sarsıcı.

Yarattığım fırtınalı kasırga yere çarpıyor. Camlar kırılıyor. Metal takırdıyor. Kulakları sağır edici ama Hawthorne'un denizden çıkmaya çalışırken yumruklarından çıkan sessiz yumrukların öfkesi kadar şok edici değil.

Hawthorne'a ve cam duvara ulaşana kadar porselen ve sivri metal parçalarının üzerinde sendeliyorum, kayıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. Onun adını haykırıyorum. Avucum soğuk yüzeye çarpıyor ve Hawthorne'un hareketlerini yansıtarak duvara çarpıyorum. Beni tanıdı ya da belki de tanımadı. Şimdi başka bir şey bağırıyor, bana bir şey söylüyor ama onu duyamıyorum. İki elimi de camın üzerine koyup hareket etmeye zorluyorum. Yüzeyde bir çatlak oluşuyor.

Ben daha parçalayamadan, Cherno beni arkamdan yakaladı. Güçlü kolları etrafımda dolanarak ciğerlerimi çökertiyor.

Nefes nefese bağırıyorum, "Bu Hawthorne. O burada. İçeri alın onu! Bu Hawthorne! Hawthorne!"

Bölüm 12
Krallıkların Kibri

Hammon ve Edgerton aynı anda bileklerindeki iletişim cihazlarına emir yağdırırlar. "Birinci seviye yemek alanında olası bir gedik var," diyor içlerinden biri. "Mevcut tüm bakım personelinin hemen burada olması gerekiyor. Duvarın dayanmaması halinde ana yemek alanının etrafındaki kapakları kapatmaya hazır olun."

Cherno beni ölümüne tutarken Reykin ve Clifton beni sakinleştirmeye çalışıyor. Onlara yalvarıyorum, "Onu içeri almalısınız!"

Reykin'in yoğun gözleri benimkilere dikildi. "Orada kimse yok. Roselle, denizin dibindeyiz! Orada kimse hayatta kalamaz, Crow'un cyborgları bile!"

Savaşmayı bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ama ağlayamıyorum çünkü havam yok. Tekrar bakıyorum. Reykin haklı. Hawthorne gitmiş. Orada kimse yok.

Tenime bir şey bulaşıyor. Gözlerimi açtığımda Reykin'in bir peçeteyle burnumu sildiğini görüyorum. "Bırak onu, Cherno," diye emrediyor. "Ona zarar vereceksin." Reykin'in elindeki çarşafın içine kan sızıyor. Katlıyor, temiz bir yer buluyor ve tekrar kuruluyor.

"Eğer gitmene izin verirsem Roselle," diyor Cherno kulağıma, "arkamızdaki cam duvarı kırmaya çalışmayacağına söz verir misin?"

"Evet."

Basınç azalıyor ama Cherno bırakmıyor. Bizi çatlak panelin altındaki yere oturtuyor.

"Ben kimim, Roselle?" Reykin sorar.

Odaklanmaya çalışıyorum. "Sen Reykin Winterstrom'sun. Yıldızlardan ilk doğan." "Bu doğru." Bana rahatlamış bir gülümseme veriyor. "Peki bu yanındaki kim?

Ben mi?"

El hareketini takip ederek Clifton'a bakıyorum. "Kılıçlar'dan ilk doğan Clifton Salloway ... Yani o Cassius. Bana gerçek soyadını söylediğini hatırlamıyorum."

Reykin gülümsüyor. Peçetenin nazik darbeleriyle dudağımı siliyor. "Belki de ona Cassius Ruin demeliyiz, bu işe yarar mı?" Gülümsediğinde yıkıcı derecede yakışıklı oluyor. Bunu sık sık yapmaması çok kötü. Ve sürekli kavga ediyor olmamız.

Arkamda, Cherno kulağıma homurdanıyor, "Crow'u yenmeyi umuyorsak gücünü geliştirmelisin. Seni güçlendirmek için seninle birlikte çalışacağım."

Reykin elimi tuttu. "Güvenli hale gelene kadar bu odadan çıkmalıyız."

Clifton arkamdaki pencereyi değerlendiriyor. "Dayanması gerekir. Çığ gibi düşen kayalara dayanması gerekiyor."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum boğazımda büyüyen yumruyu geçerek. "Hawthorne'u gördüğümü sandım. Bana neler olduğundan emin değilim. Ransom Winterstrom'la konuşmam gerek."

Clifton, Reykin'in yanına çömelir. "Bunu ayarlayabilirim Roselle. Gemilerimden birinde. Bizi ona götürebilirim. Buradaki revire git. İyi olduğundan emin olsunlar. Sen hazır olur olmaz gidebiliriz. Bu senin için uygun mu?"

"Evet," dedim.

"Ben de onunla gidiyorum," diye açıkladı Reykin. "Benim de kardeşimi görmem gerekiyor."

Clifton, "Bize katılabilirsiniz," diye yanıtlıyor.

"Roselle nereye giderse ben de oraya giderim," diyor Cherno arkamdan bakarak.

Clifton, Cherno'nun bize katılacağı düşüncesinden rahatsız olmuş gibi görünüyor ama başını sallıyor. "Birkaç saat içinde yola çıkacağız."

Sozo One'ın revirindeki tıbbi personelin sorularını yanıtlamayı reddediyorum.

Kafamda bana halüsinasyon gördüren bir cihaz olduğunu açıklamak çok zor. Bu anlamsız. Ransom'ın teknolojisini anlamıyorlar. Yemek odasındaki şeffaf duvarı kırmaya çalıştıktan sonra burnumun neden kanadığını bilmiyorlar. Test yapmak istiyorlar, kafamı taramak istiyorlar,

Beynimde neler olup bittiğini görmek için. Ama reddediyorum. Bunu yapması için Ransom'dan başka kimseye güvenmiyorum.

Sırtlarını döndüklerinde muayene masasından kayarak kalkıyorum ve tıp merkezinden gizlice çıkıp koridora giriyorum. Hala biraz başım dönüyor, elimi duvara koyuyorum ve odama geri dönmeye çalışarak koridorlarda aceleyle ilerliyorum. Onu bulduğumda rahat bir nefes alıyorum. İçeri girince kapıyı kapatıyorum. Rogue beni karşılamak için burada değil. Biz gemiyi gezerken Reykin yavru köpeğimi bakması için Phoenix'e verdi. Mekadom muhtemelen Rogue'u simüle edilmiş güneşlenme güvertelerinden birinde gezdiriyordur.

En alt ranzaya gidiyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak ince şiltenin üzerine çöküyorum, başımı eğiyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Onları içimde tutamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Burnumdan sümük akıyor. Perişan bir halde, yüzümü silmek için kolumu kullanıyorum ve sonra botlarımı çekip çıkarıyorum ve öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Hiçbir şeyin ne anlama geldiğini ya da bana neler olduğunu bilmiyorum. Gördüğüm Hawthorne muydu? Hayal gücümün bir hayaleti miydi - suçluluk duygum bana işkence mi ediyordu? Ya da daha kötüsü, Crow'un benimle oynadığı bir oyun muydu? Bu şey kafamın içinde her ne yapıyorsa, beni dünyanın en güçlü varlıklarından biri haline getiriyor ama Spectrum'un kontrolüne karşı savunmasız bırakıyor. Değişiyorum ve bunu durduracak gücüm yok.

İnce battaniyenin altına girip çeneme kadar çekiyorum ve yüzüm duvara dönük bir şekilde kıvrılıyorum. Yastığımın üzerinde nemli lekeler var.

Odamın kapısı açıldı. "Roselle?" Reykin'in sesi usulca sesleniyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Sadece ..." Elimi tutuyorum

Gözyaşlarım bana ihanet etmesin diye nefes alıyorum. Yine de faydası yok. Nefesim kesiliyor ve içimden hüngür hüngür ağlamak geliyor. Reykin'in önünde ağlamayı bırakmalıyım. Yemin ederim artık tek yaptığımın bu olduğunu düşünecek.

"İyi değilsin," diye cevap veriyor Reykin, şimdi daha yakın. Ses tonu savaşta yaralı askerlere karşı kullandığımız türden; nazik ve koruyucu.

"Bir dakika içinde geliyorum. Sadece ihtiyacım var ..." Boğazım tekrar sıkıca kapanıyor ve gözyaşlarımı yutmakta zorlanıyorum.

Yanımda otururken şilte eğiliyor. Sırtı bana dönük ve sesi biraz boğuk, "Seni gerçekten bırakamam Roselle. Seni bulursam bir daha asla terk etmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim."

"Beni *terk* etmedin Reykin. Beni terk etmek Gümüş Halo'daki platformdan atlamak olurdu. Sen cesurca bir şey yaptın ve onlar bizi ayırana kadar benimle kaldın."

"İçeri geliyorum." İtiraz edersem bir şey söylemem gerektiğini ima edercesine duraklıyor. Yanıt vermiyorum ve Reykin benimle birlikte battaniyenin altına giriyor. Parmakları saçlarıma dokunuyor, ensemden uzaklaştırıyor. Kolu belime dolanıyor ve kaba bedenini benimkine bastırarak beni kaşıklıyor. İri, nasırlı bir eli titreyen elimi örtüyor. Başını yastığıma yaslıyor. Burnu enseme değiyor. Yumuşak, tatlı kokulu nefesi boynumu gıdıklıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bedenim ona dair derin bir farkındalıkla karıncalanıyor. Beni daha da yakınıma sokarken parmakları benimkilerin arasından geçiyor, kalçalarımız birbirine kenetleniyor, onun durgun vücut ısısı üniformamın içinden sızıyor. Elinin sıcaklığı titrememi yatıştırıyor.

Reykin'le ilgili milyonlarca düşünce aynı anda kafamı karıştırıyor. O boş karınlı korku hissine kapılıyorum. Reykin'den korkmuyorum, yani *korkuyorum* ama bu bana fiziksel olarak zarar vereceğine dair bir tehdit değil. Her neyse, zihnimi Crow ya da Spectrum ele geçirirse beni öldüreceğine söz vermesi için ona yalvardım. Şu anda hissettiğim iç burkucu acı, beni olduğum gibi gördüğünde beni sevmeyeceğine olan inancımdan kaynaklanıyor. Nasıl sevebilir ki? Ben onun korktuğu her şeyim. Ve beni sevmesini istiyorum. Bunu umutsuzca istiyorum. Ona karşı sonsuza dek sürecek bir aşk besliyorum. Bir süre sonra gözyaşlarım azalıyor ve boğazım o kadar da ağrımıyor. Burnumu çekiyorum, Reykin'in vücudu tarafından uyutuluyorum.

"Rüyamda seni gördüm," diye fısıldadım.

"Yaptın mı?" Sesi şaşırmış gibi.

"Bunun dışında başka bir rüya hatırlamıyorum." "Ne hakkındaydı?"

"Bana sarılıyordun, tıpkı şimdiki gibi, ama senin odandaydık, senin evinde, bana baktığın yerde. Rüyamda bana bir şey söyledin."

"Ne dedim ben?"

"Bana orduma liderlik etmemi söylemiştin." Burnumu çektim ve yüzümü ona döndüm. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor." Yüzünde küçük bir gamze var.

Sakalı biraz uzadığında saklanan çenesi. Şu anda mevcut. "Ben senin tanıdığın kişi değilim Reykin."

"Umurumda değil," diye yanıtlıyor soluk soluğa gülerek. "Şu anda olduğun kişiyi seveceğim, eğer izin verirsen."

"Aklımı kaybediyor olabilirim," diye fısıldıyorum. Gözümün kenarından bir damla yaş daha akıyor. Kolumla uzaklaştırıyorum.

"Hawthorne'u suda gördüğünü söylemiştin, değil mi? Bu ikinci kez oluyor."

Burnumu çekiyorum. "İlk sefer sadece bir anlıktı. Birini göz ucuyla yakalamak gibiydi. Bu sefer farklıydı. Penceredeydi, ona yardım etmem için çığlık atıyordu ama onu duyamadım çünkü diğer taraftaydı."

"Suyun içindeymiş gibi mi görünüyordu, yoksa camın içindeymiş gibi mi görünüyordu?"

"Baktı ..." Gördüğüm şeyle ilgili zihnimde net bir görüntü var. "Camın içindeymiş gibi görünüyordu."

"Hawthorne'un öldüğünden emin misin?"

Kalbim hızla çarpıyor. "Evet. Cesedini

buldum."

"Ve senin yaptığın gibi hayata geri dönmesinin hiçbir yolu yok

mu?" "Bilmiyorum."

"Gördüğün şeyi 'gerçek' yapan iki senaryo düşünebiliyorum" -elimi bırakıyor ve kelimeyi vurgulamak için tırnak işareti kullanıyor- "ve hayal gücünün bir o y u n u değil."

"Dinliyorum."

"Pekala, birincisi Spectrum bir şekilde zihninize giriyor ve gemiyi sabote etmenizi sağlamaya çalışıyor ya da sizi kendilerine dönmeniz veya hepimizi öldürmeniz için manipüle ediyor. Eğer durum buysa, Hawthorne sizi en savunmasız olduğunuz yerden vurmak için tasarlanmış bir simülasyondur."

Solgunlaştığımı hissediyorum. Ellerim tüm gücüyle titremeye devam ediyor. Reykin'den saklamak için onları battaniyenin altına itiyorum. Muhtemelen Spektrum'un zihnime tekrar erişmesinden korkarak bedenimin titrediğini hissediyordur.

"İkinci senaryon nedir?" Ben soruyorum.

"İkincisi, o gerçekten Hawthorne ve umutsuzca Spectrum'un içinden sizinle iletişim kurmaya çalışıyor. Yapay zekanın içinde hala hayatta ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor. Her iki durumda da aklını kaybetmiyorsun."

"Eğer ikincisi doğruysa, Hawthorne'u sonsuza dek Spectrum'un içine hapsettim demektir. Eğer sadece Spectrum'un içinde var olacaksa kaçmasının hiçbir yolu yok."

"Eğer teorim doğruysa, Roselle, başka bir sorun var."

"Ne?" Bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyorum.

"Senin bir versiyonun Spectrum'un içinde hâlâ var

olabilir." "Yedek gibi mi?"

"Evet. Spektrum herkesin bir versiyonunu elinde tutabilir - nasıl çalıştığına bağlı o l a r a k . Eğer Spektrum'la bağlantınızı keserseniz

son *versiyonu*."

"İçindeki ben, onun ben olmadığını bilir miydi? Gerçek olduğunu düşünür mü?"

"Belki . . . belki de değil. Hawthorne seninle dışarıdan temas kurmaya çalışıyorsa, belki de başka bir yerde farklı bir sen olduğunu biliyordur. Bunların hepsi teori. Nasıl işlediğini bilmiyorum. Ransom'a ihtiyacımız var."

Reykin'in teorilerinin içimi rahatlatacağını umduysam fena halde yanılmışım. Bu aklımı kaybetmekten daha kötü. Bir yerlerde benim hapsedilmiş bir versiyonum gerçek olmadığını bildiği ya da bilmediği bir dünyada hayatta kalmaya çalışıyor olabilir. O da benim, ama uyandığım andan itibaren olan her şey ikimiz için farklı olacaktır. Benim sahip olmadığım deneyimlere sahip olacaktı, ya da tam tersi. O ve ben ayrıştık.

"Bunların hepsi spekülasyon Roselle," diyor Reykin yatıştırıcı bir tonda. "Eğer senin bir versiyonun Spektrum'da olsaydı, bilinçli bir varlık olmayabilirdi. Öz farkındalığı olmadan kolektifin bir parçası olabilir."

"Buna inanmak istiyorum Reykin ama Cherno daha önce bana Crow'un bazılarımızı Spectrum'un kolektif bilincinden ayrı tuttuğunu düşündüren bir şey söyledi. Cherno beni 'kutu'da gördüğünü söyledi - YZ'nin dünyasında bir tür saray. Belki de orada neler olup bittiğini bedenime, beynime hiç *yüklemediğim* için bilmiyorumdur. Belki de diğer Roselle'i yaptıklarımızın tüm çürümüş anılarıyla birlikte orada bıraktım."

"Cevaplara ihtiyacımız var," diyor Reykin kararlı bir şekilde. "Onları almaya hazır mısınız?"

"Cevaplar mı, yoksa Hawthorne ve benim diğer versiyonum mu? Çünkü cevabım ikisine de evet."

"Alternatif bir versiyonunuzun özerk olacağı ve kurtarılmak isteyeceği varsayımı altında hareket ediyorsunuz."

"Crow Spectrum'un kontrolünde. Söyle bana, sen olsaydın kurtarılmak ister miydin?"

"Evet," diye iç geçirdi, "Crow'un beni istediği gibi manipüle edebileceği bilinçli bir durumda olmaktansa silinmeyi tercih ederim. Ransom'dan cevaplar alarak başlayalım."

Hareket etmesini bekledim ama etmedi. Sadece bana bakıyor. "Ben de seni rüyamda gördüm Roselle, ama sadece bir kez değil. Her gece gördüm."

"Yaptın mı?" Bir an için dünyam o kadar da kasvetli gelmiyor.

"Bana ikinci bir şans verildi ve ben bunu boşa harcamayacağım. Sana bir şey söylemem gerek, bazı şeyleri açıklamam gerek. Sana daha önce de söyledim, sen hayatıma girene kadar hiçbir şey umurumda değildi. Savaş alanında tanıştığımız o günü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bu dünyaya daha fazla dayanamadım. Benden çalınan ailemin *acısı*! Katledilmeleri korkunçtu. Nüfus sayımı küçük kardeşimi öldürmek için ölüm mangaları gönderdi. Onları durdurmaya çalıştım, babam da öyle. Babamı çabucak infaz ettiler; annemi savunmaya çalışırken kafasına bir kurşun sıktılar. Bana izlettiler. Annemin çığlıklarını dinledim. Çığlıklarını dinledim. Küçük kardeşim, Radix . . . Bir iniltiyle öldü. Sadece bir kez. Ona vurdular ve kafatası çatladı. En son annem öldü. Ona işkence ettiler ve cesedini Radix'inkiyle birlikte sürüklediler.

"Ondan sonra bir hayalete dönüştüm. Kalbim ölmüştü. Kontrolümü kaybettim. Hayatım tükenmek üzereyken beni buldun. Ölüyor olmak, yakındaki sazlıkları hışırdatan rüzgârı dinlemek rahatlatıcıydı. Her şey kararmadan hemen önce, bu güzel rüya yanıma geldi ve bana kalbini verdi."

Gözyaşlarım kontrolsüz akıyor.

"Bana seni önemsediğimi söylediğinde," diye devam ediyor, "*öldüğünü* sandığım sabah seni Hawthorne'la birlikte canlı bulduğumda çok kızmıştım, çünkü senin için hissettiklerimin derinliğini anlamamıştın. Sadece seni önemsemiyordum, sensiz var olamıyordum. Eğer kalbin durursa ve ölürsen, ben de ölürüm. Ama bunu sana söylemek yerine yalan söyledim ve seni önemsemediğimi söyledim."

"Sen karmaşık bir adamsın Reykin," diye fısıldıyorum.

"Ben sana aşığım, Roselle. Sen de beni sevmek zorunda değilsin, neden sevesin ki? Bunun için sana hiç sebep vermedim. Tek yaptığım sana kötü davranmak oldu, böylece ne zaman yanında olsam ne kadar umutsuzca kaybolduğumu görmeyeceksin."

"Bana karşı her zaman kötü değildin,"

diyorum. "Yeterince kabaydın," diye cevap

veriyor, işkence görmüş gibi.

"Sana yaklaşmaktan korkuyorum. Zihnimin kontrolünü kaybedersem seni öldürebilirim ya da daha kötüsü. Ve daha kötüsü de var, Reykin. Ölmekten çok daha kötüsü var."

"Biliyorum."

"Bundan asla kurtulamayacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum."

"Seni seviyorum, Reykin."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Bunu bana dünyanın sonu geldiği için mi söylüyorsun?"

"Evet, ama ciddiyim."

Başımın üstünü öpüyor. "O zaman kazanmamız için bir yol bulacağım."

Yan tarafında Salloway logosu bulunan küçük, şimşek hızında bir su altı aracına biniyoruz. Denize açıldığımızda Edgerton'ın gemisini çabucak gözden kaybediyorum. Onu ya da Hammon'ı bir daha göremeyeceğimden korkuyorum. Onlarla çok az konuşma fırsatım oldu ve kızları Rosie ile hiç tanışmadım bile. Endişeme rağmen o kadar yorgunum ki yuvarlak bir pencerenin yanındaki rahat sandalyede uyukluyorum. Bir el koluma dokunuyor ve beni irkilterek uyandırıyor.

"Özür dilerim, seni korkuttum mu?" Clifton soruyor.

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum, doğruluyorum ve üzerime kaşmir bir battaniye serildiğini görüyorum. "Sen mi?" Beni sıcak tutan deve tüyü rengindeki örtüyü göstererek soruyorum.

"Bunu arkadaşın Reykin yaptı," diye yanıtlıyor.

"Nerede o?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum. Ben ve Clifton dışında kabin boştu.

Başını ön kamaraya doğru eğiyor. "Reykin bu gemiyi merak ediyordu, o yüzden sorular sormak için kontrol odasına gitti. Biraz meraklıdır ama Chernobian'ı da yanında götürdü. Sanki bunun için ona ödeme yapmalıymışım gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve Clifton'a bakıyorum. "Cherno'ya zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bizim dünyamıza nasıl asimile olacağına bağlı. Onu öldürmek zaten işe yaramıyor gibi görünüyor. Geçen sefer onu bir katran çukuruna attım ve geri geldi."

Başımı sallıyorum ve battaniyenin yumuşak kumaşı için endişeleniyorum. "Biliyor musun, ben uyurken beni şaşırtmamalısın, belki ..."

"Kafamı kesmek
mi?" Yüzümü
buruşturuyorum.

Sırıtıyor. "Ne, çok mu erken?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bunun neden komik olduğunu düşündüğünü

anlamıyorum.
Tehlikeli olduğumu bilmiyor musun?"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gülümsemesi karları eritebilirdi.

"Herhangi bir anda ne yapabileceğimden emin olamamak kötü bir şey."

"Crow ve teknolojisinin sizi tekrar ele geçirmesinden mi korkuyorsunuz?"

"Edinmek." Kaşlarımı çattım. "Bu kelimeden nefret ediyorum, Clifton. Kılıç ordusu beni *satın aldı* ve ikinci doğuştan bir asker olarak piyadelerine zorla kattı, Salloway Mühimmatları için silah satmak üzere beni *satın* aldınız, Fazilet beni Grisholm'a akıl hocalığı yaparken kardeşimin çöküşüne ortak olmam için satın aldı ve siz de anlaşmalı bir evlilikte beni metaınız olarak *satın almak* için onunla bir sözleşme yaptınız."

"Sen benim nişanlımsın, malım değilsin."

"Teknik olarak ben Clifton Salloway'in nişanlısıyım, Şehirlerin Yağmacısı Cassius'un nişanlısı değil."

"Teknik olarak Clifton benim de adım, göbek adım."

"Bana kim olduğunu düğünden önce mi sonra mı söylerdin?"

"Söyleseydim bana inanır mıydın?"

Beni orada tutuyor. Bana gücünü gösterseydi, bunun ilahi genetik değil de bir tür teknoloji olduğunu düşünürdüm. "Hayır," diye iç geçirdim. "Muhtemelen hayır. Artık nişanlı olmamamız iyi bir şey."

"Affedersiniz?" İfadesindeki tüm eğlence kayboldu. "Ne dedin sen?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Nişanımızı bozuyorum. Kafamda her an harekete geçebilecek ve bana kafanı bedeninden tekrar ayırma talimatı verebilecek bir cihaz olduğunu düşünürsek, yine de nikahtan vazgeçmek isteyeceğini varsayıyorum."

"Yanlış varsayıyorsunuz. Benim geldiğim yerde, yaptığınız şey bir sevgili kavgası olarak yorumlanabilir ve ben evlilik anlaşmamıza sadık kalmakta kararlıyım."

"Ciddi olamazsın."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım" diye yanıtlıyor.

"Benden ne istiyorsunuz? Fates Cumhuriyetini yıkmak için artık bana ihtiyacınız yok. Hükümetin gücü Açıklıklarla birlikte yok edildi. Benden istediğin şeyi, yani Crow'u öldürmemi, sana verebilir miyim bilmiyorum. Yapabileceğim en iyi şey Crow'la savaşmak ama artık ölebilir mi yoksa yenilebilir mi bilmiyorum. Fiziksel bir forma bağlı değil. Şu anda neyden yapıldığını bile anlamıyorum. Enerji mi? Bir zihin algoritması mı? Deniyor

Onu yok etmek, yıldızları söndürmeye çalışmak kadar beyhude olabilir. Şu anda sahip olduğumuz şey tüm savaşları sona erdirecek bir savaş."

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun Roselle?"

"Şu anda gezegenimizde üç farklı yaşam formu hakim. 'Normal' zekâ ve biyolojiye sahip olduğunu düşündüğümüz varlıklar, kendilerini tanrı olarak gören sizin gibi varlıklar ve biyolojik bir forma ihtiyaç duyan ya da duymayan yapay zekâ varlıkları. Evrimsel açıdan, hepinizin bir arada yaşamayı kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Kendini de buna dahil etmeyi unutmuşsun Roselle. Onları kuşatıyorsun

hep

si." "Ya da hiçbiri."

"Neden benimle evlenmek istemiyorsun?" diye sorar.

"Belki de senden korkuyorum."

"Öyle misin?"

"Öyleydim," diye itiraf ediyorum. "Hayatımı kontrol ettin ve ailemi tehdit ettin." Kaşlarını çattı. "Seni koruyordum. Ailen sana layık değildi." "Şimdi de kendimi koruyorum."

Rahatsız oldu. "Kendini mi koruyorsun yoksa

yumruk içine?"

Kaşlarım soru sorar gibi kalkıyor.

"Bana güvenirsen ve seni tekrar hayal kırıklığına uğratırsam canın daha fazla yanmasın diye mi benden uzaklaşıyorsun?" Yüzünde bitkin bir ifade belirir. "Census ya da Crow'un geldiğini görmedim. Hiçbirimiz görmedik."

"Bunun için seni suçlamıyorum. Aslında her şeye kadir olmamanızı rahatlatıcı buluyorum."

"Nedenmiş o?"

"Gerekirse kontrolünüzün arasındaki boşluklara saklanabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

için."

"Benden mi? Bu asla olmayacak. Seni her zaman bulacağım.

Sevdiğini biliyorum

Ben."

İç çekiyorum. "Belki seviyorum, ama bu bir yetimin herhangi birini sevmesi gibi olabilir.

ona karşı en ufak bir nezaket göstermeyen."

"Kimse senin için endişelenmezken ben seni sevdim."

"Beni sevmiyorsun."

"İstiyorum."

Bu konuşmanın gittiği yön beni rahatsız ediyor. Buradaki oyununun ne olduğunu bilmiyorum. Benden gerçekten ne istiyor? "Çünkü sen

"O olabileceğimi mi
düşündün?" "Kim?"

"Roselle, tanıdığın tanrıça."

"Hayır," diye yanıtlıyor yarı gülerek, yarı kaşlarını çatarak. "O çoktan öldü. Fiziksel olarak ona *benzeyebileceğini* düşündüm, gerçek *ona* değil."

"Cherno benim o olduğumu düşünüyor."

"Cherno yüzyıllardır bir katran
çukurunda." "Onu sevdin mi?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Ona saygı
duyuyordum." "Sevgili miydiniz?"

"Uh, hayır." Bana şüpheli bir bakış attı. "Herkes öyle olduğumuzu düşünüyordu. Muhtemelen tanıdığım en güzel kadındı -kurnaz ve cesur- ama onunla bu şekilde ilişki kurmayacak kadar akıllıydım. O senin gibi değildi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Vahşiydi. Düşmanlarına karşı acımasızdı, gönül meseleleri söz konusu olduğunda daha da acımasızdı. Karşılık vermek istemese bile körü körüne sadakat isterdi. Eğer onu sevdiyseniz, sizi yutardı. O sizin tam tersinizdi."

"Şu anda nasıl biri olduğumu
bilmiyorsun." "Nasıl biri olduğunu
çok iyi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Dünyada en çok sevdiğimi düşündüğüm kişiyi *öldürdüm* ve bunu yaptığımda uyanıktım, bir yapay zeka tarafından manipüle edilmedim. Ben senin tanıdığın kişi değilim. Artık tek bir amacım var, o da Crow'u yok etmenin bir yolunu bulmak. Yoluma çıkan her şeyi yok edeceğim, buna sen de dahilsin. Beni sevme. Benim bir geleceğim yok. Sadece bir amacım var."

"Sen *benim* amacımsın, Roselle St. Sismode-şu andan sonsuzluğa kadar."

Yanımdaki pencerede yanıp sönen ışıklar dikkatimi Clifton'ın sert ifadesinden uzaklaştırıyor. Denize bakıyorum.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Bu benim diğer gemim, denizdeki evim. Ransom'ı onunla buluşman için buraya getiriyorum."

Clifton'ın diğer gemisi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Yuvarlak, yüzen bir kale; ışıklarla bezeli siyah bir küre. Kendimi yeni bir dünya keşfeden modern bir gökbilimci gibi hissediyorum. Karanlık suyla çevrili su altı gemisi bana kendi gezegenimizdeki bir şeyden çok bir uzay istasyonunu hatırlatıyor. Kalenin ekvatorunun altındaki bir liman kayarak

açılıyor. Bizim

Küçük, torpido benzeri bir araç deniz istasyonunun karnındaki oyuk kapağa doğru ilerliyor.

"Teknem hakkında ne düşünüyorsun?" Clifton soruyor, biz pencereden dışarı bakarken yanağı benimkinden birkaç santim uzakta.

"Bu bir gemi değil, Clifton. Denizin içinde bir gezegen." Diğer küreler okyanus akıntılarında dalgalanan parçalı yürüme yollarıyla birbirlerine bağlanıyor. Birbirine bağlı kaleler hareket ediyor gibi görünmüyor, sadece deniz tabanının üzerinde asılı duruyor.

"Bu bir tür tekne - her bir küre otonom olarak hareket edebiliyor ... yani *tekneler*."

Büyük bir hangara giriyoruz. İçeride devasa bir deniz suyu deposu var. "Tekne değil," diyorum. Küçük gemimiz içerideki bir iskeleye bağlanıyor. Gemimiz
kapak kapanır. Hava hangara pompalanırken su borulara emilir.

"Onlar su altı yaşam alanları. Bir yerlere gidebiliyorlar ama biz çoğunlukla aynı bölgede yüzüyoruz. Bu ilk küreyi inşa ettim çünkü gizli projeler için mahremiyete ihtiyacım vardı. Herhangi bir Kader'de faaliyet gösterirken bundan çok az vardı ve dünyama olanlardan sonra, aklımda korumaya yönelik bir şey inşa etme ihtiyacı hissettim. Her biri özel yatırımcılara ait toplam yedi küremiz var - bunların çoğuyla kuşlarla olan etkileşimlerimizden zaten tanıştınız." Clifton "kuşlar" derken eskiden bizden silah satın alan müşterilerden bahsediyor.

"Valdi Kingfisher'ın bir tane var mı?" Kingpin'in gerçek adı Firstborn Valdi Shelling, ancak yaralı yüzlü adam bana ilk olarak kuş ismiyle tanıtıldı. Virtues'daki Sword sosyal kulübünün sahibi.

Clifton kıkırdıyor. "Bu girişimdeki ilk ortağımdı." "Valdi
bir tanrı mı?"

"Neredeyse. Ölümsüzlüğe sahip ama başka pek bir şeyi yok. Şu anda tek gücü parası ve nüfuzu, oysa bir zamanlar ham, fiziksel güç açısından tanıdığım en güçlü varlıktı." Bana yan gözle bir bakış attı. "Küremde bir tur atmak ister misin?"

"Yapardım," diye cevap verdim, merakım biraz daha arttı. Clifton her zaman sürprizlerle doludur.

Kontrol odasında Cherno ve Reykin'le buluşuyor ve zarif yolcu gemisinden birlikte iniyoruz. Drenaj boruları, metal koridorlara açılan kapaklar ve Taş Orman Üssü'nün Ağaçları'ndakilerden daha büyük depo alanlarıyla süslenmiş geniş bir yanaşma odasından geçiyoruz. Bir kapaktan çıkıp aydınlık, güneşli bir caddeye çıkıyoruz.

Arkamızdaki kapı kapanıyor ve tuhaf bir dünyada pencereli bir vitrinin cephesine bürünüyor. Zarif bir vitrinde tarih boyunca kullanılmış ilginç kapılar sergileniyor. Diğer çekici dükkanlar tertemiz bir cadde boyunca sıralanıyor. Bir sonraki dükkân eski bir eczane, rengârenk şişeler ve şişeler titizlikle karalanmış mürekkeple etiketlenmiş. Onları daha yakından incelemek için eğildim.

Clifton kulağıma eğilerek, "Bu ilaçlar ilginç," diyor, "ama saç uzatan ilaçtan uzak durmak isteyebilirsin."

"Saç uzaması mı?" Ona karşı burnumu kırıştırıyorum. "Neden biri daha fazla saç uzatmak istesin ki?"

"İnsanlar eskiden saçlarını

kaybederdi." "Gerçekten mi?

Nasıl?"

Küçük bir sırıtışla başını sallıyor. "Öylece düştü."

"Tuhaf." Doğruluyorum ve caddenin tüm manzarasını seyrederek etrafıma bakıyorum.

Uzun zaman önceki bir krallığın etkisi bana çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Önümdeki yemyeşil manzara eski ile modernin, kent ile vahanın bir karışımı. Sarmaşıklar, yirmi kat ya da daha fazla yükselen sarmal binalara tutunuyor. Süslü bir şekilde oyulmuş taş gibi görünen cephelerinde çeşitli türlerde heykellerin bulunduğu çıkıntılar var. Devasa yaldızlı kemiklere sahip ejderha şeklindeki bir heykel, nehrin karşısındaki bir gökdelenin çerçevesine doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Beğendin mi?" Clifton soruyor.

"Nefes kesici," diye yanıtlıyorum.

"Bu Gildenzear." Cherno'nun sesi de nefes nefese bir nota taşıyor.

"Ben ona Yeni Gildenzear diyorum," diye tatmin edici bir şekilde cevap veriyor Clifton. Tekrar bana doğru baktığında kaşları biraz sallanıyor.

Cherno isteksizce gülümsüyor. "Icarnus'un benzerliğini oldukça iyi yakalamışsın" - ejderha adam ejderha heykeline doğru başını sallıyor -"Gerçi onu tanıdığımda biraz daha etliydi." "Ejderhayı

tanıyor muydun?" Gözlerim büyüyerek sordum.

"Hoş bir yaratık değildi," diye yanıtlıyor Cherno, "ama çok güzeldi."

"Aynı zamanda -*genellikle*- çok acıkırdı," diyor Clifton kuru bir ifadeyle, "ve hatırladığım kadarıyla biz onun en sevdiği atıştırmalıktık."

"Bir ejderhanın yemek yemesi gerekir," diye mırıldanıyor Cherno. Bakışları oymanın üzerinde takılı kalıyor. "Şu kuyruğa bak!" Takdir ettiği çok açık. Artık burada sergilenen türden bir ejderhaya benzemiyor olsa bile, türünden geriye kalan tek kişi olmak zor olmalı.

Clifton koluma girdi. Reykin sertleşiyor ama bir şey söylemiyor. Nehrin kenarı boyunca dolaşıyoruz. Caddeye paralel uzanan suda beyaz zambaklar uçuşuyor. Reykin diğer tarafımda yürüyor.

"Bu Gildenzear'ın sadece bir kopyası" diyor Clifton. "Bazı anıtları orijinallerinden kurtardım ve yeniden inşa ettim. Kaya, şehrin şu anda bulunduğu yerdeki derinlik, sıcaklık ve güneş ışığı eksikliği nedeniyle korunmuştu. Oradan topladık ve biraz yeniden inşa ettik ama bu eskiden olanın modern bir versiyonu."

Sonraki bir saatimizi Clifton'ın tasarım ve mühendislik harikası eserini gezerek geçiriyoruz. Bu kürenin hatırı sayılır çevresi muhtemelen deniz seviyesini yükseltiyor. Clifton'ın verdiği bilgiye göre Yeni Gildenzear'ın entegre manyetik sistemi gezegenin erimiş metal çekirdeğini itiyor ve deniz tabanına çarpmasını engelliyor. Kapalı metropol şehir sakinleriyle dolup taşıyor. Yayaların bulunduğu caddeler, otomatik scooter benzeri ulaşım araçları ve büyük bir monoray var.

"Bütün bu insanlar kim, Clifton?" diye
sordum. Başını Reykin'e doğru eğiyor. "Ona
sor."
Reykin bana yarım gülümsemesiyle bakıyor. "Çoğunlukla kurtarılmış
üçüncü doğanlar." "Bekle" -koluna dokunuyorum- "Birbirinizi
tanımadığınızı sanıyordum." I
ondan Clifton'a ve t e k r a r ona baktı. "Halo Sarayı'nda daha yeni
tanışmadınız mı?"

"Daha yeni tanıştık," diye cevaplıyor Reykin. "Ben onun kim olduğunu hiç bilmiyordum, o da benim kim olduğumu hiç bilmiyordu. Sadece Daltrey ikimizi de tanıyordu. Yakalanırsak her şeyi tehlikeye atmaktan bu şekilde kaçınıyoruz. İnsanlar birbirleri hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Detaylar ortalıkta dolaşmaz. Sana üçüncü doğanlara baktığımızı söylediğimde bunu kastetmiştim. Çoğu durumda nereye gittiklerini bilmiyordum. Sadece yaşayacaklarını biliyordum. Açıkçası, tüm üçüncü doğanlar buraya gelmedi. Bazıları Fates'e entegre oldu çünkü siz bize yeni takma adlar verdiniz."

"Burada mutlu görünüyorlar," diye yorum yapıyorum.

Kahkahalar hafif esintiyle bize doğru süzülüyor. Bazı çiftler el ele tutuşuyor. Etrafımızdaki havada bir enerji var. Kıyafetleri bile benzersiz ve canlı, gökkuşağının tüm renkleri Elmas Kaderli bir modacıyı büyüleyecek yaratıcı tasarımlarla örülmüş.

Clifton, "Onlar güvende, onları yapabildiğim kadar güvende," diye yanıtlıyor. "Onları bu şekilde tutmak istiyorum."

En az altı blok yürümüştük ki, sonunda simüle edilmiş gökyüzünün hovercraftlar ya da diğer hava gemileriyle dolu olmadığını, bunun yerine berrak, pırıl pırıl, mavi ve umut dolu olduğunu fark ediyorum; tıpkı benim orada yaşadığım dönemde Halo Sarayı'nın üzerindeki hava sahası gibi.

Clifton da yukarı bakmak için duraksıyor. "Hava gemilerinin olmamasına alışıyorsunuz."

"Ben böyle olmasını tercih ederim," diyorum.

"Ben hava gemileri üretiyorum ve bu şekilde olmasını tercih ediyorum. Bir fikir bir kez ortaya çıktığında onu kontrol etmek zordur. Bir hayal bir kez ortaya çıktığında, bir bakıma kaçınılmaz hale gelir."

Bizi kürenin merkezine doğru götürüyor. Düz caddelerin çoğu oraya çıkıyor. Çıkmayan sokaklar ise merkezi çevreleyen eşmerkezli daireler. Çakıl taşları, balçıklı toprak ve çimenlerden oluşan resmi bahçe yolları, büyülü bir iç kürede önümüzde uzanıyor. Pembe çiçekli ağaçların yemyeşil yaprakları arılarla dolup taşıyor. Polenler gözlerimi kamaştırıyor. Hafif bir esinti saçlarımı karıştırıyor. Taştan bir kemerden geçerek, Grisholm'un Erdemler Sarayı'nın yanında sönük kalacak kadar muhteşem bir binanın iç avlusuna giriyoruz.

"Burada mı kalıyorsun?" diye sordum. Sakin bir göletin üzerindeki taş bir köprüden geçip dik taş merdivenleri tırmanıyoruz.

"Evet, siz de benim misafirimsiniz. Evimde odalarınız olacak. Ransom Winterstrom'un burada bize katılması için gerekli düzenlemeler yapıldı. Anladığım kadarıyla gemisi kısa süre içinde gelecek."

Clifton'ın pek de mütevazı olmayan evini bir tanrı tapınağı olarak tanımlamak haksızlık olmaz. Merdivenler, girişin her iki yanında büyük kazanların bulunduğu açık hava revağına çıkıyor. Siyah taştan duvarlardan su akıyor. Büyük beyaz çiçeklerle süslü kıvrımlı gül sarmaşıkları bulunan taş sütunlar ana katı desteklemektedir. Muhteşem taş yapının içinde zemini, üzerlerinde soluk güller bulunan emaye karolar kaplamaktadır.

Başka bir yemyeşil bahçeye doğru yolumuzu buluyoruz. Bahçenin ortasında yüzlerce yıllık olması gereken yuvarlak, koyu lekeli, ahşap bir masa duruyor. Clifton bana masada bir yer gösteriyor ve çalışanlarından birine çay sipariş ediyor. Genç adam eğiliyor ve sessizce uzaklaşıyor. Reykin yanıma oturuyor. Cherno onun yanındaki koltuğa yöneliyor. Ejderha-adam masadan yanmayan bir mum alıyor ve dudaklarını büzüp üflemeden önce bir süre inceliyor. Fitil tutuşuyor ve Cherno seramik şamdanı nazik bir el hareketiyle yerine koyuyor.

Gülümsememe engel olamayıp, elimin arkasına saklamaya çalışıyorum. Hafif bir yemekle birlikte bir çay seti getiriliyor. Reykin, Clifton'a şehri hakkında sorular soruyor. Onları dinlemekten memnunum. Birkaç dakika sonra, zahmetli ayak sesleri yaklaşıyor. Ransom robotik adımlarla odaya giriyor. Gates of Dawn üniforması giymiş, bir asi gibi görünüyor. Sol dizinde bir destek vardır ve yüzü hafifçe buruşmuştur. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter vardır. Clifton'a gülümsüyor ve selamlamak için başını eğiyor.

Ransom küçük bir mendille alnını silerek, "Çok fazla merdivenin var," diye takılıyor. Solgun ve acı içinde ama onu son gördüğümden bu yana büyük ölçüde iyileşmiş.

Yanımdaki sandalye yere sürtünüyor. Reykin ayağa kalkıyor ve yıllar sonra ilk kez kardeşini selamlamak için dönüyor. Başlangıçta ikisi de birbirlerine bakıyorlar. Reykin önce kendini toparlıyor, Ransom'a uzanıyor ve onu omuzlarından kavrayarak kardeşini sıkı bir sarılma için kendine çekiyor. Ransom'ın yüzü gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi buruşuyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve bir yudum almak için çayımı kaldırıyorum. Clifton'a bakmadan önce narin fincanı yere bırakıyorum. O da beni izliyor. Güçlü eli uzanıyor ve benimkini tutuyor. Sanki öz kardeşimle böyle bir kavuşma için yanıp tutuştuğumu ve bu gerçekleştiğinde kaderlerimizi değiştirmek için çok geç kaldığımı biliyormuş gibi beni biraz sıkıyor.

Birbirlerini bıraktıklarında Reykin, "Seni özledim," diyor.

Ransom gözlerindeki buğuyu silmek için mendilini kullanır. "Evet, ben, "

"Kocaman olmuşsun!" Reykin kardeşinden bir saç teli kadar kısa. Öyle görünüyorlar ki

Birbirlerine çok benziyorlar; yüzlerinde aynı kaba şekil, aynı akuamarin gözler, koyu renk saçlar, çene çizgisi ve ten rengi. Diğer kardeşlerinin de onlara benzeyip benzemediğini merak ediyorum.

"Hayır, sen küçüldün," diye yanıtlıyor Ransom tok bir sesle.

"Oturmak ister misiniz?" Reykin sandalyesini Ransom'a uzatarak soruyor, o da başıyla onaylayıp oturuyor.

"Buraya, Reykin. Kardeşinin yanına otur." Sandalyemden kalkıp Clifton'ın diğer tarafına geçiyorum. Reykin benim boşalttığım sandalyeye oturuyor. Bir görevli içeri giriyor ve Ransom'a bir fincan çay doldurup tekrar çıkıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ransom'a sordum.

"Geçmeyen büyük bir baş ağrım var, ama umurumda değil, çünkü kafamdaki sesler gitti. Artık beta-bloker enjekte etmek zorunda değilim. Artık orada sadece ben varım." Ransom önce Cherno'ya, sonra da bana

bakıyor. "Siz ikiniz beni Kılıç Sarayı'ndan çıkardınız."

"Reykin yardım etti," diye cevap veriyorum, kardeşine doğru gülümseyerek. "Bize sahile giden yolu gösterdi ve bir kurtarma ekibi getirdi." Daltrey'nin bizi öldürmeye çalıştığı kısmı atlıyorum.

Ransom şok olmuş görünüyor. "O gemide o askerlerle birlikte uyandığımda buna inanmamıştım - Şafak Kapıları. Spektrum'un derinliklerinde olduğumu ve bunun beni konuşturmak için bir oyun olduğunu düşündüm. Bazen hala oradan çıktığıma inanamıyorum - Spektrum'un kontrolünün ötesinde. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama sinyalini hissedemiyorum. Bana her yerden ulaşabileceklerini sanıyordum ama bulunduğumuz derinlik buna izin vermiyor. Beynimdeki saçma sapan implantın kapsama alanı dışındayız." Kafesten yeni kaçmış ama henüz ne tarafa kaçacağını bilmeyen bir laboratuvar tavşanının kırılganlığına sahip.

"Sanırım biraz temas kurmuş olabilirim," diyorum, "tam olarak Spectrum'la değil... ama belki de içeride kapana kısılmış bir bireyle." Önümdeki kaseden bir badem dilimi seçiyorum ve yiyorum. Balla kaplanmış. Birkaç tane daha alıyorum.

Ransom çay fincanını dudaklarına götürerek, "Şaşırmadım," diye cevap verir. Eli titriyor. "Senin implantın diğerlerine baskın olmalı. Zihninizde serebral korteksinize erişen ve onu genişleten yollar yaratmak için yapıldı. Yapmamız gereken Spektrum'a sızmaya çalışmak, böylece mevcut dünyasını bize uyacak şekilde tersine mühendislik yapabiliriz."

"Kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyorum, "eğer kafamdaki implantta ustalaşacak kadar uzun yaşayabilirsem."

"Seninle iletişime geçen neydi ve ne istiyordu?" Ransom soruyor. "Bunun Spectrum'un seni tuzağa düşürmek için bir oyunu olmadığından emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim. Bildiğim tek şey Hawthorne'u bir gün içinde iki kez gördüğüm. İkisinde de yansıtıcı bir yüzeyde belirdi. İkinci seferinde adımı söylüyor gibiydi ama onu duyamadım."

"Yani onun ne istediğini bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum. "Onu Spectrum'dan çıkarmamı istiyor."

"Öldüğünü biliyor mu?" Ransom soruyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi okuyor ve ekliyor: "Cesedini kontrol ettiğimde onu morgda gördüm."

"Öldüğünü biliyor mu bilmiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Yani gerçekten ölmüştüm, taht odasında boğulmuştum?"

"Evet," diye yanıtlıyor Ransom. "Döşemede seni muayene ettiğimde her şeyin kaybolduğunu düşünmüştüm."

"Hayata geri dönebileceğimi bilmiyor muydun?"

"Roselle, pek bir şey bilmiyorum. Teorilerim var ama ben bile senin ölümsüzlüğü elde ettiğini hayal edemiyorum."

"O bir tanrı," diye yanıtlıyor Cherno. "Bu onun kanında var."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Cherno." Ransom başını sallar. "Nasıl uyanık olduğunu bile anlamıyorum."

"Ben de bir tanrıyım," diye açıklıyor Cherno. Kafası neredeyse kuş gibi uçuyor. "Beynimdeki implantı erittim."

"Sanırım Cherno'nun söylemeye çalıştığı şey," diye tercüme ediyor Clifton, "Roselle'in beynine yerleştirdiğiniz şeyin, atalarından miras aldığı gizli genetik özellikleri harekete geçirdiği."

Ransom şüpheli bir bakış atar. "Ölümsüzlük gibi." "Ve telekinezi," diye yanıtlıyor Reykin.

"Bahsettiğiniz şeye atavistik özellikler deniyor. Diyelim ki birisi kurt adam gibi yüzünde kürkle doğmuşsa, bazıları bunu önceki bir evrimsel durumdan gelen atasal bir özellik olarak görür."

"İşte bunun arkasında bilim var," diyorum.

"Ama bu atalarınızın gerçekten tanrı olduğu anlamına geliyor," diyor Ransom. "Cherno gibi," diye cevap veriyorum.

Clifton kaşlarını çatarak "Hayır," diyerek örneğimi reddediyor. "Cherno gibi değilsin. Senin içinde ejderha yok. Sen de benim gibi bir tanrısın ama sanırım Ransom ne demek istediğimi anladı."

"Yani ölümsüzsün ve telekinetik güçlerin mi var?" Ransom giderek artan bir gülümsemeyle bana soruyor.

Ona başımı salladım, bakışlarım ciddiydi. "Ben bir tür ucubeyim."

"Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla buradaki herkesin ucube olduğuna eminim. Yani, şu yere bir bakın." Ransom ellerini kaldırıp etrafımızdaki tuhaf zenginliği işaret ediyor. "Peki normalin nesi harika?" Omuz silkiyor. "Beyin söz konusu olduğunda hepimiz eşsiziz. Eğer senin ve Reykin'in beynini parçalara ayıracak olsaydım, pek çok düzeyde önemli ölçüde farklı olurlardı -biyokimyasal olarak, dendrit ve akson sayıları, nöronlar arasındaki boşluklar, nöronların kendileri, adını sen koy. Beyinlerinizin haritasını çıkarabilir ve onları oluşturan atomlara kadar tam olarak eşleşen bir klon yaratabilirim. Ama sizin implantınızı Reykin'in beynine yerleştirirsem farklı bir sonuç elde ederim, çünkü farklı deneyimler yaşadınız."

"Yani iki yönlü," diyorum. "Doğa ve yetiştirme."

"Evet," diye kabul ediyor Ransom. Biraz rahatlamış ve konuşmaya ve çevresine alışmış görünüyor.

"Roselle'inki gibi başka bir implant yapabilir misin?" Reykin sorar. Clifton öne doğru eğiliyor. Derin bir kaş çatma dudaklarımı kırıştırıyor.

"Belki," diye yanıtlar Ransom, hazırlıksız yakalanmıştır. "Ama kim bir tane ister ki? İmplantı taktıran herkes Spectrum tarafından olası bir entegrasyonla karşı karşıya kalacak - ve bu, her şey yolunda giderse ve vücut reddetmezse *ve* tüm doğru yerlerde tüm doğru kesileri yapabildiysem. Bu bir kumar. Roselle ile oynadım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ameliyatı yapsam da yapmasam da Nüfus Sayımı efendilerim onu Siyah-O yapacaktı. Bu şekilde bir şansı olur diye düşündüm.

"Ameliyattan sonraki ilk birkaç saat boyunca öleceğini düşündüm. İmplant yanıt vermiyor gibi görünüyordu ve hayati belirtileri önemli ölçüde düştü. İkimizin de öldüğünü düşündüm. Crow ona ne yaptığımı öğrenir öğrenmez işkence göreceğimi, onlara araştırmamı vermeye zorlanacağımı ve sonra da katledileceğimi biliyordum. Ama Roselle'in başlangıçtaki aksiliklerinden sonra, giderek iyileşti. Ondan sonra her şeyi -tüm araştırmalarımı- yaktım. Roselle'in raporlarını saklamak tehlikeliydi. Taramaları diğer deneklerin görüntüleriyle değiştirdim. Bir kedi-fare oyununa dönüştü. Ve sonra Spectrum'a entegre olduğunda, her gün keşfedileceğimiz korkusuyla yaşadım. Ama Roselle'in cihazı tasarım gereği kendini saklıyordu; Spectrum'u bir tehdit olarak görmesi ve test için seçildiğinde standart VPMD protokollerini taklit etmesi için protokoller yazmıştım. Bunu o kadar iyi yapıyordu ki teknolojimin başarısız olduğunu düşündüm, çünkü bir süre sonra onu test ettiğimde farkı anlayamıyordum. Spektrumdan uyanacağından bile emin değildim. Bir dizi test ve araştırma yapmadan bu konuda tekrar bahse girmek istemiyorum."

"Ama yapılabilir mi?" Reykin hesapçı bir bakışla soruyor.

Kaşlarım derinleşiyor.

"Belki," diye yanıtlıyor Ransom, ama kafası karışmış görünüyor. "Kılıç Sarayı'ndan kaçtığımdan beri zihnim biraz bulanık. Bazı şeyleri hatırlamakta zorlanıyorum. Uzun süre bilincim yerinde değildi."

Reykin onu rahatlatmaya çalışarak, "Muhtemelen geçicidir," diyor.

"Evet ... geçici . . . ." diye yineliyor Ransom. "Roselle'inki gibi başka bir prototip istiyorsanız, bir laboratuara ihtiyacım olacak ve bu sadece başlangıç. Sadece çalışma ortamımı yeniden yaratmak zaman alacak. Hayati önem taşıyan ekipmanlar öyle ortalıkta durmuyor ya da öylece bir araya getirebileceğim şeyler değil."

"Başka bir implantı unut." Reykin'e alaycı bir bakış attım. "İhtiyacımız olan şey Spektrum üzerinde tersine mühendislik yapmanın bir yolu. Eğer onu yok edemezsek, belki de bireyleri YZ'den çıkarmayı başarabiliriz."

"Onları kolektiften çalmayı mı kastediyorsun?" Ransom soruyor.

"Başlangıç olarak. Peki ya onları Spektrum'dan ayırabilirsek, tıpkı senin ve benim şu anda yaptığımız gibi?"

"Spectrum'un içinde var olmaya devam edecekler - onların bir versiyonu var olacak."

Ağrılı bir sızı göğsümü kaplıyor. Masanın karşısındaki Reykin'e bakıyorum. O haklıydı. "Demek hâlâ oradayım," diyorum.

"Eskiden olduğun şeylerin çoğu orada," diye açıklıyor Ransom. "Crow'un hafızandan parçalar görmesini engellediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Başarılı oldum. Senin Spektrum versiyonundaki her şeyi alamadı. Sen ve Reykin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor."

"Peki ya *Roselle ve Reykin*?" Clifton soruyor. Bakışları asi ile benim aramda gidip geliyor.

Reykin'in bunca zamandır Şafak Kapıları için casusluk yaptığımı Clifton'a açıklamamış olmasına biraz şaşırdım. Şafak Geçidi askerleri Edgerton, Hammon ve beni Yıldızlar'da yakaladıktan hemen sonra Reykin beni Clifton'ın gemisine geri götürdüğü andan itibaren, o anda anlamamış olsam da teknik olarak bir Şafak Geçidi ajanıydım. Ama şimdi anlıyorum ki Reykin aramızda geçenleri ya da benim casusluk faaliyetlerine katıldığımı kimseye anlatmayacaktı; Daltrey de öyle.

Şafak Kapıları ve Gül Bahçesi Topluluğu farklı türden bir oyunda düşmanlar. Üçüncü doğanları korumak ya da ikinci doğduğumda beni korumak için fırsat doğduğunda dostça davranırlar, ancak akıllarında asla aynı amaçlar yoktur. Clifton Kaderler Cumhuriyeti'ni seviyor. Statükoyu istiyor, sadece benimle birlikte yönetmek istiyor. Reykin ise onun yok olmasını istiyor. Hepimiz için Kader Cumhuriyeti'nden özgürlük istiyor. Reykin beni güvende tutmak için hakkımdaki her bilgiyi koruyacaktır.

"Şafak Kapısı casusu olarak Reykin'le birlikte mi çalıştın?" Clifton soruyor.

"Herkesin sırları vardır, Clifton," diye cevap veriyorum. Ransom'a dönerek duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Yani ben Spectrum'dayım -benim bir versiyonum- ve Hawthorne da öyle."

"Evet. Seni silemedim. Spectrum'da Crow'un kişisel kum torbasıydın. Kaybolduğun nanosaniyeden haberi olurdu. Benim için geldiklerini biliyordum. Spektrum yedeğimi silmek için kopyama prototip bir virüs enjekte ettim. Kendi hafızamdaki anıları zaten elle silmiştim.

zaman içinde yedekleme. Bu sadece ekstra bir önlemdi. Bu yüzden hala hayattayım. Araştırmalarım için bana işkence ediyorlardı, sadece senin implantını değil, aynı zamanda kendimi onların dünyasından silmek için kullandığım virüsü de nasıl geliştirdim."

Şüphelerimin doğrulanmasıyla o kasvetli his geri döndü. "Ben ... ... ne yapıyorum? Orada neye benziyorum?"

"Sizin gibisiniz ama orada bizi yöneten fiziksel yasalar yok. Bu alternatif bir evren. Bazıları beklenmedik şekilde mükemmel, ama çoğu korkunç."

"Bir laboratuvara ihtiyacın *olduğuna* katılıyorum Ransom," diye ısrar ediyorum, "ama odak noktamız Spectrum'un dünyasına girmenin yollarını bulmak olmalı. Kullanmadığımız zamanlarda kilitleyebileceğimiz yollar. Bu arada, onların gerçek dünyadaki operasyonlarını sekteye uğratmalıyız. Ayrıca kendinizi Spectrum'dan silmek için kullandığınız virüsü yeniden geliştirmeniz gerekiyor."

"Yüzeye çıkamam," diye uyarıyor Ransom. "Karaya döndüğüm anda yeniden bütünleşme riskiyle karşı karşıya kalırım. Cihazım onlarla seninki gibi savaşamaz, en azından şimdi. Otonom kalmama yardımcı olabilecek bir şey üzerinde çalışabilirim ama korkarım bu konuda her zaman bir yük olacağım."

"Laboratuvarınız burada olacak-Yeni Gildenzear," diye cevap veriyorum. İtiraz edip etmediğini görmek için Clifton'a odaklanıyorum. İtiraz etmedi. "Burası bizim operasyon üssümüz olacak. Şu andan itibaren biz bir aileyiz. Her şeyi bir aile olarak yapacağız. Bu da Gül Bahçecileri ve Şafak Kapıları'nın artık ayrı varlıklar olmadığı anlamına geliyor. Tüm kaynaklarımızı bir araya getiriyoruz ve tek amacımız Spectrum olmayan her şeyin hayatta kalması. Amacımızda acımasız ve tek fikirli olmalıyız. Şu andan itibaren kurtarma görevi yok. Tek hedefimiz Spectrum'u ortadan kaldırmak ve hayatta kalmak."

"Ya Spectrum seni geri alırsa?" Reykin soruyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "O zaman ben Spectrum'um ve ilk fırsatta beni varlığımdan sileceksin."

Reykin kaşlarını çatar. Kardeşine döner. "Laboratuvarını aldığımızda, Ransom, Roselle'inki gibi başka bir prototip implantı ne kadar hızlı yapabilirsin?"

Ayağa fırlıyorum, sandalyem yere sürtünüyor. "Seninle konuşabilir miyim Reykin?"

Reykin ayağa kalkarak kardeşine baktı. "Denizlerin Kaderi'ndeki üssün haritasını çıkar ve bana ihtiyacın olan teçhizatın ayrıntılı bir envanterini ver, ben de senin için getireyim."

"Ama orası Black-Os tarafından korunuyor," diye yanıtlıyor Ransom kuşkulu bir bakışla.

Reykin'in yanına yürüyorum ve kolumu onunkine bağlıyorum. "Bize müsaade," diyorum. Reykin'i çay ocağından çekip çıkarıyorum ve Clifton'ın evinin ana katına doğru yürütüyorum. Dışarıda, kazanların yanında kolunu bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Seçenekleri araştırıyorum," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

"İmplant takılması için gönüllü olmayacaksın, değil mi? Çünkü bu aptalca olurdu."

Evi işaret ediyor. "Arkadaşının bunu yapacağını biliyorsun, Tanrı'nın. Neden ona bağırmıyorsun?"

"O bundan daha zeki. Clifton sonsuza dek aklını karıştırma riskine girmeyecektir."

"Ben olsam buna güvenmezdim. Peki sana yardım etmek ve seni korumak istediğim için neden aptal oluyorum?"

"Kaybetmiyorsun. Seni kaybetmek istemediğimi söylüyorum. İmplant zihnine girmenin bir yolu. Eğer Spectrum seni kontrol altına alırsa ya da Crow seni öldürürse . . ." Arkamı dönüp derin bir nefes alıyorum ve sonra nefesimi veriyorum. "Dinle," diye devam ediyorum çakıllı bir sesle, parmağımla yeri göstererek, "Sana dışarıda ihtiyacım var. Ben içerideyken senin için hazırlayacağım hedeflere saldırman için sana burada ihtiyacım var. İki yönlü bir saldırı olacak. Ben Black-Os'ları kontrol edeceğim. Sen de Şafak Kapıları'nı kontrol edeceksin. Spectrum'un fabrikalarına ve üslerine saldırıları koordine edeceğiz. Sen ve ben bir takım olacağız."

"Ya içeride yardıma ihtiyacın olursa?" diye soruyor.

"Hawthorne içeride. Eğer onu tanıyorsam, savaş açmıştır. Burada arkamı kollayacak güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" diye sorar. "Çünkü ben haklıyım."

"Haklı değilsin. Sadece öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Bir sorun mu var?" Clifton bize katılarak soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuşturup Reykin'e ters ters bakarak.

Reykin kaşlarını çatar ve Clifton'a sorar, "Diğer Roselle -kadim tanrıça- onu tanıdığınızda da bu kadar inatçı mıydı?"

"Ah"-Clifton başını hayıflanarak sallıyor-"konu bu olduğunda aynı kalibrede silahlar bile değiller."

Gözlerimi onlara dikiyorum. "Sakıncası yoksa Clifton, Ransom için uygun bir laboratuvar alanı ve benim için bir silah test tesisi oluşturacak odaları görmek istiyorum."

"İhtiyacınız olan her şey burada. Hemen başlayabiliriz."

"Mükemmel."

Onlardan ayrılıp Clifton'ın mağara gibi evine tekrar giriyorum ve saksı palmiyelerin yanından geçerek çay salonuna doğru adımlarımı takip ediyorum. Clifton ve Reykin arkamdan geldiğinde, Clifton hepimizi bir alt kata götüren asansörlere yönlendiriyor. Cherno içeri girebilmek için başını eğiyor. Clifton'a yaslanıyorum ve aşağı inerken Reykin'e bakıyorum. Çenesi kaskatı. Kıskançlığı, karanlık bir kaş çatma. Mavi gözleri baştan çıkarıcı.

İnatçı olan ben miyim?

Asansör kapıları, araçlardan silahlara kadar çeşitli mühendislik projeleri üzerinde çalışan üniformasız teknisyenlerin yaşadığı açık katlardan oluşan bir kovana açılıyor. Ortam aktivite ve enerji ile doludur. Clifton ona test ve ekipman odalarının bulunduğu boş bir laboratuvarı gösterdiğinde Ransom'ın gözleri büyür.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan listeleriniz," der Clifton ona, "ve üslendiğiniz ada hakkında ayrıntılı bir anlayış. Oradaki operasyonların kapsamlı görüntülerini almak için yüzeye mesajlar iletebilirim."

Ransom daha önce onda görmediğim bir hevesle, "Hemen başlıyorum," diye cevap veriyor.

"Ve haritalarınızı inceleyeceğim," diyor Cherno ısrarla.

Clifton memnuniyetle gülümsüyor. Neden gülümsemesin ki? Onu bir kez daha gerçekten güçlü bir tanrı yapabilecek türden bir teknolojiye sahip olacak. Bu düşünce beni duraksatıyor. Elleriyle zarif bir jest yapıyor. "Önce hepinize odalarınızı göstereyim, böylece Yeni Gildenzear'a yerleşebilirsiniz."

Clifton'ı dışarı kadar takip ederken, ben Ransom'ın gerisinde kalıyorum. "Açık olmak gerekirse Ransom," diyorum usulca, "Reykin'in beynine herhangi bir şekilde dokunursan seni öldürürüm. Seni küçük parçalara ayırır ve denize atarım."

Ransom yavaşlıyor ama ben yürüyüşümü hiç kontrol etmiyorum, onun ve Reykin'in önünden geçerek Clifton'a katılıyorum.

Bölüm 13
Süperpozisyon

Reykin, ben antrenman tişörtümü giyerken yeni yatak odama dalıyor.

Korku avucumdan bir enerji patlamasını tetikliyor. Reykin'in yakınındaki taş duvara çarpıp onu ıskalayacak kadar dizginliyorum. Yüzeyinde gürültülü çatlaklar oluşuyor. Çalışma masasının üzerindeki el yapımı vazo paramparça oluyor ve havada kuru bir kil pufu kalıyor. Bu gürültü çiğ sinirlerimi gıcıklıyor. Göğsümde çılgınca çarpan kalbim, fiziksel bir saldırı altında olmadığımı ve ilk doğan Yıldız'a zarar vermediğimi fark ettiğimde biraz sakinleşiyor.

Reykin kapı aralığından ters ters bakıyor, sanki içeri dalarak son derece aptalca bir şey yapmamış gibi davranıyor. "Kardeşimi öldürmekle mi tehdit ettin?" diye soruyor, odama davetsiz bir adım atarak. Koyu renk saçlarını telaşla geriye tarıyor, az kalsın kafasını kaybedeceğini biliyor.

İçten içe ürperiyorum. Onu neredeyse öldürdüğüm için kızgın değil. Küçük kardeşini tehdit ettiğim için öfkeli. "Beni böyle korkutma Reykin," diye homurdanıyorum, onun bakışlarından kaçarak yataktan atılmış Şafak Kapıları üniformamı topluyorum. "Seni kazara ezebilirdim. İhtiyacım olan türden bir kontrole sahip değilim." Onun bana bu kadar yakın olması beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. Reykin'e olan çekimim, tatmin edilmemiş bir arzunun amansız girdabında öfkeleniyor. Arkamı dönüyorum ve kirli giysilerimi onları alıp götüren konveyörün içine atmak için dolaba gidiyorum.

Clifton'ın asistanının bana verdiği yeni eğitim kıyafetini düzeltiyorum. Koyu renk, temiz, zarif çizgileri, kırmızı gülleri ve koluna işlenmiş dikenli bir asması var. Havadar yatak odasına çıktığımda, Reykin'in daha yakında olduğunu ve kocaman yatağımı incelediğini fark ediyorum. Biraz kızarıyorum. Tabanı bir rüya tanrısına adanmış bir sunak gibi görünüyor. Tenim gerginleşiyor. İkimizin sarmaş dolaş olduğu düşünceler zihnimde uçuşuyor. Onları bir kızgınlık maskesiyle gizlemeye çalışıyorum.

Reykin'inkiyle eşleşiyor. Bir an önce gitmesi gerek. Ona karşı uzun süre kayıtsızmışım gibi davranamam.

Daha da sinirlenmiş bir halde arkasını döner. "Ransom'ı küçük parçalara ayırıp denize atmakla mı tehdit ettin?" diye sorar, sesi alçak ve acıdır.

"Böyle bir şey söylemiş olabilirim." "Öyle
bir şey mi, yoksa tam olarak öyle mi?"
"Tam olarak öyle."
"Senden çok korkuyor, Roselle. O cehennem çukurundan daha yeni
çıktı!" "Ransom'ın benden korkmasını gerektirecek bir şey yok.
kafanı. Eğer yaparsa, çok uzun yaşamaz."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu benim seçimim, senin değil." Daralan gözlerinde mavi ateş parlıyor.

"Sen bir aptalsın. İmplantımı çıkaramıyorum ve sen takmak mı istiyorsun? Senin aptallığınla uğraşamam bile." Eğitim çantamı toplayıp omzuma atıyorum. "Burada işimiz bitti mi? Çünkü antrenman yapmam gerekiyor." Yanından geçmeye başladım ama eli dirseğime yapıştı.

"Ransom'dan özür dilemeni istiyorum," diyor alçak bir hırıltıyla.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve dirseğimi tuttuğu yerden çekiyorum. Gözleri açılıyor, bu kadar güçlü olmama biraz şaşırıyor. Hiçbir fikri yok. Onu ezebilirim.

Açık verandaya açılan duvardaki büyük açıklığa doğru bir adım atıyorum. Sahte güneş öğleden sonra olduğunu gösteriyor. Bu gece uyumadan önce biraz antrenman yapmak istiyorum.

"Kiminle antrenman yapıyorsun?" diye
soruyor. "Hiç kimseyle."
"Eğer beni beklersen, seninle antrenman
yapabilirim." "Hayır, yapamazsın. Sana
zarar verebilirim."
Alay ediyor. "Beni daha önce hiç yenmedin."

"Ben artık farklıyım Reykin. Ne kadar güçlü olduğumu bile bilmiyorum. Kontrol edebileceğimi bilene kadar bana yaklaşmana izin vermeyeceğim. Clifton seni nereye koydu? İşim bitince gelip seni bulacağım, yemekten önce vakit kalırsa."

"Cherno'nun odası benimkinin yanında, 'tapınağın' diğer tarafında," diye yanıtlıyor evi olduğu gibi, zengin bir tanrıya adanmış zarif bir tapınak olarak tanımlayarak. "Benim yatağım seninkine benzemiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır
mı?" "Hayır."

"Huh." Kışkırtması karşısında gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Ben de Clifton'dan daha büyük bir tane istemeyi düşünüyordum. Bunun içinde yeterince yerim olacağından emin değilim. Uykumda nasıl savaştığımı biliyorsun."

Yüce dudaklarında isteksiz bir gülümseme beliriyor - güzel ve saniyeler içinde kayboluyor. "Biliyorum. Uykunda da çok konuşuyorsun."

"Bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Clifton'ı da uyarmalısın. Odasının benimkine bu kadar yakın olmasını istemeyebilir."

"Bunu nişanlına söylesem seni rahatsız eder
miydi?" "Clifton'a onun benim nişanlım olmadığını
söyledim."

"Aldın mı? Çünkü mesajı aldığını sanmıyorum."

"O bir tanrı. İnsanların ona çok sık hayır dediğini sanmıyorum. O bunu
anlayacaktır.
dışarı."

"Sizinle antrenman yapmamı istemiyorsanız Edgerton'la irtibata
geçeceğim. Biz
gemisine ihtiyacımız var. Bir plan yapar yapmaz, Fate of Seas'e
gideceğim."

Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun.

"Yavru köpeğimi ve mekadomumu benim için alır mısın?"
diye sordum. "Tabii ki."

"Stratejiyi tartışmak için ne zaman
buluşacağız?" "Planlara bu akşam başlıyoruz,
yemekten sonra."

"Yemekte görüşürüz o zaman." Gitmek için hamle yaptım.

"Kardeşimden özür dilediğimi düşün. Şiddet tehditleri bir aile kurmanın yolu değildir."

"Benimkinde işe yaradı."

"Öyle miydi?" diye soruyor. "Onlara yakından, değil mi?"

Alaycılığı gözümden kaçmadı. "Tamam, çok doğru bir noktaya değindin. Bunu düşüneceğim."

"Ayrıca, korkutucu olanın teknoloji olmadığını da göz önünde bulundurun. Onu kullanan bireydir."

"Eğer teknolojinin sizi kullanabileceğini düşünürseniz, ben de bunu düşünürüm."

Onu arkamda bırakarak kapıdan çıktım. Arazide antrenman yapmak için uygun bir yer arıyorum ve küçük bir gölete bakan bir lea seçiyorum. Bir çift gri turna dışında ıssız bir yer. Bir kiraz çiçeği korusu ve taş bir duvar burayı şehrin geri kalanından gizliyor.

Eğitim çantamı yosunlu bir ağaç gövdesinin yanına bırakıyorum. İçinden üç tane talim eğitmeni aleti çıkarıyorum: gümüş rengi, mavi ve kırmızı.

Salloway Munitions tarafından üretilen otonom altıgen dronlar bir greyfurt büyüklüğünde ve ağırlığındadır.

İlkini havaya fırlatıyorum ve başımın üzerinde havada asılı kalıp dönerek araziyi tarıyor. Sonraki ikisi de aynı şeyi yapıyor, etrafımda en iyi saldırıyı yapabilecekleri açıları buluyorlar. İki Çift Bıçaklı X-Ultrayı kılıflarından çıkarıyorum. Bunlar gelişmiş Salloway silahlarının en yeni versiyonları, ben Crow için bir canavarken Clifton tarafından bir noktada yaratılmışlar. Her bir füzyon bıçağını bir elimde tutarak aynı anda ateşliyorum. Vuruş deliklerinden cızırtılı enerji fışkırıyor.

"Isınma programını başlat" diye emrediyorum.

Dronlar eğitim modunda ateşlenmiş füzyon bıçaklarıyla üzerime çullanıyor. Vurulursam yanarım ama bir uzvumu kaybetmem. İlk başta her iki bıçağı birlikte kullanıyorum, üç farklı açıdan gelen saldırıyı savunmak için onları bir dalga gibi sallıyorum. Silahların çarpışmasının tanıdık sesi beni sakinleştiriyor ve bir ritme giriyorum, her bir dönme aletinin bir sonraki birkaç hamlesini tahmin edebiliyorum.

Hareketlerinin basitliği karşısında kaşlarımı çatarak bir komut daha veriyorum: "Gelişmiş antrenman programını başlatın-en yüksek seviye saldırı, çoklu silahlar." Üç cihaz bir anda dönerek üzerime geliyor; düşük enerjili eğitim seviyelerinde fusionblades ve fusionmag darbelerinden oluşan bir yaylım ateşi. Vücudumun bir yeri yanmadan zorlukla hareket edebiliyorum. Bu beni daha hızlı hareket etmem için motive ediyor. Bulanıklaşıyorum, çimenli tepenin üzerinde kayıyor ve yuvarlanıyorum, botları takip ediyorum.

Kısa bir süre sonra, sanki onların senfonisine girmiş gibi oluyorum. Bir sayfadaki notalar gibi okuyorum, sonraki birkaç bölümü tahmin ediyorum ve bir virtüöz, eserlerinin maestrosu oluyorum. Silahları kıvrılıyor ve dönüyor. Eğilip dönüyorum ve bir fusionmag darbesinin kıvrımını onlara geri gönderiyorum. Arkamdaki hareket dikkatimi dağıtıyor. Clifton ve başka bir güçlü erkeğin bana yaklaştığını *hissediyorum*. Varlıkları çok açık.

Aklım onlarda olduğu için, gümüş rengi talim eğitmeninin göz kırpan gözünden parlayan bir fusionmag darbesinin sıcaklığı yanağımın üzerinden geçiyor. Bunun acısı beni tıslatıyor. Zihnimde bir şey beliriyor, tek bir odak. Uzanıyor ve atom altı parçacıklardan aldığım farklı bir tür enerjiyi ona yönlendirerek çelik gibi gümüş cihazı yakalıyor. Gümüş botun algoritmasını bozuyorum ve dönen cihaz sakinleşiyor ve göz hizasında duruyor, büyücünün önündeki bir yılan gibi büyümü bozamıyor. Bir yılan gibi.

Yanındaki mavi olan dönüyor ve bana bir fusionmag darbesi fırlatıyor. Gözlerimi kısarak gümüş matkap eğitmenine bakıyorum ve o da mavi olanın atışlarını engellemek için hareket ediyor.

Zihnim gümüş olanı tamamen ele geçiriyor ve artık diğer iki talim eğitmeniyle fiziksel olarak savaşmak yerine, gümüş talim eğitmenini silahım olarak kullanarak onlarla zihinsel olarak savaşıyorum. Birkaç nefes içinde, gümüş olanın birkaç ölümcül seviyedeki fusionmag darbesiyle kırmızı olana saldırıyorum. Kırmızı talim eğitmeni koyu renkli dumanlar çıkarıyor ve eriyen bir metal yığını halinde çimlere düşüyor. Zihinsel olarak mavi talim eğitmeninin içine sızarak onu ölümüne bir savaşta gümüş olanla karşı karşıya getiriyorum. Saniyeler içinde her şey bitti. Metal parçaları çimenlerin üzerinde kıvılcım çıkarıyor.

Clifton arkamdan, "Görünüşe göre daha iyi talim eğitmenlerine ihtiyacınız var," diyor.

Dönüyorum ve onu bir kiraz ağacının gövdesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buluyorum. Başına ve omuzlarına pembe yapraklar dökülmüş, tıpkı savaştan dönen bir kahramanın üzerine konan çiçek konfetileri gibi. Yanında Valdi Kingfisher onaylayan bir sırıtışla bana bakıyor. Ellerimdeki füzyon kılıçlarını söndürüyor ve kalçalarımdaki kılıflara yerleştiriyorum. Terli ve kirliyim. Batan güneşin parıltısı arkamda kalıyor.

"Yanılmıyorsam Roselle," diyor Valdi, derin sesi havaya nüfuz ederek, "o dronları sesli komutlarla değil zihninle kontrol ettin." Yanağındaki kırmızı yara izi bu ışıkta daha koyu görünüyor.

Clifton memnun bir sırıtışla, "Birbirlerine saldırmak üzere programlanmamışlar Valdi," diye yanıtlıyor. "Aslında, birbirlerine vurmaktan *kaçınmaya* programlanmışlar."

Sevinçlerini görmezden geliyorum. "Başka bir şeye ihtiyacım var, Clifton. Kontrol etmesi daha zor bir şey. Sende böyle bir şey var mı?"

Clifton, "Ransom'ın zihnini ele geçirip onu kendinle dövüşmeye zorlayabilirsin," diye şaka yapıyor. Ciddi değil ama iyi bir noktaya parmak basıyor. Ransom'ın kafasında bir cihaz var. Spektrum cihazlarına sızabilmem ve onları istediğim gibi kontrol edebilmem gerekiyor. Ransom'ınkinin bir VPMD olmaması çok kötü.

"Clifton, VPMD implantı olan birini yakalayıp buraya getirebilir misin?"

Eğlenen bakışı devam ediyor. "Burada zaten bazı Sayılar ve zerobornlar var, Roselle. Test için rehineler alıyorduk. Acımasızca ama gerekli. Onları inceliyoruz, onları öldürmeden implantları yerinden çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Bu neden zalimce?" Ben soruyorum.

"Onlara başka seçenek bırakmıyoruz. Burada, Roselle, bu derinlikte uyanık durumdalar. Kim olduklarını ve başlarına ne geldiğini biliyorlar."

"Bilinçleri yerinde mi?"

"Evet, ama hala implantları var, bu yüzden onlara güvenemeyiz. Onları hapsediyoruz."

"*Bana* güveniyorsun ve bir implantım var. Neden beni hapsetmiyorsun?" "Sen bir tanrıçasın," diye basitçe yanıtlıyor.

Mantığı hatalı.

"İmplante edilmiş bir denekle ne yapmayı planlıyorsunuz?" Valdi, haydut tanrı, soruyor.

"Spectrum'un benim kontrolümde olan küçük, düzenlenmiş bir versiyonunu yeniden yaratmayı planlıyorum."

"Bunu nasıl yapacaksınız?" Valdi soruyor.

"Spectrum'un protokollerini ve teknolojisini zihnime yükseltmemiş olabilirim ama bu diğerlerinin yükseltmediği anlamına gelmez. İçlerinde gizlenmiş parçalar olacak. Onlarla arayüz oluşturmayı, bu parçaları bulmayı ve Spektrum'a kendi geçidimi yaratmayı planlıyorum."

"Bu benim tanıdığım Roselle'e hiç benzemiyor," diyor Clifton gururla. "Bana her zaman etik dersleri veren kişi." Beni acımasız seviyor.

Çantama doğru yürüyorum, omzuma kaldırıyorum ve askıya asıyorum. "Bu konuda etik davranmayı planlıyorum. Sağlayacağınız implante edilmiş rehineler arasından gönüllüler isteyeceğim."

"Neden gönüllü olsunlar ki?" Clifton soruyor.

"Çünkü bahse girerim ki hepimiz geri dönmektense ölmeyi tercih ederiz. Şimdi izin verirseniz, bu akşam için hazırlanmam gerekiyor."

"Sana eşlik edeceğim Roselle," diye teklif ediyor Clifton.

"Hayır, bir misafiriniz var ve ben yolu biliyorum." Gitmek için dönüyorum. Valdi, "Neye ihtiyacın varsa Roselle, onu alacaksın," diyor. "Kontrol et

bilek iletişimcisi. Gül Bahçesi Derneği size fon sağladı."

Reykin'in bana verdiği altın bilekliği okşayarak bileğime dokunuyorum. "Paraya neden ihtiyacım olsun ki Valdi? Clifton için çalışırken harcayabileceğimden fazlasını kazandım. Her neyse, dünyanın sonu geldi. Artık her şey anlamsız."

"Daha önce de sona erdi," diye yanıtlıyor Valdi. "Tekrar yükselecek."

"Sen bir tanrısın, değil mi?" diye sordum. "Yani, kuş isimleri tanrıların şifresiydi, değil mi?"

"Bu doğru." Kulaktan kulağa sırıtıyor. "Sen bizim sinek kuşumuzsun. Uyuyor, değil mi?"

"Söyle bana Yalıçapkını, tanrılara bir şans daha verilseydi onunla -dünyayla- farklı bir şey yaparlar mıydı?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor kaşlarını kaldırarak. "Öğrenmemiz için bize bir şans verin."

Tanrıların bir kez daha evrendeki en güçlü varlıklara dönüştükten sonra nasıl davranacaklarını merak ederek dönüp eve doğru ilerliyorum.

Yatağımın üzerindeki karlı örtünün üzerine ipeksi sarı bir elbise örtülmüş. Parmaklarımın tersiyle zarif kumaşa dokunuyorum. Anlaşılan Clifton bu gece resmi giyinmemizi istiyor. Bileğimdeki iletişim cihazından saati kontrol ediyorum ve önceden duş almak istiyorsam acele etmem gerektiğini fark ediyorum. Banyoda eğitim kıyafetimi çıkarıp duşa giriyorum. Su üzerimden akıyor. Kollarımdaki sıyrıklar küçülüyor ve kayboluyor - doğal olmayan bir hızla iyileşiyor. Kalçalarımdaki morluklar mavimsi renklerini kaybediyor. İyileşme hızım, suyun sıcaklığına rağmen içimde bir ürperti uyandırıyor.

Duş kapısının yanındaki kancadan ipek bornozu kaldırıyorum ve sudan çıkıyorum. Duş kapanıyor. Bornozun içinde silkelenerek saçlarımı havluyla kuruluyorum ve makyaj masasına geçiyorum.

Mermer yüzeyin üzerindeki rafları bir saç süsleri topluluğu süslüyor. Makyaj masasının holografik programının önüne oturuyorum ve saç modeli seçeneklerinden oluşan bir menüyle birlikte görüntüm beliriyor. Geçmiş bir dönemin göz alıcı Diamond-Fated aktrislerini anımsatan bir stil seçiyorum.

Mermer tezgahın yüzeyinde bir delik açılıyor. İçinden bir küre havalanıyor, etrafımda bir tur attıktan sonra başımın arkasında durup saçlarımı şekillendirmeye başlıyor. Önce saçlarımı emiyor, kurutmak için dalgalar halinde döndürüyor. Bıraktığında, saçlarım omuzlarımın etrafına çağlayan halkalar halinde düşüyor. Küre tekrar dönüyor. Metal kaplamasında bir delik açılıyor ve ince bir kol üzerinde geniş dişli bir tarak ortaya çıkıyor. Tarak etrafımda dolanırken saçlarımı düzleştiriyor. İşi bittiğinde tarak geri çekiliyor ve delik kayboluyor. Küre bir kez daha etrafımda dolaşıyor ve kırık uçlarıma lazer tutuyor. İşini bitirdikten sonra makyaj masasının içindeki bölmesine geri dönüyor. Önümdeki holografik programdan gelen otomatik talimatları izleyerek, buklelerimi bir tarafta tutmak için altın sinekkuşu tarakları kullanıyorum.

Makyaj masası da tamamen makyaj malzemeleriyle dolu olarak geliyor. Holografik ekranı kullanarak yanağımda hâlâ duran hafif yanığı kapatmak için alıştığımdan daha şehvetli bir makyaj seçiyorum. İşim bittiğinde banyodan çıkıp tekrar yatak odasına giriyorum. Clifton'ın temin ettiği müstehcen iç çamaşırlarını ve sarı elbiseyi giyiyorum. Savaş zırhımdan biraz daha karmaşıklar. Kumaşı kaldırdığımda neredeyse hava kadar hafif olduğunu fark ediyorum. Elbisenin V yakası dalgalanıyor ve bir tren zemini süpürüyor. Kanarya rengi topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Benim yaşlarımda bir erkek görevli akşam yemeği için beni almaya geliyor. Bana kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni odamdan çıkarmasına izin veriyorum. Pazusu biraz titriyor. Benden korktuğunu fark etmemiş gibi yapıyorum. İkimiz de sohbet etmeye çalışmıyoruz. Hatırı sayılır bir yürüyüşten sonra, taş sütunlarla çevrili büyük, dikdörtgen bir iç avluya ve etrafı saran, kemerli bir revağa geliyoruz. Bir dere, çimenlik bir alanın içinden geçiyor. Gömme taş basamaklar bir avluya iniyor ve giderek artan bir kalabalık giyimli ve takım elbiseli konuklar, havada asılı duran hayali fenerlerin altındaki siyah kayrak dans pistinde toplanıyor.

Lambalar, dans pistinin yanındaki mumlarla aydınlatılmış masaların üzerine sıcak, altın rengi bir parıltı yayıyor. Sahte gökyüzü kararmıştı. Gerçek gökyüzünde gördüğüm her şeye rakip olan kozmik bir gece görüntüsünde yıldızlar bolca var. Sıcaklık, şal giymekten vazgeçecek kadar ılık. Görevliye teşekkür ediyorum ve o da yanımdan kayboluyor. Sayısız karmaşık payandanın altında biraz yürüyorum. Saçakların koyu renkli kiremitlerinde gül amblemleri var. Duraklayıp avucumu taş bir sütuna dayıyorum ve aşağıdaki avluda giderek artan zarif konuk kalabalığını tarıyorum.

Reykin'i açık hava barında bir kokteyl içerken gördüğümde kalbim daha hızlı çarpıyor. Ransom'ın yanında duruyordu. Koyu renk takım elbise ceketleri giymiş bu iki beyefendinin daracık dikilmiş paltolarının omuzlarından bellerine kadar ipek parlaklığı var ama kumaş belden etek ucuna kadar siyah deriye dönüşüyor. Oldukları aristokratları andırıyorlar. Fenerlerin ışıltısı Reykin'in saçlarına ay ışığı gibi bir gece yarısı parıltısı veriyor.

Reykin bu sürpriz akşam yemeği partisinden rahatsız olduysa da ben anlayamıyorum. Gülümsüyor ve kardeşiyle, kendi kardeşimle paylaşmayı dilediğim bir yakınlıkla sohbet ediyor. Öte yandan Ransom o kadar rahat değil. Bu tür ilişkilere benden daha az alışkın. Kalabalığı tararken şoka girmiş gibi görünüyor. İçkisini bir kalkan gibi tutuyor. Etkileşime geçmek imkansız gibi geliyor.

şu anda yabancılarla. Hiçbir zaman çene çalan biri olmadım ve ikinci doğmuş biri için bu her zaman hoş karşılanmamıştır. Benim işim dinlemek olmuştur, konuşmak değil. Eğer konuşursam, bu genellikle eğitim amaçlı, gösteri amaçlı ya da bir otorite figürüne kendimi açıklamak için olur. Aylardır zihin kontrollü bir mahkumum. Neden şimdi, dünyanın çöküşünün ortasında bir akşam yemeği partisine tabi tutuluyorum?

Clifton'ın yaklaştığını hissediyorum, enerjisini hissediyorum. "İşte buradasın," diyor, arkamdan o kadar yaklaşıyor ki sıcak nefesi kulağımın kıvrımını gıdıklıyor.

Ona kızgın olduğumu fark ettiğimde şaşırdım. Öfkeliyim, gerçekten. Planlamamız ve strateji oluşturmamız gereken çok şey var. Anlamsız bir partiyle kaybedecek zamanımız yok. Hiç yok.

"Bütün bunlar da ne?" Ona bakma zahmetine girmeden soruyorum. Aslında öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Bu, topluluğumuza hoş geldin demek için sürpriz bir parti Roselle. Hoşuna gitti mi?" Sesinde şehvetli bir yumuşaklık var. Nişanlandığımızdan beri bana karşı kullandığı bir ton bu.

"Hayır." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Nefesim biraz kesildi. Clifton sofistike bir kişiliğe sahip. Cildi kusursuz. Koyu renk takım elbisesi kusursuz. Gülümsemesi parıldıyor.

Kaşlarımı çattığımı görünce sırıtması azalıyor ama sonra geri kalan her şeyimi tarıyor ve sırıtması tüm gücüyle geri dönüyor. "Reykin bir partiden nefret edeceğini söyledi."

"Reykin haklıydı. Ne düşünüyordunuz? Bir istila planlamalıyız; şekilsiz, sürekli gelişen bir düşmana karşı bir karşı saldırı. Bunu anlamıyor musunuz? Crow her geçen saniye daha da güçleniyor ve sen bir akşam yemeği partisi mi vermek istiyorsun?"

"Bunun benim ilk savaşım olduğunu mu sanıyorsunuz? Değil. Verdiğin tepki tam da bu yüzden bir partiye ihtiyacın olduğunu gösteriyor. Bu senin buradaki ilk akşamın. Önümüzde strateji konuşmak ve karmaşık sorunlara çözüm bulmak zorunda kalacağımız aylar olacak ama bu gece olmak zorunda değil. Bu gece özel. Hayattasınız. Bu kutlanacak bir şey."

"Spectrum'un her an zihnime sızıp beni yeniden bir suikastçıya dönüştürebileceğinin farkındasınız değil mi? Tüm konuk listenizi yok edebilirim."

"Tüm konuk listem değil. Daha az arzu edilenlerin bazılarını temizlemene izin verdikten sonra seni durdururdum."

Ona ters ters bakıyorum.

"Şaka yapıyorum, Roselle." Sırıtıyor ve elini belime koyuyor. "Biraz rahatla."

"Bu senin kafan, Clifton."

"Hadi"-belimi sıkıyor-"Gevşemeni istiyorum."

"Neden? Ben senin kiralık katilinim, daha önce olduğu gibi, değil mi? Bu yüzden beni buraya getirdin."

"Seni buraya getirdim çünkü senden hoşlanıyorum. Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?"

İç çekiyorum. Çünkü kendimi hâlâ ikinci doğmuş gibi hissediyorum ama bundan daha fazlası var. Gerçekten nihilist hissediyorum. Bunların hiçbiri devam edemez. "Bu savaşın diğer tarafındaydım -Spektrum'un insanların geri gelmediği tarafı. Bir parçam hâlâ orada. Ben sizin dünyanızda bir hayaletim."

"Geri dönmeni *istiyorum*. En azından deneyecek misin?" Ciddiyeti beni ikna ediyor.

"Deneyeceğim."

Orkestra müziği, avlunun daha yüksek bir katındaki bandodan bize doğru süzülüyor. Güzel insanlar eşlerini buluyor ve dans etmeye başlıyor.

Eli hâlâ belimde olan Clifton beni bir kez daha nazikçe sıkıyor. "Lütfen dans etme şerefine nail olabilir miyim? Sakın hayır deme," diye emrediyor kaşlarımı çattığımda. "Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum. Lütfen?"

"Bir dans," diye yanıtlıyorum isteksizliğimi bastırmaya çalışarak.

Elimi tuttu. "Eğlenceye asla sınır koymamalısın, Roselle."

Elbisemin kuyruğunu topluyorum ve onunla birlikte merdivenlerden iniyorum. "Cherno nerede?" Bize aval aval bakan misafirlerin yanından geçerken soruyorum.

"Akşam yemeği davetimi reddetti, bana sinir bozucu bir erkek çocuğu dedi ve çiftleşme ritüellerini Karga'yı öldürdükten sonraya ertelemem gerektiği hakkında bir şeyler söyledi. Odasına inanılmaz büyüklükte bir yiyecek göndermemi emretti ve sonra da gitmemi söyledi."

Bunu yapmalıydım.

Şarkı birkaç yumuşak notayla bitene kadar dans pistinin kenarında oyalanıyoruz. Birlikte siyah kayrak zemine adım atıyoruz, topuklarım parlak yüzeyde tıkırdıyor. Dramatik bir melodinin ilk tınıları başlıyor. Bu şarkının tüm adımlarını nasıl yapacağımı biliyorum. Bana birkaç dans öğretilmişti, bir gün ilk çocuk olma ihtimalime karşı hazırlanmıştım. Şimdi öyleyim ama artık bu ayrımın bir anlamı yok. Ben ölü bir kaderin kılıcıyım.

Bu düşünceler beni Gabriel'i son gördüğüm haliyle, Balmora'nın Deniz Kalesi'nin kule odasında cansız yatarken hatırlamaya itiyor. Kardeşim için henüz yas tutmadım ve ölümünün acısı içimde açık bir yara gibi sızlıyor.

Yara. Yine de gözyaşları aşırı hoşgörülü hissettiriyor. Herkes birilerini kaybetti. Bilinci kolektif bir güce dönüştürme komplosundan etkilenmeyen kimse kalmadı. Artık farklı bir dünya.

Çiftler bize pistin ortasında yer açmak için kenara çekiliyor. Clifton'ın eli benimkinde kalıyor ve diğer elini belime koyuyor. Ben de elimi onun omzuna koyuyorum. Müziğin temposu yükseliyor ve Clifton beni baş döndürücü bir kavisle süpürüyor. Elbisemin kuyruğu bir kanaryanın kanadı gibi dalgalanıyor. Dans pistini sanki bir ölüm tarlasındaki silahlarmışız gibi, hesaplama ve hassasiyetle fethediyoruz. Diğer dansçılar geri çekilip bizi izliyor. Pistteki tek çift biz olduğumuzda, Clifton beni tecrübeli bir savaşçı gibi idare ediyor. Bunu gözlerinde, zihninde görüyorum. Ben onun bir uzantısıyım, bir kılıç ustasının füzyon kılıcıyım. Aramızdaki hava elektrikleniyor. Gülümsüyorum, zevkten değil, kendimden başka kimsenin silahı olmadığım için.

Müzik sona erdiğinde, rutinden sapıyorum ve onu önümde tek dizinin üzerine çökmeye zorluyorum yoksa dengesini kaybetme riskini göze alıyor. Clifton kaşlarını çatarak elimi tutuyor ve dudaklarına götürüp öperek bunu telafi ediyor. Zeki biri, hakkını vermeliyim.

Ayağa kalkarken kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Diz çökmemi istiyorsan, istemen yeterliydi."

"Ben senin oyuncağın değilim, Clifton," diye cevap veriyorum nefesimin altında, sanki o yaşayan en esprili yaratıkmış gibi gülümseyerek.

"Henüz değil, ama akşam daha yeni başlıyor." Bu ima beni şaşırtmadı. Bir çan sesi bizi yemeğe çağırıyor. "Gel bana katıl." Kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum. "Tanışman gereken arkadaşlarım var."

Clifton bana bahçedeki kutsal alanın ortasındaki en büyük masaya kadar eşlik ediyor. Ateşböcekleri akarsuyun yanında uçuşuyor, her mum ve meşalenin tutuşmasıyla ışıltıları azalıyor. Clifton beni toplanan konuklarla tanıştırıyor, bunlardan ikisi Valdi ve eşi Edwah. Edwah'ı Tanrılar ve Tanrıçalar Balosu gecesindeki çok güzel Kar Kraliçesi olarak hatırlıyorum. Buz gibi tavrını koruyor ve beni bir rakibi değerlendirir gibi değerlendiriyor. Ondan çarpıcı bir kıskançlık yayılıyor. Eminim bir zamanlar beni bir buz saçağına dönüştürebilirdi.

Tanıştığım bazı tanrılar, içinde bulunduğumuz gibi kürelere, geçmişte sahip oldukları siyasi gücü kullanabilecekleri küçük evrenlere sahipler. Biraz dramatik davranıyor olabilirim. Nasıl bu kadar güçlü olduklarına dair en ufak bir fikrim yok.

hayatlarını yönetiyorlar. Mutlak güç verildiğinde doğru olanı yapacaklarına dair hiçbirine güvenmiyorum.

Clifton ana masada benim için bir sandalye çekiyor ve sonra yanımdaki koltuğa yerleşiyor. Dikenli gül sarmaşıkları, ortadaki kristal vazolara kıvrılıp tırmanıyor. En üstten, erimiş kırmızı ve kül beyazı canlı çiçekler püskürten aşırı bir gül sergisi fışkırıyor.

Bitişik bir masada Winterstrom kardeşler güzel sarışın bir tanrıçayı çevreliyor. Ransom gergin ve kıpır kıpır, Reykin ise rahat ya da öyle görünüyor - yansıttığı imaj kadar sakin olduğundan emin değilim. Üstün havası, etrafını saran benmerkezci yaratıklara uyum sağlamasına olanak tanıyor. Toplanan tanrıların onun uyum sağladığına inanıp inanmadığı ise başka bir mesele. Kendi hiyerarşileri var. Bu benim ilgimi çekiyor. Hem Reykin'e hem de Ransom'a takmış durumdalar, onları sorularla ve hareketli konuşmalarla oyalıyorlar. Özellikle de aralarında oturan boğucu, egzotik görünümlü tanrıçaya. Dikkati onlardan hiç ayrılmıyor ama Reykin beni izliyor.

Kadın Reykin'e yaklaşıyor ve dişlek bir sırıtışla bir şeyler mırıldanıyor. Ne dediğini duymak için zorluyorum ama faydası yok. Masamda, genç görünümlü, kara gözlü bir adam, sözde akrabam olan tanrıça Roselle ile ilk tanıştığı zaman hakkında bir hikaye anlatarak beni eğlendiriyor. Yemek servis edildi. Clifton bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu gece bir fırtına planladık. Benimle birlikte izlemek ister misin?"

"Yağmur mu yağdıracaksın?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Yağdıracağım. Değişen hava burayı gerçek hissettiriyor."

"Umarım davetin beni de kapsıyordur Cassius?" diye soruyor Valdi'nin yanındaki tanrıça boğucu bir gülümsemeyle. Onun tanrısal adını kullanması kendimi daha da yabancı hissetmeme neden oluyor. Onun kim ve ne olduğunu başından beri biliyorlardı. Benim hiçbir fikrim olmamasının eğlenceli olduğunu mu düşünüyorlardı?

Clifton, "Edwah, sen ve Valdi bize katılabilirsiniz elbette," diye yanıtlıyor.

Clifton ve Edwah arasındaki flörtöz şakalaşmaları yarım kulakla dinliyorum. Daha çok Ransom ve Reykin'in arasında oturan güzel tanrıçanın söylediklerine odaklanmış durumdayım. Parmak uçlarıyla kollarına dokunuyor, konuşurken önce birine sonra diğerine yaklaşıyor. Reykin fark etmemiş gibi görünüyor. Beni izlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor. Ransom fark ediyor ama temasa alışık olmadığı için ondan uzaklaşıyor. Onun son birkaç yılını hayal bile edemeyeceği bir cehennemde geçirdiğini anlamıyor. Muhtemelen dokunuşu ona bir havya gibi geliyordur.

Tabaklar temizlendi. Tanrıça Reykin'in elini kendi eliyle kapattı. İçimde bir şey değişti. Gözlerim daralıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve birden farklı bir bakış açısına sahip oluyorum. Bedenime bakıyorum ve onun benim değil, Ransom'ın olduğunu görüyorum. Avluya bakıyorum ve kendimi hâlâ Clifton'ın yanındaki masada otururken buluyorum. Bedenimde de hâlâ bilincim yerinde.

Ayrıldım.

Ben aynı anda hem Ransom hem de Roselle'im. Kafa karıştırıcı bile değil ve çok az çaba gerektiriyor. Ransom'ın zihninde onu arıyorum. Arka plana çekildi, ama ondan izlenimler alıyorum -korku, yoğunluğu olmayan yankılar ve benim hiç hatırlamadığım anılarım. Kollarında tüyler diken diken oluyor. Ransom'ın su bardağına uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Onun damak tadına göre tadı farklı, bir şekilde azalmış. Kaşlarımı çatıyorum.

"Bir sorun mu var Ransom?" Reykin soruyor.

Hem Ransom'ın hem de kendi gözlerimle Reykin'e bakıyorum. Ama Ransom'ın sesi cevap veriyor: "Affedersiniz, dinlemiyordum." Reykin'i konuşmasına kulak misafiri olmadığım konusunda ikna etmeye çalışıyorum. Şaşkınlık içinde Ransom'ın dudağını ısırıyorum.

Reykin nazikçe, "Nesunna sana RW1 Cihazını Roselle'den başka biri üzerinde test edip etmediğini sordu mu?" diyor.

Ransom'ın başını onlara doğru eğiyorum. Nesunna'nın genç yüzünde masum bir ifade var. Alaycı bir şekilde, melek gibi sarışının bunu mükemmelleştirmek için kaç çağ harcadığını merak ediyorum. Bir anda Ransom'ın bildiği her şeyi öğrendim. Zihnindeki verileri gözden geçiriyorum. Yarattığı cihaz hakkında pek bir şey hatırlamıyor, hatta onu kafama nasıl yerleştirdiğini bile. Neredeyse tüm bu anıları temizlemiş. En son, Kılıç Sarayı'na giderken zeplinde benimle konuştuktan sonra arınmış gibi görünüyor.

Yine de bilgi gitmemiş. Silmeye cesaret edemedi. Onu içime gömdü. Cihazımın içine. Bana verdiği güncellemenin içindeydi. Şu anda implantımın bir kopyasını yapmayı bilen tek kişi benim. Onda bir kod var. Zihnimdeki sırlarını açığa çıkaracak.

Bu cümleyi şimdi fısıldıyorum: "Winterstrom beşlisi, ölü ya da diri." Ransom bu cümleyi kardeşlerine ne olduğunu bilmek için duyduğu şiddetli özlemden türetmişti.

Zihnimdeki kasa açılıyor ve beraberinde kaotik bir bilgi girdabı geliyor. Beynimdeki şeye artık bir cihaz diyemiyorum. O benim bir parçam, yaşayan, büyüyen bir organ - DNA'mı benimseyen ve uyarlayan bir nöro-geliştirme. Aslında, yeni organımı birkaç kez değiştirdim bile.

bilinçaltında yükseltiyorum. İstersem başka bir tane bile yapabilirim -Ransom'ın bana verdiği bilgiler ve fizyolojim hakkındaki kendi bilgilerimle çok daha iyi bir versiyon. Çok kolay olurdu.

Reykin kendi dirseğiyle Ransom'ın dirseğini dürtüyor. "Ransom?"

"Başka bir RW1'in nasıl inşa edileceğini bilmiyor," diye mırıldanıyorum Ransom'ın dudaklarıyla. "Hatırlamıyor."

"Kim hatırlamıyor?" Nesunna şaşkın bir gülümsemeyle soruyor.

"Ransom. Seni nasıl güçlü bir tanrıça yapacağını bilmiyor. Tekrar. İmplantımın tasarımıyla ilgili tüm anılarını temizlemiş. Muhtemelen araştırmayı yeniden yaratabilir. Bıraktığı yere geri dönebilir. Çok zeki biri ama bilgisini geri vermezsem bu uzun zaman alacak. Bu onun sigorta poliçesiydi. Ransom, Crow'un teknolojiyi ele geçirmek için onu sonsuza dek hayatta tutacağını biliyordu."

"Roselle, ne yapıyorsun?" Reykin artan öfkesini yutkunarak soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum kardeşinin sesiyle. İstersem Ransom'ın bedeninin sesimi taklit etmesini sağlayabilirim ama yapmıyorum. Bu Reykin'i daha da korkutur. "Birden kendimi Ransom'ın içinde buldum. Zihnimin onunkini ele geçirmesine engel olamadım."

"Ondan kurtulmalısın. Hemen şimdi, Roselle!" Reykin öfkelendi.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ransom bana birçok kez buna benzer bir şey yaptı. Başkalarının da beni kontrol etmesine izin verdi."

"Umurumda değil. Hemen çık oradan!"

Utancım Ransom'ın yanaklarını ısıtıyor. Reykin'in dudakları tiksintiyle bükülüyor. "Ransom'ın bana, zihnime özel bir erişim kodu vardı," diye geveliyorum. "Beni ona bir cümle sormam için programladı, bir şifre. "Ben dün müyüm?" derdim. O da 'Sen geleceksin Roselle' diye cevap verirdi. Kafamdaki implant bu şekilde onun o olduğunu anlıyor ve tamamen içeri girmesine izin veriyordu. Zihnim artık bu kodla bile Ransom'ın bana erişmesine izin vermiyor, öldüğümden beri vermiyor. Yerleşik sinir implantı gerçekten benim bir parçam haline geldi. Artık kendimin bir parçasıyım."

Reykin yüzünü buruşturuyor. "Roselle, onu rahat bırak," diye homurdanıyor ve onun öfkesi benimkini de ateşliyor.

"Ve az önce kendi sırlarımı açığa çıkardım," diye Reykin'e öfkeleniyorum. Ve onun tepkisini beklemeden Reykin'in istediğini yapıyorum. Ransom'dan ayrılıyorum.

Bölüm 14
Kiraz Bombası ve Winterstrom

Ransom kendi bedeninde farkındalığa geri döner.

Clifton'ın yanındaki koltuğumdan Reykin'in kardeşinin yanına eğildiğini görüyorum ve ona iyi olup olmadığını soruyorum. Peçetemi kucağımdan kaldırıyorum. "Lütfen beni mazur görün," diyorum. Sandalyemi masadan itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bacaklarımı açmam lazım."

Clifton tavrımdaki ani değişim karşısında kaşlarını çatıyor. "Seninle geleceğim," diye cevap veriyor ve ayağa kalkmaya başlıyor.

Elimi omzuna koydum. "Hayır, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

İsteksizce tekrar yerine oturur. "Çok uzun sürmesin. Fırtına başlayacak ve yağmura yakalanacaksınız."

Ona cevap vermiyorum ama Reykin'e bakmadan taş basamaklara doğru aceleyle ilerliyorum. Clifton'ın tapınağının duvarlarının içinde, ateşli kazanların aydınlattığı koridorlardan geçiyorum. Ana fuayeyi geçtikten sonra dik bir merdiven setinden aşağı kaçıyorum. Göletin üzerindeki sevimli köprü beni taş bir kemerli geçide götürüyor. Bunun diğer tarafına geçtikten sonra, halka açık sokaklara doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum.

Sokak lambaları kaldırıma yumuşak bir ışıltı yayıyor. Hayali vitrinler kaotik düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyor. Korkunç derecede yanlış bir şey yaptığım suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Utanç, yoğun ve vahşi bir şekilde üzerime çöküyor. Ransom'ın zihnine girmem istemeden olmuştu ama ne olduğunu anlar anlamaz oradan ayrılmaya çalışmalıydım. Bunun yerine onun bilincini ele geçirdim; düşüncelerini, anılarını ve ne olduğuma dair içgörüsünü kasten çaldım. Bu beni Crow'dan daha iyi yapmaz. Ransom'ın da bana aynısını yapmış olması önemli değil. O bunu hayatta kalmak ve bizi korumak için yaptı. Ben yapabildiğim için yaptım.

Yavaşça yürüyorum, elbisemin kuyruğunun kaldırımın bozulmamış, cilalı taşına sürtünmesine izin veriyorum. Yoldan geçenler beni hemen tanıyor ve uzak duruyor. Umurumda değil. Burada kabul görmek gibi bir amacım yok. Zaten bunların hiçbiri gerçek değil. Bu geçici bir dünya, geçici insanlarla dolu, sürdüğü sürece ölümsüz tanrılara hizmet etmek için. Ve devam edemez. Crow üstümüzdeki kıyılarda insanları, toprakları ve üretim tesislerini fethederken olmaz. Buraya gelmesi an meselesi, tabii önce ben ona ulaşmazsam.

Yürüdükçe ayaklarım acımaya başlıyor ama önemli değil. Bu uzun zamandır sahip olduğum en büyük özgürlük ve bunu boşa harcamak istemiyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp taşıyorum, gülüşen ve hayatlarını birlikte paylaşan müşterilerle dolu restoranlara ve mağazalara bakıyorum. Tepemde bir gök gürültüsü kopuyor. Karanlık gökyüzü bulutlarla çalkalanıyor. Şimşek parıltıları manzara boyunca hareket ediyor. İnsanlar kaldırımlardan ve sokaklardan dağılır, içerilere taşınır. Kaldırımların bir kısmı açılır ve yağmur suyunu tutmak için ızgaralar oluşur.

İlk damlalar saçımı ve yüzümü okşuyor. Serin. Gerçek yağmur gibi kokuyor. Elbisem hızla ıslanıyor ve vücuduma yapışıyor. Yolumda oluşan küçük su birikintilerine atlıyorum. Kısa bir süre içinde, neredeyse yürümeye başladığım yere geri döndüm, Yeni Gildenzear küresinin etrafında tam bir tur attım - en azından bu seviyede.

Parlak ışıklı bir şekerci dükkânı dikkatimi çekiyor. Vitrinde her boyutta ve şekilde kavanozlar, hava taşıyıcıları üzerinde tuhaf bir şekilde sıçrayan ve kayan renkli şekerleme dizileri içeriyor. Zıplayan sergi son derece eğlenceli. Cam kapıdan dükkânın içine bakmadan önce bir süre izliyorum. Kalabalık masalarda müşteriler uzun gümüş kaşıklarla cam teknelerden dondurma yiyorlar.

Acaba crellaları var mı?

Ne olduğunu anlamadan elim ağır pirinç kapı koluna dolanıyor. Dükkâna giriyorum. Canlı konuşmalar neredeyse bir anda kesiliyor, mutlu bir şekilde gevezelik etmeye devam eden çocuklarınki hariç. Saçlarımdan ve çenemden su damlıyor. Tezgâhın arkasındaki genç bir kadın vitrini düzenlerken doğruldu. İnce ve uzun boylu, yapışkan şeker çizgili üniformasının üzerine şeffaf plastik bir önlük giyiyor. Pembe, mor ve mavinin pastel tonlarına boyanmış saçları pamuk şekere benzeyecek şekilde taranmış ve ona ekstra bir yükseklik kazandırmış. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla dönerken mavi ve lavanta rengi göz farı parıldıyor. Şekerli gülümsemesi bir an için kayboluyor, sonra ekstra bir coşkuyla geri dönüyor.

"Merhaba! Madam Goria'nın Şeker Mağazasına hoş geldiniz! Benim adım Grenadier. Size ne ikram edebilirim?" Elini abartılı bir "İşte!" hareketiyle cam vitrinin üstünde gezdiriyor.

Özenle hazırlanmış tatlıların önünde şaşkın şaşkın duruyorum. "Crellas'ınız var mı?"

Grenadier üzgün görünüyor ve "Hayır" diye cevap verirken alt dudağı hareketli bir surat ifadesiyle dışarı çıkıyor. Çabucak neşeleniyor. "Ama şekerimiz ve dondurmamız var! Bir şeyler denemek ister misiniz?"

"Emin değilim. Daha önce hiç şeker yemedim."

Gözleri tekrar açıldı. "Hiç şeker yemedin mi?" Uzun mavi boyalı tırnakları O şeklindeki dudaklarını kapatıyor.

"Bana zehir olduğu söylendi," diye cevap veriyorum utangaç bir şekilde.

Tezgâhın karşısına geçip fısıldayarak, "Senin için pek iyi değil ama çok lezzetli. Sadece içine dal." Tekrar doğruldu ve bana beklenti dolu bir bakış attı.

Seçenekler arasında umutsuzca kaybolmuş bir şekilde bir dakika boyunca beceriksizce duruyorum.

"Sana ne güzel görünüyor?" Grenadier, sanki o da ilk kez şeker deniyormuş gibi artan bir heyecanla dürtüyor.

"Bilmiyorum."

"Bunlar Blobfish Jelly'ler, çilekli bir tatları var." Devasa burunlar ve siyah gözlerle süslenmiş, eriyen, etli kafalara benzeyen pembe, jelatinimsi kütleleri işaret ediyor. "Ya da Glikoz Atlanticus'umuzu deneyebilirsiniz." Grenadier, blobfish'in yanındaki mavi ejderha-deniz salyangozu şeklindeki şekerleri gösteriyor. "Limonumsu ekşi bir iğneleri var, alışık değilseniz biraz acı verebilir. Ya da! Hain Gelgit Dalgaları'nı deneyebilirsiniz! Bir tanesini ısırdığınızda ağzınıza bir lezzet okyanusu fışkırır."

Şekerlemeleri implantımdan önce göremeyeceğim bir şekilde görüyorum. Önceden renkleri ve şekilleri görürdüm. Şimdi, Phoenix gibi, moleküler seviyeyi görebiliyorum. Bu ilginç, ama bana bunların tadının nasıl olacağını söylemiyor.

Grenadier kaşlarını çatıyor ve işaret ediyor. "Ya da belki Siyah Meyan Kökü Yılanbalığı? Ya da Seahorse Sandies? Balon Balığı Sakızı?"

"En sevdiğin hangisi?" Sırıtarak soruyorum.

"Ben mi?" Bir elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyuyor. "Kiraz bombalarını *çok severim*! Beni *asla* hayal kırıklığına *uğratmazlar*."

İçimi çektim, rahatladım. "Bir tane deneyeceğim!"

"Hemen geliyor!" Grenadier vakum benzeri bir cihaz kullanarak uzun bir cam kavanozdan küçük, kırmızı, sert bir şeker topu seçiyor. Bana doğru tutuyor ve vakum topu elime doğru tükürüyor. Beklentiyle bekliyor.

Dudaklarıma götürüp yalayarak tadını test ediyorum.

Grenadier kıkırdıyor ve diyor ki, "Onu öyle yemezsin. Ağzına koyarsın ve emersin."

"Oh," diyorum şekeri ağzıma atmadan önce. Gözlerim büyüyor. *"Ohhh!"* Ransom'dan bir anının zayıf bir yankısı yüzeye çıkıyor. Bunları daha önce çocukken yemişti. Anıyı bastırmaya çalışıyorum, zihnimden nasıl temizleyeceğimi merak ediyorum.

"Değil mi?" Sırıtıyor. "Kaç tane istiyorsun?"

"İki mi?" Tamamen açgözlü hissediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "İki mi? Kimse sadece iki tane alamaz." Cam bir kavanozu vişne bombalarıyla dolduruyor ve ağzını kapatıp bana uzatıyor. "Al, başka bir şey ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp elimdeki çılgın miktardaki şekere bakıyorum. "Hayır." Tarayıcının altından bileğimdeki iletişim cihazına ulaşıyorum ve şekerin parasını ödüyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, hâlâ vişneli şekerimi emiyorum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor Grenadier, pamuk şekeri saçlarını okşayarak. "Yakında tekrar gel!"

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor. Dükkândan çıkıyorum ve çizgili tentenin altında duruyorum. Derimin altında bir uğultu, alçak bir tını, bir arzu heyecanı gibi. Kaynağını tanıyorum. Reykin. Etrafıma baktığımda onu sokağın karşısındaki binaya yaslanmış, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş halde buluyorum. Beyaz gömleği geniş göğsüne yapışıyor. Beni izliyordu.

İlk çocuk duvarı itiyor ve caddenin karşısına geçiyor. Önümde durduğunda keskin çenesinden su damlıyor. Doğruluyorum, kardeşini tehdit ettiği için başka bir sözlü saldırıya hazırım. Onun yerine usulca "Özür dilerim." diyor.

"*Ne* için?"

"Sana bu gece yaptığım gibi davrandığım için. Hatalıydım. Ransom bana bilmediğim bazı şeyleri açıkladı."

"Ne gibi şeyler?" Özür dilemesine hâlâ şaşırmış bir şekilde *soruyorum*.

"Sana yaptığı, yapılmasına izin verdiği şeyler. Bana açıklamaya çalıştın ama dinlemedim. Bana söylediklerinden sonra Ransom'ı affedebilir miyim bilmiyorum. Kardeşimi seviyorum ama affetmek ..." Çenesi gerilir. "Uyandığından beri aklına girmeni beklediğini söyledi.

Yukarı. Bu, içinde sakladığı sırları açığa çıkarmak için yapman gereken bir şeydi. Bunu yaptığınızda onu yok edeceğinizi düşündü ama etmediniz."

"Hayır, yapmadım."

"Neden olmasın? Ben olsam kendimi bu kadar tutabilir miydim bilmiyorum."

"Bunu neden yaptığını biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Cihazı yerleştirmeden önce, o anda benden izin isteseydi anlaşmayı kabul ederdim. Çaresizlik, hayatta kalma ve intikamdı - anladığım şeyler. Eğer bunu yapmasaydı, şimdi Crow için öldürüyor olacaktım. Senin ve onun iyiliği için onu affet Reykin."

"Ama senden izin istemedi. Sonucun aracı haklı çıkardığını mı söylüyorsun?"

"Öyle olmalı."

Derin bir nefes veriyor. "Yani intikam için kardeşimi öldürmek yerine şeker almaya mı karar verdin?" Dükkâna doğru eliyle işaret ediyor. Yağmur suyu zaten koyu olan saçlarını mürekkep rengine çevirmiş.

"Yürüyüşe çıktım. Şeker mutlu bir kazaydı. Crellas yoktu ama bunlar vardı." Elimdeki küçük kavanozu kaldırdım. "Bir tane denemek ister misin?"

Yüzünü yavaşça benimkine doğru eğiyor. Ağzını yapış yapış dudaklarıma bastırıp dilimin üzerindeki kiraz bombasının tadına bakarken midem taklalar atıyor ve kalbim eriyormuş gibi hissediyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor. Ayakkabılarımı bırakıyorum ve kolum ensesine dolanıyor. O kadar sıcak ki, bir cehennem. Titreyerek ona yaslanıyorum. Reykin'in eli saçlarımın arasına giriyor ve beni kavrıyor. Şeker ağızlarımızda baş döndürücü bir tatlılıkla patlıyor.

Ben kıkırdayarak, Reykin gülümseyerek ayrılıyoruz. "Şey," diyorum nefes nefese, "şimdi 'bomba' kısmını anlıyorum."

Bakışları beni ayıltıyor. Şefkat onun keskin kenarlarını gevşetiyor. Kalbim tanıyarak ağrıyor, daha çılgınca çarpıyor. Tutkularımız uyuşuyor. İçimde tutuşturduğu adrenalin -korku ve arzu, her zaman bu ikisi birlikte, bir Reykin kokteyli gibi- damarlarımdan kayıyor. Benim için böyle hissedemez. Uyanık kalması gerekiyor. Zihnim büyüyor ve bununla birlikte, eskiden olduğum kişinin kaplamasında çatlaklar açılmaya devam ediyor. Çatlakların altında kabaran, acımasız bir enerji yatıyor, dışarı çıkmak için zorlanıyor. Reykin henüz göremiyor ama orada. Aynı anda binlerce insan olabilirim. Her zaman biri ya da bir şey için bir silah oldum, ama şimdi içimde korkunç bir tanrıça uyandı.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordum.

"Ne istersen," diyor onu tekrar öpmek istememe neden olan boğucu bir bakışla.

"Beni bekler misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni yargılamakta acele ediyorsun. Ben güvenilir değilim. Bunun nereye gideceğini ya da ne yapabileceğimi tam olarak kestiremiyorum."

Gülümsemesi derinleşiyor. Bana inanmıyor, anlamıyor. "Roselle, bence daha az endişelenmelisin-"

"Hayır. Beni dinleyin. Spektrum'u daha önce anlamadığım bir düzeyde anlıyorum. Her şey gelişiyor, Reykin."

Ağzının bir köşesi şaşkınlıkla kalkıyor. "Ne demek istediğini açıkla."

Zor bir kavramı basit terimlerle nasıl tanımlayacağımı düşünüyorum. "Tamam, bir zamanlar hepimiz bireydik. Spektrum sadece implantı olan birini kontrol edebiliyordu - bir VPMD. Şimdiki gibi bir yapay zeka değildi. Temelde yetenekli bir bilgisayardı. Ama çok geçmeden kendi bilincine vardı. Daha fazla zihin toplayarak, daha fazla seçeneğe sahip olacağını keşfetti - hasat etmek için daha fazla fikir. Spectrum daha verimli hale geldi ve temel değerlerini becerikliliğe dayandırdı, kulağa harika geliyor, değil mi? Ancak nihai hedef daha fazlasıysa, o zaman asla tatmin olamaz."

"Bunu anlıyorum," diyor Reykin. "Senin gibi ben de iş başında buna şahit oldum. Kontrol etmek için yakaladığı herkese VPMD yerleştirmeye devam edecek."

Başımı sallıyorum. "Hayır, olmaz. Bunun için fazla verimli. Spectrum'un artık implantlara ihtiyaç duymaması uzun sürmeyecek. Örneğin sana telepatik olarak ulaşıp tüm genetik yapını ve beyninin eşsiz sinir yollarını tarayarak senin gibi biriyle arayüz oluşturabilecek. Spectrum sizi okuyacak ve sonra Spectrum size *sahip* olacak. Sizi nörokimyasal düzeyde kontrol edecek - nöronlarınızı istediği gibi ateşleyecek."

"Yani bizi bulduğunda, bizi kontrol edecek. Hikayenin sonu mu?"

"Tam olarak son değil. Evrimleşmeye devam edecek. Bunu yaptığında, basitçe bir aklı özümseyecek ve kabuğu atacak. Artık bedeninizle ilgilenmeyecek. Kolektifin bir parçası olacaksın."

"Neden? Ne istiyor?"

"Bir şey arıyor ama bu küçük dünyayla pek ilgilenmiyor. Daha fazlasını istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Bu akşam yemekte Ransom'ın zihnini ele geçirdiğimde, Spectrum'u onun deneyimleriyle gördüm. Bu bana içgörü kazandırdı ama Ransom'da bulduğum şifreyi kullandığımda ve onun içimde sakladığı anıları açtığımda, Spectrum hakkındaki her şey anlam kazanmaya başladı. Spektrum hızla gelişiyor, ama ben de öyle. Zihinlere Spektrum'un henüz yapamadığı şekillerde sızabilirim - bunu bir VPMD ile ya da VPMD olmadan yapabilirim."

"*Neyi* yapabilirsin?" Elleri kollarıma gidiyor ve sıkıyor.

"Teorik olarak, VPMD takılı olmayan birinin beynini hackleyebilirim."

"Teoride. Henüz yapmadınız mı?"

"Hayır, henüz denemedim ama gerçekten çok basit."

"Kafandaki implant büyüdüğü için mi bunun temel olduğunu düşünüyorsun?"

"O artık bir implant değil. O benim bir parçam."

Titriyor. Arkamdaki kapı çınlayan bir zil sesiyle açılıyor. Coşkulu bir insan kalabalığı dışarı çıkıyor. Onların neşeli konuşmaları yaşadığım ifşayı çok daha kötü gösteriyor. Birden içlerinden birinin kaldırımda kaymak üzere olduğunu seziyorum. Reykin'i iterek geçiyorum. "Kusura bakmayın, düşecek," diyorum, alnını kırıştıran şaşkınlığı fark ederek.

Önümde, zayıf bir adam kaygan kaldırımda kayıyor. Yere kadar yuvarlanmadan önce uzanıp dirseğini yakalıyorum. Bana doğru döndü. "Vay canına, teşekkürler," diyor mahcup bir sırıtışla. "Kayganmış."

"Rica ederim," diye cevap veriyorum. Arkadaşları uzaklaşırken gülüyor ve onunla alay ediyorlar.

"*O* da neydi?" Reykin şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sorar.

"Şu anda gelişmekte olan bir öngörü unsurum var. Çevremde bana neler olabileceği hissini veren ince ipuçlarının farkındayım. Adamın ayakkabılarının pek de sağlam olmadığını duyabiliyordum ve kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürümesine bakılırsa, nemli kaldırımda kayma ihtimali çok yüksekti."

"Sesini duydun mu? Sen benimle konuşurken mi?"

"Çoklu görev yapabilirim."

Yüzünü bana yaklaştırıyor ve dudaklarını şakağıma bastırıyor. Onun kokusu ve dudaklarının zarifliği içimi yağa çeviriyor.

"Bir planım var," diye fısıldıyorum.

Kolumu Reykin'inkine bağlıyorum ve onu hafifçe çekiştiriyorum. Yağmur altında, kapanan dükkânların önünden geçiyoruz.

"Planın nedir?" Reykin soruyor.

"Hawthorne'u bulmalıyım."

Omuzları sertleşti. "Neden?" "O

yaşıyor."

"Ne demek istiyorsun? Onu kazara öldürdüğünüzü söylediniz."

"Teorinizdeki Hawthorne'dan bahsediyorum. Bizimkinden farklı bir dünyada olan. Sen haklıydın. O var ve eğer onu tanıyorsam, benimle birlikte." Başımı yana eğiyorum. "Benim eski versiyonum. Teknik olarak burada ölüler ama düşünürsen yaşıyorlar. Spectrum'un dünyası var, dolayısıyla onlar da var - tabii Crow onları öldürmediyse, ama onlardan isteyerek vazgeçeceğini sanmıyorum. Onları incitmekten çok hoşlanıyor."

"Acı için mi programlanmışlar?"

"Reykin, bu artık *programlama* değil. Hawthorne her neredeyse, o dünyada *gerçek*. Aşkı, korkuyu, arzuyu hissediyor. . . İçinde bulunduğu durumun en trajik yanı ise sonsuz acı potansiyeli. Crow, Hawthorne'un hayatını hiç bitmeyen bir azaba dönüştürebilir."

"Her neredeyse' derken neyi kastediyorsun? Spectrum'un içinde, değil mi?"

"Dediğim gibi, artık ayrıntılı bir bilgisayar değil. Sanki dünyamızda bir delik açmış ve dışarı sızmış gibi."

Kaşları çatılır. "Anlamıyorum."

"Yeni bir dünya yaratıyor - alternatif bir evren. Bunu yapmak için bu dünyadan parçalar çalıyor. Ransom oradaydı. O biliyor. Oradaki kopyasını öldürdü ve 'öldürdü' derken, bir programı silmeyi düşündüğünüz gibi değil. Diğer Ransom vardı. O dünyada yaşıyordu. Onu yok etmek cinayet gibi bir şeydi. Anlıyor musunuz?"

"Bir kopya nasıl gerçek olabilir? Tanımı gereği, bir kopyadır, yani sahtedir." "Diğer dünyaya Spectrum diyelim. Dediğim gibi, bu bir bilgisayar ya da

Bir zamanlar düşündüğüm gibi sofistike bir program. Bu alternatif bir evren, benzer özelliklere sahip ama kendine has özellikleri olan yeni bir dünya. Beklediğimiz doğa kanunlarına her zaman uymayacaktır."

Bunun Reykin için üzücü olduğunu biliyorum, ama korkusunu bir kenara itiyor ve ona söylediklerimi anlamaya çalışıyor.

"Hawthorne'u bizim dünyamızda da gördünüz," diyor. "*Sozo One*'da."

"Evet. Bana ulaşmaya çalışıyor. Kuantum fiziğini kullanıyor. Bunu bilip bilmemesi farklı bir konu. Muhtemelen diğer Roselle'i kullanıyor ve bunu onun aracılığıyla yapıyor-"

"Nasıl olduğunu bilmeme gerek yok. Bilmek istediğim şey, bu diğer dünyada kontrol ondaymış gibi görünüyor mu?"

"Roselle'i mesajını görmesi-tanıklık etmesi için kullanıyor ve sonra birbirimizle olan bağlantımız nedeniyle bu görsel imgeyi onun aracılığıyla bana iletiyorlar."

"Senin kopyan olduğu için mi?"

"Evet. O benim. Eski ben. Karga'ya katılmak için Kılıç Sarayı'na giderken kapsülümde uyandığım anda yollarımız ayrıldı ama o hâlâ benim."

"Bu sadece Crow'un sana ulaşmak için Hawthorne'un bir benzerini kullanması olamaz mı?"

"Olabilir, sadece Ransom'ın anıları bana aksini söylüyor. O da oradaydı. Roselle'i kolektiften çıkaran ve orada kendinin farkında olmasını sağlayan kişi o. Kendisi gibi başkalarını da bilinçlendirmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi ona o verdi."

"İsyan edebilirler mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "*Direnebilirler* ama tüm dünyaları Spektrum, bu yüzden kazanmalarının tek yolu dünyalarını yok etmek, yani varlıklarını sona erdirmek ya da düşmanca bir ele geçirme - Crow'unki gibi bir duruma geçiş, Spektrum ile birleşme ya da ..."

"Yoksa?"

"Ya da Crow'un yaptığını yaparlar ve bu dünyada yaşamak için yeni bir beden alırlar."

"Roselle burada yeni bir ceset bulursa, o zaman ..."

"O zaman bu dünyada ikimiz varız. Bir noktaya kadar aynı zihne sahip olacağız, ancak onun bazı anıları temizlendi ve bende bir RW1 implantı var, bu yüzden birçok yönden farklıyız. O daha çok eski ben gibi."

Sevdiğin kişi, diye düşünüyorum göğsümde bıçak gibi bir

ağrıyla. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor.

Ben de ona aynı soruyu sormak istiyorum. *Aramızda seçim yapabilseydi, kimi seçerdi? Eski Roselle'i mi, beni mi?* Duygular ışık hızıyla zihnimden geçiyor. Alternatifimle bütünleşmek bir seçenek olabilir ama özerkliğini kaybeder. Bunu asla kabul etmez. Spectrum'u yok edersem

onu ve Hawthorne'u yok edeceğim. Eğer ikisini de bir şekilde kurtarırsam, o zaman etrafta başka bir ben olacak. Reykin'in kim olduğunu bilmeyecek, çünkü Ransom Reykin'i korumak için ondaki tüm anıları sildi, ancak eski kız arkadaşına aşık olan ya da olmayan Hawthorne için öfkeli bir "kalbi" olacak.

"Karmaşık bir durum," diyorum.

"Hawthorne ile nasıl konuşmayı planlıyorsun?" Reykin'de ince bir değişim yaşanıyor. Geri çekiliyor. Fiziksel olarak değil -hâlâ kolumu tutuyor- ama gözlerimin içine bakmıyor. Gözleri kapüşonlu ve üzgün. Anlayamıyorum. Duygular benim güçlü yanım değil. Bir sürü var ama onları anlamıyorum.

"Hawthorne'la konuşmak için yüzeye ve kuru toprağa çıkmam gerekiyor," diyorum. Yağmurun ince bir sise dönüştüğü kürenin gökyüzünü işaret ediyorum. "Spectrum yakında bu dünyaya olan ilgisini tamamen kaybedecek, eğer henüz kaybetmediyse. İstediğini alacak, sonra da çıkarken bizi yok edecek."

Başını sallıyor ama sakin olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum. Pürüzlü korkular zihnini dolduruyor, onu içten içe parçalıyor olmalı. "Crow ve Spectrum'a direnmenin bir yolunu bulana kadar yüzeye çıkamazsın," diye ısrar ediyor. "Bunu yaptığında birlikte gideceğiz. Şimdilik biraz dinlenmeliyiz. Seni geri götüreceğim."

Ona Crow'un Spectrum olduğunu tekrar söylemekten kaçınıyorum ve bunun tersi de geçerli.

Eninde sonunda anlayacaktır.

Beni bırakıyor ve bir anda kendimi soğuk ve eksik hissediyorum. Kurtulmaya çalışıyorum. Ne de olsa az önce onu yanımda dikkatli olması, yaklaşmaması konusunda uyarmadım mı? Bunu kastettiğimi sanıyordum ama şu anda o kadar emin değilim. Evrim geçirmem gerekmiyor muydu? Neden tüm bu saçma duygulara sahibim? Neden bu öfke ve bu azgın libido?

Reykin beni sokağın karşısına geçiriyor ve Clifton'ın evine giden yol boyunca sessizce ilerletiyor, kendi düşüncelerinde kaybolmuş, uzanıp yakalamamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Bu kabalık olurdu. Kalbim çılgınca çarpıyor. Bunu yapmanın -zihnine girmenin- acısı dalgalar halinde üzerime çökmeye devam ediyor.

Sonunda odama ulaştığımızda aceleyle "Tamam, teşekkürler.

İyi geceler."

İçeri giriyorum ve kapıyı Reykin'in yüzüne kapatıyorum. Alnımı aramızdaki kalın metale yaslıyorum. Ve bekliyorum.

Ve bekle.

Reykin hala orada. Uzaklaşmıyor. *Neden uzaklaşmıyor?*

Kapı tekrar açılıyor. Üzerimde duruyor, o kadar yakın ki titriyorum, sıcaklığına sokulmak istiyorum. Bakışlarındaki yoğunluktan nefesimi tutuyorum. Onunla savaş alanında ilk karşılaştığımda yüzündeki ifadeydi bu. Paramparçaydı, dışı gibi içi de parçalanmıştı.

"Bana söylediğin şeyi, bunun ne anlama geldiğini düşündüm" diyor, sesi yumuşak. "Spektrum, içinde senin versiyonlarının olduğu sonsuz dünyalar yaratabilir ... ama isteyeceğim tek dünya şu anda karşımda duruyor. O sensin, Roselle. Her zaman sensin. Burada olan sensin" -parmağı uzanıp şakağıma dokunuyor- "ve burada." Parmağını kalbimde gezdiriyor.

Eli yan tarafımdan aşağı kayıyor, sarı elbisemin ipeksi kumaşının altındaki tenimi yakıyor. Belimi sıkıca kavrıyor. Anında ateşim yükseliyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor.

Eğildi ve dudakları benimkilerle buluştu. "*Seni* seviyorum Roselle." Acil fısıltısı alt dudağımın kıvrımında boğuluyor. "Hiçbir şey ve hiç kimse senin yerini tutamaz."

Öpüşmemizi derinleştiriyor, dili benimkini okşuyor. Kollarımı ensesine doluyorum. Birbirimize sarılıyoruz, vücudumda bir arzu patlaması sekiyor ve boğazımdan yumuşak bir inilti yükseliyor.

Parmakları tepki veriyor, saçlarımı kavrıyor. Altın tarak yuvarlanıyor. Islak dallar omzumun üzerinden dökülüyor. Kalbimin her atışıyla hızlanan bir başka özlem dalgası damarlarımdan pompalanıyor.

Ona olan ihtiyacım beni ürkütüyor. Karanlığımda ve uyandığım trajediye dair bitmek bilmeyen umutsuzluğumda -ve yaptıklarım için duyduğum amansız suçluluk duygusunda- *yaşamanın*, *hayatta* olmanın, boğucu bir ıssızlık havuzunun altından çıkıp soluk soluğa nefes almanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Reykin o nefestir. O hava. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var.

Elbisemin ipeksi askısını omzumdan kaydırıyor. Ağzı çıplak tenime değiyor. Şehvetli dudaklar etimin tadını çıkarıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve baş döndürücü bir açlık içimi pençeliyor. Kolu dizimin altından geçiyor. Beni kaldırıyor ve kendisine yaslıyor. O yatağa doğru ilerlerken arkamızdaki kapı otomatik olarak kapanıyor. Beni yatağın yanına ayaklarımın üzerine yatırıyor.

Gömleğinin düğmelerine uzanıyorum ve en üsttekini, sonra da diğerini çözüyorum, ta ki kumaş parçalanıp güçlü göğsü ortaya çıkana kadar. Yara izi -ince, kırmızı bir çizgi- köprücük kemiğinden göğsünün yan tarafına ve gövdesinin dalgalanan kaslarının üzerinden aşağıya doğru iniyor. Yavaşça, parmağımla yara izini takip ediyorum. Onun

Pantolonunun bel bandına kadar indiğimde teni titriyor ve nefesi tıslıyor.

Yaklaşıyor. Eli diğer askıma gidiyor ve onu omzumun üzerinden kaydırıyor. Nemli ipek tutuyor ve elbise vücudumdan aşağı sıvı gibi akıp çıplak ayaklarımın dibinde birikiyor. Müstehcen iç çamaşırlarım kalıyor. Derin bir nefes veriyor ve bir adım geri çekilip beni inceliyor. Akuamarin rengi bakışları kıvrımlarımı okşuyor. İç çamaşırlarımın ince, karmaşık kumaşını çıkarmak, giymekten daha zor görünüyor.

Meydan okurcasına kaşımı kaldırıyorum. Ya bu tür bir iç çamaşırı onun için yeni değil ya da Reykin bulmacalarda gerçekten iyi. Uzanıyor ve göğüslerimin arasındaki küçük, ışıltılı mücevhere dokunuyor. Kumaş bir fitil gibi tutuşuyor ve ısı olmadan, bir duman pufu içinde yanarak beni tamamen çıplak bırakıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ama elleri omuzlarıma gidiyor ve beni tutuyor. "Sana bakmama izin ver."

Askerlerin önünde, Üslerdeki soyunma odalarında, düşünmek bile istemediğim kadar çok çıplak kaldım. Bu farklı bir şey. Bu samimi.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. "Beni daha önce de kıyafetlerim olmadan görmüştün," diye hatırlatıyorum ona. Beni müttefiklerinden kurtardı, onları savuşturdu. Daha sonra beni yıkadı ve yaralarımla ilgilendi.

"O zaman çürüklerinin arkasını göremedim. Sana yaptıkları için onları öldürmek istedim Roselle. Daltrey buna izin vermedi, ben de seni dövdükleri gibi onları dövmekle yetinmek zorunda kaldım."

Donup kaldım. "Bunu neden yaptın? Onlar senin askerlerindi. Sadece askerler ne yapıyorsa onu yapıyorlardı."

"Teslim oluyordun, savunmasızdın. Bu bir savaş değildi. Hayatları tehlikede değildi. Karşılık bile vermediniz. Bu sadece kör bir zalimlikti."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve elimi kalbine dayıyorum. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyor. "Sen zalim bir adam değilsin."

Eli benimkini kapatıyor. "Yanılıyorsun. Yanılıyorum, ama sadece sevdiklerime zarar verenlere karşı."

"Ben de seni seviyorum."

"Dünyanın sonu geldiği için böyle söylüyorsun ama umurumda değil. Kabul ediyorum." Beni öpmek için eğildi.

Bir parmağımı kaldırıp dudaklarına bastırıyorum. "Ben değilim." Gözlerimiz buluşuyor. "Reykin, bunu söylüyorum çünkü bu doğru. Bu *bizim* başlangıcımız. Bir daha kimsenin ya da hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğiz." Parmağım ağzından düşüyor.

İçinde bir şeyler kopar. Isı ve tutku bakışlarını ve yüz hatlarını keskinleştiriyor. Sert dudakları dudaklarıma yapışıyor, beni yutuyor. Teninin bana değdiği her yerde yanıyorum. Eli karnımdan aşağı kayıyor. Sırtım dikleşiyor. Boynunu öpüyorum ve teninin tuzlu tadı limon otunun kokusuyla karışıyor, bu kombinasyon karşı konulmaz. Dişlerim boynunu sıyırıyor. Kulağıma değen yumuşak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Birbirimizin ritimlerini biliyoruz. Onları savaşta öğrendik, ama şimdi birbirimize zevkin doruklarında işkence ediyoruz, her zonklayan ağrı, ham yücelmenin zirvesi bizi hem doygun hem de rahatlamış bırakana kadar işkencemizi arttırmak için çekiliyor.

Sarıldığımızda Reykin'in parmakları şakağımı okşuyor. Uyanık kalmak, bu anı mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyoruz ama son birkaç saatin coşku sisi yavaş yavaş dağılıyor. Yumuşak, endişeli bir iç geçiriyorum.

Parmakları saçlarımı okşuyor. "Neyin var?"

"Clifton," diye cevap veriyorum.

"Ona bizden bahsedecek misin?" Sesi yeterince rahat, ama cevabımı beklerken nefesi yavaşlıyor.

"O zaten biliyor. Daha önce kapının yanındaydı. . . sen dilinle o şeyi yaparken."

Kıkırdamasını engellemeye çalışıyor ama başaramıyor. Göğsü erkeklik gururuyla kabarıyor. "Adımı defalarca haykırmana neden olan şeyi mi diyorsun?"

"Evet, o." Bunu düşününce ayak parmaklarım kıvrılıyor ama kalbim sıkışıyor.

Elimi buldu. Parmakları benimkilere dolanıyor ve sıkıyor. "Yani bizi biliyor. Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum, böylece hiçbir şey saklamadığımı görebiliyor. "Hayır, değil, ama yine de ona tutkunun sıcağında adını haykırmak yerine daha nazik bir şekilde söylerdim. Clifton bu şekilde öğrenmeyi hak etmiyordu ama bu gece aramızda geçenler spontane gelişti. İçten içe bunun olmasını istedim ama ikimiz de bunu planlamamıştık."

"Bunun olduğuna memnun musun?"

"Reykin, birbirimize karşı hissettiklerimiz göz önüne alındığında, bu kaçınılmazdı. Sadece ..."

"Ne?" Birbirimizi daha iyi görebilmek için yer değiştiriyor.

"Her şeyin bitmesini nasıl engelleyebilirim? İşaretleri görüyorum. Bulanıklığın içindeyiz. Burada olanlar Spectrum'un alternatif evreninde olanlardan farklı. Bizi ne kadar tutmayı planladığından emin değilim."

"Bizi tutmak için mi?"

"Yaşamamıza izin vermek için. Gerginlik hissediyorum. Crow ve kolektif beni umutsuzca istiyor; gücümü, özelliklerimi istiyorlar."

"Neden her şeyi şimdi yok etmiyorsun?" diye soruyor, yüz hatları kararıyor.

"Çünkü *daha fazlası* için potansiyelim var. Spectrum, benimle birlikte bensiz olduğundan daha güçlü olabileceğine inanırsa başka tarafa bakamaz."

Hawthorne'la ilgili düşünceler zihnimi işgal ediyor ama onları bastırıyorum. Şu anda çok fazla. Ben bir hainim, bu çok açık, ama kendi kalbime değil. O Reykin'i seviyor, her bir parçalanmış, çirkin parçasını.

Reykin'in uzuvları benimkilere dolanıyor. "Uyu," diye fısıldıyor. "Sen dinlendikten sonra plan yaparız."

Uyuyabileceğimi sanmıyorum, ama onun kollarına sarıldığım gibi, uyuşukluk beni ele geçiriyor. Uyuyorum ve rüya görüyorum. Karanlık maddeye uzanmayı, yıldızları çoğaltmayı hayal ediyorum.

Bölüm 15
Fugitive Motel

Gecenin bir yarısı uyandığımda kafamın içinde alçak ve donuk bir cızırtı hissediyorum.

Reykin yanımda usulca nefes alıyor, uyuyor. Bedenlerimizi çözüyorum. Yastığımı kendine doğru çekiyor. Yataktan fırlayıp sunak benzeri kürsüden iniyorum. Zihnim sessizliğe uzanıyor. Alev ve ay ışığının için için yanan hissi bana geri dönüyor. Bu Cherno'yla ilişkilendirdiğim bir his. O yakınımda. Omuzlarıma ipekli fildişi bir cübbe sarıyorum ve cam duvara doğru sürünmeden önce belimden bağlıyorum.

Cherno'nun gözleri titriyor, karanlıkta iki alev dans ediyor. Özel avlumun duvarları içindeki bir şezlongda dinleniyor. Bu biraz rahatlatıcı. Merakımı uyandıran camı kaydırarak açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Ben onunkinin yanındaki koltuğa geçerken ejderha adam beni inceliyor. Yağmurdan hâlâ biraz nemli olan minderin üzerine tünüyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum. Elinde büyük bir ejderha pulu tutuyor. Metalik kaplama simüle edilmiş ay ışığında parlıyor.

"Nerede olduğunu bilmediğimde sinirleniyorum," diye mırıldanıyor alçak bir sesle. Uzun pençeleri pulun dokusunu yumuşatıyor. "Spectrum beni senin koruman olarak atadı. Artık içimde tıkırdayan bir cihaz olmasa da, kendimi hâlâ sana karşı sorumlu hissediyorum."

"Beni kontrol etmen umurumda değil." Koltuğun arkalığına yaslanıyorum. "Ne var orada?"

Keskin kaşlarını çatıyor. "Şu üzerinde ejderha olan binaya doğru yürüdüm. Bu, lobideki bir cam vitrindeydi."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sen mi çaldın?"

İma ettiğim şey karşısında biraz şaşırmış görünüyor. "Sanki onlara aitmiş gibi değil. Bu ejderhayı tanıyordum ve tek ejderha ben olduğum için

Burada. . ."

"Yani ... mülkiyet hakları sizin için geçerli değil mi?" Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Bir kıkırdama ağzımdan kaçıyor. "Neden aldın onu?"

"Bu *benim* geçmişim."

"Neden istiyorsun ki?"

"Ben türümün tek örneğiyim. Artık ejderha yok . . . ve görünüşe göre sırada insanlar var."

Yok oluş. Yine uçurumun kenarındayız. Yakında insanlar var olmayacak - orijinal halleriyle değil.

"Crow'u durdurmalıyız," diyorum bulaşıcı olduğu anlaşılan bir titremeyle, Cherno da titrerken.

"Sence buraya gelmesi ne kadar sürer?" diye homurdanıyor. "Yakında."

"O zaman hazırlanalım."

"Bir planım olabilir." Ransom'ın yaklaştığını hissederek kaskatı kesildim. "Başka bir ziyaretçim var."

"Kim o?" Cherno homurdanıyor. "Benim teknisyenim."

Pullu burnu küçümsemeyle kırışıyor. "Ondan kaçıyordum." "Neden?"

"Onu öldürmek için içimde yoğun bir dürtü var." "Sana bir şey mi yaptı, Cherno?"

"*Sana* bir şey yaptı."

Sırıtıyorum. "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun, Cherno?"

"Seni fiziksel olarak itici buluyorum Roselle," diye yanıtlıyor bir başka ürpertiyle.

Kıs kıs gülüyorum. "Onu öldürme. Bize ateş yak. Ben gidip onu içeri alayım." Oturduğum yerden kalkıp içeri dönüyorum. Reykin yatakta değildi. Bükülmüş çarşafların arasında olduğu yerde bir çöküntü var ama o yok. Kıyafetleri de öyle.

Belki de bizden başkasına bahsetmeye hazır değildir?

Ransom elini dahili telefona doğru kaldırdığında kapımı açıyorum. "İçeri gel, Ransom." Kolumu sallayarak işaret ediyorum. Darmadağınık, uyku kıyafetleri içinde - koyu renk bir bornoz ve terlikler. Yorgunluktan gözleri çukurlaşmıştı. "Cherno ve ben bir plan hakkında konuşmak üzereydik."

"Ejderha burada mı?" diye soruyor yutkunarak. "Bunun için geç değil mi?"

"Hayır. Akşam yemeği partisi vermek yerine bu gece çoktan buluşmuş olmalıydık."

"Burada tartışma yok."

"Sadece bahçemdeyiz." Daha fazla açıklama yapmadan onu dışarı yönlendiriyorum. Cherno köşedeki bir yığından şöminenin ızgarasına gerçek odun gibi görünen bir malzeme taşıyor. Ağzından kıvılcımlar saçan kırmızı bir ısı çıkıyor ve yığının üzerine üflüyor. Alevler odunu sarıyor, çıtırtılara ve tıslamalara neden oluyor. Filtreler bacayı kaplayarak dumanı tekrar solunabilir havaya dönüştürüyor. "Otur," diyorum Ransom'a, bir sandalyeyi işaret ederek.

Ransom oturuyor. Cherno da oturuyor, ama ben hızlanıyorum.

"Kutu için bir planım var," diyorum, Cherno'nun Crow'un işkenceli dünyasını tanımlamak için uydurduğu ismi kullanarak.

Ransom yüzünü buruşturur. "Artık diğer dünyayı biliyorsun. Benim anılarım sende var. Buraya beni öldürmediğin için sana teşekkür etmeye geldim." Görünüşe göre misillememden korkuyor.

"Bunun için bana teşekkür etmemelisin. Seni öldürmek gibi bir planım yok. Söz veriyorum. Ne olursa olsun seni asla küçük parçalara ayırıp denize atmayacağım."

Ağzının etrafındaki kaş çatma çizgileri derinleşiyor.

"Biz aileyiz, Ransom," diye açıklıyorum. "Hepimiz. Bana bir silah verdin ve onu kullanmaya niyetliyim. Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın yok. Artık yok."

O haklı. Söylemedim. Bunu sadece onu daha rahat hissettirmek için söyledim. "Doğru, sana *ihtiyacım* yok ama sen hâlâ zeki bir adamsın. Yaratıcılığın seni değerli kılıyor. Sen ve aldığın riskler olmasaydı, şu anda bu fırsata sahip olamazdık, bu yüzden sana teşekkür ederim."

Ransom koltuğa yaslanarak rahatlar. "Planın nedir?"

"Spectrum'a giden tüm dış geçitleri tespit edip onları yok edeceğiz."

Ransom, "İmplantlar ağ geçitleridir, iç ağ geçitleri," diye yanıtlıyor.

"Spektrum istediği her şeyi tesis dışına taşıyor . Ya da daha çok dünya dışına. Bunu hücre bölünmesi gibi düşünün. Spektrum bizden büyüyen bir habis, ama artık otonom. Bizi bu düzlemde öldürmeyi ve elinde tuttuğu kopyalarımızla kendi dünyalarını çoğaltmaya devam etmeyi planlıyor. Aynı zamanda yeni dünyaları istila etmek için."

Cherno kaşlarını çatar. "Ne amaçla?"

"Biz daha büyük bir bütünün sadece küçük bir parçasıyız. Spectrum'a korsan çetesi diyelim. Kendi dünyalarını bizimkinden inşa ettiler. Bu onların korsan gemisi, ve hepsi

bayrakları şu anda dalgalanıyor. Başka bir dünya -başka bir gemi- bulduklarında ona tutunacak, yan tarafına bağlanacak ve yağmalayacaklar. Ancak bizim dünyamıza da demir atmış durumdalar ve tıpkı korsanlar gibi rehineler alıp onları da mürettebatın bir parçası haline getiriyorlar. Korsanlar yağmaladıktan sonra diğer gemileri serbest bırakmanın hiçbir avantajını görmüyorlar ve korkarım yelken açarken diğer dünyaları da yakacaklar. Bizi Spectrum'un gemisine bağlayan *çapaları* bulmak ve onlar bizi batırmadan önce onları yok etmek istiyorum."

"Denizlerin Kaderi Üssü'nün kesinlikle bir çapası var," diye yanıtlıyor Ransom. "Anlamakta güçlük çektiğim bir şeyin planlarını gördüm-"

"Biliyorum. Onları senin anılarında buldum. Henüz kardeşine söylemedim. Konuştuk ama onu bunaltmak istemedim. Karşılaştığımız şeyi ona kolaylaştırmak istiyorum."

"Gördüğüm tasarımları anlıyor musun?"

"O kadar da zor değil. Size telepatik olarak gösterirdim ama beyninizi eritmekten korkuyorum."

Cherno kıkırdar. "Benimkini eritemezsin."

"Doğru." Tasarımları kendi zihnimden onunkine aktarıyorum. Aktarım ön lobunu dağlarken homurdanıyor ama bilgi yayılıyor. Başını ellerinin arasına aldı. "Bu çok acımasızca, Roselle."

"Bilgi mi, yoksa onu öğrenme süreci mi?" diye soruyorum. "İkisi de," diye homurdandı.

"Bize yardım etmek ister misin?" Ransom'a soruyorum. Ateş ışığı yüzünün yan tarafında kayıyor. Sessizce başını sallıyor. Uzanıp parmağımın ucuyla şakağına dokunuyorum, teknisyeninin implantının bulunduğu yere ve ona bilgi yüklüyorum. "Bu gece ayrılmadan önce bunu derinlere gömeceğim, böylece doğru zamana kadar hatırlamayacaksın."

"Doğru zaman ne zaman?" Ransom sorar.

"Yakında öğreneceğiz. Başka bir mesele var." "Hangi başka mesele?" Cherno sorar.

"Tanrılar . . . Güçlerini geri istiyorlar. Bu amaca ulaşmak için ihtiyaç duydukları nöro-geliştirmeleri yaratacak ekipmanı elde etmek için çalıştığımıza inanırlarsa daha kabul edilebilir olacaklardır."

"Bunu yapacak mısın?" Ransom soruyor.

"Bu dünyada daha fazla tanrı mı istiyorsun?" Karşı çıkıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Cherno kaşlarını çatarak. "Onları güçsüz bulduğumda e n d i ş e l e n m i ş t i m - onlara ihtiyacımız olduğunu düşündüğümde - ama şimdi çok mutluyum

zayıflar. Hepsi iyi değil."

"Bu yetersiz bir ifade," diye cevap veriyorum. "Hedeflerine kendi başlarına ulaşmaları an meselesi. Onların yardımına ihtiyacımız olacak - en azından bazılarının. Clifton kesinlikle."

"Ona güçlerini nasıl geri vereceğini biliyor musun?" Cherno sorar.

"Clifton'ın şu anda sahip olduğu güçleri geliştirebileceğimden eminim," diye onaylıyorum, "ancak bunun onu bir zamanlar olduğu seviyeye getirip getirmeyeceğini göreceğiz. Yakında ona yaklaşacağım. Şimdilik bunu kendimize saklıyoruz. Yeni implantlar yaratmak için ekipmana ihtiyacımız olduğu bahanesini kullanıyoruz. Bu arada Crow'u bekleyeceğiz. O bizi aramaya gelecektir."

"Neden onu bekliyoruz? Neden saldıran taraf biz olmayalım?" Cherno ayağa kalkıp ateşin önünde volta atarak soruyor.

"Zayıf görünmeliyiz ve yanlış yönlendirmeye ihtiyacımız var. Ben Spectrum'a girdiğimde Crow'un başka şeylere odaklanmasını istiyorum."

"Spectrum'un kapısını mı kıracaksın?" Reykin gölgelerin arasından çıkıyor. Orada olduğunu, karanlığı dinlediğini biliyordum ama neden benimle olduğunu bilmelerini istemediğinden hâlâ emin değilim.

"Evet Reykin," diye onaylıyorum. "Ve kapıyı ilk ben çalmayacağım. Diğer bana onun dünyasını nasıl ele geçireceğimi öğretmeliyim."

Bölüm 16
Dolanıklık

Önümüzdeki birkaç hafta duygusal çalkantılarla doludur.

Clifton, ilk gece tesadüfen karşılaştığımız için Reykin ve beni biliyor ama başka kimse bilmiyor. Reykin, giderek genişleyen ilişkimizi ifşa etme kararını bana bırakıyor. Bunun benim hakkım olduğuna inanıyor. Onun fikri, bunu etrafa haykırmamız ve herkesin sonuçlarıyla başa çıkmasına izin vermemiz gerektiği yönünde, ama ben çok daha temkinliyim. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Reykin'i, Crow ya da diğer düşmanlarım için birincil hedef haline getiriyor ve benim de düşmanlarım var. Tanrıları ne kadar ertelersem, bu yarık o kadar büyür. Bana ulaşmak istiyorlarsa, bu Reykin aracılığıyla olacaktır. O benim gücüm ama aynı zamanda zayıflığım.

Clifton bilmiyormuş gibi davranıyor. Bu rahatsız edici. Onunla bu konuda konuşmam gerekiyor ama ne zaman yalnız kalsak konuyu değiştirmek için bir neden buluyor. Bugün onu köşeye sıkıştırmayı planlıyorum. Clifton'ın bugün için seçtiği havaya uygun, yazlık güzel bir elbiseyi özenle giydim.

Yatağıma yaklaştığımda alçak bir ıslık duyuyorum. "Çok güzelsin." Reykin'in sesi uykudan daha derindi. "Bu kadar erken nereye gidiyorsun?" Bir sürü yastığa yaslanmış, bir elini başının arkasına koymuş. Battaniye aşağı kaymış, çıplak göğsünü ortaya çıkarmış.

"Clifton ile konuşmam gereken bazı şeyler var." Ayrılmadan önce yanağına bir öpücük kondurmak niyetiyle Reykin'in yanına gidiyorum ama o beni belimden yakalayıp yatağa çekiyor ve yüzümü öpücüklere boğuyor. Rogue da ona katılarak yüzümü yalıyor ve beni kıkırdamaya zorluyor. "Yeter, sizi canavarlar!" Gülüyorum, şakacı bir şekilde onları üzerimden itiyorum ve ayaklarımın üzerinde debeleniyorum.

Eteklerimi düzelttim ve geri çekildim. Phoenix bana topuklu ayakkabılarımı getiriyor ve onları giyiyorum. "Bugün laboratuvarda mı çalışıyorsun?" Reykin'e soruyorum.

"Evet. Simülatör neredeyse mükemmel. Ransom ve ben eğitim alanının ince ayarlarını yapıyoruz."

"Hazır olması ne kadar sürer?"

"Bir test yapıyoruz. Daha sonra Denizlerin Kaderi'ndeki Üs ile ilgili anılarınızla örtüşüp örtüşmediğini görmek için size göstermeliyiz."

"Laboratuvarda buluşuruz o zaman."

"Kahvaltıya kal." Yanındaki yatağa vuruyor. "Phoenix'in kahvaltıyı buraya getirmesini sağlayabiliriz."

Tekrar içeri girmek isteyerek inliyorum. "Orada birlikte yemek yemeye ne dersin?"

"Çıplak öğle yemeği mi?" diye soruyor büyüyen bir sırıtışla. "Sonra görüşürüz," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

Çay salonuna girdiğimde Clifton porselen bir fincanın içinde küçük gümüş bir kaşıkla karıştırmaya başlamıştı bile. Tabağı tabağın üzerine koyuyor ve ben karşısındaki koltuğa otururken ayağa kalkıyor. Keten bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, saçlarını yana tarayarak muhteşem profilini ortaya çıkarıyor.

"Ah, buradasın," diyor selamlama olarak, ama bir kez daha otururken gülümsemesi sıcak. "Tanrıların sabahın bu saatinde kalkmaktan nefret ettiğinin farkında mısın? Hepimiz geceye düşkün varlıklarız."

"Bir Kılıçlı Exo subayı olarak bu senin için zor olmuş olmalı," diye cevap veriyorum.

"Bir ölümsüz olarak, güçsüz ve sayıca az olduğunuzda bir rol oynamalısınız."

"Senin hayatın bu mu, bir rol mü?" Çalışanlarından biri bana altın kenarlı bir fincan getiriyor ve içine çay dolduruyor. Buhar havaya karışıyor ve beraberinde yasemin kokusunu getiriyor. Kahvaltı lezzetleriyle dolu bir tabak yanıma konuyor. Ayrılmadan önce adama teşekkür ediyorum.

Clifton sonunda, "Değişim değişmez bir şeydir," diye yanıtlıyor. "Ben uyum sağlarım. Eşin olarak, değişen dünyamızla birlikte evrimleşmene yardımcı olacağım."

Az önce aldığım küçük yudum beni boğuyor, öksürüyor ve kekeliyorum, bardağı yere bırakıyorum. "Neyim olarak?"

"Birlikte olmamız gerektiğini biliyorsun Roselle." Yeşil gözleri muziplikle parıldıyor.

"Beni ve Reykin'i bildiğini biliyorum." *İşte. Dürüst ve doğrudan.*

"Tabii ki onu biliyorum. Sadece *senin* bildiğinden emin değilim." Fincanından bir yudum alıyor ve kenarından beni izliyor. "O geçici."

Kaşlarımı çattım. "Reykin'le evleneceğim."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Reykin ölümlüdür. Yaşlanmıyorsun Roselle. Kanını test ettirdim. Hücrelerin yenileniyor. Bu da seni ölümsüz yapıyor. Sen bir tanrısın. Teorik olarak, eğer dışarıdan bir şey seni yok etmezse, benden bile uzun yaşarsın. Ve kabul edelim, Reykin öldükten ne kadar sonra tekrar sevmeye hazır olursun? Sen çoğundan daha dayanıklısın." Bir parça tostun üzerine tereyağı sürüp bir ısırık alıyor.

Gülümsemeye zorluyorum. "Reykin'e olan aşkım sonsuza dek sürecek."

Clifton yutkunur. "Hawthorne için de aynı şeyi hissettin, değil mi? O öleli çok uzun zaman olmadı. Haftalar, belki aylar. Bu kadar üzgün görünme Roselle." Kaşlarını çattı. "Direncine hayranım. Takdir ediyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Yorulmamışsın. İyimser. Ve zekisin, çok zekisin. Crow'un sana karşı hiç şansı yok."

"Crow söz konusu olduğunda bana olan güvenin çok saçma."

"Yersiz değil."

"Reykin hakkında da yanılıyorsun. Onu sonsuza dek seveceğim."

Clifton sandalyesinde arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Sonsuzluğun ne olduğunu bile bilmiyorsun. Kaç yaşındasın, yirmi mi? Senin için yüz yıl, belki de iki yıl. Sana ölümlünle geçireceğin o yılları vereceğim. Zamanımızda sadece kısacık saniyeler var, ama ben senin sürekli yoldaşın olmayı planlıyorum. Senden isteyip de veremeyeceğim hiçbir şey yok."

"Ne karşılığında?"

"Güçlerimi geri almam karşılığında," diyor. "Bunu yapabileceğini biliyorum ve eğer yaparsan, Reykin'i hayatının sonuna kadar koruyacağıma söz veriyorum. Diğer tanrıların hayatlarınıza karışmasını engelleyeceğim. O gittikten ve birlikte olmamamız için hiçbir neden kalmadıktan sonra, eşin olma teklifimi değerlendirirsin."

"Peki ya hayır dersem?"

"Neden yapasınız ki? Size zarar vermek istemiyorum, ikinize de. Senin var olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum, bu yüzden seni hayatım pahasına koruyacağım. Seni çok uzun zamandır bekliyordum Roselle. Senin aslan yürekli bağlılığını istiyorum. Senin için biraz daha bekleyebilirim."

"Seni asla böyle sevebileceğimi sanmıyorum, Clifton." "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

"Gücünü geri getirip getiremeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Yapabilirsin," diye yanıtlıyor, kuşkulu bir sesle. "Bana ihtiyacın var. Sen koruyamazken Reykin'i ben koruyabilirim. Spektrum'un içine girdiğinde savunmasız kalacak."

"Kararımı yakında sana bildireceğim, Clifton." Koltuğumdan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Clifton uzanıp elimi tutuyor. Dudaklarına götürüyor ve beni bırakmadan önce arkasından öpüyor.

Birinin aklına girmek zor değildir. Zor olan o kişiye zarar vermemek. Altı gönüllüden oluşan bir çemberin içinde duruyorum ve onları implantları aracılığıyla kontrol ediyorum. Bu Spectrum'un yaptığından farklı. Birlikte çalıştıklarım bir kolektif içinde entegre değiller. Birbirleriyle iletişim kurmuyorlar. Ben sadece onları kukla gibi yönlendiriyorum.

Onları ayrı ayrı nasıl idare edeceğimi öğrenmek günlerimi aldı. Entegre olmadıklarında kontrol etmeleri o kadar kolay olmuyor, örneğin gözaltı merkezindeki askerlere Kılıç Sarayı'na geri dönmelerini emrettiğimde olduğu gibi. Spektrum algoritması o zaman bana bir müzik bestesi gibi mantıklı gelmişti ama bu gönüllüler yapay zeka tarafından yönlendirilmediği için onlara her harekette ne yapacaklarını söylemem gerekiyor. Söylemezsem, A noktasından B noktasına kendi başlarına gidemezler. Hepsinin aynı anda yaşaması pratik gerektiriyor. İlk başladığımda hepsi aynı anda aynı şekilde hareket ediyordu, senkronize yüzücüler gibi. Şimdi daha iyiyim. Ama vücutları benimkinden çok daha zayıf. Daha yavaşlar. Hiç çevik değiller. Bu sinir bozucu.

Güvenlik camından oluşan ve parlak beyaz ışıklarla aydınlatılan büyük bir arenada toplandık. Reykin ve Ransom bu eğitim tesisini birlikte yarattılar. Neredeyse her gün geliştiriyorlar. Clifton'ın küresinin alt katında yer alan bu yer son birkaç haftadır neredeyse evimiz gibi.

Cam bariyerin karşı tarafında duran Ransom holografik duvarları harekete geçirir. Arena, Crow'un Denizlerin Kaderi'ndeki ada üssünün uydu görüntülerinden bir araya getirilmiş üç boyutlu bir dünyaya dönüşür. Spectrum'un laboratuvarlarını içeren Ağaçların içinde bulmayı bekleyebileceğimiz şeylerin bir profilini oluşturmak için Ransom'ın bazı tesislerin iç kısımlarına dair anılarını kullandım. Rotalar, her tesiste ihtiyacımız olan ekipman, yangın çıkarıcıları yerleştirmek için en iyi yerler ve çıkarma noktaları gibi ayrıntılar, simüle edilmiş senaryolar üzerinde çalıştıkça sürekli olarak değiştiriliyor.

"Saldırın!" Ransom emrediyor, sesi uzaktaki sıradağlardan yankılanıyor.

Bu simülasyonda, Denizin Kaderi Üssü'ndeki bir Ağacın dışındayız. Dalgalar, dalgakıran olarak dikilmiş kaya yığınlarına çarpıyor. Uzun lambalar

geceyi aydınlatıyor, kaldırımdaki yabani otların büyüdüğü çatlakları detaylandırıyor. Çelik askeri kamyonlar beliriyor. Eskimiş hava barakaları ağaç dallarından sarkıyor.

Senaryomuzda kötü adam rollerini oynayan Reykin, Cherno ve Clifton, gönüllü askerlerden oluşan çemberime farklı açılardan saldırıyor. Etrafımı saran VPMD implante edilmiş filo füzyon kılıçlarını sallıyor, ama aslında o benim. Kendilerinin farkında değiller. Aklım hepsine hükmediyor. Önce Reykin saldırıyor, orta yaşlı askerlerimden birini ön koluna indirdiği hızlı bir darbeyle yakıyor. Silahı elinden düşüyor, parmakları karıncalanıyor. Kendi elimde acının donuk bir yankısını hissedebiliyorum ve bu sadece beni sinirlendirmeye yarıyor. Hayal kırıklığı beni hırlatıyor.

Cherno askerlerimden birini daha ayağından yakalıyor ve iri yarı savaşçıyı kolaylıkla kenara fırlatıyor. Ejder-adam'ın saldırgan hamlesine bir kadın gönüllünün fusionmag saldırısıyla karşılık veriyorum. Cherno yüzünü bile buruşturmadan, düşük enerjili darbeyi kalın derisiyle emiyor.

Kendi yarattığı taktik zırhı giyen Clifton gönüllülerime temsili füzeler ateşliyor. Parlayan serpintiye göre, askerlerim buhardan başka bir şey olmamalı. Tüm düşmanlarım aynı anda bana saldırıyor. Dişlerimin arasından hırlayarak avuçlarımı kaldırıyorum ve onları püskürtmek için enerji patlamaları gönderiyorum. Parmak uçlarımdan ısı fışkırıyor. Cherno ve Clifton geriye doğru savruluyor ve arenanın uzak ucunda bir yığın halinde duruyorlar. Aynı saldırıyı Reykin için kullanmıyorum çünkü o ölümlü ve kesinlikle daha kırılabilir. Bunun yerine aramıza görünmez bir bariyer dikiyorum. Ona doğru koştuğunda, sertçe vuruyor ve parlıyor.

Reykin dişlerini gıcırdatıyor, önce burnunu, sonra da ablukamdan nasibini alan alnını ovuşturuyor. "Konuştuğumuz plan bu değildi Roselle."

"Doğaçlama yapıyorum."

"Askerlerinle bizi geride tutman gerekiyordu." Elini ensesine koyar ve içindeki kıvrımı yoğurarak çıkarır.

"Bu aptalca bir plan Reykin. Gönüllüler istediğim şeyi istediğim kadar çabuk yapabilecek kas yapısına sahip değiller. Yaralanacaklar."

"Mesele bu değil Roselle. Alıştırmanın amacı onları kullanma alıştırması yapmak, çünkü Crow da yapacak. Sana aynı anda yüz bin kişi saldırırsa ne olur? Onun güçlerini geri tutamazsın.

Black-Os, zeroborn ve kendi Numbers'ınızı kullanmadan. Bunu biliyorsun. Hesabını yap."

"Düşünülmesi gereken başka stratejiler de var. Gelgitini onun aleyhine çevirebilirim." "Yapabilir misin? Bundan emin misin?"

"Canlı kalkan kullanmak korkaklıktır."

"Crow bir korkaktır. Onunla kendi yöntemleriyle savaşmalısın, bu yüzden eğitim almalısın. Bunu yapmazsan cephaneliğinin çokluğu seni cesetlere boğacak. Hadi tekrar gidelim." Gökyüzüne seslenir ve parmağını havaya kaldırarak Ransom'ın programı sıfırlaması gerektiğini belirtmek için bir daire çizer. Clifton ve Cherno ayağa kalkmıştır.

"Crow'u kara savaşında yenemeyiz. Onunla bu şekilde yüzleşemem," diye yalvarıyorum. "Ben kazanabilirim ama diğer herkes kaybeder. Herkes kaybedecek. Ayakta kalan pek kimse olmayacak. Senaryoları kafamda tekrar tekrar çalıştırdım. Bildiğimiz yaşam yok olana ya da Crow beni öldürene kadar, sonu gelmeyen kan banyosu üstüne kan banyosu. Başka bir yol bulmalıyız. Alışılmışın dışında olmalı, beklemeyeceği bir şey olmalı."

Işıklar yanıyor ve etrafımızdaki arazi değişiyor. Karanlık ve yıkıcı bir enerji hırıltısı zihnimi kazıyor. Crow'un özü tesisin içine sızıyor. Kalbimi hızlandırıyor ve midemi bulandırıyor. Üst dudağımdan terler boşanıyor. Simülasyonumuzdaki ağaçlar erimeye ve bükülmeye başlıyor ve metalin cama çarpma sesi havayı dolduruyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ransom da arenaya girdi. Uzun saplı bir bıçağın keskin kenarını laboratuvar duvarında sürüklüyor, ama sanki havada çekiyormuş gibi görünüyor.

"Burası *senin* inin mi Roselle?" Ransom'ın ağzı kıpırdıyor ama ağzından Crow'un mükemmel konuşması dökülüyor. "Suya batmış bir mezarlıkta, başka bir kayıp uygarlığın kalıntıları arasında. Canavarlardan korkan küçük bir kız gibi saklanıyorsun." Manyakça bir bakışla yavaşça yaklaşıyor.

İfadem suskunluğunu koruyor ama korku beynimin tabanından omurgama doğru buz gibi kayıyor.

"*Kılıç'ın* benimle yüzleşmekten korktuğunu hayal edin." Korkudan titreyen elini Ransom'ın kalbinin üzerinde gezdiriyor. "Ataların, halkını bu şekilde terk etmenden iğrenmiş olmalı."

Dikkatimi Crow'dan başka yöne çeviriyorum ve Reykin'le aramdaki bariyerin dağılmasına izin veriyorum. Reykin yanıma geliyor. Ransom'a kaşlarımı çatıyorum ama içerideki Crow, bunu biliyorum.

"Bizi nasıl buldunuz?" Sesimin titrememesine şaşırarak soruyorum.

"Ben her şeye kadirim."

"Hayır, değilsin."

"Gildenzear'ı aramaya geldim -tanrıların evini- ve bakın onun yerine ne buldum!" Crow Clifton'a döner. "Bu Clifton Salloway değil mi? Sen çok çevik bir adamsın, Clifton. Gümüş Halo'daki tanışma partimizin olduğu akşam bu kadar çabuk kaçmanı beklemiyordum. Ve *nişanlını terk etmeni*? Roselle'e yardım etmeyi denedin mi, yoksa zeplinine koşmakla mı meşguldün?"

Clifton ona cevap vermez ama yanakları kızarır.

Crow'un dikkati yeniden, bu kez Reykin'e kayar. "Ve işte direnişin başarısız liderlerinden biri daha! Winterstrom'lar yeniden bir araya geldi." Crow kıkırdar ve Ransom'ın yüzü ürkütücü bir şekilde Crow'unkine benzer. "İlk doğan ve ikinci doğan uyum içinde yaşıyor. Büyük mutlu bir aile ... iğrenç kabilenizdeki diğer iki veledi unutmanız dışında. Adları neydi? Rettis ve Reign?" Ransom'ın ağzından genç erkeklerin acı veren yakarışları geliyor. Onları kurtarması için Reykin'e yalvarıyorlar. Tüyler ürpertici sesleri kemiklerimdeki ilikleri donduruyor.

Reykin'in dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Onlar sende değil. Bilgi almak için Ransom'ın beynini kazıdın ama ona nerede olduklarını hiç söylemedim. Bu sadece bir salon numarası. Bu senin zayıflığını gösteriyor, gücünü değil. Bizden korkuyorsun. Seni avlayıp yok etmeye hazırız *Ajan* Crow, çünkü ne de olsa sıra sende."

"Ben ölümsüzüm. Tüm yıldızlarınızı gökyüzünden koparıp eriteceğim -bundan başlayarak." Başını arkaya atar ve kollarını açarak Ransom'ı hedeflediği kurban olarak gösterir. Ransom'ın elindeki bıçak kötücül bir şekilde parlıyor. Cherno ve Clifton bize doğru yaklaşıyor. Elimi kaldırarak geri çekilmelerini işaret ediyorum. Ransom'ın duruşu düzeliyor ve Crow'un sesi havayı gıcırdatıyor: "Henüz kardeşlerini almamış olabilirim ama alacağım. Sırf onlara ulaşmak için herkesi öldüreceğim. Beni kim durduracak? Sen mi?" Ransom ürkütücü bir şekilde Crow'un üstünlüğünden zevk alıyor gibi görünüyor. "Denizin altında bir balonun içinde saklanıyorsun, benimle yüzleşmekten korkuyorsun. Ama bu sefer Roselle'in kalbini söküp ona göstereceğim. Tıpkı onunkini sökeceğim gibi."

Crow'un bu derinliğe ulaşabileceğini biliyordum. Sadece şimdiye kadar burada olduğumuzu bilmiyordu. Spektrum dünyalar yarattı - artık yeri tespit edildiğine göre bu gemiye sızmak hiçbir şey olmayacak. Zihnim kürenin etrafındaki denizi tarıyor. Crow'un denizaltıları Yeni Gildenzear'ı çevreliyor. O içeri girmeden önce fazla zamanımız yok.

"Senin için geliyorum Roselle." Crow, Ransom'ın elini kaldırıyor ve bıçağı teknisyenin göğsüne doğru tutuyor. Avucumu kaldırıyorum. Bıçağın aşağıya doğru itilmesi neredeyse Ransom'ın üniformasının kumaşına ulaşıyor, ama bir nefes içinde Ransom'ın bedenini telekinetik olarak kendime çekiyorum, alnı avucuma ulaşana kadar çekiyorum ve Crow'u acımasız bir darbeyle Ransom'ın zihninden kovuyorum.

Ransom sarsılıyor. Çok az bir çabayla onu kendime çekiyorum ama korku dizlerimin bağını çözüyor. Kasları sertleşiyor. Ağzından salyalar akıyor ve çenesinden omzuma doğru süzülüyor. Kollarımda gevşemeden önce teni ölümcül bir renk alıyor.

"Fidye," diye fısıldıyorum. Yavaşça, baygın bedenini yere indiriyorum. Dizlerimin üzerinde ona doğru eğilip yüzündeki siyah saçları düzeltiyorum. Beynini kızartmış olabileceğim endişesi alnımı kırıştırıyor. Reykin de diz çöküyor ve küçük kardeşinin adını tekrar tekrar söylüyor.

Sonunda Ransom gurulduyor, öksürüyor ve nefes nefese kalarak gözlerini açıyor. Gözlerini kısıyor ve tıslıyor, titreyen eliyle alnına dokunuyor. "Ne oldu?"

"Sen iyi misin?" Reykin soruyor. Yüzündeki rahatlama ifadesi yerini çiğ bir korkuya bırakıyor. Cherno ve Clifton etrafımızda durmuş bizi dinliyorlar.

"Başımı biri ateşe vermiş gibi hissediyorum." Ransom yüzünü buruşturuyor.

"Karga zihnine girdi," diyor Reykin, kardeşinin koluna hafifçe dokunarak.

Ransom inliyor. "Kimseyi incittim mi?"

"Hayır, Crow'un seni ele geçirmesi için acil durum planları yaptığımızda senden tam olarak istediğim şeyi yaptın," diyorum. "İşe yaradı ama ne yazık ki artık gitme vaktimiz geldi." Ransom'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve Clifton'a bakıyorum. "Crow'un gemileri burada. Gemisini limana yanaştırdı ve kendisi de içeride, yukarıdaki ana katta. Herkesin gittiğinden emin misin?"

"Burayı seviyorum. Bir süredir burası benim evim."

Kaşlarımı çattım. "Clifton, odaklan. Herkesin gittiğinden emin oldun mu?" "Evet. Herkes haftalar önce diğer kürelere tahliye edildi ve Denizin her tarafına dağılmış. Karga'nın yakın olduğunu hissettiğinizi söylediğinizde ekibim dün ayrıldı."

"Güzel. Gitme vakti geldi."

"Işınlama cihazının sağlam olduğundan emin misin?" Clifton altın kaşını kaldırarak soruyor.

"Bana şimdi mi soruyorsun?" Dudaklarımdan geçen bıkkın gülümsemeye engel olamıyorum. "Karga tapınağınıza saldırmışken beni sorgulamak için biraz geç değil mi?"

"Sanırım öyle," diyor Clifton. Bu olay için yaptığım makineye bakıyor. Reykin ve ben Clifton'ın mühendisleriyle birlikte üzerinde çalıştık. Kemerin çelik çerçevesinin ortasında sisli mavi hava dalgalanıyor. İçinden serin bir hava akımı yayılıyor. Yüzey eşmerkezli mavi dalgalar halinde hareket ediyor. Gönüllülerimi teker teker ortadan kayboldukları nakil aracına götürüyorum.

"Cherno, Ransom'ın geçmesine yardım eder misin?" diye sordum.

"Hayır." Cherno kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sen yapana kadar buradan ayrılmayacağım."

Reykin'e bakıyorum. Ben bir şey söyleyemeden o da kollarını kavuşturuyor. "Sorma bile Roselle. Benden önce gitmelisin."

"İkiniz de aptalsınız," diye cevap veriyorum, Ransom'ın bana yaslanmasına izin vererek. "Çıkarken burayı yakmayı unutmayın."

İkisi de kötü kötü sırıtıyor. "Unutmayacağız," diye yanıtlıyor Cherno, bir kontak anahtarını havaya kaldırarak.

"Bunu kendi başıma yapabilirim Roselle," diyor Ransom, uzaklaşarak.

"Emin misin?" diye sordum. Başını sallıyor ve dengesiz bir şekilde ışınlayıcıya doğru yürüyor, içine girdikten sonra maddesizleşiyor.

"Birlikte gidelim mi Roselle?" Clifton kolunu bana uzatarak soruyor. Yüz ifadesindeki bir şey bana nişanımızın ilan edildiği geceyi hatırlatıyor. Şu anda bana bakışı o zamanki bakışıyla aynı, sanki ben onunmuşum gibi.

"Teşekkür ederim, Clifton." Kolunu tutuyorum ve benimkini dirseğinin kıvrımına doğru kaydırıyorum. Birlikte ışınlayıcının kemerinden geçerek neredeyse anında *Sozo One*'a varıyoruz. Hammon bizi birkaç gün önce diğer ışınlayıcının aynasını taktırdığım kargo bölümünde karşılıyor.

Ransom'ın kolunu tutuyor, bekleyen sağlık personeline doğru gitmesine yardım ediyor. Gönüllülerim de muayene ediliyor. Ransom bir hoverstretcher'a yüklendi. İyi olduğunu biliyorum ama artık yaşamadığından emin olmak istiyorlar. Yaşamıyor. Crow'un kontrolünden uyanır uyanmaz, zamansal lob cihazını devre dışı bıraktım. Spektrum artık onun içine sızamaz. Henüz ona söylemedim ama söyleyeceğim. Crow Ransom'ın zihnine saldırdığında, Ransom içine yerleştirdiğim yanlış bilgiyi ona iletti. Tohumları

Yanlış yönlendirme. Crow, onunla yüzleşmek için ordumu Erdemlerin Kaderi'ne getirmeyi planladığıma inanacak. Şansımız varsa, kuvvetlerini oraya kaydıracaktır.

Clifton ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir karara vardın mı henüz?"

"Evet. Y a p a c a ğ ı m . Eğer seni koruyacağıma söz verirsen Reykin."

"Bitti. Beni ne zaman iyileştireceksin?"

"Bu akşamki görevimizden önce. Seninle kamaranda buluşacağım. Orada yaparız. Kimseye söyleme."

Şaşırdıysa da belli etmez. "Endişelenecek bir şey yok Roselle. Bana güvenebilirsin."

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum.

"Evimin yok oluşuna tanıklık etmek üzere kontrol odasına giderken bana müsaade edin lütfen."

"Yeni bir tane inşa edeceksin, daha iyi bir tane."

"Senin için çok güzel bir şey yaratma planlarım var zaten," diye cevap veriyor usulca. Yanağımı öpüyor, hafifçe eğiliyor, dönüp Hammon'a bakıyor ve ona da eğiliyor. "Hanımlar," diyor ve kontrol odasına doğru yöneliyor.

Hammon onun ardından aval aval bakıyor. "O bir şey, değil mi?" diyor şaşkın bir bakışla.

"Evet, öyle."

Dikkati bana döndü. "Diğerlerini kontrol edilmeleri için revire gönderdim. Rogue ve Phoenix senin odandalar. Reykin nerede?" Endişeyle arkamdaki taşıma aparatına bakıyor.

"O ve Cherno arasında tehlikeli bir durumu en son terk etmek zorunda oldukları bir şövalyelik ilişkisi var. Ellerinden bir şey gelmiyor. Ayrıca, Crow'u birlikte havaya uçurmak istediler."

"Tamamen anlaşılabilir," diye yanıtlıyor.

Omzunu geminin şeffaf duvarına yaslıyor. İkimiz de dışarıdaki okyanusa bakıyoruz. Hammon uzun siyah saçlarından bir tutamla ilgileniyor. Bu bana onun tamirci olduğu ve hava gemilerinin hangara dönmesini beklediğimiz zamanları hatırlatıyor.

"Clifton siz gelmeden önce bize işaret verdi," diyor. "Adamım Crow'un donanmasına ateş açmak üzere. Edge'i tanıyorsam, o da sırıtıyordur."

İşaret ediyor. Camın arkasından, uzaktaki devasa Yeni Gildenzear küresini seçebiliyorum. Etraftaki tek küre o.

Arkamda, Reykin ve Cherno portaldan cisimleşiyor. Bir sonraki saniyede Yeni Gildenzear patlıyor ve Crow'un etrafını saran gemilerini eziyor. Hepimiz patlamanın etkisiyle yer değiştiren deniz suyunun dışa doğru itişine bakıyoruz. Bize çarptığında, gemiyi rahatsız edici bir şekilde sarsıyor. Onunla birlikte eğiliriz ve güç hızla geçer. Gemi dengeleniyor.

"Onu yakaladın mı?" Reykin'e sordum.

Güçlü kolları beni sarıyor ve ayağa kaldırıyor. Ağzı, beni nefessiz bırakan yakıcı bir öpücükle benimkini kaplıyor. "Evet," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Crow'un gerçekten ölmediğini biliyorsun, değil mi? Onun *hepsini* öldürmemiz gerek. Bu çok büyük bir samanlıkta sadece bir iğneydi."

"Bunu benim için mahvetmeyi bırak," diyor Reykin, beni tekrar öperek.

"Kölenizi başka yere götürün Roselle," diyor Cherno, Reykin ve beni iterek. "Bırak da öğle yemeğimi kaybetmeden zaferimizin tadını çıkarayım."

Reykin beni ayağa kaldırıyor. Cherno'nun geri çekilişini izliyorum. Hammon'a baktığımda gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum.

"Hawthorne öldü, değil mi?" diye soruyor. "Eğer hayatta olsaydı Reykin'i asla öpmezdin."

Ellerim Reykin'den uzaklaşıyor. "Bu biraz karışık, Hammon."

"İmplantı var diye, bu ondan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. onu!" Hammon homurdanıyor. "Cihazları kapatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Hammon, Hawthorne'dan vazgeçmiyorum. O benimle birlikte. Biliyorum ama burada değil, bizim dünyamızda değil."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, gözyaşlarını koluyla silerek. "O öldü mü?"

"Bu ona yardım etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Onların dünyasına girmenin bir yolunu bulacağım. Bunu size Denizlerin Kaderi'ne giderken açıklayacağım."

Rosie küçük bir boya fırçasıyla Phoenix'in donuk metal kaplamasına kırmızı pigmentler sürüyor. Onu *Sozo One*'ın kreşinden aldık ve odama getirdik. Hammon'ın yanında yerde otururken

Sırtımı ranzama yaslıyorum, arada sırada Rogue'u okşuyorum ve Hammon biz konuşurken kızının saçlarını okşuyor.

"Yani Hawthorne başka bir boyutta, Spectrum'un içinde mi yaşıyor?" Hammon bana birkaç dakika içinde dördüncü kez soruyor.

"Evet, alternatif bir evren."

"Kullandığınız kelime konusunda haklı olduğunuzu sanmıyorum." "Hangisi?"

"Hawthorne'u Kılıç Sarayı'nda 'öldürdüğünü' söylemiştin. Ama öldürmedin.
Boğuldu."

"Onu hâlâ kurtarabilirim, Hammon." "Diğer dünyadaki Hawthorne'u mu?"

"Evet."

"Peki ya Reykin?" diye soruyor. "İkisini de seviyorum, biliyor musun? Reykin benim için, Edge için ve Rosie için çok şey yaptı. O sana aşık, Roselle."

"Ve ben Reykin'e aşığım." Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Bu Hawthorne'la hissettiklerimden farklı. Hawthorne olmadan da yaşayabileceğimi biliyorum. İlk doğuma geçtiğinde onu kaybetmek çok zordu ama başardım. O zamandan beri aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Olmasını istedim ama olmadı. Belki tekrar olabilirdi - eğer her şey farklı olsaydı?" Onu başka bir dünyada, farklı koşullarda düşünüyorum. "Bilmiyorum. Ama burada, Reykin'le birbirimize uyuyoruz." Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki yumruyu geçiyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Edge ve benim uyuşmamız gibi mi?" Hammon soruyor. Başımı sallıyorum.

"Bunların hepsi çok kafa karıştırıcı Roselle. Aklım bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Bana açıkladığın tüm korkunç şeylere rağmen, bu dünya hala ikinci doğan askerler olarak tanıştığımız zamandan daha iyi. O zamanlar hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ama şimdi, Crow dünyamızı kasıp kavururken, her şey normalken, yani bize sahipken sahip olduğumdan daha fazla özgürlüğe sahibim. Ayıltıcı bir düşünce, değil mi? Ama bunu atlatma şansımız pek yüksek değil, değil mi? Bunu ben bile biliyorum." Rosie'nin küçük yeşil kazağını elinde tutuyor, yumuşak kumaşını çekiştiriyor.

"Hayır, iyi ihtimaller değiller." Rosie'nin Phoenix'i geniş darbelerle kirletmesini izliyorum ve Winterstrom'lu bir çocuğun akuamarin gözleri ve elinde boya fırçasıyla nasıl görüneceğini merak ediyorum.

"Anne oldum Roselle. Bunun için her zaman minnettar olacağım."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bu işte harikasın Hamm," diye fısıldıyorum.

"Bu gece mi gidiyorsun?" diye soruyor gözyaşlarını yanaklarından silerek. Sesinin tonu korkuyla yükseliyor. Boğazını temizleyerek bunu gizlemeye çalışıyor.

"Evet."

"Sence bu akıllıca mı? Kulağa korkunç geliyor Roselle. Alternatif bir evrene gitmekten bahsediyorsun. Belki başka bir yolu vardır?"

"Kazanma şansı olan başka bir yol düşünemiyorum. Bu planla, bir parça umudumuz var."

"Yalnız mı olacaksın? Yani, bunun için yeterince chet yapmıyorlar, değil mi?" Şaka yapmıyor.

"Korkuyorum ama dehşet eşiğim biraz genişledi. Crow'un güçlenmesinden duyduğum korku, bilinmeyenden duyduğum korkunun önüne geçiyor."

Ellerini sıkıyor. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin Roselle. Sen böyle cesursun."

"Cesur hissetmiyorum. Kaçacak bir yerim kalmadığı için köşeye sıkışmış hissediyorum." Ona karşı bu kadar dürüst olmayı hiç düşünmemiştim. Bunu ona söylememeliyim. Bilmesi gerekmiyor. Ona neden söylediğimden emin değilim. Belki de daha önce de bu kadar çaresiz kaldığımız ve bununla birlikte yüzleştiğimiz içindir.

"Kılıçların Kaderi'nden Yıldızlar için ayrıldığımızda," diyor usulca, "nasıl hayatta kalacağımıza dair sadece gevşek bir fikrimiz vardı."

"Şimdi de aynı," diye katılıyorum, "sadece ölçek biraz farklı. Artık Crow'un öldürmek istediği sadece biz değil, tüm insanlık."

"Sanırım bu kadar kişisel algılamayı bırakmam gerekecek,"

diye şaka yapıyor. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

"Evet, kişisel bir şey değil."

Hammon düşüncesizce kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekerek sertçe sarılıyor. "Geri gel, tamam mı?" derken sesi titriyordu.

"Tamam."

"Hawthorne'u bulduğunda, onu özlediğimi söyleyecek misin?"

"Söyleyeceğimi biliyorsun."

Bölüm 17
Çapa

Çalkalanan dalgalar kıyı şeridinin ağır gri kayalarına çarpıyor.

Denizlerin Kaderi Üssü'ndeki paslı çelik ağaçlar, kışın son soluklarında eski, karanlık bir orman gibi beliriyor. Ay ışığı, yukarıdaki devasa dallarda hala rüzgarda sallanan birkaç hava barakasının geçmiş modellerinden parlıyor. Aşınmış metal ızgaralar gıcırdıyor. Burası hayalet bir kasabanın kılık değiştirmiş hali, ama kazandıklarına inandıkları halde neden bu görüntüyü sürdürme zahmetine girdiklerini merak ediyorum.

Kaygan taşlara tutunuyorum, yukarı doğru itiyorum ve her kabarışta aşağı dalıyorum. Bir dayanak noktası bulup sudan çıkıyorum. Siyah, ısı kontrollü ıslak elbisem ve maskem havaya uyum sağlayarak beni kızılötesi ve hareket dedektörlerine karşı görünmez kılıyor, ayrıca Salloway Mühimmat mühendisleri sayesinde beni sıcak tutuyor.

Benzer bir dalgıç kıyafeti giymiş olan Reykin yanımda duruyor. Vücudumun kontrolünü elimde tuttuğumu anlaması için ona bulduğumuz el işaretini gösteriyorum. Bu bir endişe kaynağı. Kılıç Sarayı'ndan kaçtığımdan beri yeryüzüne çıkmamıştım. Frekansları bana ulaştığı anda Spectrum tarafından yeniden ele geçirilebileceğime dair korkum çok da uzak değildi. O frekansların siren sesini duyuyorum ama onları beyaz gürültü gibi ayarlayabiliyorum.

Aralarında Cherno ve Clifton'ın da bulunduğu küçük bir seçkin asker grubu bize katılıyor. Cherno cüssesi nedeniyle, dalgıç kıyafeti ve tam yüz maskesi içinde bile fark edilebiliyor. Üzerimizde yükseliyor, yanımdan ayrılmıyor.

Clifton'la olan anlaşmamı korudum. Odasında buluştuk. Ellerimi üzerinde gezdirerek onu iyileştirebileceğime inanmıyordu ama ben bundan çok daha fazlasını yapıyordum, onu oluşturan parçacıkları manipüle ediyordum. Gerçi şimdi inanmaya başladı. Ellerini esnetmeye devam ediyor ve gücü her geçen dakika artıyor gibi görünüyor.

Clifton takımı kendisi eğitti. Ölümsüz olmanın avantajıyla çok tecrübeli dövüşçüler, bu yüzden en çok endişelendiğim kişi Reykin.

Tuzlu hava, içime çektiğimde yakıcı bir kimyasal kokuyla karışıyor. Adrenalin seviyem birkaç kademe yükseliyor. Kıyafetimdeki filtreler devreye girerek ölümcül olan her şeyi dışarı atıyor ama atmosfer adeta enerjiyle çatırdıyor. Tadını alabiliyor ve göğsüme bastırdığını hissedebiliyorum. Ama alışılmadık derecede sessiz. Devriye yok. Adanın sakinleri olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Zihnimle uzanıp yaşamı tarıyorum ama puslu elektrik duyularımı bulandırıyor.

Arazide araştırma ve geliştirme için kullanılan Ağaca doğru ilerliyoruz. Adadaki diğer binalar VPMD üretiyor, ancak ileride görünen bina benim bir Black-O olduğum yer.

Zihnim uzanıyor ve güvenlik kapısının kilidini çözüyor. Kapı kayarak açılıyor ve ben adımlarımı kesmiyorum. Ağacın içinde sessizlik. Muhafaza tüpleri artık şekilsiz yaratıklarla dolup taşmıyor. O tanklar son teknoloji ürünü olanlarla değiştirildi. İçindeki varlıkları ilk başta ayırt etmek zor. Büyüyen organizmalar gelişimlerinin çeşitli aşamalarında kendi içlerine kıvrılıyorlar. Aralarındaki yolu yürüdükçe midem daha çok ağrıyor.

Birkaç halka ötedeki bir tankta duruyorum ve içindeki küçük çocuğu inceliyorum. Saçları beyaz sarı, mısır ipeğinden daha ince, amniyotik bir sıvının içinde yumuşakça yüzüyor. Dört yaşlarında gibi görünüyor. Yanındaki de öyle, onun yanındaki de öyle ve bu böyle devam ediyor. Küçük çocuklar Karga'nın genç versiyonlarını andırıyor -binlerce. Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor.

"Herkes nerede?" Reykin kulaklığıma fısıldıyor.

"Sanırım ya öldüler ya da dünya dışına taşındılar," diye cevap veriyorum.

Bu tesis tamamen otomatik görünüyor. Sofistike makineler canlı organizmalarla ilgileniyor. Ben hareket ettikçe, havadaki elektrik daha doygun hale geliyor. Kaynağını bulmak için onu takip ediyorum. Yol, yeraltındaki Sayım sığınağına giden güvenlik girişinde sona eriyor. Ekibime işaret ederek içeri girme niyetimi belirtiyorum.

Reykin'in kolu bana doğru uzanıyor ve yanıma dokunuyor. Kulaklığımdaki sesi fısıldıyor: "Merdiven yok. Doldurulmuşlar. Devam edelim mi?"

"Başka seçeneğimiz yok," diye cevap veriyorum usulca. "Almaya geldiğimiz şey aşağıda. Bunu hissedebiliyorum."

Clifton, "Hoşuma gitmiyor," diye ekliyor. "Tuzak gibi hissettiriyor."

Haklı ama Spectrum'un içine girmem gerek. "Buraya bunun için geldik, Clifton. Buradan sonra yalnız gidebilirim."

Reykin tereddüt etmeden, "Ben de seninle geliyorum," diye cevap veriyor.

"Sen ve sen," diyor Clifton, birkaç askeri işaret ederek, "burada kalın." Böylece devam etmek için sekiz kişi kaldık.

Reykin başıyla onaylıyor, önüme geçiyor ve benim girmeme izin vermeden önce bir asansör kabinini inceliyor. Diğerleri de bizi içeride takip ediyor. Cherno içeri girerken eğilmek zorunda kaldı. Sessizlik, adanın gri kayalıklarına doğru inişimizi noktalıyor, ta ki Reykin, "Görüş kıyafetim çalışmıyor. Başka *gören* var mı?"

Clifton "Olumsuz," diye yanıtlar. "İyi görüyorum," diyor Cherno.

"Ben de öyle," diye cevap veriyorum. "Burada yoğun bir enerji var. Teknolojinizi bozuyor olabilir. Göremeyenler yüzeye geri dönmeli."

"Seni terk etmiyorum," diye yanıtlıyor Reykin.

Elini tutup sıkıyorum. "Ben Spectrum'u bulana kadar benimle kalabilirsin. Sonra Cherno ve Clifton sana yardım edebilir."

"Seni bırakmayacağımı söyledim."

Asansör yavaşlayarak durur. Kapılar kayarak açılır. Daha fazla karanlık. Asansörden iniyoruz. "Ne yapacağız, Clifton?" diye soruyor en uzun asker. "Burnumun ötesini göremiyorum."

Clifton, "Benden daha iyi yapıyorsun," diye yanıtlıyor. "Burnumu göremiyorum." Asker maskesine uzanır ve onu yüzünden çeker.

Anında, tavandaki yuvalardan birkaç siyah küre düşüyor. Askeri donanım üzerimizde süzülüyor. Öldürücü kırmızı lazerler patlıyor ve maskesiz askeri parçalara ayırıyor. Ona en yakın askerlerin üzerine kan sıçrıyor.

"Kimse kımıldamasın," diye emrediyorum. Zihnimle kürelerin kontrolünü ele geçiriyorum ve programlarını karıştırıyorum. Havadan düşüyorlar, yere çarpıyorlar ve farklı yönlere yuvarlanıyorlar. "Tamam, temiz," diye fısıldıyorum. Ama sonra ilerideki uzun koridorda bir hareket görüyorum. Gölgemsi yaratıklar karanlığın içinde sürünerek ilerliyor. "Bekle. Burada bir şey var."

"Onları ben de görüyorum," diyor Cherno. "Nedir onlar?" Clifton sorar. "Bermin," diye yanıtlar Cherno.

"Bermin? Bu mümkün değil. Yüzyıllardır soyları tükenmiş durumda," diyor Clifton tuzlu bir ses tonuyla.

"Artık öyle değiller," diye mırıldanıyor Cherno. "Ne kadar büyük?" Clifton sorar.

"Senin ölçülerinde."

"Bermin nedir?" Reykin sorar.

"Yarasaların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Clifton

yüzünü buruşturarak soruyor. "Elbette," diye yanıtlıyor Reykin.

Clifton, "Bu onların çok daha yaşlı, çok daha büyük ve çok daha susamış kuzeni," diyor. "Onlar kanatlı, geceleri kanla beslenen etoburlar ve sen de onların en sevdiği lezzetsin. Kaç tane, Cherno?"

"Bu koridorda mı? Otuz tane saydım. Kan kokusu alıyorlar. Bu onları cesaretlendiriyor."

Clifton içinden küfrettikten sonra, "Asansöre geri dön Roselle. İlerleyebilmemiz için önce bir plana ihtiyacımız var."

"Cherno, Bermin neden korkuyor?" diye sordum.

"Işıktan nefret ediyorlar."

Clifton, "Roselle, asansöre geri dön," diye ısrar eder.

"Bununla başa çıkabilirim," diyorum. Avucumun içinde parlayan bir ışık küresi yaratıyorum ve onu yansıtıyorum. Portakal büyüklüğündeki top altın renginde parlıyor ve koridorda yavaşça süzülüyor. "Bu taraftan." Ekibi koridordan aşağı yönlendiriyorum. Bermin ışığın eteklerinde kalıyor, tıslıyor ve bize yaklaşmak için birbirleriyle savaşıyorlar. İstemsizce, içimdeki enerji fışkırmaları bize en yakın olanlara doğru fışkırıyor. Buharlaşıyorlar ve diğerleri iç burkan çığlıklarla geri çekiliyorlar.

"Neydi o?" Clifton soruyor. Ses tonundaki sırıtışı duyuyorum.

Enerji patlamasından sonra daha güçsüzüm. "Bilmiyorum. Bunu yapmak istememiştim. Bu-"

"Bir savunma mekanizması," diye bitiriyor Clifton benim yerime.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Tanrıça Roselle böyle bir şey yapabilir mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Clifton. "Sen onun güçlerini on kat aştın."

Koridorun sonuna geldik. Çelik bir kapı bizi diğer taraftaki şeyden ayırıyor. Süperşarjlı bir enerji alanı çerçevedeki küçük boşluklardan sızıyor. Kapının yanında, holografik bir panel parlayan kara bir karga yansıtıyor. Gözleri ürkütücü bir şekilde bana doğru dönüyor. Telepatik olarak ona ne istediğini soruyorum.

Yüksek sesle konuşmadan diyor *ki, önce yumuşak ve saftım, ama suda dayanamadım. Neyim ben?*

"Sabah," diyorum yüksek sesle. Crow'un kız kardeşinin adı.

Çelik kapı sessizce açılır ve ortasında devasa halkalar bulunan arena büyüklüğünde, oniks bir oda ortaya çıkar. Halkalar haleler gibi altın ışıktan yapılmış gibi görünüyor. Negatif boşlukta bir küre yanılsamasına dönüşürler.

"Bu da ne?" Cherno bana sordu.

"Bu bir çapa."

Bölüm 18
Introspectrum

Çapa o kadar hızlı dönüyor ki diğerleri halkalarını göremiyor. Onlara göre, sönük bir şekilde parlayan bir güneş.

"Neden ona çapa diyorsunuz?" Reykin ışıltıya bakarak soruyor.

Maskemi çıkarıyorum ve ıslak elbisemin kapüşonunu geriye itiyorum. Uzun saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Yüzümden uzaklaştırmak için düzeltiyorum. "İki dünyayı bir arada tutuyor. O olmadan, birbirlerinden ayrılırlar."

Reykin, "Demir alma vakti geldi o zaman," diye yanıtlıyor.

Başımı salladım. "Henüz değil. Tüm çapaları bulup yok etmemiz gerekiyor. Aksi takdirde nafile. Ayrıca Crow'u da ortadan kaldırmalıyız, tercihen bu dünyada, böylece saklanamaz ve gücünü geri kazandıktan sonra geri dönemez."

Reykin maskesini çıkarır. "Seninle geliyorum," diye homurdanıyor, bir dövüşün içinde olduğunu biliyor.

"Anahtarınız yok." Parmağımla şakağıma dokunuyorum.

Reykin beni görmezden geliyor ve parlayan çıpanın etrafında dönüyor. Yanıma döndüğünde derin bir nefes veriyor ve sonra doğruca çıpanın içine giriyor. Bir an için izini kaybediyorum, ta ki diğer taraftan yara almadan çıkana kadar. Reykin'in bana bakarken yüzünün çizgilerine kazınan hayal kırıklığı, eğer bu biraz komik olsaydı komik olurdu. Ama değil.

"Şimdi gidiyorum," dedim. "Planladığımız şeyi yap. *Sozo One*'daki patlayıcıları geri alın. Gün ağarana kadar dönmezsem, bu çapayı patlatın. Ben başka bir çıkış yolu bulacağım."

Reykin dirseğimi tutuyor. Vücudu geriliyor. "Yalnız gidemezsin." "Başka seçeneğimiz yok. Eğer geri dönmezsem - eğer bir sorun çıkarsa-"

"Seni bekleyeceğim." Yanaklarımı kavrıyor ve dudaklarıma acil bir öpücük konduruyor. Ben de onu öpüyorum. Birbirimizden ayrılıyoruz ve dudaklarım onun tadına varmak için içe doğru kıvrılıyor.

Işığa doğru yürüyorum, havayı deliyorum ve örtüyü parçalıyorum ve içeri giriyorum. Saçlarım kumaştaki yırtığa doğru kalkıyor. Dikiş tekrar birleşiyor ve gerçek dünyayı gizliyor. Girdabın yankılanan uğultusu bedenimi titreştiriyor. Bir güç dalgası beni geriyor, yüzümü koparacakmış gibi hissettiren bir kuvvetle çekiyor. Yanaklarım kırışıyor ve gölleniyor.

Arkamda, oniks oda kayboluyor. Sağır oldum, kendi nefesimi bile duyamıyorum. İleri hareketim duraklıyor ve sonra ilkel bir şekilde tanıdık gelen pastoral bir manzarada duruyorum. İleride kapılar açılıyor. İçlerinden geçiyorum ve deniz kenarında, romantik, pratik olmayan süslü yapılarla bezenmiş, gelişen bir şehre çıkıyorum. Hovercraftlar trafik şeritlerine girip çıkıyor. Her yerde insanlar var.

Dönüp arkama bakıyorum. Üzerinde Cumhuriyet'in dokuz kaderinin holografik armaları bulunan gümüş kapılar eşiği kapatıyor. Revaktan arkamdaki şehir kaldırımına doğru bir adım atıyorum ve yukarı doğru bakıyorum. Çapa Spectrum'un dünyasında bir gökdeleni andırıyor.

Tekrar dönüp şehre bakıyorum, sudan gelen tuzlu havayı kokluyorum. Kıyıya yakın muhteşem yapılar tünüyor ve stratosfere ulaşıyor. Caddenin karşısında özellikle nefes kesici bir bina var. Ön girişinin opak camını güzel oyma karatavuk heykelleri çevreliyor. Dış cephesi ne kadar güzel olursa olsun, içinden yayılan hava tehditkâr. Tüylerim diken diken olsa diken diken olurdu ama titrememek için elimden geleni yapıyorum. Bina başka bir çapa, ancak ondan gelen soğuk hava, az önce terk ettiğim dünyaya bir çapa olmadığını tahmin etmeme yol açıyor. Tiz ve uğursuz hissettiriyor - aurası ciddi. Nabzım hızlanırken, ondan uzaklaşıyorum ve kaldırıma doğru koşuyorum.

Başka kaç dünyayı yok ediyorsun Crow?

Üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Sağıma soluma bakarken, kendi dünyamdan insanlara benzeyen üniformalı kadın ve erkeklerin arasında olduğumu görüyorum. Tepeden tırnağa siyah giyinmişler. Yakalarından minik holografik kara kuşlar yükseliyor. Zırhlı dalgıç kıyafetim göze çarpıyor ama gözlerine hiç çarpmıyorum.

Etrafımdaki hiç kimse ağzıyla konuşmuyor ama Spektrum gelişiminin bir sonraki aşaması için karmaşık ayrıntıları iletiyorlar. Sinsice geçiyorum.

Birkaç blok sonra insanlardan korkmamaya başlıyorum. Bırakın farklı olduğumu, burada olduğumu bile fark etmiyor gibiler. Kitleler etrafımda akıyor. Bir kadına çarpmaya çalışıyorum ama o benden ustalıkla kaçıyor.

Cesaretimi toplayıp uzanıyorum ve yanımdan geçen bir başkasının omzuna dokunuyorum. Dönüp bana bakmıyor, sadece yürümeye devam ediyor. Bir adamı itiyorum ve aynı sonucu alıyorum - sanki fark etmemiş gibi yürümeye devam ediyor. Duruyorum ve kaldırımın ortasında duruyorum. Tam olarak görünmez değilim - bana çarpmayacak kadar beni *görüyorlar* ama hiçbiri kim olduğumun ya da burada olmamam gerektiğinin farkında değil gibi görünüyor. Son derece meşgul robotların donuk bakışlarına sahipler.

Biraz rahatlayınca omuzlarım çöküyor. Bu samanlıkta iğneyi, daha doğrusu Hawthorne dikenini nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Beni bulmaya çalışıyordu. Belki de onu arayacağımı düşündüğü bir yerde olabilir. Aklıma ilk gelen yer Lenity, Hawthorne'un Erdemlerin Kaderi'ndeki evi. Burada var mı? Varsa oraya nasıl ulaşabilirim?

Şakaklarımı ovuyorum. "Keşke Hawthorne'un evini kendime getirebilseydim." Birden etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, bir güneş gibi parıldıyor-

sırılsıklam bir serap. Dengemi kaybederek en yakın binanın mavi arduvazına yaslanıyorum. İleride çimler titremeye başlıyor, o kadar yeşiller ki neredeyse parlıyorlar. Trugrave malikânesinin karmaşık mimarisi önümde uzanıyor ve şehir manzarasını kaplıyor.

Hava değişiyor, ağırlaşıyor. İlerliyorum, adımlarım zahmetli hale geliyor, sanki buzla kaplı bataklık suyunda yürüyormuşum gibi. Nefesim kesiliyor ve titriyorum. Hayaletli arazinin kenarına ulaştığımda, aynı zamanda şehirdeki bir hovercraft şeridinin tam ortasında olduğumu fark ediyorum. Hızla giden gümüş renkli bir aracın rüzgârı tam da pastoral kırlara daldığım anda içimden geçiyor.

Botlarımın altındaki çakıllar çatırdıyor. Elim korkudan hızla atan kalbime gidiyor. Nefes nefese, yeni arazinin yemyeşil panoramasını inceliyorum. Lenity'yi böyle hatırlıyorum. Hiç vakit kaybetmeden, etkileyici evin önündeki uçuş yoluna doğru acele ediyorum. Bunu yaparken, perdeler arasında seyahat etmenin ağırlığı dağılıyor.

Bir zamanların pitoresk binası yıkılmış. Kırık camlar rozet penceresini bozuyor. Ön kemerin artık bir güvenlik alanı yok. İçeride bir şey hareket ediyor. Loş fuayeye giriyorum. Zemine gömülü pirit kılıçların üzerinde duran bir inek. Siyah gözleri çiğnerken bana bakıyor ve acaba bir program mı - nöbet tutan bir nöbetçi mi - yoksa bir insandan devşirilmiş bir akla mı sahip diye merak ediyorum. Bunu öğrenecek kadar meraklı değilim.

Sadece Hawthorne'un yerini tespit etmek istiyorum. Kalbim sıkışıyor. Burada onun varlığını hiç hissetmiyorum. Bu beni içeriyi kontrol etmekten alıkoymuyor.

Büyük odaya giriyorum ve artık kuşların yuva yaptığı tonozlu tavana bakıyorum. Adımlarımı dikkatli atıyorum. Burası ölüm gibi kokuyor ve çalışma odasına yaklaştıkça çürüme kokusu daha da keskinleşiyor. İçeride insan kalıntıları bulmak beni şaşırtmadı. Sayım ajanlarının cesetleri devasa şöminenin önündeki halının üzerinde parçalanmış halde yatıyor. Kadavraların yüzlerini inceliyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Hawthorne yok. Emin olmak için etrafta dolaşıyorum ama dolaplardaki çok küçük kıyafetlere bakılırsa buraya hiç gelmemiş. Dışarı çıkıyorum, çiğneyen düvenin yanından geçip çakıllı geçide doğru sürükleniyorum.

Rahatlama ve hayal kırıklığı içimde savaşıyor. Onun olabileceği bir sonraki yeri düşünmeye çalışıyorum. Belki Swords'taki Taş Orman Üssü'ndeki eski hava kışlalarımız? Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Benim dünyamda orası artık bir Kılıçlı asker mezarlığı. Burada ise hâlâ hareketli bir üs olabilir. Her iki durumda da içgüdülerim Hawthorne'un orada saklanmayacağını söylüyor. Bu fikri bir kenara bırakıyorum ve onu aramak için nereye gideceğimi düşündüğünü düşünüyorum. Ama sonra duraksadım. Olaya yanlış açıdan bakıyorum. Soru, "*Hawthorne* nereye giderdi?" değil. Soru, "Bu dünyada saklanmak için nereye *giderdim*?" Hawthorne her neredeyse, o da *benimle* birlikte. *Tabii* hâlâ hayattaysam.

Çocukken nereye saklandığımı biliyorum. Belki orada? Gözlerimi kapattığımda Forge'daki Westerbane Heath'i, Kılıç Sarayı'nın yanındaki parkı hayal ediyorum. Gözlerimi açtığımda, bahçeler ve ortak alan Hawthorne'un malikanesinin arazisinin ürpertici bir kaplaması olarak beliriyor. Önümdeki hayalete doğru ilerliyorum. Yoğunlaşan hava adımlarımı engelliyor. Örgüdeki boşluktan geçerken soğuk beni sarıyor.

Yürüme ihtiyacım azalıyor ve sonunda kayboluyor ama Kılıçların Kaderi parkına vardığımda başım dönüyor. Hatırladığımdan korkunç derecede farklı. Westerbane Heath ziyaretçilerden boş. İyi aşınmış patikalar kendi içlerinde kıvrılıyor, ben izlerken çalılıklar yeni desenlere bürünüyor. Sürekli değişen gökyüzüne bakıyorum. Beklenmedik ve üzücü şekillerde hareket ediyor. Daha yakından incelediğimde, yumurtadan yeni çıkmış bir engerek çukuru gibi, müstehcen şekillerde yüzen ve birbirine dolanan binlerce ve binlerce bedenden oluştuğunu görüyorum. Donuk bir uğultu dişlerimi sıkıyor.

Önümde, Tyburn Çeşmesi kasvetli gölgelerle beliriyor. Yaklaştıkça boğazım korkuyla düğümleniyor. Tepesindeki heykeller ağır çekimde savaşarak birbirlerini katlediyor. Batı Rüzgârı Tanrısı Tyburn'ün heykeli özellikle dehşet verici; Hyperion'un metalik şeklini vahşi hırıltılarla kesiyor, bronz eti parçalıyor. Su dökülüyor

Hyperion'un göğsündeki ve karnındaki açık yaraları. Heykellerin bakışları bana dönmesin diye temkinli bir şekilde yapının etrafında dolaşıyorum. Sis tenimi nemlendiriyor.

Tyburn'ün sevgilisi Roselyn -elinde bir çiçek ve başında bronz güllerden bir taç- çeşmenin kenarındaki gizli kapıya giden yolu işaret ediyor. Sürünerek yaklaşıyorum ve soğuk suya giriyorum. Titriyorum, dikkatim Roselyn'in yüzünde. Ona yaklaştığımda, tatlı gülümsemesi bir sırıtışa dönüşüyor.

Nefesim kesildi.

"Şşş." Parmağını dudaklarına götürüp beni uyarıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama diğer elindeki gülün çiçeğini batıya doğru çevirip kapıyı açıyorum.

Kendimi içeri çekiyorum. Beton levhalardan biri açık kalırken, diğeri odanın içinde kapalı duruyor. Dikilitaş şeklindeki iç mekânın duvarları ve zemini küçük kılıçlarla kaplı. Tam batıda olanı buluyorum ve ona basıyorum. Kılıç içeri doğru hareket ediyor ve yerine kilitleniyor. Kodu tamamlayan diğer kılıçlara da hızlıca basıyorum. Karşımdaki kapı gürültüyle açılıyor ve Roselyn'in yanındaki kapı kapanıyor. Yeni ortaya çıkan tünelin içine koşuyorum. Geçit aşağıya doğru spiral çiziyor. Ben ilerlerken, arkamdaki kapı kapanıyor.

Bu alternatif evrendeki detay seviyesine hayret ediyorum, ta ki Crow'un burayı bildiğini, benim ve Hawthorne'un da beynini aldığını fark edene kadar. Ama yine de Spectrum öylesine akıllara durgunluk veren bir dünyayı kazıyıp bir araya getirmiş ki, kısa süre sonra tam bir umutsuzluk hissine dönüşme tehdidinde bulunan korkutucu bir saygıyla doluyorum.

Bu kadar gelişmiş bir şeyi nasıl yeneceğim?

Tünelden geçerek başka bir taş kapıdan Tyburn Tapınağı'na çıkıyorum. Eril tanrının kaymaktaşı figürü loşlukta parlıyor. Yuvarlak duvarlarda sıkıntı var ve vitray pencerelerin etrafında çatlaklar oluşmuş. Karmaşık kakmalı zeminlerin üzerinde kuru yapraklar kıpırdıyor. Yumuşak davul sesi beni tereddüt ettiriyor. Heykelin dirseğinin etrafından bakıyorum ve tapınağın büyük bir maginot kulübesine dönüştürüldüğünü görüyorum. Devasa cyborg kurt köpekleri kuyruklarını sallayarak davul sesi çıkarıyor. Hepsi eski versiyon, birlikte büyüdüğüm sayborglar.

Beni gördüklerinde yanıma gelip şefkat istiyorlar. Sessizce, birçok kafayı okşuyorum, ağızlarını okşuyorum ve anlamlı gözlerine bakıyorum.

Vücutları zayıf, sanki çok sık beslenmiyorlarmış gibi. Endişe alnımı kırıştırıyor.

Maginotları beslemek için ne kullandığımı moleküler düzeyde düşünüyorum. Yiyeceklerini yapmak için ihtiyacım olan her şey bu odada ve çevredeki manzarada. Zihnimle atomları ve atom altı parçacıkları yakınıma çekiyorum.

Önümüzde, ben gençken onları beslemek için kullandığımız gibi bir yalak toplanıyor. İçinde et parçaları beliriyor. Maginotlar sızlanıp kuyruklarını sallayarak ona doğru topallıyorlar. Hazırladığım yiyecekleri iştahla mideye indiriyorlar, ben de hayretler içinde kalıyorum.

Ziyafet çeken maginotları geçip spiral merdivene gidiyorum. Parmak uçlarımda yukarı çıkıyorum ve gözlemevine giriyorum. Bu kat sessiz ormana bakıyor. Kat planı, muhteşem döşemeler, zarifçe oyulmuş heykeller, renkli pencereler ve kubbeli odanın etrafını saran bir balkon ile aşağıdakine benziyor.

Odanın ortasında duraklıyorum. Hawthorne diğer Roselle'in yanında küçük, ince bir hasırın üzerinde yatıyor. Vücudu onunkini kaşıklıyor ve onları görünce kalbim acıyla sıkışıyor. Nedenini bilmiyorum. *Benimle* birlikte olduğunu sanıyor. Ama o ben değil. Artık değil.

Böyle hissetmeye hakkım yok. Hawthorne'u ben öldürdüm. O ana kadar, derinlerde bir yerde, hala onun öldüğüne inanıyordum. Onun bu versiyonunun teoride var olabileceğini biliyordum ama tanıdığım ve sevdiğim adam öldü. Onu öldürdüm, ama yine de burada farklı bir formda. Bu kafa karıştırıcı ve yürek burkucu. Midem endişeyle dolup taşıyor.

Boğazımı temizliyorum. Hawthorne ve diğer Roselle irkilerek uyandılar. Savaşmaya hazır askerlerin akışkanlığıyla doğruluyorlar. Sonra beni fark ettiler. Burada karşılaştığım diğer herkes gibi robotik bir bakışları yok, bu da bana artık kolektifin bir parçası olmadıklarını gösteriyor.

"Roselle?" Hawthorne nefes alıyor, benden diğer Roselle'e bakıyor ve geri dönüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum sıkı bir gülümsemeyle. Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Dur!" Hawthorne emrediyor. Elini kalçasındaki kılıflı füzyon kılıcına götürür. "Kimsin sen?" diye sorar, silahı kavrayarak. Ama ateşlemiyor.

Diğer Roselle'e bakıyorum. Beni inceliyor. Beni gördüğüne şaşırmadı. Sadece üzgün. Gözlerim tekrar Hawthorne'a kayıyor. Ona kim olduğumu düşündüğünü sormak istiyorum, ama bildiği kadarıyla, buradaki herhangi biri olabilirim.

Dünya. Crow olabilirim, kendim gibi gizlenebilirim. Spektrum bizim bildiğimiz her şeyi bilir. Ve onun bilmediğini, Roselle de bilmeyecek.

"Mesajını aldım Hawthorne," diye başlıyorum. "Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim. Çok zor oldu."

"Mesajımı aldın mı?" diye sorar, afallamış bir halde. "Ne dedim ben?"

"Bilmiyorum. Seni duyamadım. Sadece seni gördüm. Beni görebiliyor muydun?

Denizin altındaki bir gemideydim."

Hawthorne şüpheci görünüyor. "Mesajı bir döngü halinde gönderdik. Sürekli yayın yapmaya devam etmesi gerekiyordu ama Crow'un mesajı gönderdikten kısa bir süre sonra yok ettiğini düşünüyoruz."

"İki kez gördüm," diye cevap verdim. "Söylediğin hiçbir şeyi duyamadım. Sadece bağırdığını gördüm. Bu dünyanın var olabileceğine dair teorilerimiz vardı-"

"Neden Roselle'e benziyorsun?" Hawthorne

homurdanıyor. "O benim bir kopyam."

"Orijinal sen misin?" Şüpheci. "Evet. Bu

dünya Spectrum."

"Yani *farklı* bir dünyadan gelen *gerçek* Roselle olduğunu mu söylüyorsun? Eğer bu doğruysa, Spectrum'un seni kopyalaması için daha önce burada olman gerekmez miydi?" Hawthorne homurdanıyor ve diğer beni işaret ediyor.

"Bana bir mesaj gönderdiğine göre var olduğuma inanmış olmalısın Hawthorne. Burada olduğumu hatırlamıyorum. Burada olduğumu biliyorum ama uyandığımda her şeyi geride bıraktım."

Roselle bana doğru bir adım attı. Elini kaldırıyor ve bana avucunu gösteriyor. "Elinde bir yara izi var mı, bir yıldız mı?"

Başımı sallayıp avucumu gösteriyorum.

"Hawthorne ve bana bunu nasıl elde ettiğimizi anlatabilir misin?"

"Neden? Sen bilmiyorsun ve görünüşe göre Hawthorne da bilmiyor."

"Hikâyeniz yeterince mantıklıysa," diye yanıtlıyor, "size inanmaya meyilli olabilirim."

"Tamam," diye nefes veriyorum. "İlk görev yaptığım zaman oldu. Beni Stars'daki savaş alanının yakınına bıraktılar. Yaralı düşman savaşçılarını işaretlemem ve onları ölüm için işaretlemem gerekiyordu. Birini buldum. Gates of Dawn'dandı. Onu işaretlemem gerekiyordu. İnsansız hava aracıyla öldürülmek üzere işaretlemem gerekiyordu. Yaptım ama kendini savunabilmesi için ona kılıcını geri vermek istedim. Adı Reykin Winterstrom'du. İlk doğan bir Yıldız. Kılıcını, kendisi dışında kabzasına dokunan herkesi yakacak şekilde ayarlamıştı. Bu beni, bizi

yaraladı.
-Ailesinin armasıyla. Onu bir tıbbi drone için işaretledim ve

o gelene ve onu tedavi edene kadar. Daha sonra kaçtım. Şafak Kapıları ordusu neredeyse üzerime geliyordu. Eğer Hawthorne gelmeseydi, yakalanıp idam edilecektim."

"Bunu neden bilmiyorum?" diye soruyor kopyam.

"Ransom Winterstrom, bana Sayım cihazı yerleştiren ikinci doğan teknisyen, Reykin'in kardeşi. Reykin'le ilgili anılarınızı -direniş için yaptığımız casusluğu- ve aralarındaki ailevi bağları temizledi."

"Ransom Winterstrom beni kolektiften kurtardı," diyor alternatifim.

"Bana öyle söyledi," diye cevap verdim.

Hawthorne bana homurdanıyor, "Bunların çoğunu ben çözdüm. Spectrum bildiğim kadarıyla boşlukları doldurabilir," diyor Roselle'e. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Tekrar deniyorum. "Hawthorne ilk çocuğum olduktan sonra Stars'a geri döndüm. Hammon hamileydi. Crow onu öldürecekti. Reykin bizi kurtardı. O ve Daltrey Leon, Hamm ve Edge'e Denizlerin Kaderi'nde ilk doğan olarak yeni kimlikler aldılar." Bakışlarımı Hawthorne'a yöneltiyorum. "Hammon seni özlediğini söylememi istedi."

Hawthorne yutkunur. Sesi çakıllı bir hal alır: "Zaten bildiklerimi bilerek uydurmuş olabileceğin her şey."

"Benim dünyamda Gilad muhtemelen ölmüştür," diyorum. Hawthorne şaşırmış görünüyor.

"Sayım, benim Gümüş Halo'dan alındığım gece Crow ve Siyah-O'ları tarafından Üslerimize saldırdı. Sadece birkaç Ağaç hayatta kaldı ve Spectrum geri kalan Kılıç askerlerini zihin kontrollü canavarlara dönüştürdü. Gilad'ın muhtemelen hiç şansı yoktu."

Hawthorne başını sallar. "Taş Orman Üssü'ndeydik, keşif yapıyorduk. Orası Crow's Black-Os ile dolu."

"Benim dünyamda değil, benim dünyamda onlar mezarlıktır." Hawthorne'un yüzü soldu.

Roselle bana yaklaşarak, "Sana inanıyorum," diyor. "Kafamın içindeki her neyse - implant - çalışmıyor. Ölmüş ya da öyle bir şey. Uyandığımda Ransom bana implantımın bir VPMD olmadığını, normal olmadığını söyledi. Organik bir madde olduğunu ama bu dünyada uykuda olduğunu söyledi. Burada hayatta kalamayacağını söyledi. Bir konuşma yaptık. Çok kısaydı, kafam karışmıştı ve sonra gitti. Bu uzun zaman önceydi. Ne kadar zamandır

Burada mıydın? Ransom beni ne zaman bu dünyada 'hayalet statüsüne' yükseltti?"

"Hayalet durumu?" Ben soruyorum.

"Biz öyle diyoruz," diye yanıtlıyor Hawthorne, "çünkü burada kendimizi hayalet gibi hissediyoruz."

"Yıllardır burada mıyım?" Roselle soruyor. "Yıllar gibi geliyor." "Sadece birkaç ay oldu," diye cevap veriyorum.

"Kılıç Sarayı'nda, yani kutuda uyandıktan sonra artık onun tutsağı olmadığımı fark ettim," diyor alternatifim. "Ransom gitmeden önce bana 'Hepsini serbest bırak' deyip duruyordu. O gittiğinde Crow da gitmişti. Önce Hawthorne'u aradım. Biraz zaman aldı ama onu morgda buldum. Ölmemişti. Sadece gözleri açık ama boş bir şekilde yatıyordu. Ona dokunduğumda uyandı."

"Ona ne oldu?" Hawthorne bana soruyor. "Bunu nasıl yapabildi? O bana dokunana kadar kolektifin bir parçasıydım."

Onun gözlerine bakıyorum. "Roselle ve ben ayrıldık. Başlangıç dünyamızda Spectrum'un kontrolünden uyandım ama Spectrum benim bir kopyamı yapmıştı." Roselle'e doğru bir işaret yapıyorum. "Ransom benim kopyamı aramak için buraya geri geldi. Onu yükseltti. Sonra da kendisinin Spektrum kopyasını sildi. O artık sadece diğer dünyada var."

Hawthorne irkildi. "Geri geldi ve kendini mi öldürdü?" Roselle'i benden korumak için korumacı bir şekilde hareket ediyor.

"Evet, ama endişelenmene gerek yok. Bunu yapmayı planlamıyorum. Roselle'e ihtiyacım var. İkinize de ihtiyacım var."

"Yani siz gerçeksiniz ve biz değiliz." Karanlık bakışı delilikle sınırlanıyor. "Siz varsınız. Ransom'ın anılarında gördüm ama b u r a y ı tam olarak anlayamadım. Şu ana kadar anlamamıştım. Bu gerçek. Spektrum bir alternatif evren. Bu bir program değil. Ve Crow, her ne ise, onun sahibi."

Hawthorne sertçe yutkunur. "Crow'u günlerdir görmedik. Bizi kayıp bulduğunda çok öfkeli olduğunu söylediler. Kısa süre sonra gitti ve bir daha da dönmedi. Kontrol odasını ve Roselle'in size göndermemiz için ısrar ettiği işaretçileri yok etti. Dürüst olmalıyım ve Roselle'in" -kopyamı gösteriyor- "Roselle'imin, onun, bu konuda deli olduğunu düşündüğümü söylemeliyim, ama burada deli olmayan ne var ki? Bu yüzden -yanlış olmadığını düşünmeme rağmen- ona güvendim, ama ..."

"Hawthorne orijinal dünyanın var olmadığını düşünüyordu," diye bitiriyor Roselle Hawthorne için, "şu anda içinde bulunduğumuz dünyanın gerçek dünya olduğunu düşünüyordu."

"Kırmızı gökyüzünün ve içindeki tüm ürkütücü şeylerin bizim dünyamızın bir parçası olduğuna mı inanıyordun?" Hawthorne'a sordum.

"Şimdi kulağa aptalca geliyor ama evet. Girdiğimi hiç bilmediğim alternatif bir evrenden daha aptalca değil."

"Yeterince adil," diye cevap veriyorum. "Sizi temin ederim, orijinal dünyamız var ve Crow tarafından yok ediliyor."

"Burası kadar kötü olamaz," diye yanıtlıyor Hawthorne. "Burada her nefes yeni bir şiddet biçimi. Her gün bir infaz. Ölüm, diriliş ve daha fazla ölüm." Sesi deli gibi geliyor ve ben de onun aklı başında olduğunu böyle anlıyorum. Öyle olmasaydı, ona güvenmezdim.

"Yaklaşabilir miyim?" Hawthorne'a sordum.

"Diğer ben nerede?" Hawthorne soruyor. "Neden buraya seninle gelmedim?" Soruları beni hâlâ etkiliyor. Midem bulanıyor.

Bir yalan uydurmalıyım ama yapamam. Daha sonra öğrenecek, belki Crow'dan, ve o zaman daha kötü olacak, eğer mümkünse. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sen gelemedin Hawthorne. Sen öldün. Sen sadece burada varsın."

Sertçe yutkunur, olayı kavrar. "Öldüm mü? Nasıl öldüm?"

"Sen . ... Crow'u öldürme planıma kapıldın ve bunu yaptığında seni öldürdüm."

Hawthorne'un çenesi gerilir. Gözlerinde bir an için bir ihanet bakışı parlar, sonra geri çekilir. Başını sallar. "Sen bir askersin. Yapman gerekeni yaptın."

Hırlıyorum ve gözlerim yaşla doluyor. "Beni affetme. Şu anda öfkeni - nefretini- kaldırabilirim ama yapamam. Sadece affetme." Gözyaşlarımı tutmak neredeyse imkânsız ama yapıyorum.

"O olduğunu biliyorum." Diğer Roselle'e doğru başını sallıyor. "Ama sen farklısın, daha sert."

"Acımasız," diye yanıtlıyorum.

"Evet. Bunu hissedebiliyorum. Hoşuma gitmediğini söyleyemem Roselle. Hoşlanıyorum ama *onu* tanıyorum." Yine diğer Roselle'i işaret ediyor. "Bana göre gerçek olan *o*. Belki de o senin ruhundur. Bilmiyorum. Seni tanıyabilirim ama onu seviyorum."

Hissetmeye hakkım olmayan ihanet beni derinden yaralıyor, tıpkı onsuz ruhsuz olduğum fikri gibi. Ruhsuz değilim. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Anlıyorum Hawthorne. Onu senden asla almam. İkinizi de dünyamıza geri getirmek istiyorum ama bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerek. Bu arada, yardımına ihtiyacım var."

Roselle gözlerimin içine bakarak, "Sana nasıl yardımcı olabileceğimizi anlat bize," diyor. Kendime bakmak o kadar tuhaf ki, birkaç saniyeliğine ne söyleyeceğimi unutuyorum.

"Virüsü maginot'a yüklediğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum, "Kılıç Sarayı'nda cesaretimizden dolayı onurlandırıldığımız geceyi?"

Roselle'in kaşları çatılır. "Evet, annem o gece bizi öldürtmeye çalıştı. Virüsü yüklediğimi hatırlıyorum, sadece nereden aldığımı hatırlamıyorum."

"Onu Reykin Winterstrom'dan aldın. Sword'un endüstriyel sistemlerine sızmak için tasarlanmış bir programdı. Bunu tekrar yapacağız ama bu sefer sen benim virüsümsün. Buradaki savaş lordum sensin. Ne pahasına olursa olsun bu dünyanın kontrolünü ele geçirmeni istiyorum."

Hawthorne kaşlarını çatıyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Gömleği yırtık ve kirli, koltuk altları kurumuş terle lekelenmiş. Saçları gevşek ve dağınık. Koyu halkalar gözlerini çukurlaştırıyor ve yanakları biraz çökmeye başlıyor. Roselle'e bakıyor, onun çöküş halini andırıyor.

"Yanlış anlamayın," diyor Hawthorne, "ama mümkün olsaydı bunu çoktan yapmış olmaz mıydık sizce?"

"Biliyorum ama şimdiye kadar mümkün değildi. Eğer Crow bu dünyada bir tanrıysa, ben de bir tanrıçayım. Size ihtiyacınız olan araçları vereceğim. Sizi burada tanrı yapacağım."

Hawthorne'un dudağı seğiriyor. "Bizi *tanrı* mı yapacaksın? Eğer bir tanrıçaysan, biraz yemek, yeni kıyafetler ve bir duş gerçekten işimize yarayabilir."

Roselle, "Maginotlar da aç," diye ekliyor.

"Maginotları çoktan besledim." Ellerimi kaldırıyorum ve moleküler düzeyde ihtiyacım olan şeylere konsantre oluyorum. İhtiyacım olan her şey parmaklarımın ucunda.

-Sadece birleştirmem gerekiyor. İşe koyuluyorum, önce yiyecek temin ediyorum. Hawthorne'un malikanesinde gördüğüm gibi şık bir araba inşa ettim ve Halo Sarayı'nda alıştığım türden lezzetlerle doldurdum. Araba Hawthorne ve Roselle'in önünde durdu. Gözleri çay servis tabaklarına rakip olacak kadar büyümüştü. Üç katlı tepsiyi hamur işleri ve meyveler kaplıyor. Kaşlarını çatarak birbirlerine bakıyorlar. Sonra bana şüpheyle bakıyorlar.

"Biliyorum." Omuz silkiyorum. "Garip ama gerçek. Gördün mü?" Arabaya doğru ilerliyorum, vişneli tarttan bir ısırık alıyorum ve yutmadan önce gösterişli bir şekilde çiğniyorum. "Güvenli."

Hawthorne için bu kadarı yeterli. Eline en yakın şeyi, bir kruvasanı kaldırır ve tamamını ağzına tıkar. Roselle de aynı şeyi bir çörekle yapıyor. İkisi de çiğniyor, gözlerini deviriyor ve tepsilerin altını üstüne getirip kırıntıları etrafa saçarken küçük inleme sesleri çıkarıyor. Bu tür bir açlığı bilirim ve bunu onlarda görmek bana acı veriyor. Odanın içinde dolaşıyor, sıvadaki çatlakları dolduruyor ve kırık camları onarıyorum. El duşu başlıkları olan büyük bir pirinç küvet yaratıyorum. Sırada bir yatak, giysi dolabı, silah ve zırhların olduğu bir dolap daha var.

Buradaki hava gergin, süperşarjlı gibi. Aşağıdaki maginotlar sızlanmaya başladı. Devam ederdim ama atmosferin dinlenmesine, yeniden dengelenmesine izin vermeliyim.

"Ben sizi duş almanız ve üstünüzü değiştirmeniz için yalnız bırakayım," diyorum. "Sizi dışarıda, bahçede bekleyeceğim." Gri kapıya doğru yürüyorum ve balkona çıkıyorum. Taş çıkıntıya tırmanıp iki kat aşağıya atlıyorum ve ayaklarımın üzerine iniyorum.

Üstümden Hawthorne sesleniyor, "Beni korkutuyorsun!"

Yukarı bakıyorum ve onun taş korkulukları tuttuğunu görüyorum. Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme oluşuyor. "Yükseltmeye hazır mısın, Trugrave?" diye soruyorum.

"Duş almaya hazırım. Lütfen ben içindeyken ölme."

Beni duyabilmesi için "Söz veriyorum," diyorum ve ardından nefesimin altından "Ölemem," diye ekliyorum.

Roselle ve Hawthorne'un bahçede bana katılması uzun sürmedi. İkisi de benim sağladığım Kılıç-asker etiketli hafif zırhları giymişlerdi. Şimdiye kadar sahip oldukları tüm zırhlardan daha iyi ve Roselle bu dünyada Kılıç olduğu için uygun. Kolumu devasa ağzıyla nazikçe yakalayan maginotu itiyorum.

Hawthorne, "Seni yemek üzereymiş gibi görünüyordu," diyor.

Roselle ve ben aynı anda, "Komiksurat onu-beni asla yemez," dedik. Zam
an. Hawthorne kıkırdayarak, "Bu çok tuhaf," diyor.

Roselle onu görmezden geliyor. "Bir planın var mı?" diye soruyor bana.

"Ben istiyorum. Birini toplu halde nasıl uyandırdığınızı görmek istiyorum." "Sana gösterirdim" -bana mahcup bir bakış attı- "ama hiç bulamıyorum
Tabiri caizse, yerde daha fazlası var. Birkaç gün önce uyandığımızda gökyüzü kırmızıydı ve herkes gitmişti ... yukarıda." Roselle gökyüzünü işaret ediyor.

"Bütün yiyecekler de gitmişti," diye ekliyor Hawthorne. "O zamandan beri açlıktan ölüyoruz. İnleyen gökyüzünün çıkardığı gürültüden delireceğimi sandım."

Bundan sonra neden bu dünyanın gerçek olduğunu düşündüğünü tekrar sormak istiyorum ama sormuyorum. "Tamam, onlara yakında geleceğiz. Öncelikle kafalarınızın içine girmek için izninizi istiyorum. Bunu yaparsam durumlarınızı iyileştirebileceğimi düşünüyorum ama siz izin vermeden bunu denemeyeceğim."

Hawthorne Roselle'e bakar.

Roselle başını sallar. "O benim, Hawthorne. Eğer bana güveniyorsan, ona da güvenmelisin."

"Bize diğer beni öldürdüğünü söylediğinde onu duydunuz, değil mi?" sorar

. "Hawthorne nasıl öldü?" Roselle soruyor.

Ne olduğunu, Hawthorne'un nasıl boğulduğunu ve benim nasıl geldiğimi anlattım.

Hayata geri döndü, hem de iki kez.

Hawthorne kaşlarını çatar. "Diğer beni sen öldürmedin. Crow'u öldürmeye çalıştın."

"Bu bir niyet. Gerçek şu ki, seni ben öldürdüm. Sen öldün." "Ben ölmedim. Diğer Hawthorne öldü. Ben hayattayım." "Öylesin," diye kabul ediyorum.

"Onun için sorun olmazdı," diyor Hawthorne. "Eğer benim yerimde olsaydı. Sadece işe yaramadığı için pişman olurdu."

İçimde ölüyormuşum gibi hissediyorum. Gözyaşlarımı geri itiyorum. "Bu konu hakkında şimdi konuşamam. Bana izin verir misin?"

"Evet," diyor Hawthorne omuzlarını gevşeterek. "Her ne yapacaksan yap, burada açlıktan ölmekten iyidir."

"Sana dokunacağım," diyorum. Başıyla onaylıyor ve ben de ona doğru ilerliyorum. Uzanıyorum, ellerimi yeni tıraş edilmiş yanaklarında gezdiriyorum ve avuçlarımı şakaklarına dayıyorum. Kokusu aynı. Kalbim ağrıyor ama bunu bir kenara itip odaklanıyorum. VPMD implantı var. Tabii ki var, o bir kopya. Roselle onun bilincini kolektiften kurtardığında bir şekilde parçalarını karıştırmış olmalı, çünkü artık Spectrum'un sinyalini kabul etmiyor. Sinyalin frekansının etrafımızda aktığını hissedebiliyorum. Zihninde biraz dolaşıp ölçüsünü alıyorum. "Kafanda kurduğun o fantezi - Roselle, ben ve seninle ilgili senaryo - asla gerçekleşmeyecek Hawthorne," diye takılıyorum ona.

"Bir erkek hayal kurabilir." Hawthorne utanmadan sırıtıyor. Kollarını bana dolayıp, ırzıma geçme dürtüsüyle savaşıyor ... ama sonra aklına bir düşünce geliyor ve gülümsemeyi kesiyor. Benim için endişeleniyor. Diğer Roselle için değil, benim için. Onsuz yalnız kalacağımdan korkuyor. Beni hala seviyor ve üzüntümü hissediyor.

"Ben iyiyim," diyorum
yüksek sesle. "Hayır,
değilsin."

"Bilmediğin çok şey var Hawthorne."

"Bana gösterebilir misin?" diye soruyor. Elini kalçama koymak niyetiyle kaldırıyor. Elini yumruk yaparak kendini durduruyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum. "Her
şeyi."

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorum."

Ellerimi ondan çekiyorum ve iç çekiyorum. "İzin ver ..." Bunu en iyi nasıl söyleyeceğimi düşünerek duraklıyorum. "Zihnini daha verimli hale getirmek için yeniden düzenlemek istiyorum. Daha hızlı. VPMD implantını çıkarabilirim ama onun yerini alacak bir şey yaratmazsam beynin çökecek. Sana benimki gibi bir implant vermek istiyorum. Organik. Seninle birlikte büyüyecek. Sürdürülebilir ama yan etkileri var."

"Ne tür yan etkiler?"

"İsteyebileceğin ya da istemeyeceğin yetenekler
elde edeceksin." "Ne gibi?"

"Yaralanmadan balkonlardan atlayabilmek gibi... ve eğer yaralanırsanız, öldükten sonra bile iyileşirsiniz."

"Bunun beni ölümsüz yapacağını mı söylüyorsun?"

"Evet, ölemeyebilirsin. Ve bu dünyada," diye fısıldıyorum, "bu iyi bir şey olmayabilir."

"Senin gibi mi olacağım?"

"Benzer, ancak yeteneklerinizi veya nasıl ortaya çıkacaklarını tam olarak tahmin edemiyorum. Eşsiz beyninize ve DNA'nıza bağlı olarak sonsuz olasılık var."

"Crow gibi kötü bir canavara dönüşebilir miyim?"

"Ben öyle düşünmüyorum, senin kişiliğinle olmaz. Bence bu seni daha çok ... sen yapacak."

"Ama emin değilsiniz."

"Hayır, istemiyorum. Roselle çok daha kolay. Onun nasıl biri olacağını tahmin edebiliyorum - temelde ben."

"Ben ölürsem, o burada yalnız mı kalacak?" Hawthorne sorar.

"Burada bir milyar kadar zihin kontrollü Crow astıyla tek başına. Dahası da var. İçeri girdiğim yol. Bunun bağlı olduğu tek dünya bu değilmiş gibi geldi. Bence Spectrum'un sömürdüğü başka dünyalar da olabilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor
artan bir öfkeyle. Başımı sallıyorum.

"O zaman yap, ama bir şartla," diyor. "Odamdan çıktıktan hemen sonra seni Halo Sarayı'nda gördüğümden beri başına gelen her şeyi bilmek istiyorum."

"Benim bir Fate haini olduğumu düşündüğün geceyi mi kastediyorsun? Ondan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?" diye sordum. "Gabriel öldükten sonra beni gördüğünü hatırlamıyor musun?"

"Hayır ve sen de bana Spectrum tarafından nasıl kaçırıldığın hakkında hiçbir şey söylemedin." Diğer Roselle'e doğru eliyle işaret eder.

Ona bakıyorum. Şartlarını kabul ederek bir kez başını sallıyor. "Bilmek istediğine emin misin?" diye soruyorum. "Önemli değil. Bu geçmişte kaldı. Zamanda yolculuk yapmanın bir yolunu bulamadım, yoksa şu anda konuşuyor olmazdık."

"Bilmem gerek," diye ısrar ediyor.

"Bilmiyorsun, sadece bildiğini sanıyorsun."

"Lütfen?" Bana yalvaran bir bakış attı.

İç çekiyorum. "Önce implantını yükselteceğim. Ondan sonra öğrenmek istersen sana gösteririm."

"O zaman katılıyorum," diyor.

"Bence uzanmalısın."

Çimenlik alanı gösteriyor. "Burası mı?"

"Evet."

"Ya Karga gelirse?" Omzunun üzerinden ormana bakar.

"Onu günlerdir görmediğini söylemiştin, değil mi?" Cevap veriyorum. "Umalım da meşgul kalsın."

Hawthorne iç çekerek, "Bu beni iyi hissettirmiyor," diye yakınıyor. Yere uzanır. Roselle onun bir yanına diz çöküyor. Ben de diğer tarafına.

"Muhtemelen bu da olmayacak," diyorum nefesimin
altında. Yüzünü buruşturuyor. "Harika."

Ona tezahür ettirdiğim bir mendil veriyorum. Bir tane de Roselle'e veriyorum. "Al. Ne olur ne olmaz."

"Ne olursa diye?" Hawthorne soruyor.

"Ortalık karışabilir. Bunu daha önce hiç yapmadım." "Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor.

Kaşlarını çattığında, "Umarım öyle *değildir-şaka yapıyorum*," diye ekliyorum. "İşe yarayacak." Ellerimi tekrar şakaklarına koyuyorum. Avuçlarım altın rengi bir ışıkla parlıyor. "Nasıl hissediyorsun Hawthorne?"

"Başım sıcak."

"Acıyor mu?"

"Hayır, sadece basınç ve ısı." Burnundan ve kulaklarından gümüş rengi sıvı damlıyor. "Burnum mu kanıyor?"

"Tam olarak değil. İmplantını eritiyorum. Çıkıyor."

Homurdanır ve sıvılaşmış implantı yakalamak için mendili kaldırır. Roselle de aynısını yapıyor ve ılık, metalik sızıntının daha fazlasını emiyor. Süzme işlemi bittiğinde, avuçlarımı kafasından çekip hızlıca birbirine sürtüyorum, bir arayüz organına dönüşecek bir tohum yaratmaya odaklanıyorum - bir nöro-geliştirme.

Hawthorne, "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanır ve gözlerini kapatır.

"Yapacaksın," diye yatıştırıcı bir şekilde onu temin ediyorum. Parlayan bir ışık küresini yüzünün yakınına kaldırıyorum. Yukarı doğru süzülüyor ve burun deliklerinden birinin içinde kayboluyor.

"Bu işe yarıyor mu?" Roselle kısık bir sesle soruyor. Paniğin eşiğinde.

Ellerim tekrar şakaklarına dokunuyor. Güven verici bir gülümsemeyle, "Evet, mükemmel," diye cevap veriyorum.

Hawthorne birkaç dakika boyunca gözlerini açmıyor ama açtığında grinin çok daha parlak bir tonu, gümüşe yakın ama daha sert. "Sizden iki tane olmasını gerçekten sevmeye başlıyorum. Artık sizi ayırt edebiliyorum. Gözleriniz parlıyor." Beni işaret ediyor.

"Evet, bu benim implantım çalışıyor. Onunki neredeyse ölü. Onu hayata döndürmeliyiz."

Hawthorne'un oturmasına yardım etmeye gidiyorum ama beni başından savıyor. "Kendimi farklı hissediyorum.
Daha güçlü."

"Biz de bunu istiyoruz."

"İmplantını nasıl hayata döndüreceksin?" diye soruyor ayağa kalkarken. Ellerini esnetiyor, sanki başka birine aitlermiş gibi onlara bakıyor.

"Kalbini durdurup yeniden çalıştırmalıyım, yeniden başlatmalıyım." "Ne? Hayatta olmaz! Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Az önce sana yaptığımdan daha kolay olacak. Güven bana. İmplantının büyümesini de hızlandırabilirim - onu daha kısa sürede daha güçlü hale getirebilirim, çünkü zamanımız tükeniyor. Kendi dünyamda şafak sökmeden önce geldiğim çapaya geri dönmem gerekiyor, yoksa başka bir çıkış yolu bulmak zorunda kalacağım."

"Ne zaman olduğunu nereden biliyorsun? Burada gün ışığı var." "Benim bir iç saatim var."

"Çapa kapanacak mı?" diye soruyor.

"Tam olarak değil. Onu havaya uçurmak için planlarımız var. Biraz karışık. Size her şeyi açıklayacağım ama önce şunu yapmama izin verin."

"Bizi bırakacak mısın?" diye soruyor.

"Dünyamın bana ihtiyacı var. Burada kalamam. Bir planım var ama bu plan ikinizin de olabildiğince güçlü olmanızı gerektiriyor."

"Sana güveniyorum," diyor Roselle, Hawthorne'un az önce boşalttığı yere uzanarak.

Hawthorne onun yanında diz çökmeye başladı ama ben onu durdurdum. "Onun elini tutamazsın," diyorum. "Bu onun içinden elektrik yükleri göndermeyi gerektirir. Sana dokunmalarını istemiyorum. Ayrıca çıldırmanı da istemiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Ne?" diye soruyor. "Çıldırmadın mı?" Başımı sallıyorum.

"Açıkçası onun ölümünü izleyip de çıldırmadan durabileceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalktım ve onu Tyburn Tapınağı'nın merdivenlerine doğru götürdüm. "İzlemek zorunda değilsin. Başıma gelen her şeyi bilmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

Hawthorne acımasızca başını sallar.

"Sana göstereceğim. Hazır mısın?" "Evet," diye yanıtlıyor.

"Basamaklara otur." Oturdu. Parmağımı bir tabanca gibi şakağına dayıyorum ve hayali tetiği çekerek binlerce anımı aynı anda zihnine gönderiyorum. Homurdanıyor ve gözleri sanki açık rüya görüyormuş gibi ileri geri gidip gelmeye başlıyor.

Roselle'e geri dönüyorum. Yanında diz çöküp bakışlarını karşılıyorum. "Bu acıtmamalı, çünkü seni neredeyse anında öldürecek. Gözlerini kapat."

Başını sallıyor ve itaat ediyor. Avuçlarımdan birini alnına koyuyorum. Diğeri kalbini kaplıyor. Ellerim ısınıyor ve ona enerji darbeleri gönderiyorum. Kalbini durdurduğum anda, organik implantına bir nöro-geliştirici gönderiyorum. Sonra kalbine bir enerji patlaması daha gönderip onu yeniden çalıştırıyorum. Roselle'in sırtı kavislendi ve nefesi kesildi. Bana bakıyor. Gözlerinin artık benimkiler kadar mavi olduğundan şüpheleniyorum. Elini tutuyorum.

"Sorun yok," diyorum yatıştırıcı bir şekilde.

"Ben yanındayım." Hayretle bana bakıyor.

Hawthorne'dan çıkan şiddetli bir acı hırıltısı hem beni hem de Roselle'i ürkütüyor. Ayağa kalktı, ellerini yumruk yapmış, cani gibi görünüyordu. Ormanın kenarına doğru yürüyor ve yumruğunu bir ağacın gövdesine vuruyor. Ağaçtan çatırdama sesleri yükseliyor ve ağaç kırılan dallar ve düşen yaprakların telaşıyla devriliyor.

"Neler oluyor?" Roselle telaşla sorar. "Onun nesi var?" Doğrulup elimi tuttu.

"Onun hiçbir sorunu yok. O kızgın. Kızmayı hak ediyor. Ona kendi dünyamda olan her şeyi gösterdim. Bunu sindirmeye çalışıyor."

Başka bir ağaç da benzer bir kaderle karşılaşıyor. Birkaç dakika boyunca oturup Hawthorne'un ormanı parçalamasını izliyoruz. Üzülmemeye çalışıyorum. Aslında, biraz umutlu hissediyorum. Hawthorne zaten süper güçlü ve buna ihtiyacımız var. Umutsuzca ihtiyacımız var. Kendime beni affetmek zorunda olmadığını söylüyorum. Sadece Crow'u yenmeme yardım etmesi gerekiyor. Yine de yalancı olduğumu biliyorum. Hawthorne'un bir ağaca yaslanıp başını ellerinin arasına alarak aşağı kaymasını izliyoruz.

"Burada bekleyebilir misin, Roselle?" Ben sorarım.

Dizlerini göğsüne çekerek başını sallıyor. Ayağa kalkıyorum, avluyu geçiyorum ve Hawthorne'un yanına oturuyorum.

Konuşması için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. "Beni öldürmek *zorundaydın* Roselle," diye homurdanıyor Hawthorne, duygularını bastırarak. "Ben bir canavardım."

"Bizi kurtarmak *ve* Crow'u öldürmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım," diye fısıldıyorum. Boğazım daha yüksek sesle konuşamayacak kadar gergin.

"Reykin'i benden daha çok seviyorsun." Bu bir suçlamadan ziyade bir ifade.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Reykin ve ben savaş sırasında birbirimizin hayatını kurtardık."

"Seni onlar için casusluk yapmaya zorladı, Şafak Kapıları için."

"Evet, ama daha yakından bak. Reykin bana daha değerli olduğumu öğretti - hayatımın bir başkasının malı ya da bir asker olmaktan başka bir değeri vardı. Benden *kendim* için, hayatım için savaşmamı bekliyordu, yozlaşmış bir hükümetin gücünü korumak için değil. Sonra Census ve Crow her şeyi değiştirdi. Seni aldılar ve değiştirdiler. Seni kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Reykin senin kaybınla boğulmamı engelledi. Umudu bulaşıcı. Dünyaya bakışı eşsiz. Ona ihtiyacım var Hawthorne. O beni daha iyi yapıyor."

Hawthorne döndü ve bana sarıldı. Ben de ona sarılıyorum. "Reykin seni mutlu ediyor," diyor usulca.

Bir hıçkırığı yutuyorum. "Mutluluğun ne olduğunu bile bilmiyorum Hawthorne. Sanırım seninle birlikteyken bir anlığına mutlu oldum - sen ilk doğan olmadan önce. Reykin aklımı başıma getiriyor. Bir gün belki o ve ben birlikte mutlu olabiliriz. Umarım öyle olur. Bunun için savaşacağım."

Birbirimizi bıraktık. "Bir planın olduğunu söylemiştin?" diye soruyor.

"Var. Bu dünyada kaos yaratmalısın. Sen ve Roselle bir ordu oluşturarak Crow'dan gücü ele geçirmeli ve bulduğunuz parçalarını benim dünyama çekilmeye zorlamalısınız. Ona orada tuzaklar kuracağım. Eğer her iki dünyada da barış umudu varsa, onun hepsini öldürmeliyiz. Burada bulabileceğin her dünyanın çapasını bulmalı, onları kontrol etmeli ve teker teker ortadan kaldırmalısın. Saklanmasına ya da geri gelmesine izin verilemez. O çapaların diğer tarafında yetiştirdiği şeyin buraya gelip yuva yapmasını isteyeceğini sanmıyorum. Dünyalarımız arasında bir çapayı açık tutacağız. Sadece bir tane, böylece onu kapatmaya karar verene kadar her zaman izleyebileceğiz."

"Kılıç Sarayı'nda bir çapa var. Artık bana anılarını gösterdiğine göre, neye benzediğini biliyorum. Bunu saklayalım mı?"

"Kılıç Sarayı'nın güvenliğini sağlayabilir misin?"

"Sanırım öyle. Artık boş. Dediğim gibi, Crow günlerdir buraya gelmedi. Dikkati dağılmış olmalı ya da şu anda aramaya gelecek kadar büyük bir sorun değiliz."

"Yakında olacaksın. Dikkatli olmalısın. Roselle'e dikkat et, o buradaki Kılıç."

"Onu koruyacağım."

"Yapacağını biliyorum." Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Eli tutuyor, sıkıyor ve ayağa kalkınca bırakıyor. Roselle'e doğru geri dönüyoruz.

Hawthorne'un kollarına doğru yürür ve ona sarılır. "Bu da neydi böyle?"

"Sana sonra anlatırım," diye fısıldıyor kulağına, onu daha da sıkarak. "Söylesen iyi olur," diye yanıtlıyor gülümseyerek.

Çenemi eğiyorum ve kayan gökyüzüne bakıyorum. "Onları nasıl indirebileceğinize dair bir fikrim var." Altın bir yay ve altın, parıldayan oklarla dolu bir sadak gösteriyorum. Keskin bir tane seçiyorum, parlayan ipe yerleştiriyorum ve gerilene kadar geri çekip gökyüzüne doğru nişan alıyorum. Oku bıraktığımda, yukarı ve yukarıdaki kolektifin içine doğru ilerliyor ve bir dizi zihin kontrollü insanı yerinden oynatıyor. Yere düşüyorlar, kanatsız melekler gibi etrafımıza saçılıyorlar. Zıplayıp inliyorlar ama zarar görmemiş gibi görünüyorlar.

Roselle'e bakıyorum. "Onları nasıl uyandırdığını göster bana."

Birkaç saat boyunca potansiyel askerleri gökyüzünden uzaklaştırdıktan sonra - onları kolektiften uyandırmak, iyi olacaklarına dair güvence vermek, onları yeniden yönlendirmek ve ihtiyaçlarını karşılamak - gitme zamanım geldi. Tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Hawthorne ve Roselle'e uzayı nasıl katlayacaklarını öğretiyorum ve birlikte çapa şehir ile Tyburn Tapınağı'nı buluşmaya zorluyoruz, böylece birinden diğerine geçebiliyoruz. Önümüzde, bu dünyaya girdiğim metropol caddesi, Tyburn Tapınağı'nın yuvarlak odasının üzerinde sisli bir perde gibi uzanıyor. Perdenin içinden sorunsuzca yürüyorum. Hawthorne ve Roselle kaldırımda bana katıldılar. Hızla, ilk geldiğim binanın bulunduğu yöne doğru yola koyuluyoruz.

"İşte burası." Dokuz Kader hologramının bulunduğu gümüş kapıya doğru elimle işaret ediyorum. "Ben gittikten sonra bunu kullanamayacak mısın bilmiyorum. Reykin buraya gelemedi. Bu dünyada var olmadığı için ya da anahtar görevi görecek bir implantı olmadığı için olabilir, emin değilim. Bizim dünyamızın diğer çapalarını bulman gerekecek. Ben de diğer tarafa bakıyor olacağım. Bana ihtiyacın olursa, başka bir işaret gönder. Yapabilirsem geri dönerim. Ben çapadan geçtikten sonra bu binadan uzak durun. Patlayabilir."

"Peki ya *şu*?" Roselle caddenin karşısındaki karga süslemeli binayı işaret ediyor.

"Orada ne olduğunu bilmiyorum ama çok ... yanlış geliyor."

Roselle irkilir. "Ben de hissediyorum."

Hawthorne, "Eğer bu bir çıpaysa, belki bu da öyledir," diyor.

"Evet, ama nereye?" Roselle sorar.

"Ordunuzu kurun ve sonra öğrenin," diye tavsiyede bulundum. "Şimdi gitmem gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Kapılara doğru yürümeye başladım.

Hawthorne kolumdan tutup beni geri çekiyor ve ayaklarımdan kaldırarak bana şiddetle sarılıyor. "Seni hâlâ seviyorum," diye fısıldıyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Ben de seni hâlâ seviyorum," diye fısıldıyorum. "Roselle'e iyi bak."

"Söz veriyorum."

Beni ayağa kaldırdı. Gümüş kapının kolunu kavrıyorum, açıyorum ve içeri süzülüyorum.

Bölüm 19
Zincirlerimi Kırıyorum

Oniks oda darmadağın.

Ortalık kan gölüne dönmüş. Asker parçaları yerde parçalanmış halde yatıyor. Duvarlara kan sıçramış. Köşedeki pullu bir et parçası dışında hiçbir şey hareket etmiyor. Cherno hırıldıyor, nefes almak için çabalıyor. Çapa boyunca yolculuk etmekten kafam karışmış bir halde ona doğru sendeleyerek gidiyorum. Ejderha adamın yanına diz çöküp titrek elimi ön koluna koyuyorum, normalden daha soğuk ve kanla kayganlaşmış buluyorum.

"Cherno," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açar. İçlerinde titreyen alevler artık sadece kor halindedir. Cherno'nun gırtlaktan gelen yanıtı "Bu Crow," oldu. "O burada."

"Kimin cesetleri bunlar?" Adını söylemeye dilim varmıyor. Cherno onlardan birinin Reykin olduğunu söylerse delireceğim.

"Onlar Crow'un klonları. Bazılarını katlettim. Ama çok fazlalar. Diğerlerini aldılar ve beni ölüme terk ettiler." Derisindeki sıyrıklardan kan sızıyor. Kolları ve göğsü boyunca derisi yüzülmüş.

Yükselen paniği bastırmak için kalbimin birkaç kez çılgınca atması gerekiyor.

Crow Reykin'i yakaladı!

"Kalbini durdurup ölü taklidi mi yaptın?" diye sordum.

Cherno başını sallar ve inler. "Zor olmadı." Elini kaldırıyor, karnındaki açık yarayı görüyorum, sonra tekrar kapatıp öksürüyor. Dudaklarında katran karası kan lekeleri var.

Zihnim koşuşturuyor. "Sana yardım edebilirim." Etrafımdaki enerjinin bir kısmını kendime çekip Cherno'ya yönlendiriyorum, iç ateşini körüklüyor ve iyileşme sürecini başlatıyorum.

Tıslıyor. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ama hâlâ ayakta duramayacak kadar güçsüz.

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye soruyorum. Ellerim titriyor ve bağırsaklarım yağa dönüşüyor. Bunu onsuz yapabilir miyim bilmiyorum.

Cherno acı içinde kıvranıyor.

"Uzun sürmez." "Crow nereye

gittiğimi biliyor mu?"

"Evet. Spectrum'un içine çekilin. Başka bir çapa bulun."

"Eğer bunu yaparsam, hepiniz ölürsünüz. Neredeler?" Etimi iğrenç bulduğunu bilsem de elimle yanağını siliyorum.

"Bu odadan hiç çıkamadım. Git buradan. Şimdi."

"Kaçmıyorum, Cherno. Kafamdaki canavar onunki kadar güçlü. Zincirlerimi kırıyorum. Burada kal. Senin için geri geleceğim."

Üstümüzü işaret ediyor. "Roselle, bana yukarıda ondan binlerce olduğunu söyledi."

Bir Karga ordusu, narsist.

Korkudan titriyorum. "Beni nasıl öldüreceğini ve bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

"Sen ve ben ölümden daha kötü şeyler olduğunu biliyoruz." Cherno irkilerek ayağa kalkmaya çalışır. İnliyor ve duvara yaslanıyor, nefes nefese kalıyor ve açık yarasını tutuyor. Kendini toparlıyor ama ayağa kalkması biraz zaman alacak. Gözlerimin içine bakıyor, gitmem için yalvarıyor.

Başımı salladım. "Onunla şimdi savaşmalıyım."

"Roselle, seni göremezsem diye söylüyorum," diye homurdandı Cherno, "benim için bir zevkti."

"Seni tanımak benim oldu, ejderha." Yanından kalkıyorum ve kapıya doğru sürünüyorum.

"Roselle," diye sesleniyor Cherno. "Buna ihtiyacın olabilir." Dönüyorum ve onu elinde Aziz Sismode kılıcımı tutarken buluyorum, Crow'un Geçiş Günümde benden aldığı kılıç. Fusionblade'i bana fırlatıyor. Onu yakalıyorum ve kabzasındaki ailemin armasına bakıyorum. Elimdeki diğer silahlara kıyasla, elimde bir oyuncak gibi hissediyorum. "Senin olduğunu öğrendikten sonra onu saklamasına izin veremezdim."

"Teşekkür ederim, Cherno." Bıçağı ateşliyorum. Vuruş deliğinden altın enerji cızırdıyor.

Kapıyı zihnimle açıyorum ve oniks odadan çıkıp karanlık koridora girdiğimde kapatıyorum. Fusionblade'imin ışığı koridordaki katliamı aydınlatıyor. Bermin'in kanlı zarları zemini kayganlaştırıyor. Boz, insan boyundaki yarasalardan gelen çığlıklar ışığı görmemi sağlıyor.

Kaçış. Geçitten geçiyorum ve nefesimin altında küfrediyorum, çapaya geri dönmediğim sürece asansörün tek çıkış yolu olduğunu biliyorum.

Asansörün içine giriyorum ve füzyon kılıcımı söndürüyorum. Karanlıktan cesaret alan Bermin bir telaş ve kanat çırpışıyla ileri atılıyor. Kendimi tavandaki acil durum kapısından içeri çekiyorum, kapağı kapatıyorum ve içerideki çılgın şeytanların içeri girmesini engellemek için üstüne yatıyorum. Kana susamış yaratıklardan birkaçını asansöre hapsedene kadar bekliyorum, sonra telekinetik gücümle kabinin yükselmesini tetikliyorum. Yüzeye doğru hızlanıyor.

Ağacın ana katına yaklaştığımızda, yanlış hesap yaptığım için paniğe kapılarak yüzümü buruşturuyorum. Asansör, ezilmemem için yeterince yer bırakarak duruyor. Aşağıda kapılar açılıyor. Bermin'in kan donduran çığlıkları, fusionmag darbelerinin asansör kabinine dolmasıyla neredeyse anında kesiliyor. Yanan etin kokusu burun deliklerime doluyor.

Aşağıdan biri giriyor. Konuşma yok. Nefesimi tutuyorum. Birkaç cesedin daha ağırlığı arabayı sallıyor. Kontrol panelindeki holografik sensör tetikleniyor. Her kimlerse, kabini tekrar aşağı göndermeye niyetliler. Ağırlıkları asansörü teker teker terk ediyor. Kapılar kayarak kapanıyor. Kapağı açıp aşağı sallanıyorum ve yavaşça yere iniyorum. Zihnimle asansörün kontrolünü tekrar ele geçiriyorum. Derin bir nefes veriyorum ... ve sonra kapıları kaydırarak açıyorum.

Yüz ya da daha fazla Karga sığ Nüfus Sayımı sığınağında boş boş duruyor. Asansöre giren üçü dumanı tüten füzyon şarjörleriyle sıvışıyor, sırtları bana dönük. Füzyon bıçağımı kaldırıyorum, sönmemesi için vuruş ağzını sıkıştırıyorum ve ortadakine fırlatıyorum. Bir Karga'ya ulaşıp onu dikey olarak kesene kadar uçtan uca yuvarlanıyor. Parçalara ayrılıyor, bağırsakları buruşan bacaklarından aşağı kayıyor. Zihnimi kullanarak kılıcı bir bumerang gibi kendime doğru çekiyorum ve yüksek bir *sesle* avucumun içinde yakalıyorum.

"Roselle!" Bütün kargalar aynı anda. Doksan dokuz manyaktan oluşan bir koro. Fusionmag'ler yükseliyor ve senkronize bir şekilde bana nişan alıyorlar. Hepsi aynı anda ateş ediyor. Avucumu kaldırıp tek bir enerji darbesi gönderiyorum. Bana yönelen füzyon enerjisini yakalıyor, yönünü tersine çeviriyor ve patlamaların şiddetini arttırıyor. Öldürücü enerji Kargaların zırhlarında delikler açıyor ve vücutlarına giriyor. Ölümcül yükler etrafa sıçrayıp ve Kargalar eriyerek erimiş et yığınlarına dönüşür.

Köşeyi dönüyorum ve boş muhafaza tanklarının yanından geçerek Tree'nin deposuna doğru koşuyorum. Çıkışa yakın, kayarak duruyorum. İleride, çeşitli türlerde füzyon bıçaklarıyla silahlanmış yüzlerce Crow klonu omuz omuza duruyor. Birkaç sıra derinliğindeki psikopatlar ordusu çıkış yolunu kapatıyor.

Kargalardan biri birkaç adım öne çıkıyor. Elinde bir füzyon kılıcı var ve onu bir zamanlar bir eğitim videosu için yaptığım bir gösteriye uyan cızırtılı altın enerji desenleriyle büküyor. Vuruş şekli mükemmel. Gülümsemesi uğursuz.

"Spectrum'un içinde ne yapıyordun Roselle?" diye soruyor taklitçi Karga.

"Tatile çıkayım dedim," diye cevap veriyorum, kendime biraz zaman kazandırmayı umarak. "Çok ilginç bir manzara oluşturmuşsunuz - ürpertici ama ilginç."

"Daha yeni başlıyoruz. Spectrum'u başka dünyalardan gelen yaratıklarla doldurmanın eşiğindeyiz."

"Sizin için ne kadar eğlenceli, kendi kişisel hayvanat bahçeniz gibi, sanırım işkence edecek daha fazla köleniz var?"

"Bu bir ütopya, Roselle. Bunu anlayacak kadar zeki olduğunu düşündük. Biz cennet sunuyoruz. Spektrum'a girdikten sonra buradaki her şey çok *sıkıcı* görünüyor. Kaderler canlılıktan yoksun, sizce de öyle değil mi? Her şeyi oldukça sıkıcı buluyoruz."

"O zaman git."

"Oh, niyetimiz bu. Yarım kalmış işlerden nefret ederiz. Bir gün bize zarar vermenin bir yolunu keşfedebilirsiniz. Bunu kaba buluruz."

"Kaba görünme riskini göze alarak, Crow, sana zarar vermekten daha fazlasını yapacağıma söz veriyorum."

"Seni dünyamızın bir parçası yapmayı teklif ettim." Alay ettim. "Kişisel kum torbanız olarak."

Arkasındaki kargalar bir adım öne çıkarak füzyon kılıçlarını karmaşık manevralarla kullanıyorlar. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır Roselle. Sana işkence etmek bizim hobimiz. Nasıl işlediğini görmek için seni inceleyeceğiz. Kendi kendini iyileştirmene ihtiyacımız var. Seni yok etmememizin tek sebebi bu."

"Onu alamazsınız," diye feryat ediyorum. "Biz istediğimiz her şeyi alırız."

"Spectrum'da tatildeyken yeni bir şey öğrendim." "Öyle mi?" diye soruyor öndeki Karga başını eğerek. "Neymiş o?"

Spectrum'un içinde yaptığım gibi uzayı katlayarak aramızdaki mesafeyi görünmez bir şekilde geçiyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar bir kılıç genişliğinde önüne varıyorum. Fusionblade'imi savurarak Crow'un kafasını kesiyorum. Vücudu parçalanırken, "Bu" diye cevap veriyorum.

Savaş başlıyor. Bütün kargalar aynı anda bana saldırıyor.

Boşluğu katlıyorum, içinden atlıyorum, sallıyorum, oyuyorum, kesiyorum, öldürüyorum. Kılıcımın sadece birkaç darbesiyle beş karga ölüyor.

Tekrar katlanır, içeride kaybolur, arkalarında yeniden belirir ve keser, dalar, biçer, katleder. On tanesi daha devrilir.

Sendeliyorum, alanı katlıyorum, içinden geçiyorum, içine girdikleri dar karmaşa alanının dışında cisimleniyorum ve ilerlerken Kargaları kesiyorum, biçiyorum, yırtıyorum, parçalıyorum, sakatlıyorum ve öldürüyorum.

Nefes nefese, kan lekeleriyle kaplı bir halde hırlayarak sonuncusunu da kesip atıyorum. Ama arkama bakıyorum ve boş cam kapsüllerin etrafından binlerce Karga daha çıkıyor. Dehşet buz gibi parmaklarıyla damarlarımdan süzülüyor.

Çok fazla var.

Başımın üstünde, küçük bir iğneli lejyon kızgın arı kovanı gibi vızıldıyor. Dronlar füzyon toplarının namlularını uzatıyorlar. Deponun etrafında dönerken, toplanan Kargalara ateş açıyorlar. Klonlar dağılıyor. Titreşen mermiler havada çığlık atıyor, her şeyi yakıcı bir enerjiyle vuruyor. Ceset parçaları gözlerimin önünde buharlaşıyor. Çömeliyorum, nereye kaçacağımı bilemiyorum. Her yerdeler. Etin yanık kokusu burun deliklerimi yakıyor. Biçimi bozulmuş klonlardan gelen çığlıklar depoyu dolduruyor. Ellerimle başımı kapatıyorum.

Ölen binlerce karganın kulak tırmalayan ciyaklamaları dağılıyor, geriye sadece tepemdeki iğnelerin uğultusu kalıyor. Ellerim başımdan kayıyor.

Çizmeli adımlar depoda yankılanıyor. Flannigan Star solumdan bana doğru yürürken doğrulup ayağa kalkıyorum. Sağımda, gölgelerin arasından başka bir Flannigan Yıldızı beliriyor ve bana doğru yöneliyor. Tamamen siyah savaş teçhizatı giymiş olan bu ikilinin saç stilleri birbirine benziyor - sivri çenelerini vurgulayan, keskin bir melek şeklinde kesilmiş küt bir saç. İkisinde de orijinal Flannigan'ın kaşlarının tepelerini vurgulayan yıldız dövmeleri yok, ama bunun dışında ona benziyorlar. Önümde durdular.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. "Flannigan ..." Duraklıyorum ve sonra çoğul ekliyorum, "*sss* . . . ?"

Orijinal Flannigan'dan tanıdığım ukala gülümsemeleriyle başlarını eğiyorlar. "Evet," diyorlar hep bir ağızdan.

"Şu dronları kontrol ediyor musun?" Tepemizde asılı duran makineleri işaret ederek soruyorum. Uzanıp beni kapalı hangar kapısına doğru çekiyorlar, iki Flannigan yanımda çömeliyoruz.

"Dronları biz kontrol ediyoruz," diye fısıldıyor soldaki. "Size yardım etmek istiyoruz."

"Neden?" Ağzımı açtım.

"Kargalar kız kardeşimizi öldürdü." "Kim öldürdü?" Ben soruyorum.

"Flannigan İki," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan. "Onlardan bir kısmını zehirledi ve yeni Kargalar da misilleme yaptı."

"Crow'u sevdiğini sanıyordum."

"Kargalar canavardır," diye tıslıyor sağdaki Flannigan.

"Ve sen ... ... ?" diye soruyorum.

Soldaki kendini işaret ederek, "Ben Flannigan Beş." diyor. Benim solumdakine başıyla işaret ediyor. "Bu Flannigan Dokuz."

"Geriye sadece ikimiz kaldık," diye açıklıyor Flannigan Nine.

"Şimdilik," diye ekliyor Flannigan Five. "Kargalar içimizden birinin onları seveceğini umarak bizi yeniden yaratmaya devam ediyor. Bu asla olmayacak."

"Onlar saf kötülük," diyor Flannigan Nine ürpererek. "Onları durdurmak zorundayız."

"Dronları göndermeliyiz," diye öneriyor Flannigan Five. "Hayır," diye cevap veriyorum hemen.

"Arkadaşlarım orada olabilir."

"İğneler sadece Karga'yı arayıp yok etmek üzere programlanmıştır."

"Tamam," diye yumuşuyorum. "En azından bu bir plan. Ben kapıyı açacağım, sen de iğneleri göndereceksin." Anladıklarından ve kabul ettiklerinden emin olmak için bakışlarını karşılıyorum. Başlarını sallıyorlar. "Hazır mısınız? Üç deyince. Bir. İki. Üç!"

Hepimiz kapıdan uzaklaşıyoruz. Telekinezi kullanarak ağır metal bariyeri kaydırarak açıyorum. Gıcırdıyor ve gürlüyor. Üzerimizdeki dron ordusunun uğultusu artıyor. Elmas formasyonunda, yanımızdan vızıldayarak geçiyorlar ve Ağaç'tan dışarıya, titreşen mühimmat patlamalarıyla fırlıyorlar.

Saniyeler içinde uğultu sessizleşiyor. Sonra, ağır metal yağmur damlaları gibi bir sesle kaldırıma çarpıyorlar.

Ve sonra, sessizlik.

İlerledim ve açık kapıdan içeri baktım. Önümde binlerce, binlerce hırlayan, sarı kafalı, mavi gözlü canavar

Bekliyorum. Onlarla benim aramda Reykin, Clifton ve dün gece yanımızda getirdiğimiz askerler duruyor. Dizlerinin üzerine çökmüşler, elleri ve ağızları bağlı. Reykin beni görünce çırpınıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor. Yakışıklı yüzünde yaralar ve morluklar var.

Yavaşça ilerliyorum. İğneler önümde işe yaramaz bir metal yığını halinde yere dökülüyor.

Flannigan Five uzanıp dirseğimi kavradı. "Ne yapıyorsun?"

"Onlarla yüzleşmek zorundayım," diye cevap veriyorum.

"Kazanamazsınız!" Flannigan Nine uyarıyor.

"Hayır, kaybedemem" diye cevap veriyorum. *Çünkü kaybedersem her şey biter.* Elini silkiyorum. "Burada kal. Benimle gelme."

"Onlara geri dönmektense ölmeyi tercih ederiz," diye yanıtlıyor Flannigan Dokuz. "Onlar sadist," diye ekliyor Flannigan Beş.

"Seni koruyamam!" Tıslıyorum. "Burada kal. *Burada kal.*"

Güzel, berrak bir sabahın şafak ışığında tek başıma ilerliyorum. Üzerimizde martılar ciyaklıyor, tiz kahkahalarıyla acımla alay ediyorlar. Sözcüyü ararken, Karga klonlarını tarıyorum. Kişilik kültünün, Reykin'in hemen arkasında duran Karga olduğu ortaya çıkıyor. Bir adım öne çıkıyor. Diğerleri hareketsiz, eşit aralıklarla duruyor.

"Bu iyi bir gösteriydi Roselle," diyor. "Gün geçtikçe daha da dirençli oluyorsun. Uzayda yaptığın o atlayışlar ... etkileyici. Bunu bize de öğretmelisin."

"Arkadaşlarımı bırakın, söz veriyorum gideceğim."

Karga'nın dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ve gözleri parlıyor. "Gitmelerine izin vermeyi planlıyoruz. İstediğimiz sadece sizsiniz. Onlar burada kalabilir ve diğer çöplerle birlikte ölebilirler. Seni Spectrum'un içinde pusuya düşürecektik Roselle ama bu şekilde daha eğlenceli olacağını düşündük. Sen onlara veda edeceksin, biz de izleyeceğiz."

"Bence bu Spectrum'da daha eğlenceli olurdu," diye cevap veriyorum. "Orada kurallar farklı, daha esnek. Orada beni takip etmekten korkuyordun, değil mi? Cehennem gibi cennetinde sana hükmedebileceğimden korkuyordun."

Kıs kıs gülüyor. "Bunun senin için pek eğlenceli olacağını sanmıyorum, burada ya da orada."

"Bugünlerde beni eğlendiren şeylere şaşıracaksınız."

"Bunu komik mi buluyorsun?" Fusionmag'inin kabzasını kavrıyor ve kılıfından çıkarıyor. Clifton'ın kafasına nişan alır.

"Bekle!" diye bağırarak öne doğru tökezledim.

Karga ateş ediyor. Elimi kaldırıp bir darbe gönderiyorum ve atışı saptırıyorum. Crow'un klonlarından birine doğru yöneliyor ve yaratığı göğsünden vurarak asfalta düşürüyor.

Crow belirsiz, şahince bir kahkaha attı. "Roselle, seni *son* öldürdüğümden beri kesinlikle evrim geçirmişsin."

"Hiçbir fikrin yok."

"Neden bu sözde *tanrıyı* koruyorsun?" Crow alay ediyor. "Benim atışımın onu öldürmeyeceğini biliyorsun. Başka bir kafa çıkarırdı, değil mi? Daha önce yaptığı gibi. Hem zaten onu sevmiyorsun."

"Kimi sevdiğimi bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum. Clifton'ı sevmene asla izin veremezsin. Özür dilerim," dedi, "gerçek adı *Cassius*, değil mi? Hayır, seni Gümüş Halo'da ölüme terk ettikten ve bir korkak gibi yaralanmadan uçup gittikten sonra *Cassius*'u asla sevemezsin. O bir Yıkım Tanrısı. Her zaman her şeyi mahvedecek. Bunun için onu affedebilirsin ama ona bir daha asla güvenemezsin. Güven olmadan aşk nedir ki? Aşk boşa harcanmış bir duygudur."

"Flannigan'a karşı bir şeyler hissettiğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama Flan bir gece bizi siyanürle zehirledi, ben de gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

"Gitmesine izin mi verdin?"

"Halo Sarayı'nın *Üst Halo*'sunun çatısından." Kıkırdıyor. "Görünüşe göre, gerçekten sevdiğimiz tek şey seni incitmek Roselle. Ve bu da çok kolay, çünkü aptalca, derinden ve tüm varlığınla seviyorsun."

"Seni bu hale getiren ne?" Yıkıma ve bana neden bu kadar taktığını anlamaya çalışarak soruyorum. *Beni asla kıramayacağı için miydi?* "Beni neyin bu hale getirdiğini biliyorsun! Her şey bana Kendi ailem tarafından değersiz bir çöp parçası olarak görüldüm. Benden *nefret* ediyorlardı. İkinci kez doğmuş, tek kullanımlık biriydim. Ama *gerçek* gücü keşfetmeyi planladım. Sabah'ı öldürürken oldu. Kız kardeşimi suyun altına çekerken, bir şey benimle konuştu. Karanlıktı ve onu açıkça görebiliyordum. Adımı biliyordu. Hakkımdaki her şeyi biliyordu. İkinci kez doğduğumu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bana başka bir dünyadan geldiğini ve içime girmesine izin verirsem tanrılara dönüşmemize yardım edeceğini söyledi. Ona inandım. Sabah'ı öldürmeyi birlikte bitirdik ve sonra parça parça bize ait olan her şeye sahip çıkmaya başladık."

Titriyorum, ona inanıp inanmamakta kararsızım. Yoksa tamamen delirmiş mi? "Dünyamızı yok etmek zorunda değilsin. Psikopat bir terörist olmaya direnebilirsin. Değişebilirsin."

"Neden değişmek isteyeyim ki Roselle?"

"Crow, ne *istiyorsun*?" Dişlerimi sıkarak bağırıyorum.

"Acı çekmeni izlemek istiyorum."

Füzyon silahını kaldırıyor ve Reykin'e doğrultuyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve avucumu açarak ileri atılıyorum. Crow elini kaldırıyor, bir şekilde beni engelliyor ve silahını tetikliyor. Kabarcıklı bir darbe Reykin'i kafasının arkasından vuruyor. Parçaları bir mezarın üzerindeki toprak gibi bana çarpıyor. Aşkımın yere yığılan bedeninden geriye kalanları yakalamayı başarıyorum. Sonraki an bir bulanıklık. Beyaz-sıcak enerji elimden önümdeki gülen Karga'ya doğru fırlıyor. Onu yırtıyor, kaplamasında çatlaklar oluşturuyor. Enerji onun içinden geçerek arkasındaki diğer Kargalara ulaşıyor. Hepsi elektrikleniyor ve deniz kıyısında binlerce yanan sütuna dönüşüyorlar.

Elimi bırakıyorum ve Reykin'in neredeyse cansız bedenini kollarımın arasına alıyorum. Yere yığılıyor ve ben onu yere yatırıyorum. Diz çökerek kulağına yaklaşıyorum ve kelimeler değil, frekanslar fısıldıyorum. Dalgalar bir manyetizma yaratıyor, Reykin'in parçalarından dağılmış molekülleri bir araya getiriyor, onları ona geri veriyor ve nörolojik bir yapboz gibi yeniden birleştiriyor.

Etrafımdaki yanan cesetlerin keskin kokusunu duymazdan geliyorum. Tek başıma Reykin'e odaklanıyorum. Yüzümdeki kan kayıp gidiyor, ona dönüyor. Başım her an patlayacakmış gibi hissediyorum, ama fısıldamayı bırakmıyorum, bir araya gelmesinin tüm yollarını buluyorum. Tüm atomlarını yeniden bir araya getirdiğimde, ellerimi birbirine sürterek bir tohum yaratıyorum -benimki gibi bir nöro-geliştirme. Parlayan çekirdek yukarı doğru süzülüyor ve Reykin'in burun boşluğunu delip beyin korteksine nüfuz etmek üzere burun deliğinin içinde kayboluyor. Orada benimki gibi büyüyecek ve onu benim gibi bir varlığa dönüştürecek. Ölümsüz. Eğer çok geç kalmazsam.

Clifton bağlarından kurtulmuş bir halde yanımda diz çöküyor. "Ne yapabilirim?" Bakışları Reykin'in baygın yüzünde.

Titriyorum ve güçsüzüm. Ellerim titremeye devam ediyor. "Cherno'yu getirin. Hâlâ çapa odasında. Yardıma ihtiyacı var." Reykin'i tutan metal prangalara bakıyorum, çatırdayıp düşüyorlar.

Clifton yumuşak bir sesle, "Yardıma ihtiyacın var," diye yanıtlıyor.

"Cherno'yu getirin," diye feryat ediyorum.

Clifton acımasızca başını sallar. Adamlarından birini çağırır ve diğerlerine *Sozo One ile* temasa geçmelerini emreder. Her şey bulanık. Hoverstretcher'ın gelmesi ne kadar sürer hiçbir fikrim yok. Ya da Reykin'in ona nasıl bindiğini. Hayal meyal onun elini tuttuğumu ve yanında tökezlediğimi hatırlıyorum. Sonra Hammon'ın benimle konuştuğunu, *Sozo One*'ın geniş koridorunda omuzlarıma bir battaniye örttüğünü fark ediyorum. Hammon'ın emriyle revirin ışıkları sönüyor. Reykin'in elini tutarak yürüyorum. Özel bir bölmeye ulaştığımızda, doktorlar etrafımda çalışıyor çünkü onu bırakmıyorum.

Reykin'in zırhlı ıslak giysisini ve kıyafetlerini kesip çıkardılar. Şimdi üstü örtülü ve sargılı ama sıyrıkları hızla yok oluyor. Doktorlar taramalar yapıyor ve "mucizevi" ve "şaşırtıcı" gibi kelimeler fısıldıyorlar. Bitişik odadan Cherno'nun kalın hırıltıları duyuluyor. Clifton'a bağırıyor.

Ara sıra insanlar benimle konuşuyor ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Sonunda Hammon beni Reykin'le birlikte yatağa itti ve herkesin bizi terk etmesini emretti.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Reykin'in sıcak yanına sokuluyorum, tekinsiz bir deja vu hissediyorum. Hawthorne sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Şimdi sadece Reykin'in uyanmasına ihtiyacım var.

Geminin sallanması beni sakinleştiriyor ve gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda, Reykin'inkilere bakıyorum, akuamarinleri kelimenin tam anlamıyla parlıyor. Göz kırpıyorum.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor.

"Ne işe yaradı mı?" Sesim çakıllı.

"Hawthorne'u ve diğer seni buldun mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Hawthorne kendi dünyasının gerçek olduğuna inanıyordu ama ben onu aksine ikna etmeyi başardım."

"Her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor.

"Evet. Haklıydın. Başka bir ben var. Bir ordu kuracak ve Crow'u yenmemize yardım edecek."

Etrafındaki duvarlara, tavana, içinde bulunduğumuz yatağa bakıyor. "Buraya nasıl geldik?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Neden üzerimde hiç kıyafet yok?"

"Bu daha uzun bir hikaye."

"Bir dahaki sefere yatakta senin yanında, üzerimde hiçbir şey olmadan uyandığımda, sen de çıplak olacaksın," diyor ve beni kendine doğru çekip öpüyor. "Anlaştık," diye küçük bir hıçkırıkla fısıldıyorum ama sonra onu geri öpüyorum, tutkuyla.

Ağladığımı fark edince geri çekiliyor. "Hey"-yanaklarımı şefkatle okşuyor-"şşş, sorun ne Roselle?"

"Yok bir şey. Sonra anlatırım. Sadece öp
beni." Reykin gülümser ve uyum sağlar.

Bölüm 20
Kendi Hayatım

Bir Yıl Sonra

Ellerini gözlerimin üzerinde tutuyor.

Güzel kokulu çimenlerin ve kır çiçeklerinin arasından geçiyoruz. "Beni nereye götürüyorsun aşkım?" Kıkırdıyorum ve sallanıyorum. Engebeli arazide kendimi sabitlemek için ellerimi onun kollarına doğru kaldırıyorum. Etrafımızda atların nal seslerini duyuyorum. Çimlerin balçık kokusu burnuma doluyor. Keskin bir esinti saçlarımı karıştırıp yanaklarıma değdiriyor.

Reykin, "Sadece dünyadaki en özel yer," diye yanıtlıyor. "Neresi orası?" Dehşet verici bir gülümsemeyi zapt ederek soruyorum. Bir yerde duruyoruz. "Yeni evimiz," diyor. Ellerini gözlerimin önünden kaldırıyor ve

muhteşem gün doğumu. Önümüzde son teknoloji ürünü muhteşem bir bina uzanıyor. Etkileyici yapısı, sıcaklığını ve çekiciliğini artıran benzer tarzda bir ahır ve müştemilatla çevrili ev gibi bahçelerin içinde yer alıyor. Aynı anda hem sade hem de sofistike bir mimari ve tasarım harikası.

Reykin kollarını şişen belime doluyor ve bebek karnımı nazikçe okşuyor. "Saray'daki resmi Kılıç işlerine ara verdiğin zamanlarda buraya gelebiliriz," diyor. Sence Dune bundan hoşlanacak mı?"

Sırıtarak ufka kadar uzanan bir çayırda otlayan atları izliyorum. "Bu küçük adam burayı çok sevecek," diye temin ediyorum onu, "özellikle de babası bir gün ona bu atlara binmeyi öğretirse." Yanağımı Reykin'in çenesini süsleyen kısa kıllara sürtecek şekilde eğiyorum. Ellerim onunkilerin üzerinde kayıyor. "Bütün bunları ne zaman yaptın?"

"Sayende çoklu görev yapma yeteneğim bir üst seviyeye çıktı," diye dalga geçiyor.

"Yıldızların Kaderi'nde miyiz?" diye soruyorum. Bir şeyler tanıdık geliyor ama nedenini tam olarak anlayamıyorum.

"Evet. Stars'dayız. Burası ilk tanıştığımız yer. Burası küçük bir Kılıç askerinin savaş alanında tek başına tökezlediği ve düşmanının hayatını almak yerine onu kurtaracak cesareti gösterdiği yer. Ve o anda dünyayı kurtardı."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Kollarında dönüyorum.

Reykin ağzını benimkine doğru indiriyor ve beni öpüyor. Dudaklarıma doğru mırıldanıyor, "Seni seviyorum, Roselle."

Buraya son geldiğimizde Reykin'in hem kalbi hem de ruhu kırılmıştı. Bir bakıma benimki de. Şimdi birbirimize sahibiz. Sonsuza kadar.

"Ben de seni seviyorum Reykin," diye fısıldıyorum, hayal bile edemeyeceğim bir mutluluk hissederek.

Sonsöz
Hayal

Dünyalar arasındaki tüm çapaları bulmak ve yok etmek zorlu bir iş.

Karga onları her yere sakladı, tıpkı ikinci Kılıç doğumluların chetleri biriktirmesi gibi biriktirdi. Bizim dünyamızdan Spektrum'a sadece bir çapa kaldı; Kılıç Sarayı'nın içindeki. Roselle ve Hawthorne onu Spektrum'da sadık bir şekilde korurken, Reykin ve ben de dünyamızda güvenliğini sağlıyoruz.

Bugün kutlu bir gün. Geçiş Günü. Geçmişte, ikinci doğanlar bu günde hükümete verilirdi, ancak şimdi her iki dünyamızın da Crow'un terör saltanatının sona ermesini kutlamak için bir araya geldiği gün. İkinci doğanları köleleştirme uygulamasını yasakladık ve bir ailenin sahip olabileceği çocuk sayısı üzerindeki sınırları kaldırdık. Bu yıl Geçiş Günü galası Spectrum'un Kılıç Sarayı'nda Kılıç ve kocası Kader Kılıcı Hawthorne Trugrave tarafından düzenleniyor.

Roselle'in unvanı, benimki gibi, annemizin pozisyonunun kalıtsal gücünün bir kısmına sahip, ancak ikimiz de dünyalarımızın yönetim biçimlerini değiştirmek için çabalıyoruz. Her bir dünyamızdaki tek Açıklık biziz, buradaki diğer sekiz Kader liderlerini kaybetti. Reykin'in seçimlerin yapılması ve herkesin eşit söz hakkına sahip olması konusunda bazı ilginç fikirleri var. "Kendi kendini yönetme" adını verdiği ve implante edilmiş lakapların kaldırılmasını da içeren fikri için bir taslak hazırlıyor. Bir kast sistemi aracılığıyla görevler vermek yerine, her bireyin topluma nasıl katkıda bulunacağına kendisinin karar vermesini istiyor. Reykin'in çalışkanlığı sayesinde, bu ve diğer çok ihtiyaç duyulan reformları yakında hayata geçirmek için çok katmanlı bir planımız var.

Crow'un tüm versiyonlarını takip etmek ve yok etmekle meşguldüm. Onu Fates'te görmeyeli birkaç ay oldu. Spectrum'un evrenini ölçmek biraz daha zor. Çok daha fazla çapa

Spektrum'un içinde başka tuhaf dünyalar var ve ara sıra yenileri keşfediliyor. Bu hepimizi meşgul ediyor.

Roselle ve ben Yuvarlak Balo Salonu'nun kenarında birlikte yürüyoruz. Elbisesinin beyaz eteği benimkinin altın rengine sürtünüyor. Onun Kılıç Sarayı'nda konukları selamlıyoruz. Eşleşen taçlarımız ve kılıç broşlarımız süslü avizelerin ışığında parıldıyor. Oğlum Dune ve kızı Flannigan'ı çocuk odasında yatırmaktan yeni döndük. İnsanların bize baktığını görmek hâlâ eğlenceli. Bize ikizmişiz gibi davranıyorlar ki bu geldiğimiz yerde yeterince tabu ve kocalarımız dışında hiç kimse hayatlarımızın ilk yirmi yılında aynı kişi olduğumuzu gerçekten anlamıyor. Reykin ve ayrıldıktan sonra sadece bana ait olanlar hariç tüm anılarım onda. İnsanlar kafa karışıklığını azaltmak için ona Rose demeye başladılar ama ben hala Roselle diyorum. Ne benim ne de onun için kafa karıştırıcı değil.

"Cherno nerede?" Ona sordum.

"Size selamlarını iletmemi istedi," diyor. "Ejderhalarla birlikte dünya dışına, evrene seyahat ediyor. Crow'u aramakla ilgili bir şeyler söyledi. Ona o dünyayı temizlediğimizi söyledim ama emin olmak istedi."

"Hmmm." Cherno'nun tam kanlı bir ejderha olarak geçmişini düşünerek gülümsüyorum ama bunu kendime saklıyorum. Ona bir anahtar verdiğime memnunum. Belki geçmişiyle barışabilir.

Reykin ve Hawthorne bize katılıyor, her iki adam da resmi Fated Sword üniformaları içinde yakışıklı görünüyor. Garip ama Reykin kollarını arkamdan sarıp boğazımı ısırarak içime bir zevk heyecanı gönderdiğinde sırıtıyor ve kıkırdıyorum.

"Siz iki Kılıç ne planlar yapıyorsunuz?" Reykin nazik bir hırıltıyla soruyor.

"Ben de tam karınıza Clifton'ın nereye gittiğini soracaktım," diyor Roselle ve Hawthorne kolunu onun omuzlarına atarken Reykin'e sırıtıyor.

"Benden özür diledi," diye cevap verdim. "Erken ayrılmak zorunda kaldı. Ransom onunla temasa geçti. VPMD implantlarını deneklerinden çıkarma konusunda bir ilerleme kaydetmişler. Denemeyi denetlemek için Halo Sarayımıza geri dönüyor. Bulgularını yakında sizinle paylaşacaklarını söylememi istedi."

"Bu heyecan verici!" Roselle cevap veriyor. "Yine de onun için biraz kötü hissediyorum.

-Tatilde çalışıyorum."

Homurdanıyorum. "Onun için çok üzülme. Flannigan Beş ve Dokuz'u da yanında götürdü. Onu çok meşgul ediyorlar." Roselle ve ben kahkahayı patlattık.

Hawthorne karısına bakarak, "Bizim de haberlerimiz var," diyor.

"Bu doğru," diyor Roselle ayık bir sesle. "Henüz temizleyemediğimiz bir dünyaya giden yeni keşfedilmiş bir çapa var." Kristal bir kadeh pançı dudaklarına götürüyor ve yudumluyor.

"Hangisi bu?" Ben soruyorum.

"Oraya Dünya diyorlar," diyor gözleri yanımızda pistte dönen dansçıları takip ederek. "Crow'un oraya hiç gittiğini sanmıyoruz ama henüz emin olamıyoruz."

"Ne tuhaf bir isim." İç çekiyorum. "Bir insan neden bir dünyaya toprak adını verir ki? Her neyse, seninle gelip yardım edebilirim. Karga'nın orada saklanıp saklanmadığını hissedebilirim."

Reykin yanımda ilerlerken kolu belimde kalıyor. "Karga'nın yerini bulma yeteneğin olağanüstü aşkım, ama bu sefer gidemezsin." Elimi tutuyor ve komplocu bir tavırla sıkıyor. "Yine hamilesin. İşleri ağırdan almalı ve bu işi başkasına bırakmalısın. Ayrıca, ikinci kızımızın komik bir isimle dünyaya gelmesini istemezsin, değil mi?"

"Neden olmasın? O da tıpkı babası gibi bir asi olacak."

"Hepsi asi olacak," diye cevaplıyor Reykin.

"Kaç çocuk sahibi olmayı planlıyorsun?" Ben soruyorum.

"En az bir düzine ve Yıldız mı, Kılıç mı, Elmas mı, yoksa-"

Kalbim bu adam için çılgınca çarpıyor. "Bu ikincisini yapalım ve nasıl gittiğine bakalım." Durup düşünüyorum. "Aslında, sadece ikinciyi söyleyelim ve *bir* daha asla ikinci *doğan* demeyelim."

"Harika bir fikir," diyor Reykin kulağımın dibinde, içime *bir* zevk ürpertisi göndererek, "ve sadece diğer çocuklarımıza, üçüncüye, dördüncüye ve beşinciye ... diyeceğiz." Fincanımı alıyor ve beni dans pistine götürmeden önce bir kenara koyuyor. Orada Reykin beni kollarının arasına alıyor ve hiç şüphesiz biliyorum ki hiç bu kadar canlı, aşık ya da sevgili olmamıştım.

Sözlük

Hava barakaları. Taş Orman gibi Üslerdeki askeri Ağaçlara yanaşan böbrek şeklindeki yatakhane hava gemileri. Askerleri taşır ve onları barındırırlar.

Arılık. Denizlerin Kaderi yakınlarındaki bir adada, dıştan bakıldığında köhne görünen bir askeri üs. Bir Nüfus Sayımı kalesi.

Doğum kartı. Erdemli Greyon Wenn tarafından yürürlüğe konan doğum kartları, bir çifte çocuk sahibi olma izni vermenin ilkel bir yoludur. Bir çifte, bebek sahibi olmalarına izin veren, ehliyet gibi bir kart verilir.

Black-O. Beynine yerleştirilmiş ileri askeri düzeyde yapay zeka teknolojisi ile geliştirilmiş bir Census askeri. Her asker, genellikle Sayım ajanları olan programcılar ve idareciler tarafından zihin kontrolüne tabi tutulur. *Ayrıca bakınız* VPMP.

Black-O modu. Black-O askeri olma durumu. Üçüncü bir tarafça zihinle kontrol edilmeyi veya sorunları çözmek, komutları takip etmek ve görevleri tamamlamak için yapay zeka kullanmayı gerektirebilir.

Bermin. Kadim, insan boyutunda, yarasa benzeri yaratıklar. Çoğunlukla insanların kanıyla beslenen etoburlardır. Soylarının tükendiği düşünülse de, genetik mühendislik yoluyla yeniden var edilmişlerdir.

Brontide Dağları. Brontidler olarak da bilinen bu dağlar, çıkardıkları sesten dolayı bu adı almıştır; bu, uzaktaki gök gürültüsünün ürpertisidir. Tektonik

Altlarındaki plakalar kayar, bu da gürleme sesini çıkarır.

Burton Series-7 füzyon topu. Burton Manufacturing tarafından tasarlanmış bir füzyon-enerji topu. Silah başlangıçta hafif bir füzyon tüfeği olarak kullanıldı, ancak Seri-7 bir askeri fiziksel olarak geliştirmek için protez bir cihaz olarak kullanılmak üzere yeniden tasarlandı. Ajan Crow'un *Transhümanizm Direktifi* adlı günlüğünde Asker Güçlendirme için Birinci Kademe Seçenektir.

Burton Rapier. Savaşta kullanılan jet benzeri bir uçak. Genellikle siyahtır ve hava sıkıştırma portlarında büyük kaplamalar bulunur.

Burton Silah İmalatı. Edmund Burton ve ilk doğan oğlu Malcolm Burton'a ait Kılıçlı bir silah üretim şirketi.

Nüfus sayımı. Görevleri izinsiz üçüncü doğanları ve onlara yardım edenleri avlamak ve öldürmek olan ajanlardan oluşan bir hükümet kolu. Üniformaları beyaz askeri elbise gömlek, siyah pantolon, siyah botlar ve uzun, özel dikim deri cekettir. Üsleri, Taş Orman Üssü ve Alacakaranlık Orman Üssü gibi Üslerde Kılıç askeri Ağaçlarının altında yer altındadır.

Sayım Geçiş Günü. İkinci Doğan Denemelerinin Açılış Törenlerinde Census'un katılımcıları katlettiği ve Census tarafından kontrol edilen yeni bir dünya düzeni başlatma planlarını açıkladığı gün. "CTD" ve "CT Günü" olarak da anılır.

Chet. Gerginliği azaltmak ve rahatlamak için kullanılan, bağımlılık yapmayan bir madde. Beyaz bir pula benziyor.

Açıklık. Bir Kader'in lideri.

Sınıf 5Z Mekanize Sağlık Birimi. Kanalizasyon ve foseptik hatlarını onarmak ve bakımını yapmak için tasarlanmış bir robot. Phoenix bu robotlardan biriydi ancak şimdi Reykin Winterstrom tarafından yapay zeka ve silahlarla geliştirildi.

Agamaya Kayalıkları. Hyperion'un tapınaklarından birinin bulunduğu yer. Hyperion, Su Tanrısı olarak bilinen bir yarı tanrıdır.

Copperscale. Salloway Munitions Conglomerate tarafından geliştirilen ve zırh gibi davranan bir savunma tekstili veya kumaşı. Bir enerji darbesini, füzyon veya hidrojeni, kullanıcıdan uzağa iletebilir.

Crella. Bir tür çörek.

CTD. Nüfus Sayımı Geçiş Günü. *Bakınız* Nüfus Sayımı Geçiş Günü.

CT Günü. Nüfus Sayımı Geçiş Günü. *Bakınız* Nüfus Sayımı Geçiş Günü.

Tatbikat eğitmeni cihazları. Silah eğitimine yardımcı olmak için üretilmiş greyfurt büyüklüğünde altıgen bir cihazdır. Cihaz, bir askeri hem saldırı hem de savunma modlarında eğitmek için birkaç farklı işlevde programlanabilir. Salloway Munitions tarafından üretilmiştir.

Çift Bıçaklı X-Ultra. Roselle St. Sismode tarafından Salloway Munitions Conglomerate için Nüfus Sayımı Geçiş Gününden önce bir noktada ikinci doğan bir Kılıç iken tasarlanmış bir füzyon bıçağı.

Exo. İlk doğan Kılıç ordusunda bir rütbe. Tüm ikinci doğan rütbelerinden daha yüksektir. Sadece Amiral ve Clarities daha yüksektir. Siyah üniformalar. Clifton Salloway bir Exo.

Kader. Kader krallığı, bir krallık gibi.

Kader Kılıcı. Kılıç'ın eşine verilen bir unvan (Kılıçların Kaderinin Netliği).

Cumhuriyetin Kaderleri. Kaderler Cumhuriyeti olarak da bilinir. Dokuz Kaderden veya "kadercilikten" oluşan bir toplum. Kast sisteminde en yüksekten en düşüğe doğru Kaderler Erdemler, Kılıçlar, Yıldızlar, Atomlar, Güneşler, Elmaslar, Aylar, Denizler ve Taşlardır. Cumhuriyet'in lideri Erdemlerin Berraklığı'dır.

İlk Doğan Kılıç. Kılıçların Kaderi'nin vekil Netliği olan Kılıç'ın ilk doğan oğlu veya kızının unvanı. Gabriel İlk Doğan Kılıç'tı. Gabriel öldükten sonra bu unvanı Roselle aldı.

Uçuş yolu. Uçan araçlar veya hava taşıtları için belirlenmiş bir yol. Uçmak veya bir aracı sürmek için belirlenmiş bir yol veya bölge.

Forge. Kılıçların Kaderi'nin başkenti. Kılıç Sarayı Forge'da yer almaktadır.

Fusionblade. Füzyon enerjisiyle çalışan lazer benzeri bir kılıç. Kılıç, beklenen ağırlığı olmayan bir geniş kılıcı andırır. Füzyon hücreleri kılıcın kabzasında bulunur ve devreye girdiğinde bir enerji akışı yaratır. Kabza metal bir alaşımdan yapılır ve genellikle bir aile arması veya başka bir ayırt edici işaretle kişiselleştirilir. Aziz Sismode ailesi füzyon kılıcının yaratıcısıdır.

Fusionmag. Enerjiyi mermi şeklinde atımlar halinde ateşleyen silah benzeri bir silah.

gaolgahl. Çerno'nun "oubliette" kelimesi, tavanda bir tuzak kapısı olan derin bir zindandır.

Gildenzear. Bir zamanlar Fatih Roselle tarafından yönetilen ve Yıkım ve Harabe Lordu Cassius'a hediye edilen, denizin altındaki kadim bir bölge.

Öz odun. Bir Ana Ağaç içindeki dikey bir tüp aracılığıyla yolcuları yukarı veya aşağı taşıyan yürüyen merdiven benzeri bir makine.

Hovercar. Çeşitli araçlarla yerden yukarı itilen tekerleksiz bir araç.

Hovercycle. Tekerleksiz bir motosiklet.

Hoverstretcher. Otomatik ve yerden yüksekte yüzen kendinden tahrikli bir sedye. Yaralıları bir yerden başka bir yere taşır.

Bir başkası.

Hyperion. Su Tanrısı olarak bilinen bir yarı tanrı.

öldürme çeteleleri. Bir Census ajanının gözlerinin dış köşelerinden saç çizgisine kadar uzanan siyah çizgi dövmeler, ajanın biriktirdiği üçüncü doğuştan öldürme sayısını gösterir. Bu işaretler ayrıca bir ajanın boynunda ya da şakaklarında dövme olarak da bulunabilir.

Maginot. Kurt köpeğine benzeyen köpek benzeri bir cyborg. Kılıç Sarayı'nın arazisinde devriye gezerek nöbetçi görevi görürler.

Tıbbi drone. Gümüş metal gövdeli otomatik bir robot. Silindir şeklinde. Savaşta yaralanan askerlerin vücutlarının üzerinde gezinerek röntgenlerini çekmek için mavi ışıklı bir lazer tarayıcı kullanır. Altından çıkan mekanik kolları sayesinde ilaç verebiliyor ve triyaj yapabiliyor. Drone, kırmızı yanıp sönen bir "medikal drone işaretçisi" veya "med-drone işaretçisi" tarafından çağrılır. İşaret tiz bir ses çıkararak drone'un yanıt vermesini sağlar. Drone bir asker üzerinde triyaj yaptıktan sonra, içinde bir güdüm mekanizması bulunan bir hoverstretcher şişirir. Askeri bir kurtarma zeplinine nakletmek üzere hoverstretcher'a yerleştirir.

tıbbi drone işaretçisi. "Med-drone işaretçisi" olarak da bilinir. Başparmak tırnağı büyüklüğünde kırmızı, disk şeklinde bir cihazdır. Yanıp söner ve tıbbi bir drone çağıran yüksek perdeli bir frekans yayar. Cihaz, bir tıbbi drone tarafından tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan yaralı askerlerin üzerine yerleştirilir.

Hafıza haritalama. Bir deneğin anılarına ve beyin faaliyetlerine erişme ve bunları uzaktan görüntüleme amacıyla kataloglama süreci. Bu süreçteki bir diğer adım, bir kişinin beynindeki bilgilerin başka bir beyne aşılanması, yani bir tür beyin transferinin gerçekleştirilmesidir.

Moncalate. Bir lakabı cerrahi olarak etin altına yerleştirmek için kullanılan bir alet.

lakap. Her insanın doğduğunda sınıfını/kastını belirtmek için aldığı bir sembol implantı. Holografik bir çipi kaplayan bir markadır. Çip, kişinin kimliği ve rütbe, aile üyeleri, kader, statü ve benzeri gibi diğer hayati bilgilerle yüklüdür. Holografik çipler, güvenlik personeli tarafından yönetilen kontrol noktaları tarafından etkinleştirilebilir. Bunlar bölgelere giren ve çıkan insanları izlemek, ikinci doğanları işlemek, ilk doğan statüsünü belirtmek ve daha fazlası için kullanılır.

nöro-geliştiriciler. VPMD'lerin getirdiği çok çeşitli geliştirme ve yeteneklere atıfta bulunan genel bir terimdir.

Yeni Gildenzear. Clifton Salloway'in (Cassius) sahip olduğu küre şeklindeki deniz aracı, tanrılar zamanındaki antik Gildenzear şehrini/krallığını andırıyor.

Sayılar. Sıfır Kaderler veya zerobornlar için kullanılan en yeni terim. Bunlar, bir ihtiyaç ortaya çıkmadıkça ve Spektrum onları "o anda" kullanmaya karar vermedikçe askeri işlevleri yerine getirmeleri amaçlanmayan VPMD implante edilmiş sivillerdir. Çoğunlukla Spektrum'un onlar için tasarladığı görevleri yerine getirirler. Bilinçli olarak çalışmazlar. Dışarıdan bakıldığında robotiktirler, hiçbir duygu ya da kişilik sergilemezler.

Hayalet küre. Kızılötesi tarayıcılara ve Virtue sınıfı iğnelerden gelen pinglere karşı direnç sağlayan küçük, gümüş, top şeklinde bir cihaz. Kişinin vücut ısısını düşürerek tespit edilmesini engeller.

Platin Orman Üssü. Hava savunma gemilerinin yanaştığı ağaç benzeri yapılardan oluşan Kılıçla Kaderlenmiş bir askeri Üs. Taşların Kaderi'nde yer alır.

Uzaktan görüntüleme. Bir kişinin bilgisi ya da izni dahilinde ya da haricinde, o kişinin anılarına erişme ve onları görüntüleme süreci.

Gül Bahçesi Derneği. Roselle St. Sismode'un korunması ve refahına adanmış gizli bir kulüp. Onun Kılıç (Kılıçların Kaderinin Netliği) olduğunu görmekte çıkarları var. Biri

en etkili üyeleri, Salloway Mühimmat Konglomerası'nın sahibi bir silah tüccarı olan Clifton Salloway'dir (ilk doğan Kılıç aristokrasisi). Üyelere Gül Bahçıvanları denir.

Gül Bahçıvanı. Gül Bahçesi Derneği üyesi.

Roselyn. Tyburn'ün saçlarına gül takmasıyla tanınan sevgilisi. Heykeli, Westerbane Heath'te bulunan Tyburn Çeşmesi'nin bir parçasıdır. Kılıç Sarayı'nın arazisindeki Tyburn Tapınağı'na giden gizli geçidin içindeki gizli kapıyı işaret eder.

RW1 Cihazı. "Ransom Winterstrom One "ın kısaltması. Ransom Winterstrom tarafından yaratılan ve Roselle St. Sismode'a yerleştirilen bir biyoteknoloji cihazı.

Salloway Munitions Conglomerate. Clifton Salloway'e ait bir Kılıçların Kaderi silah üreticisi. Merkezi, Kılıçların Kaderi'nin başkenti Forge'dadır.

Seraphinian. Bir zehir.

Sozo One. Bir su altı gemisi. Yunanca *sozo* kelimesi "kurtarmak" veya "kurtarılmış" anlamına gelir.

İğneler. Takma adları kataloglayan ve pingleyen keskin burunlu güvenlik dronları. Yetkisiz personel ve hizmet seviyesi erişimleri için yanlış alanlarda bulunan askerleri tararlar. Silahlandırılmışlar.

Taş Orman Üssü. Hava savunma gemilerinin yanaştığı ağaç benzeri yapılardan oluşan Kılıçların Kaderi askeri üssü. Kılıçların Kaderi'ndeki Demir şehrinde, Erdemlerin Kaderi ve Atomların Kaderi sınırına yakın bir yerde bulunur.

Vuruş portu. Fusionblade veya hydroblade gibi enerji ile çalışan kılıçların bir parçası. Bir füzyon kılıcının altın enerjisiyle parladığı erişim noktası veya kaynağı. Bir kılıçta kabzanın ucunda bulunur.

Geçiş Günü. Tarihsel olarak, her yıl sonbaharın başlarında gerçekleşen ve on sekiz yaşındaki ikinci doğanların devlet hizmetine aşılanmak üzere Cumhuriyet hükümetinin Kaderleri tarafından kurulan bir işleme üssüne rapor vermeleri gereken bir gün. Kılıçla Kaderlenmiş ikinci doğanlar bu günde işlem için her Orman Üssünün hemen dışındaki en yakın "Altın Çember "e rapor verirler. Aileleri, birçok nedenden ötürü, Kılıçla Kaderlenmiş ikinci doğanlarını bu Üslere çok erken, on yaş gibi küçük yaşlarda getirmektedir. Bunun nedenlerinden biri, ebeveynlerin ikinci çocuklarının toplumlarında güç ve konum kazanmak için ilk çocuklarına zarar vermesinden korkmalarıdır. Bazı ebeveynler ikinci çocuklarına bağlanmak istemezler çünkü daha sonra onlardan vazgeçmek zorunda kalacaklarını bilirler.

Ağaç. Sword-Fated personeli tarafından kullanılan ağaç şeklindeki askeri bina. İlk doğan subaylar ve yüksek rütbeli ikinci doğan subaylar cam Ağaçlardaki apartmanlarda veya hava barakalarında ikamet ederken, ast askerler beton ve çelik Ağaçlardaki apartmanlarda veya hava barakalarında ikamet eder.

Deneme Köyü. İkinci doğan eğitim kamplarının merkezindeki bir millik dairenin içindeki alanın adı. Burası aristokrat ilk doğanların sosyalleşmesi ve İkinci Doğan Denemeleri atmosferi içinde yiyecek ve eğlence bulması için özel bir alandır.

Tyburn. Batı Rüzgarı Savaşçısı olarak bilinen bir yarı tanrı. Su Tanrısı Hyperion'u yenmiş ve halkına su vermiştir.

Tyburn Çeşmesi. Westerbane Heath'de bir çeşme. Çeşme, Batı Rüzgârı Tanrısı Tyburn'ün Su Tanrısı Hyperion'u yenmesini tasvir eder. Çeşme, Kılıç Sarayı'nın arazisindeki Tyburn Tapınağı'na giden gizli bir geçit içerir. Çeşmenin bir parçası olan Tyburn'ün sevgilisi Roselyn'in heykeli gizli kapıya giden yolu işaret etmektedir.

Tyburn'ün Tapınağı. Kılıçların Kaderi'ndeki Kılıç Sarayı'nın arazisinde bulunan kubbeli, gri taş bina.

VPMD (Sanal Algı Manipülasyon Cihazı). Beyne yerleştirilen otomatik ve biyokimyasal cihazlardan oluşan bir sistem

Zihin kontrolü, halüsinasyonlar ve sahte anılar sağlamak da dahil olmak üzere gerçekliği değiştirir. Seçkin durumlarda, kişinin duyularını ve fiziksel yapısını geliştiren biyokimyasal reaksiyonları uyarabilir.

VPM Ajanı veya VPMA (Sanal Algı Manipülasyon Ajanı). Bir VPMP'yi (Sanal Algı Manipülasyonu Katılımcısı) manipüle eden bir Sayım ajanı.

VPMP (Sanal Algı Manipülasyonu Katılımcısı). Bir VPMD (Sanal Algı Manipülasyon Cihazı) yerleştirilen ve zihin kontrolüne veya cihazın diğer uygulamalarına tabi tutulan bir birey. *Ayrıca bakınız* Black-O.

Westerbane Heath. Kılıçların Kaderi'nin başkenti Forge'daki Kılıç Sarayı'nın batı tarafındaki halka açık park. Park, savaşçı-tanrı Tyburn'ün eski bir anıtı olan Tyburn Çeşmesi'ni içerir.

Whetstone. Kılıçların Kaderi'nin başkenti Forge'daki ana caddelerden biri. Old Towne'dan geçer.

Fısıltı küresi. Genellikle metalik olan ve dokunarak etkinleştirildiğinde ses frekanslarını içerebilen yanardöner bir ışık küresi üreten bir küre. Birkaç farklı boyutta olabilirler.

Zero Fates (ayrıca Zero-Fated). Black-O takma adına sahip bireyler.

Zeroborn. Bir laboratuvarda üretilen ve zihin kontrol teknolojisi yerleştirilen bir kişi. Kişi geleneksel anlamda "doğmamıştır". Savaşçı olmayan zerobornların kırmızı lakapları vardır. Siyah-O'ların siyah lakapları vardır.

Zeroborn modu. Zihin kontrolünde olma durumu.

Teşekkür

Okuyucularıma ve blog yazarlarına: Teşekkür ederim! Hepinizden aldığım sevgi seli akıllara durgunluk veriyor. Bana karşı cömertliğiniz alçakgönüllülük. Binlerce kitap yazma isteği uyandırıyorsunuz.

Jason Kirk, sen bir maestro'sun. Düşünceli notlarınız ve şiirsel zihninizle yaratıcılığımı kışkırttığınız için teşekkür ederim.

Tom Bartol, sen benim en iyi arkadaşımsın. Dünyamı sensiz hayal edemiyorum. Seni seviyorum.

Max ve Jack Bartol, ikinize de hayatımda yer verdiğim için kendimi dünyanın en şanslı insanı sayıyorum. Ne zaman yazmama izin vereceğinizi ve ne zaman beni bilgisayarımdan kurtaracağınızı bildiğiniz için teşekkür ederim.

Tamar Rydzinski, hayatımın en güzel günlerinden biri menajerim olmayı kabul ettiğin gündü. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim.

Amber McLelland, bu romandaki yardımınız çok değerliydi. Beta okuması ve harika görüşleriniz için teşekkür ederim. Reykin Takımı!

Bu projenin her adımında emeği geçen Amazon Yayıncılık ve 47North'daki yayın ekibime teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım.

Yazar Hakkında

Fotoğraf 2016 © Perrywinkle Photography'den Lauren Perry

Amy A. Bartol, Kricket serisi, Premonition serisi ve Secondborn serisinin önceki iki romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır: *Traitor Born* ve *Secondborn*. Yazarlığı için çok sayıda ödül kazandı ve daha fazlası için aday gösterildi. Kocası ve iki oğluyla birlikte Michigan'da yaşamaktadır. Amy ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için www.amyabartol.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.